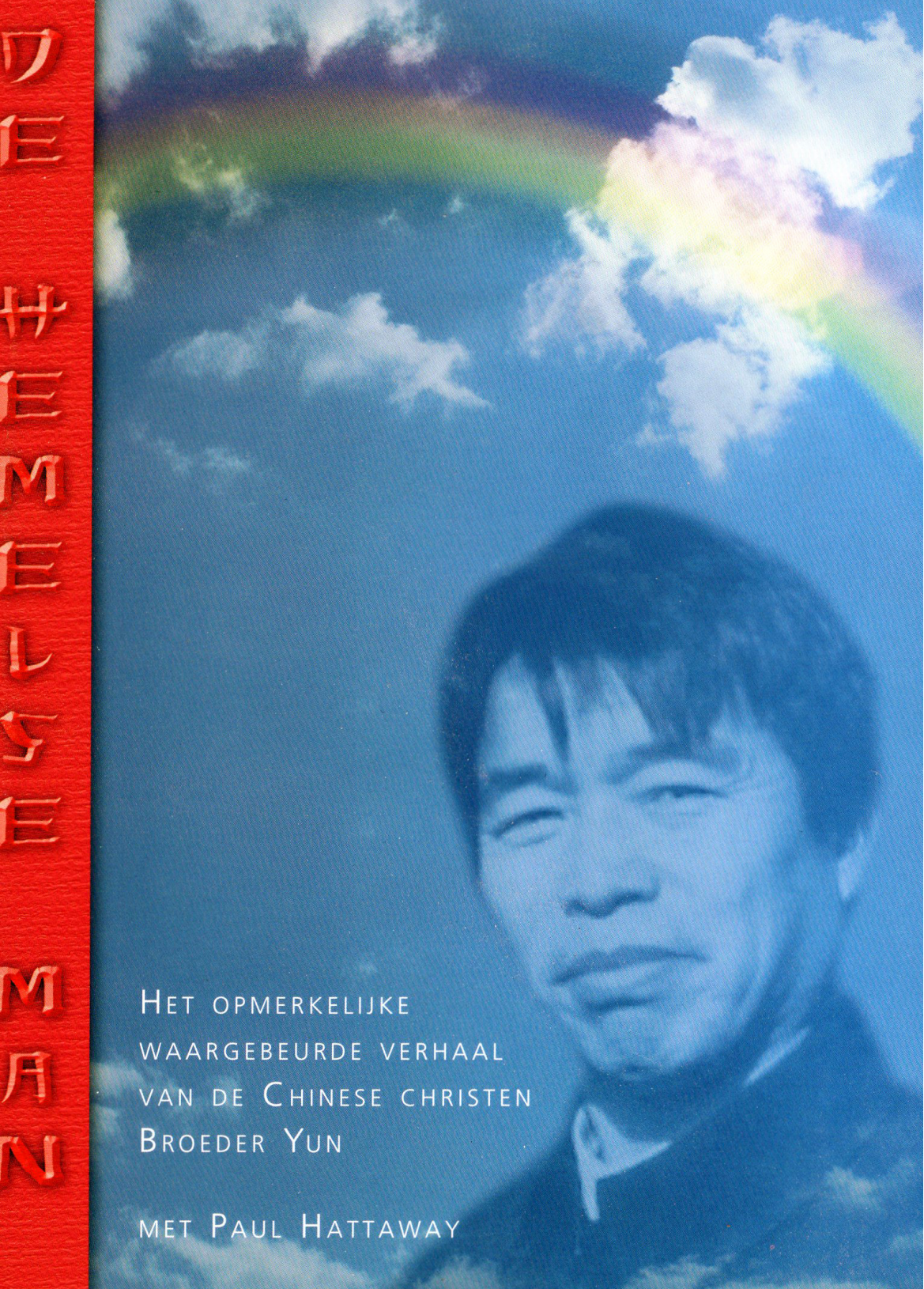

ワ
任
サ
任
M
E
シ
S
E
M
月
N

HET OPMERKELIJKE
WAARGEBEURDE VERHAAL
VAN DE CHINESE CHRISTEN
BROEDER YUN

MET PAUL HATTAWAY

DE HEMELSE MAN

BROEDER YUN MET PAUL HATTAWAY

 UITGEVERIJ
MEDEMA

TELOS

Onder de naam Telos publiceert een groep christelijke uitgevers
boeken die *doelgericht* en bijbels georiënteerd zijn.
In de Telos-groep werken samen:

Uitgeverij Buijten & Schipperheijn
Uitgeverij Medema
Uitgeverij De Vuurbaak

Eerste druk: maart 2004
Tweede druk: mei 2004
Derde druk: juli 2004
Vierde druk: december 2004
Vijfde druk: januari 2010

Broeder Yun met Paul Hattaway

De hemelse man
Vertaling uit het Engels: Tobya Jong
Oorspronkelijke titel: Brother Yun

This book was first published in the UK by:
Monarch Books

© 2002 Broeder Yun en Paul Hattaway
Translated by permission.

ISBN 978-90-6353-422-6

© 2004 Uitgeverij Medema, Heerenveen
Uitgeverij Medema is onderdeel van Uitgeversgroep Jongbloed te Heerenveen
Omslag: Patrick Staal, Ede

All rights reserved. No part of this book may be reproduced in
any form without permission in writing from the publisher.

www.medema.nl

HET OPMERKELIJKE,
WAARGEBEURDE VERHAAL
VAN DE CHINESE CHRISTEN
BROEDER YUN

Inhoud

Woord vooraf.....	9
Voorwoord I	11
Voorwoord II	13
Inleiding	15
1 Een nederig begin	19
2 De honger gestild	26
3 ‘Ga naar het westen en naar het zuiden’	36
4 Het begin van ons huwelijk	45
5 De weg van vervolging	51
6 ‘De God van Petrus is jouw God’	62
7 God wil mijn hele hart.....	72
8 ‘Weest stil en weet dat Ik God ben’	80
9 Door de vallei des doods	95
10 De vurige beproeving	107
11 Het einde van mijn vasten	121
12 God geeft me een zoon en vele broeders	131
13 Een ziel, kostbaar in Gods ogen	140
14 Hoop voor de toekomst	154
15 Een kerkhof overdekt met doornen	165

16	God stort zijn geweldige kracht uit	180
17	Voor de tweede keer in de gevangenis	193
18	Een pijnlijk bezoek van mijn familie	203
19	Gods Tankstation	213
20	De weg naar eenheid	227
21	Voor de derde keer in de gevangenis – mijn dieptepunt	236
22	Een wonderbaarlijke ontsnapping	245
23	Weg achter het bamboegordijn	257
24	Terug naar Jeruzalem	272
25	Terugkijkend op vier jaar in het Westen	286
26	Een nieuw soort vervolging	297
27	Een plotselinge wijziging van de plannen	306
28	Een graankorrel in de aarde	316
29	Een toekomst zo mooi als Gods beloften	333
	Fotokatern broeder Yun	339
	Gods roeping voor de Chinese Kerk	347

Woord vooraf

Weet u heel zeker dat u dit boek wilt gaan lezen? Het is nogal een heftig verhaal. Toen ik de oorspronkelijke Engelse editie voor het eerst las, heb ik het boek een aantal keren aan de kant moeten leggen. Ongeloof, laat ik dat maar toegeven: ik kon me niet voorstellen dat zulke dingen echt gebeurden. En geschokt was ik ook, meer dan eens. Van anderen hoorde ik dat het hun net zo verging bij het lezen.

Dit is de situatie van de christenen in sommige delen van China, zoals die tot op de dag van vandaag is. Er moet onmiddellijk bij gezegd worden dat dit niet representatief is voor heel China. Er zijn ook plaatsen en regio's met veel – en nog toenemende – godsdienstvrijheid. Maar wat in dit boek staat, is wel gebeurd, al klinkt het nog zo onwaarschijnlijk.

Om nog een andere reden ben ik bij het lezen soms bijna van m'n stoel gevallen. Zelf ben ik helemaal geen China-kenner, maar dit geweldig grote land staat voortdurend op mijn gebedslijst, sinds ik als achttienjarige jongen voor het eerst de boeken van Watchman Nee in handen kreeg. Onbewust heeft zich in de loop van de jaren in mijn hart dit beeld gevormd van Chinese christenen: ze hebben het heel moeilijk, en wij moeten ze helpen. Nog nét niet dat ze zielig zijn, maar 't kwam er wel bijna op neer.

In dit boek treft ons een heel andere sfeer. Het is niet zozeer een protest tegen onderdrukking en vervolging wegens geloofsovertuiging in China, als wel een bemoediging dat God in de moeilijkste omstandigheden op een wonderlijke manier kracht kan geven. Het is niet een oproep aan westerse christenen tot activiteit in China, maar een oproep aan Chinese christenen om actief te worden in het evangelie, en speciaal naar het Westen. Die activiteit in het evangelie heeft ook te maken met de roeping die de Kerk heeft om een zegen voor de Chinese samenleving en overheid te zijn. De maatschappij verandert snel in China, en de onderdrukking van religie is

minder dan voorheen een prioriteit. Toch is met name op de plaatsen waar nog vervolging is, de verantwoordelijkheid van de Kerk niet gemakkelijk. Het is zeker niet de bedoeling met dit boek iets negatiefs over de Chinese overheid te zeggen, maar integendeel de lezer aan te sporen de geestelijke dimensie daarin te herkennen. De Bijbel roept ons op tot zegenend gebed voor zowel de Kerk als de overheid in China.

Hier en daar en overal blijkt dat de Vader, de Zoon en de Heilige Geest bezig zijn het gelaat van het christendom op de aardbodem te veranderen. Hier ook. Laten we onze ogen er wijd voor openen, en laten we in intensief gebed betrokken zijn bij het werk van God.

Vaassen, voorjaar 2004
Henk Medema, *uitgever*

Wanneer u bent aangesproken door het verhaal in dit boek, roept de uitgever u op om de Chinese Kerk te steunen.

www.backtojerusalem.com
www.backtojerusalem.nl

Voorwoord I

Het evangelie van de Heer Jezus Christus laat al meer dan duizend jaar zijn invloed gelden in heel China, in voor- en tegenspoed, door overwinningen en beproevingen heen.

In 1949 begon de vervolging van Gods volk en sindsdien hebben de kerken te maken gehad met alle mogelijke soorten aanvallen. Tegen 1958 waren alle zichtbare kerken door de regering gesloten. Mao's vrouw, Jiang Qing, vertelde buitenlandse bezoekers: 'Het christendom is in China alleen nog op de geschiedkundige afdeling van musea te vinden. Het is dood en begraven.' Na een bezoek in de jaren zeventig rapporteerde een delegatie Amerikaanse christenen: 'Er is in heel China niet één christen over.'

Aan het begin van het boek Genesis lezen we dat de aarde 'woest en ledig was, en de duisternis lag op de vloed en de Geest Gods zweefde over de wateren' (Gen.1:2). Zo was het op dat moment ook gesteld met de Chinese kerk. De kerk in China was, in ieder geval voor zover zichtbaar, dood. In die dagen durfde niemand hardop te verkondigen: 'Jezus is Heer!' De kerk was van top tot teen ontmanteld en in praktisch alle opzichten verdwenen.

'En God zeide: Er zij licht; en er was licht. En God zag, dat het licht goed was, en God maakte scheiding tussen het licht en de duisternis' (Gen.1:3). Gelukkig dienen we een God die weet hoe Hij doden moet opwekken! Ik geloof dat God de atheïstische regering heeft toegestaan de oude structuur van de Chinese kerk te vernielen, zodat Hij haar geheel volgens zijn voornemen kon herbouwen. Hij begon met weinig en heeft er veel van gemaakt!

Het simpele feit dat de Chinese kerk gegroeid is en vandaag de dag bestaat uit een menigte van tientallen miljoenen, is niet alleen een bewijs van het bestaan van God, maar ook van zijn onvergelijkelijke macht.

In de jaren zeventig begon de Chinese kerk als een rozenknopje dat lange tijd gesloten is geweest, te ontluiken en onthulde ze haar schoonheid en leven opnieuw aan de wereld. In die tijd kwam een jongeman uit de provincie Henan tot de Heer Jezus Christus, en wijdde zijn leven toe aan het volgen van zijn Heer en Meester. God gebruikte zijn leven op een opmerkelijke manier.

Door bijna dertig jaar van beproeving heen heeft broeder Yun mogen zien hoe Gods genade in zijn leven uitgestort werd, overvloeiend tot een zegen voor velen. Hij is een van de door God gekozen leiders voor deze generatie, een groot strijder en een trouwe arbeider. Zijn bediening werd gevolgd door vele tekenen, wonderen en krachten, een bevestiging van het feit dat hij werkelijk een apostel van het geloof is (zie 2Cor.12:12). Hij is een man van onberispelijke integriteit en karakter, een nobel mens, een goede echtgenoot en vader. De kracht van broeder Yun vindt zijn oorsprong in de vreugde des Heren. Zijn aanstekelijke glimlach kan een hele kamer verlichten.

Nadat ik het boek van broeder Yun gelezen had, was ik diep ontroerd. Ik vond het ontzettend jammer dat ik deze dierbare broeder pas twintig jaar ken, de periode waarin we samen, hand in hand, in China gewerkt hebben.

Ik verklaar dat elk verhaal in dit boek waar gebeurd is. Ik was zelf aanwezig bij veel van de gebeurtenissen die op deze bladzijden beschreven staan. Ik voel me enorm vereerd dat ik broeder Yuns collega en beste vriend mag zijn. Hoewel hij mij altijd geëerd heeft als een geestelijke oudste en me respecteerde als zijn voorganger, voel ik een wederkerig respect. Toen ik trouwde, heb ik broeder Yun gevraagd de trouwdienst te leiden en ons te zegenen.

Ik heb dit boek gelezen met een hart vol dankbaarheid aan God en ik wil het van harte bij u aanbevelen als een betrouwbaar getuigenis van de grote dingen die God in de kerk in China gedaan heeft.

Xu Yongze

*Voorzitter van de Sinieten Broederschap voor leiders
van huisgemeenten in China*

Voorwoord II

Ik heb het boek van broeder Yun met veel vreugde en in één adem uitgelezen; ik voelde een grote opwinding in mijn hart en in mijn ziel. Het leek wel alsof het me terugvoerde naar die roerige tijden en het riep veel kostbare herinneringen bij me op.

Broeder Yun en ik werden in dezelfde regio geboren, gingen naar dezelfde kerk en hebben samen in de oogst gearbeid. We hebben samen gehuild, ons samen verblijd, samen gepreekt en we werden samen afgewezen. We aten buiten en sliepen in de openlucht, we steunden elkaar door dik en dun. We hielden van elkaar als bloedbroeders.

Yun en ik hebben vele jaren samengewerkt, totdat we in Nanyang gearresteerd werden. In de gevangenis werden we in verschillende cellen opgesloten, maar we schreeuwden door de gangen, in de hoop dat de ander onze stem zou horen en erdoor bemoedigd zou worden. We probeerden elkaar briefjes toe te spelen om elkaar te sterken in het geloof.

Yuns getuigenis is geschreven met bloed en tranen; tijdens zijn levensreis heeft hij veel bittere worstelingen meegemaakt. Maar in plaats van te klagen en te mopperen heeft hij geleerd alle obstakels in gebed te overwinnen, op zijn knieën voor God.

Chinese gelovigen denken aan Yun als een dappere man die vaak op zijn knieën bidt en zijn handen in dankbaarheid naar God opheft, terwijl de tranen over zijn wangen stromen. Na vele ondragelijke gebeurtenissen heeft God niet alleen de gevangenisdeuren voor Yun geopend, Hij gebruikt hem in deze nieuwe eeuw ook als een zegen voor zowel de Chinese als de westerse kerken.

Broeder Yun heeft er een talent voor om contact te leggen met gelovigen uit verschillende kerkelijke achtergronden en brengt hen op zachtmoedige wijze tot elkaar. God heeft hem gebruikt als garen om verschil-

lend gekleurde lapjes met elkaar te combineren tot een schitterend kleed. De afgelopen paar jaar zijn broeder Yun en ik wat van elkaar vervreemd doordat onze wegen ons verschillende kanten op leidden, en enkele keren heb ik hem zelfs van een afstand vermaand. Toen ik echter de verslagen hoorde van de manier waarop God hem gebruikte, en ik hoorde van het pad dat hij trouw gevolgd is, kon ik hem alleen maar bewonderen en blozen in schaamte en zelfberisping.

In de Chinese kerk heb ik veel dienstknechten van God gezien die met grote macht en autoriteit bekleed waren, maar in broeder Yun zag ik een dienstknecht van Jezus, die altijd in nederigheid en zachtmoedigheid wandelde en zo het hart van de Zoon des Mensen weerspiegelde, die niet kwam om gediend te worden, maar om te dienen en zijn leven te geven.

Ik bid dat u net zo van dit boek zult genieten en erdoor uitgedaagd zult worden als ik.

Zhang Rongliang

Huisgemeente van Fangcheng, China

Inleiding

Op een warme septemberavond verzamelde een kleine groep christenen zich op Bangkok International Airport om broeder Yun te verwelkomen. Het was al meer dan acht maanden geleden sinds we zijn lachende gezicht gezien hadden. In januari 2001 was hij gearresteerd. Tijdens de eerste dagen van zijn opsluiting hadden de machthebbers in de gevangenis hem bijna doodgeslagen. Later werd hij veroordeeld tot een gevangenisstraf van zeven jaar.

Af en toe werden er vanuit de gevangenis berichten overgebracht naar zijn bezorgde vrienden overal ter wereld. In een daarvan stond: ‘God heeft me naar deze plaats gestuurd om zijn getuige te zijn. Er zijn hier ontzettend veel mensen die Jezus nodig hebben. Ik zal precies zolang in de gevangenis blijven als God vastgesteld heeft. Ik zal geen moment te vroeg vertrekken en ik zal geen moment te lang blijven. Als God besluit dat ik mijn taak hier in de gevangenis volbracht heb, zal ik vrijkomen.’

Verbazingwekkend genoeg kwam Yun dankzij Gods perfecte timing vrij nadat hij slechts zeven maanden en zeven dagen van de zeven opgelegde jaren had uitgezeten.

En nu stonden wij op het vliegveld en hoopten we dat we hem zouden zien aankomen. Zou hij ziek zijn, moe en stilletjes na zijn schokkende beproeving?

Plotseling verscheen Yun in de aankomsthal. Geen van deze dingen was op hem van toepassing! Zijn gezicht straalde en hij glimlachte van oor tot oor. ‘Prijns God! Halleluja!’ waren zijn eerste woorden. ‘Glorie aan God!’ We grepen elkaars handen vast en bogen onze hoofden om een dankgebed uit te spreken, terwijl de verbijsterde voorbijgangers zich langs ons haastten, op weg naar de incheckbalies.

Broeder Yun staat in heel China bekend als ‘de Hemelse Man’. Deze bijnaam stamt uit een gebeurtenis in 1984, toen hij weigerde zijn echte naam aan de autoriteiten te vertellen. Als hij zijn identiteit onthuld had, zou dat lokale christenen in gevaar gebracht hebben. Als antwoord op de bedreigingen en de slagen van agenten van het Bureau voor Openbare Veiligheid, die eisten dat hij zijn naam en adres bekend zou maken, schreeuwde Yun: ‘Ik ben een hemelse man! Mijn thuis is in de hemel!’ De plaatselijke gelovigen die in een huis vlakbij nog vergaderd waren, hoorden zijn geschreeuw en wisten dat hij hen waarschuwde voor gevaar. Ze vluchtten allemaal en ontkwamen zo aan een arrestatie.

Als teken van respect voor zijn moed en zijn liefde voor het lichaam van Christus noemen de leden van de huisgemeenten van China Yun tot op de dag van vandaag nog steeds ‘de Hemelse Man’.

Yun is de eerste die toegeeft dat bepaalde dingen in zijn leven helemaal niet hemels zijn! Hij worstelt, net als wij allemaal, met verleidingen en zwakheid en is zich er tot in het diepste van zijn wezen van bewust dat hij zonder de genade van Jezus Christus in zijn leven niets kan bereiken. Hij heeft ooit tegen zijn vrouw Deling gezegd: ‘We zijn helemaal niets. We hebben niets om trots op te zijn. We hebben geen enkele bekwaamheid en niets om God aan te bieden. Het feit dat Hij ervoor kiest om ons te gebruiken is slechts te danken aan zijn genade. Het heeft helemaal niets met ons te maken. Als God ervoor zou kiezen anderen geschikt te maken om zijn doel te bereiken en ons nooit meer te gebruiken, dan zouden we nog geen reden tot klagen hebben.’

Oswald Chambers heeft eens geschreven: ‘Als u God het recht geeft op uzelf, zal Hij u tot een heilig experiment maken. Gods experimenten slagen altijd.’ Dat geldt zeker voor broeder Yun. Vanaf het moment dat hij Jezus Christus voor het eerst ontmoette, heeft hij zich ingespannen om Hem met zijn hele hart te dienen.

Verschillende lessen en ervaringen uit Yuns leven kunnen een enorme bemoediging zijn voor christenen over de hele wereld, terwijl ze hun uiterste best doen om de Here Jezus te volgen.

Het getuigenis van broeder Yun weerspiegelt de trouw en de goedheid van God in zijn leven. Dit is een verhaal over een jonge, halfverhongerde

jongen uit een arm dorpje in de Chinese provincie Henan die door God gebruikt werd om de wereld te schokken. In plaats van de aandacht te richten op de vele wonderen of op zijn lijdenservaringen, geeft Yun er de voorkeur aan het karakter en de schoonheid van Jezus te benadrukken. Hij zou willen dat de hele wereld Jezus kende zoals hij Hem kent, niet als een historische, afstandelijke figuur, maar als een alomtegenwoordige, liefdevolle, krachtige en almachtige God.

Toen ik research deed voor dit boek, heb ik tientallen christenen in China geïnterviewd die ooggetuigen waren van de gebeurtenissen die op de volgende pagina's beschreven zijn, en die ze volledig bevestigden. Door het boek heen zijn af en toe korte bijdragen opgenomen van Deling (Yuns vrouw) en enkele Chinese leiders van huisgemeenten. Deze inzichten zullen de lezer helpen sommige van de belangrijkste gebeurtenissen uit Yuns leven vanuit verschillende perspectieven te zien en er een completer beeld van te krijgen. De meeste bespiegelingen van Deling zijn opgeschreven terwijl haar man gevangen zat ter wille van het evangelie.

Er is een gezegde: 'Het zijn niet de grote mensen die de wereld veranderen, maar de zwakke mensen, in de handen van een grote God.' Iedereen die broeder Yun kent, kan bevestigen dat hij een nederige dienaar van God is, die niet wil dat enig onderdeel van zijn leven hemzelf of een ander mens zal verheerlijken.

Broeder Yun verlangt ernaar dat zijn verhaal alle aandacht en glorie zal richten op de enige echte Hemelse Man – de Heer Jezus Christus.

Paul Hattaway

1

Een nederig begin

Mijn naam is Liu Zhenying. Mijn christen-vrienden noemen me Broeder Yun.

Op een ochtend in de herfst van 1999 werd ik wakker in de stad Bergen in het westen van Noorwegen. Mijn hart ging tekeer en vanbinnen borrelde de opwinding omhoog. Ik had in kerken door heel Scandinavië gesproken, getuigd van de Chinese huisgemeenten en christenen uitgenodigd om met ons mee te doen in het evangeliseren in heel China en de landen daaromheen. Mijn gastheren hadden me gevraagd of ik het leuk vond om het graf van Marie Monsen te bezoeken, een geweldige Lutherse zendinge die tussen 1901 en 1932 machtig door God gebruikt is voor een opwekking in de kerk in de verschillende delen van mijn vaderland. Haar bediening had in het bijzonder effect in het zuiden van de provincie Henan, waar ik vandaan kom.

Mevrouw Monsen was klein van stuk, maar een reuzin in Gods koninkrijk. De Chinese kerk werd niet alleen getroffen door haar woorden, maar ook bijzonder uitgedaagd door haar levensstijl van opoffering. Ze was een volledig toegewijde, standvastige volgeling van Jezus Christus en een voorbeeld voor ons wat het lijden en verdragen voor de Heer betreft.

God heeft Marie Monsen op een krachtige manier gebruikt; vele wonderen, tekenen en krachten volgden haar bediening. Ze keerde in 1932 terug naar Noorwegen om voor haar hoogbejaarde ouders te zorgen en op dat moment was haar werk in China voltooid. Ze keerde nooit terug naar China, maar haar erfenis van standvastig geloof, onuitblusbare ijver en de noodzakelijkheid van veranderde harten die volledig toegewijd zijn aan de zaak van Christus, leeft voort in de Chinese kerk van vandaag.

Nu had ik het grote voorrecht om haar graf in haar thuisland te bezoeken. Ik vroeg me af of er al eens eerder een Chinese christen het voorrecht had gehad dat mij vandaag te wachten stond. Toen ze naar ons deel van China kwam, waren er maar weinig christenen en de kerk was zwak. Vandaag de dag zijn er miljoenen gelovigen. Ik was van plan God na mens hen te danken voor haar leven.

Onze auto kwam tot stilstand bij de begraafplaats, gelegen op de helling van een heuvel in een smalle vallei waar een riviertje door stroomde. We liepen een paar minuten rond en hoopten dat we haar naam op een van de honderden grafstenen zouden zien. Toen we Monsens graf niet meteen konden vinden, wandelden we naar het kantoortje om daar om hulp te vragen. De administrateur herkende haar naam niet, dus hij keek in een boek waar de namen in stonden van de doden die daar begraven lagen. Nadat hij wat heen en weer gebladerd had, vertelde hij me iets wat ik bijna niet kon geloven. 'Marie Monsen is hier inderdaad in 1962 begraven. Maar haar graf werd al jarenlang niet meer verzorgd, dus op dit moment is het niet meer dan een leeg perceel zonder grafsteen.'

In de Chinese cultuur wordt de herinnering aan mensen die grote dingen gedaan hebben, nog generaties lang in ere gehouden. De lokale gelovigen legden uit dat er nog steeds veel respect was voor Marie Monsen en dat mensen op verschillende manieren eer bewezen aan haar herinnering, bijvoorbeeld door het publiceren van haar biografie, tientallen jaren na haar dood. Maar in mijn ogen was dit graf zonder gedenkteken een belediging die ongedaan gemaakt moest worden.

Ik was bijzonder bedroefd. Met een bezwaard hart sprak ik de Noorse christenen die bij me waren streng toe: 'Jullie moeten deze vrouw van God eer bewijzen! Ik geef jullie twee jaar om een nieuw graf en een nieuwe steen te regelen, ter herinnering aan Marie Monsen. Als jullie dat niet doen, zal ik persoonlijk zorgen voor een aantal christen-broeders die helemaal van China naar Noorwegen zullen lopen om er een te bouwen! Veel broeders in China zijn vaardige steenhouwers omdat ze vanwege het evangelie jaren in werkkampen hebben doorgebracht. Als het jullie niet voldoende interesseert, zullen zij meer dan bereid zijn om het te doen!'

Ik ben geboren in 1958, het Chinese schrikkeljaar – de vierde van de vijf kinderen in ons gezin. Ik kwam ter wereld in een oud, traditioneel boerendorpje, Liu Lao Zhuang in het district Nanyang, in het zuiden van de Chinese provincie Henan.

Henan heeft bijna honderd miljoen inwoners – China's dichtstbevolkte provincie. Ondanks dat ben ik opgegroeid in een gebied met veel onge-repte natuur – volop heuvels om te beklimmen en bomen om in te klau-teren. Hoewel het leven moeilijk was, herinner ik me ook momenten uit mijn kindertijd dat ik ontzettend veel plezier had.

Alle zeshonderd inwoners van ons dorp waren boeren, en dat zijn ze nog steeds, tot op de dag van vandaag. Er is niet veel veranderd. We verbouwden voornamelijk aardappelen, maïs en tarwe. We verbouwden ook kool en andere soorten wortelgewassen.

Ons huis was een simpel bouwwerk van aangestampte gedroogde modder. Het dak was gemaakt van stro. De regen vond altijd wel een gaatje in het dak en in de winter drong de ijzige wind altijd binnen door de kieren in onze muren. Als de temperatuur tot onder het vriespunt daalde, verbrandden we het afval van de maïskolven om warm te blijven. We konden ons geen kolen veroorloven.

In de zomer was het vaak zo heet en vochtig dat we het 's nachts niet uithielden in ons slecht geventileerde huis. Dan sleepten we de bedden naar buiten en ons hele gezin sliep, samen met de rest van het dorp, buiten in de koelere lucht.

'Henan' betekent 'ten zuiden van de rivier'. De enorme Gele Rivier stroomt door het noordelijk deel van de provincie. De veelvuldige overstromingen hebben de mensen die vlakbij de waterkant wonen eeuwenlang ellende gebracht. Dat wisten we wel toen we opgroeiden, maar voor ons gevoel was het noorden van Henan miljoenen kilometers bij ons vandaan.

Ons dorpje lag genesteld in de heuvels van het zuidelijk deel van de provincie, op veilige afstand van vernietigende overstromingen en in-vloeden van buitenaf. Wij maakten ons alleen maar druk om de volgende

oogst. Ons leven draaiden volledig volgens de cyclus van ploegen, planten, begieten en oogsten. Mijn vader zei altijd dat het al een worsteling was om aan genoeg voedsel te komen. In het veld waren alle handen nodig, dus al vanaf jonge leeftijd werd er van mij verwacht dat ik, samen met mijn broers en zussen, mijn steentje bijdroeg. Als gevolg daarvan heb ik niet de gelegenheid gehad om veel naar school te gaan.

In andere delen van China hebben de inwoners van Henan de reputatie dat ze zo koppig zijn als ezels. Misschien is het die koppigheid waardoor de mensen uit Henan het christendom niet hebben aangenomen toen het ons in 1884 voor het eerst door protestantse zendelingen gebracht werd. Veel zendelingen hebben in Henan gearbeid zonder veel zichtbaar succes. In 1922, na bijna veertig jaar inzet van zendelingen, waren er in de hele provincie slechts 12.400 gelovigen.

Zij die de religie van de ‘buitenlandse duivels’ accepteerden, werden uitgelachen en verbannen door de gemeenschap waarin ze leefden. Vaak leidde de tegenstand na verloop van tijd tot meer gewelddadige uitingen. Christenen werden geslagen. Sommigen werden zelfs vermoord om hun geloof. De zendelingen hadden ook te maken met hevige vervolging. Zendelingen werden door velen beschouwd als werktuigen van het imperialisme en kolonialisme, door hun vaderland gestuurd om het hart en de geest van het Chinese volk te overheersen, terwijl hun regeringen het land van zijn natuurlijke rijkdommen beroofde.

De gewelddaden tegen buitenlanders bereikten hun top in 1900, toen een geheime organisatie, De Bokkers, een landelijke aanval tegen buitenlanders in gang zette. Het lukte de meesten om aan het bloedbad te ontsnappen, maar veel zendelingen hadden zich gevestigd in de afgelegen landelijke gebieden van China, ver van de veiligheid van de grote kuststeden. De Bokkers hebben meer dan 150 zendelingen op beestachtige wijze afgeslacht en daarnaast duizenden van hun Chinese bekeerlingen.

Die dappere mensen die gekomen waren om onze natie te dienen, zichzelf op te offeren en ons de liefde van de Heer Jezus Christus te brengen, werden afgeslacht. Ze waren gekomen om ons Christus te verkondigen en onze levensomstandigheden te verbeteren door de bouw van ziekenhuizen, weeshuizen en scholen. Wij beloonden hen met de dood.

In de periode daarna dachten sommige mensen dat de gebeurtenissen van 1900 voldoende waren om de zendelingen af te schrikken ooit nog terug te keren naar China.

Ze hadden het mis.

Op 1 september 1901 meerde een groot schip af in de haven van Shanghai. Een jonge, alleenstaande vrouw uit Noorwegen wandelde de loopplank af en zette voor het eerst voet op Chinese bodem. Marie Monsen maakte deel uit van de golf nieuwe zendelingen die zich, geïnspireerd door de martelaren van het jaar daarvoor, hadden toegewijd aan een fulltime bediening als zending in China.

Monsen bleef meer dan dertig jaar in China. Gedurende een bepaalde periode woonde ze in mijn district, Nanyang, waar ze de kleine groep Chinese gelovigen die ontstaan was, bemoedigde en onderwees.

Marie Monsen was anders dan de meeste andere zendelingen. Ze maakte zich niet al te druk over de indruk die ze op de Chinese kerkleiders maakte. Ze zei vaak tegen hen: 'Jullie zijn een stelletje hypocrieten! Jullie belijden Jezus Christus met je lippen, maar ondertussen zijn jullie harten niet volledig aan Hem toegewijd! Toon berouw voor het te laat is om aan Gods oordeel te ontsnappen!' Ze bracht vuur van het altaar van God.

Monsen vertelde de christenen dat het niet genoeg was om de levens van wedergeboren christenen te bestuderen, maar dat ze zelf radicaal opnieuw geboren moesten worden om het koninkrijk der hemelen binnen te kunnen gaan. Met dergelijk onderwijs nam ze de nadruk weg die er lag op verstandelijke kennis, en liet ze zien dat ieder mens tegenover God persoonlijk verantwoordelijk is voor zijn eigen innerlijke geestelijke leven. Harten raakten overtuigd van zonde en het vuur van opwekking laaide op in de dorpen in Centraal-China, waar ze ook kwam.

In de jaren veertig predikte een andere westerse zending het evangelie aan mijn moeder, die op dat moment twintig jaar oud was. Hoewel ze het niet helemaal begreep, was ze diep onder de indruk van wat ze gehoord had. Ze vond het vooral fijn om te zingen en om te luisteren naar de bijbelverhalen die verteld werden door kleine teams van evangelisten die het platteland rondtrokken. Niet lang daarna begon ze naar de kerk te gaan en ze wijdde haar leven toe aan Jezus Christus.

In 1949 werd China een communistisch land. Binnen enkele jaren werden alle zendelingen verdreven, kerkgebouwen werden gesloten en duizenden Chinese voorgangers werden in de gevangenis gegooid. Velen van hen stierven. Mijn moeder zag hoe de zendelingen begin jaren vijftig uit Nanyang vertrokken. Ze is nooit vergeten hoe ze met tranen in hun ogen op weg gingen naar de kust, begeleid door een gewapend escorte. Hun bedieningen voor de Heer waren tot een abrupt einde gekomen.

In één stad in China, Wenzhou in de provincie Zhejiang, werden in 1950 negenenveertig voorgangers naar werkkampen vlakbij de Russische grens gestuurd. Velen van hen kregen wegens hun 'misdad', het prediken van het evangelie, straffen tot twintig jaar. Van deze negenenveertig voorgangers is er slechts één naar huis teruggekeerd. De andere achtenveertig stierven in de gevangenis.

In het gebied waar ik woonde, Nanyang, werden gelovigen gekruisigd tegen de muren van hun kerken omdat ze Christus niet wilden verloochenen. Anderen werden vastgeketend aan paarden en voertuigen en net zo lang meegeslept tot ze dood waren.

Eén voorganger werd vastgebonden en aan een lang touw vastgemaakt. De autoriteiten, woest omdat deze man van God weigerde zijn geloof te verloochenen, gebruikten een geïmproviseerde kraan om hem hoog in de lucht te hijsen. Voor het oog van honderden getuigen, die waren gekomen om hem vals te beschuldigen van 'contrarevolutionaire praktijken', vroegen zijn vervolgers de voorganger voor de laatste keer of hij zijn overtuiging wilde opgeven. Hij schreeuwde terug: 'Nee! Ik zal de Heer die mij gered heeft nooit verloochenen!' Het touw werd losgelaten en de voorganger stortte naar beneden, tegen de grond.

Na inspectie ontdekten zijn kwellers dat de voorganger nog niet dood was, dus ze hesen hem nogmaals op en lieten het touw opnieuw los om er echt een einde aan te maken. In dit leven was de voorganger dood, maar hij leeft verder in de hemel, met de beloning van iemand die tot het einde toe trouw geweest is.

Het leven was niet alleen moeilijk voor christenen. Mao lanceerde een experiment dat 'De grote sprong voorwaarts' genoemd werd en dat leidde tot een omvangrijke hongersnood in heel China. Het was in feite een grote

sprong achteruit voor de natie. In mijn provincie Henan zijn naar schatting acht miljoen mensen van de honger gestorven.

In deze moeilijke tijden raakte de kleine, jonge kerk in Nanyang, de stad waar ik vandaan kwam, verstrooid. De gemeenteleden waren als schapen zonder herder. Mijn moeder ging ook niet meer naar de kerk. In de decennia die daarop volgden, met een totaal gebrek aan christelijke gemeenschap en zonder het Woord van God, vergat ze het grootste deel van wat ze als jonge vrouw geleerd had. Haar relatie met de Heer bekoelde.

Op 1 september 2001 – precies honderd jaar na de dag dat Marie Monsen voor het eerst in China aankwam om aan haar carrière als zendelinge te beginnen – kwamen meer dan driehonderd Noorse christenen bij elkaar op het kerkhof van Bergen voor een speciale ceremonie van gebed en inwijding. Er werd een prachtige nieuwe grafsteen onthuld, ter herinnering aan Monsen, betaald met bijdragen van verschillende kerken en individuele christenen. Monsens foto en haar Chinese naam waren zichtbaar op de steen, samen met de woorden:

MARIE MONSEN 1878 - 1962
ZENDELINGE IN CHINA 1901 - 1932

Toen ik de gelovigen in China vertelde dat Marie Monsens grafsteen herbouwd was, waren ze dankbaar en opgelucht.

We moeten erop letten dat we ons de offers blijven herinneren van de mensen die God gebruikt heeft om zijn koninkrijk te bouwen. Zij zijn onze eer en ons respect waard.

2

De honger gestild

*'Hoort naar Mij, gij kustlanden, en luistert, gij natiën in de verte.
De Here heeft mij geroepen van mijn moeders lijf aan,
van de schoot mijner moeder aan heeft Hij mijn naam vermeld.'*

Jesaja 49:1

De Heer riep mij om Hem te volgen toen ik 16 jaar oud was. Het was toen 1974 en de Culturele Revolutie was in heel China nog in volle gang.

Mijn vader was op dat moment ziek. Hij leed aan een ernstige vorm van astma, die zich ontwikkelde tot longkanker. De kanker zaaide daarna uit naar zijn maag. De dokter had hem verteld dat hij niet genezen kon worden en dat hij binnenkort zou sterven. Tegen mijn moeder werd gezegd: 'Er is geen hoop voor uw man. Ga naar huis en bereid u voor op zijn dood.'

Elke avond als mijn vader in bed lag, kon hij nauwelijks lucht krijgen. Hij was een zeer bijgelovige man, dus hij had aan een paar burens gevraagd of ze de plaatselijke daoistische priester wilden halen om de demonen uit te drijven. Mijn vader geloofde namelijk dat hij ziek was geworden omdat hij geesten boos gemaakt had.

Mijn vaders ziekte slokte al ons geld op, onze bezittingen en onze energie. Vanwege de armoede kon ik tot ik negen jaar was niet naar school, en toen ik zestien was moest ik weer van school vanwege de kanker van mijn vader. Mijn broers, zussen en ik waren gedwongen om bij onze burens en vrienden om voedsel te gaan bedelen om te kunnen overleven.

Mijn vader was kapitein geweest in het nationalistische leger. Omdat hij tegen de communisten gevochten had, werd hij gehaat door de andere dorpelingen en vervolgd tijdens de Culturele Revolutie. In de strijd had hij

veel mannen gedood en zelf was hij er ook bijna aan onderdoor gegaan. Op een van zijn benen had hij twaalf kogellittekens.

Toen ik geboren werd, noemde mijn vader me ‘Zhenying’, wat ‘held van het garnizoen’ betekent.

Pa had een geduchte reputatie. De burens ontlieden hem vanwege zijn opvliegende karakter. Toen de Rode Garde hem tijdens de Culturele Revolutie van misdaden beschuldigde, heeft hij veel strenge ondervragingen en hevige pakken slaag te verduren gehad. Hij verloor echter nooit zijn moed, hij weigerde ook maar een ‘misdrijf’ te bekennen en gaf geen antwoord als ze hem vroegen hoeveel mannen hij gedood had. Hij hield koppig vol en werd liever geslagen of zelfs vermoord dan dat hij ze vertelde wat ze wilden horen.

Mijn vader had twee kanten. De meeste mensen wisten alleen dat hij ontzettend taai was en een slecht humeur had. Dat was waar. Hij leerde zijn kinderen twee belangrijke dingen: ten eerste dat we hard en wreed tegen anderen moesten zijn en ten tweede dat we altijd hard moesten werken.

Maar ik herinner me ook zijn vriendelijke kant. Hij probeerde zijn vrouw en kinderen altijd te beschermen tegen kwaad van buitenaf. Over het algemeen had ik een erg goede relatie met mijn vader.

We hoopten dat mijn vader beter zou worden, maar zijn toestand verslechterde. Mijn moeder stond onder grote druk; ze zag de dreiging dat ze haar vijf kinderen in haar eentje moest grootbrengen steeds dichterbij komen. Ze wist niet wat er met ons zou gebeuren als vader stierf. Het leek allemaal zo hopeloos dat ze zelfs met het idee van zelfmoord speelde.

Op een nacht lag mijn moeder in bed, ze was nauwelijks wakker. Plotseling hoorde ze een heldere stem, vriendelijk en medelevend: ‘Jezus houdt van je.’ Ze knielde op de vloer, beled onder tranen haar zonden en wijdde zich opnieuw toe aan de Heer Jezus Christus. Net als de verloren zoon kwam mijn moeder thuis bij God.

Ze riep onmiddellijk de hele familie bij elkaar om tot Jezus te bidden. Ze zei tegen ons: ‘Jezus is de enige hoop voor vader.’ Toen we hoorden wat er gebeurd was, wijdde we allemaal ons leven toe aan God. Daarna legden we onze handen op mijn vader en de rest van de nacht baden we een eenvoudig gebed: ‘Jezus, genees vader! Jezus, genees vader!’

De volgende ochtend voelde mijn vader zich al een stuk beter! Voor het eerst sinds maanden had hij trek in voedsel. Binnen een week was hij volledig hersteld en de kanker spoorloos verdwenen! Het was een geweldig wonder van God.

In onze familie vond een opwekking plaats en ons leven veranderde drastisch. Het was zo'n bijzonder krachtige tijd dat alle vijf kinderen God nu nog steeds volgen, al bijna dertig jaar nadat mijn vader genezen werd.

Mijn ouders waren God zo dankbaar voor wat Hij gedaan had, dat ze het goede nieuws onmiddellijk wilden delen met alle andere inwoners van ons dorpje. In deze dagen was het verboden om vergaderingen of publieke samenkomsten te houden, maar mijn ouders bedachten een plan. Ze stuurden ons, de kinderen, eropuit om vrienden en familie uit te nodigen naar ons huis te komen.

De mensen kwamen naar ons huis zonder dat ze wisten waarom ze bijeengeroepen waren. Velen van hen dachten dat vader was overleden en waren dus gekleed in begrafenis kleding! Ze waren verbijsterd toen ze bij de deur door mijn vader begroet werden, die blijkbaar goed gezond was! Toen onze familieleden en vrienden er allemaal waren, vroegen mijn ouders hen binnen te komen. Ze deden de deur op slot en bedekten de ramen. Toen legden ze uit dat vader volledig genezen was dankzij gebed tot Jezus. Al onze vrienden en familieleden knielden op de vloer en accepteerden Jezus van harte als hun Heer en Meester.

Het waren opwindende tijden. Ik had Jezus niet alleen aangenomen als mijn persoonlijke Verlosser, maar ik veranderde ook in een persoon die de Heer echt met zijn hele hart wilde dienen.

Mijn moeder had nooit leren lezen of schrijven, maar ze werd de eerste predikant in ons dorpje. Ze leidde een kleine kerk in ons huis. Hoewel mijn moeder zich niet zo heel veel van Gods Woord herinnerde, riep ze ons altijd op om ons op Jezus te richten. Wanneer wij het naar Hem uitriepen, hielp Jezus ons in zijn grote genade. Als ik terugkijk op die eerste tijd, ben ik er verbaasd over hoe God mijn moeder ondanks haar ongeletterdheid en gebrek aan kennis gebruikte. Ze had haar hart volledig aan Jezus overgegeven. Een aantal van de grootste huiskerkleiders van vandaag heeft de Heer voor het eerst ontmoet dankzij de bediening van mijn moeder.

In het begin wist ik niet echt wie Jezus was, maar ik had gezien dat Hij mijn vader genezen en onze familie bevrijd had. Ik wijdde mezelf vol vertrouwen toe aan de God die mijn vader genezen en ons allemaal gered had. In die periode vroeg ik mijn moeder vaak wie Jezus nou echt was. Ze zei: ‘Jezus is de Zoon van God, die voor ons aan het kruis gestorven is en onze zonden en ziekte op Zich genomen heeft. Alles wat Hij ons geleerd heeft, staat in de Bijbel beschreven.’

Ik vroeg haar of er nog woorden van Jezus overgebleven waren, zodat ik ze zelf kon lezen. Ze antwoordde: ‘Nee. Al zijn woorden zijn verdwenen. Er is niets van zijn leer overgebleven.’ Dit gesprek vond plaats tijdens de Culturele Revolutie toen er nergens bijbels te vinden waren.

Vanaf die dag wilde ik ontzettend graag een eigen bijbel hebben. Ik vroeg mijn moeder en mijn medechristenen hoe een bijbel eruitzag, maar niemand wist dat. Eén persoon had wel eens wat bijbelgedeelten en liedteksten gezien die iemand met de hand had overgeschreven, maar nooit een hele bijbel. Alleen een paar oude gelovigen konden zich herinneren dat ze vele jaren geleden wel eens een bijbel gezien hadden. Het Woord van God was bijna niet te vinden in ons land.

Ik hongerde naar een bijbel. Mijn moeder zag mijn wanhoop en herinnerde zich een oude man die in een ander dorp woonde. Deze man was vóór de Culturele Revolutie predikant geweest.

We begonnen samen aan de lange wandeling naar zijn huis. Toen we hem vonden, vertelden we hem van ons verlangen: ‘We zouden ontzettend graag een bijbel willen zien. Hebt u er een?’

Er verscheen onmiddellijk een bevreesde uitdrukking op zijn gezicht. Deze man had vanwege zijn geloof al bijna twintig jaar in de gevangenis doorgebracht. Hij keek naar me en zag dat ik heel jong en erg arm was, met mijn gescheurde kleren en blote voeten. Hij voelde medeleven, maar ondanks dat wilde hij me zijn bijbel niet laten zien.

Ik neem het hem niet kwalijk. In die dagen waren er maar heel weinig bijbels in China. Niemand mocht een boek lezen, behalve dan het kleine rode boekje van Mao. Als je gepakt werd met een bijbel, zou die verbrand worden en je hele familie zou te midden van het dorp vreselijk geslagen worden.

De oude voorganger zei eenvoudigweg: 'De Bijbel is een hemels boek. Als je er een wilt hebben, dan moet je de God van de hemel daarom vragen. Alleen Hij kan je zo'n hemels boek geven. God is trouw. Hij geeft altijd antwoord aan mensen die Hem met hun hele hart zoeken.'

Ik vertrouwde volledig op de woorden van de oude voorganger.

Toen ik thuiskwam, nam ik een steen mee naar mijn kamer, waarop ik elke avond neerknielde om te bidden. Mijn gebed was heel eenvoudig: 'Heer, geef me alstublieft een bijbel. Amen.' In die tijd wist ik nog niet hoe ik moest bidden, maar ik hield het meer dan een maand vol.

Er gebeurde niets. Er verscheen geen bijbel.

Ik ging terug naar het huis van de voorganger. Deze keer ging ik alleen. Ik zei tegen hem: 'Ik heb tot God gebeden, precies zoals u gezegd had, maar ik heb nog steeds geen bijbel gekregen en ik verlang er zo naar. Alstublieft, laat me uw bijbel zien. Heel even maar, dan ben ik tevreden! Ik hoef hem niet eens aan te raken. Houdt u de bijbel maar vast, ik ben al blij als ik ernaar mag kijken. Als ik er een paar woorden uit mag overschrijven, ga ik dolgelukkig naar huis.'

De voorganger zag de onrust in mijn hart. Hij sprak opnieuw tegen me: 'Als je het echt serieus meent, moet je niet alleen neerknielen en tot de Heer bidden, maar ook vasten en huilen. Hoe meer je huilt, hoe eerder je een bijbel zult ontvangen.'

Ik ging naar huis en vanaf dat moment at of dronk ik de hele ochtend en de hele middag niets. 's Avonds at ik alleen een kleine kom gestoomde rijst. Ik huilde als een hongerig kind en riep het uit naar mijn hemelse Vader; ik wilde met zijn Woord gevuld worden. De honderd dagen daarna bad ik om een bijbel, tot ik het niet meer uithield. Mijn ouders waren bang dat ik bezig was mijn verstand te verliezen.

Nu ik er jaren later op terugkijk, kan ik zeggen dat deze ervaring de moeilijkste was die ik ooit heb moeten verduren.

Toen, plotseling, op een ochtend om vier uur, nadat ik God maandenlang gesmeekt had mijn gebeden te verhoren, kreeg ik een visioen van de Heer terwijl ik naast mijn bed geknield zat.

In het visioen liep ik tegen een steile heuvel op en probeerde ik een zware kar voor me uit te duwen. Ik was op weg naar een dorpje, waar ik

van plan was te gaan bedelen om voedsel voor mijn familie. Het kostte me ontzettend veel moeite, want in het visioen was ik verzwakt door een voortdurend vasten. De oude kar rolde bijna naar achteren en zou dan boven op mij terechtkomen.

Op dat moment zag ik drie mannen die in tegengestelde richting van de heuvel af liepen. Een vriendelijke oude man, met een heel lange baard, trok een grote kar vol vers brood achter zich aan. Er liepen nog twee mannen aan weerszijden van de kar. Toen de oude man mij zag, kreeg hij enorm veel medelijden en betoonde hij mij barmhartigheid. Hij vroeg: 'Heb je honger?' Ik antwoordde: 'Ja. Ik heb niets te eten. Ik ben onderweg om voedsel voor ons gezin te halen.'

Ik huilde omdat ons gezin zo ontzettend arm was. Vanwege de ziekte van mijn vader hadden we alle waardevolle spullen verkocht om medicijnen te kunnen kopen. We hadden niet veel te eten en hebben jarenlang bij vrienden en burens om voedsel moeten bedelen. Toen de oude man me vroeg of ik honger had, kon ik mijn tranen niet bedwingen. Ik had nog nooit eerder zo'n oprechte liefde en zulk diep medelijden ervaren.

In het visioen pakte de oude man een rode zak met brood uit zijn kar en hij vroeg zijn twee knechten die aan mij te geven. Hij zei: 'Je moet het onmiddellijk opeten.'

Ik opende de verpakking en zag dat er een vers broodje in zat. Toen ik het broodje in mijn mond stak, veranderde het plotseling in een bijbel. In mijn visioen knielde ik onmiddellijk neer en riep ik al mijn dankbaarheid uit naar God: 'Heer, uw naam is het waard om geprezen te worden! U hebt mijn gebeden niet veracht. U hebt mij deze bijbel gegeven. Ik wil U de rest van mijn leven dienen.'

Ik werd wakker en begon overal in het huis te zoeken naar de bijbel. De rest van ons gezin lag te slapen. Het visioen was zo echt dat ik ontzettend verdrietig werd en luidkeels begon te huilen toen ik me realiseerde dat het maar een droom was geweest. Mijn ouders haastten zich naar mijn kamer om te zien wat er gebeurd was. Ze dachten dat ik gek geworden was door al dat vasten en bidden. Ik vertelde hun van mijn visioen, maar hoe meer ik vertelde, hoe meer zij dachten dat ik gek was! Moeder zei: 'Het is nog niet eens licht en er is niemand naar ons toe gekomen. De deur zit nog op slot.'

Mijn vader hield me stevig vast. Met tranen in zijn ogen riep hij het uit naar God: ‘Lieve Heer, ontferm U over mijn zoon. Laat hem alstublieft zijn verstand niet verliezen. Ik ben bereid om weer ziek te worden als ik op die manier kan voorkomen dat mijn zoon zijn verstand verliest. Alstublieft, geef mijn zoon een bijbel!’

Mijn moeder, mijn vader en ik knielden neer en huilden samen, met de armen om elkaar heen geslagen.

Plotseling hoorde ik een zacht geklop op de deur. Een heel vriendelijke stem riep mijn naam. Ik rende ernaartoe en vroeg door de gesloten deur heen: ‘Komt u mij het brood brengen?’ De vriendelijke stem antwoordde: ‘Ja, we hebben hier een feestmaal voor je.’

Ik herkende de stem onmiddellijk: het was dezelfde stem als die ik in het visioen gehoord had.

Ik deed vlug de deur open en daar, voor me, stonden dezelfde twee knechten die ik in het visioen gezien had. Eén man hield een rode zak in zijn hand. Mijn hart klopte in mijn keel toen ik de zak opende en mijn eigen bijbel in mijn handen hield!

De twee mannen verdwenen snel in de duisternis.

Ik klemde mijn nieuwe bijbel tegen mijn hart en viel voor de deur op mijn knieën. Ik dankte God telkens opnieuw! Ik beloofde Jezus dat ik zijn Woord vanaf dat moment als een hongerig kind zou verslinden.

Later kwam ik achter de namen van de twee mannen. De een heette broeder Wang en de ander broeder Sung. Ze kwamen uit een dorp dat ver van het mijne verwijderd lag. Ze vertelden me over een evangelist die ik nog nooit ontmoet had. Hij had tijdens de Culturele Revolutie ontzaglijk geleden voor de Heer; hij was bijna gestorven aan de martelingen.

Ongeveer drie maanden voordat ik mijn bijbel kreeg, had deze evangelist een visioen van de Heer gehad. God liet hem een jonge man zien aan wie hij zijn verborgen bijbel moest geven. In dat visioen zag hij ons huis en de locatie van ons dorp.

Net als veel christenen in die tijd had de oude man zijn bijbel in een kruik gestopt en hem diep onder de grond begraven, hopend dat er een dag zou komen dat hij hem weer kon opgraven en er weer uit kon lezen. Ondanks dit visioen duurde het een paar maanden voordat de evangelist

besloot gehoorzaam te zijn en te doen wat God gezegd had. Hij vroeg twee andere christenen om mij de bijbel te brengen. Zij hebben toen de hele nacht gelopen om mijn huis te bereiken.

Vanaf dat moment waren mijn gebeden tot Jezus vol van geloof. Ik vertrouwde er volledig op dat de woorden uit de Bijbel Gods woorden aan mij waren. Ik hield mijn bijbel altijd vast. Zelfs als ik ging slapen, legde ik hem op mijn borst. Ik verslond de onderwijzingen uit de Bijbel als een hongerig kind.

Dit was het eerste geschenk dat God mij gaf als antwoord op mijn gebeden.

DELING: Rond dezelfde tijd dat God mijn man voorbereidde op een leven in dienst van het evangelie, riep Hij ook mij tot Zich en bereidde Hij me voor om Yuns partner te worden. Ik ben geboren in 1962, in het district Nanyang in de provincie Henan, in een dorpje dat Yenzhang heette. Het dorp waar Yun woonde, lag enkele kilometers verderop.

Ons gezin was ontzettend arm. Er waren zeven kinderen en er was nauwelijks kleding om aan te trekken of voedsel om te eten.

Als ik terugdenk aan mijn kindertijd, herinner ik me gelukkige tijden, afgewisseld met momenten waarop het echt een worsteling was om in leven te blijven. Ons veldje lag ruim anderhalve kilometer bij ons huis vandaan, dus we moesten elke dag op en neer lopen, al zeulend met zwaar gereedschap en andere voorwerpen. Ook onze dieren moesten we er elke dag heen brengen en weer mee terug nemen.

Wij als kinderen hadden de taak om het geoogste katoen naar huis te dragen in twee zware emmers die aan een juk over onze schouders hingen. We gleden uit in de modder. Soms hadden we meer dan een uur nodig om thuis te komen met onze lading. Het was zwaar en uitputtend werk.

Mijn leven werd gedomineerd door mijn gevecht tegen hemofilie. Als ik me sneed, duurde het heel lang voor mijn bloed stolde. Het leek wel of ik altijd bezig was mijn handen en voeten in ouwe lappen te wikkelen om het bloeden te stelpen.

Vanwege de enorme druk waaronder ze leefde, werd mijn moeder geestelijk ziek. Overdag was ze redelijk normaal, maar 's nachts hoorden we haar vaak in zichzelf praten, lachend en huilend. Soms praatte ze tegen de muur alsof die een ander mens was.

Nadat mijn moeder het evangelie aangenomen had, kwam de vrede van God langzamerhand over haar en daardoor werd ze geestelijk weer gezond. Dat was een krachtig getuigenis voor onze familie en bureu.

Ik kwam voor het eerst tot Jezus vanwege mijn vreselijke lichamelijke aandoening. Mijn buurvrouw, een christin, deed me een eenvoudige belofte: 'Als je in Jezus gelooft, zal Hij je genezen.'

Toen ik achttien jaar was, wijdde ik mijn leven toe aan Jezus Christus.

Tijdens mijn allereerste avond als gelovige werd ik voor het eerst meegenomen naar de samenkomst van een huisgemeente. Het Bureau voor Openbare Veiligheid viel binnen en we moesten allemaal te voet ontsnappen, de duisternis in. Dit was mijn eerste kennismaking met wat het betekende om de Heer te volgen!

Een paar dagen later, nadat ik gedoopt was, ontving ik in mijn slaap een duidelijk visioen van de Heer. Iemand nam me mee naar een meer met schitterend kristalhelder water. Er werd mij verteld dat ik mijn handen en mijn voeten moest wassen omdat ik overal gewond geraakt was door mijn ziekte. In het visioen doopte ik mijn handen en voeten, die onder de littekens zaten, in het water en ik zag hoe mijn huid volledig genezen en vernieuwd werd. Toen ik de volgende ochtend wakker werd, ontdekte ik dat mijn huid zo glad en zacht was als die van een pasgeboren baby! Wat er in het visioen gebeurd was, was ook in het echt gebeurd terwijl ik lag te slapen!

Tot op de dag van vandaag heb ik nooit meer last gehad van hemofilie.

Door dit grote wonder was God heel werkelijk voor mij. Hoewel ons leven moeilijk was en we elke dag met vervolging te maken hadden, besloot ik Jezus te volgen, wat het me ook zou kosten.

Op hetzelfde moment als ik kwamen er nog twee jonge vrouwen tot de Heer. We gingen met ons drieën naar samenkomsten. Die samenkomsten werden in verschillende delen van het district gehouden, dus het kwam geregeld voor dat we meer dan een uur moesten lopen om er te komen.

Na afloop van de samenkomsten moest ik vaak alleen naar huis lopen. Dat was behoorlijk gevaarlijk omdat het zo donker was; bovendien liepen er 's nachts slechte mannen en wilde honden rond.

In die eerste tijd heeft God een groot wonder gedaan om me te helpen en te beschermen. Veel nachten als ik naar huis liep, zag ik een licht op mijn pad, zo'n tien meter voor me, alsof iemand een lamp vasthield en me liet zien waar ik heen moest. In de zwarte duisternis raakte ik vaak de weg kwijt, maar dan zag ik het licht weer dat me als een kleine ster liet zien hoe ik weer op de juiste weg moest komen. Het licht was er niet altijd; het kwam tevoorschijn op het moment dat ik de verkeerde kant op ging.

Door vele ervaringen als deze groeide mijn geloof snel.

‘Ga naar het westen en naar het zuiden’

Ik las het Woord van God elke dag, van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat. Als ik op het veld moest werken, verborg ik de bijbel in mijn kleding en zodra ik de kans kreeg om te gaan zitten en te lezen, maakte ik daar gebruik van. ’s Nachts nam ik de bijbel mee als ik naar bed ging en legde ik hem op mijn borst.

In het begin was het niet makkelijk om mijn bijbel te lezen omdat ik maar drie jaar naar school geweest was. Bovendien was hij geschreven in het traditionele Chinese schrift, terwijl ik de vereenvoudigde tekens geleerd had. Ik vond een woordenboek, begon nauwgezet elk teken op te zoeken en kwam langzaam steeds verder in de bijbel.

Uiteindelijk had ik de hele Bijbel doorgelezen, dus toen begon ik per dag een hoofdstuk uit mijn hoofd te leren. Na achtentwintig dagen kende ik het hele Evangelie van Mattheüs uit mijn hoofd. Ik las de andere drie Evangelieën vlug door en kwam toen bij het boek Handelingen, dat ik ook uit mijn hoofd begon te leren.

Op een ochtend rond negen uur las ik het eerste hoofdstuk van Handelingen. Ik overdacht het achtste vers: ‘Maar gij zult kracht ontvangen, wanneer de Heilige Geest over u komt, en gij zult mijn getuigen zijn te Jeruzalem en in geheel Judéa en Samaria en tot het uiterste der aarde.’

Ik wist niet precies wie de Heilige Geest was. Ik rende naar mijn moeder en vroeg het haar. Ze kon het niet uitleggen. Ze zei eenvoudigweg: ‘Alles wat ik me kan herinneren, heb ik je al verteld. Waarom bid je er niet voor en vraag je God om de Heilige Geest, net zoals je Hem om je bijbel gevraagd hebt?’

Mijn moeder kon niet lezen of schrijven en had dus maar weinig kennis van de Bijbel. Ze had alleen maar een paar teksten uit het hoofd geleerd die ze van andere gelovigen gehoord had.

Dit moment was van grote invloed op mijn leven. Ik verlangde intens naar Gods aanwezigheid en kracht en nu realiseerde ik me hoe belangrijk het is om Gods geschreven Woord te kennen.

Ik bad tot de Heer: 'Ik heb de kracht van de Heilige Geest nodig. Ik wil uw getuige zijn.' Na dat gebed viel Gods geest van vreugde op mij. Ik werd overspoeld door een diepe openbaring van Gods liefde en aanwezigheid. Ik hield tot op dat moment nooit van zingen, maar nu rolden er allemaal nieuwe aanbiddingsliederen van mijn lippen. Teksten die ik nooit eerder geleerd had. Later schreef ik de woorden op. Deze liederen worden tot op de dag van vandaag nog steeds gezongen in de Chinese huisgemeenten.

Ik wachtte op leiding van de Heer en er gebeurde iets fantastisch. Op een avond, rond tien uur – voordat mijn ouders naar bed gegaan waren – had ik net een tijd van gebed gehad en had ik hoofdstuk 12 van Handelingen uit mijn hoofd geleerd. Terwijl ik in bed lag, voelde ik hoe iemand op mijn schouder tikte en ik hoorde een stem: 'Yun, Ik zal jou naar het zuiden en naar het westen sturen om mijn getuige te zijn.'

Ik dacht dat het mijn moeder was, dus ik sprong uit bed en liep naar de kamer van mijn ouders. Ik vroeg haar: 'Hebt u me geroepen? Wie heeft er op mijn schouder getikt?'

Mijn moeder zei: 'Wij hebben je niet geroepen. Ga maar weer slapen.' Ik bad nog eens en ging toen weer in mijn bed liggen.

Dertig minuten nadat ik was gaan liggen, hoorde ik een heldere stem die op dringende toon zei: 'Yun, je zult naar het westen en naar het zuiden gaan om daar het evangelie te verkondigen. Je zult mijn getuige zijn en je zult uit mijn naam spreken.'

Ik stond onmiddellijk op en vertelde mijn moeder wat er gebeurd was. Zij zei tegen me dat ik weer moest gaan slapen en me niet zo op moest winden. Ze was bang dat ik weer bezig was mijn verstand te verliezen!

Ik knielde neer en bad tot de Heer: 'Jezus, als U tot mij spreekt, dan luister ik. Als U mij roept om uw goede nieuws te prediken, dan ben ik bereid om uw roeping voor mijn leven te aanvaarden.'

Rond vier uur de volgende ochtend kreeg ik een droom van de Heer. Ik zag dezelfde liefdevolle oude man die me in mijn vorige visioen het brood had gegeven. Terwijl hij naar me toe liep, keek hij me in de ogen en zei: ‘Jij moet naar het westen en het zuiden gaan om het evangelie te verkondigen en Gods getuige te zijn.’

In mijn droom zag ik ook een grote samenkomst, met een menigte mensen. De oude man straalde een grote autoriteit uit ten opzichte van de menigte. Hij zei tegen me: ‘Jij zult mijn getuige zijn voor deze mensen.’ Ik voelde me ontzettend onbekwaam. Tijdens deze samenkomst kwam er een vrouw op me af die door een demon bezeten was. De oude man zei: ‘Je moet haar de handen opleggen en de demon in Jezus’ naam uitdrijven.’ In mijn droom deed ik dat. De vrouw worstelde alsof ze in doodsnood was. Daarna was ze volledig vrij van de demonische machten die haar hadden beheerst. Alle mensen waren verbijsterd; zo iets hadden ze nog nooit gezien.

In mijn droom kwam plotseling een jongeman naar voren; hij vroeg: ‘Ben jij broeder Yun? Onze broeders en zusters hebben de afgelopen drie dagen voor je gevestigd en gebeden. We hopen dat je naar ons toe wilt komen en het evangelie aan ons wilt verkondigen. We hebben je komst naar ons dorp ontzettend hard nodig.’

De jongeman vertelde me zijn naam, zijn leeftijd en het dorp waar hij vandaan kwam. Ik was met hem bewogen en zei: ‘Ik kom morgen naar je woonplaats.’

Toen de dageraad aanbrak, riep ik vlug mijn ouders en vertelde hun dat ik het evangelie zou gaan prediken omdat Jezus Christus me dat geboden had. Mijn moeder vroeg waar ik naartoe wilde gaan. Ik zei tegen haar: ‘De Heer heeft gisteravond drie keer tot mij gesproken. Hij zei: “Ga naar het westen en naar het zuiden om daar het evangelie te verkondigen.” Ik wil gehoorzaam zijn aan deze hemelse roeping.’

Ik wist dat de droom die ik had gehad van God afkomstig was, dus ik was ervan overtuigd dat de dingen precies zo zouden gebeuren als ik gezien had. Ik zei tegen mijn moeder: ‘Zo meteen, na mijn vertrek, zal er een jongeman uit het zuiden hiernaartoe komen. Hij is 24 jaar oud. Hij draagt een wit shirt en een grijze broek, met lappen over de knieën. De christenen in zijn dorp hebben drie dagen lang gevestigd en gebeden. Ze hebben mij

nodig om naar hen toe te komen en van de Heer te getuigen. Vanochtend heb ik deze man in mijn droom ontmoet. Ik heb beloofd dat ik met hem mee zou gaan naar het westen en het zuiden.'

Mijn moeder begreep niet waar ik het over had, dus ik vertelde het haar nog een keer: 'Een jongeman die Yu Jing Chai heet, zal vandaag naar ons huis komen. Blijf alsjeblieft thuis om hem te verwelkomen. Laat hem niet weggaan voor ik terug ben.'

Die ochtend verliet ik mijn woonplaats en ik begon naar het westen te lopen. Toen ik een brug overstak, kwam ik een oude christen tegen die Yang heette. Hij vroeg me waar ik heen ging. Ik antwoordde: 'De Heer heeft vanmorgen drie keer tot me gesproken. Hij wil dat ik het evangelie verkondig aan het zuiden en het westen.'

Het hart van broeder Yang was diep geraakt. Hij zei: 'Ik was juist op weg naar jou toe. Mij is gevraagd om naar je toe te gaan en je mee te nemen naar het westen, naar het dorp Gao, zodat je daar het evangelie kunt vertellen. De broeders en zusters daar hebben gehoord hoe je hebt gebeden en een hemels Boek hebt ontvangen. We willen dat je komt om de woorden uit dat Boek met ons te delen. We hebben de afgelopen drie dagen voor je gebeden en gevast. Ze hebben mij gestuurd om je mee te nemen naar onze gemeente.'

Toen we aankwamen, was het hele dorp druk bezig in de velden, want het was oogsttijd. Maar toen broeder Yang tegen hen zei: 'Dit is de man voor wie jullie gebeden hebben,' legde iedereen zijn gereedschap neer en rende naar ons toe. We gingen een huis binnen. Ik ging op de grond zitten en iedereen kwam om mij heen zitten. Ik was behoorlijk nerveus, want ik had nog nooit voor een hele groep mensen tegelijk gesproken. Zo'n dertig, veertig mensen staarden me aan; ze bekeken me nieuwsgierig en verlangden ernaar Gods Woord te horen. Ze waren zo hongerig naar de waarheid. Er waren al een paar christenen in het dorp Gao, maar het grootste deel van de mensen geloofde nog niet.

Ik zat daar met mijn ogen stijf dicht en ik hield de bijbel boven mijn hoofd. 'Dit is de Bijbel,' verklaarde ik. 'De engel van de Heer heeft hem naar me toe gestuurd in antwoord op mijn gebeden. Als jullie een bijbel willen hebben, moeten jullie bidden en God zoeken, net zoals ik gedaan heb.'

Ze keken me allemaal verbijsterd aan, met wijdopen monden. De manier waarop God mij mijn bijbel gegeven had, was voor hen een reden tot grote verwondering. Ze wilden dat ik hen zou onderwijzen. Op dat moment wist ik nog niet wat preken precies inhield. Ik kon alleen maar de hoofdstukken uit de Bijbel opzeggen die ik uit mijn hoofd geleerd had, dus ik zei het hele Evangelie van Mattheüs op, van hoofdstuk 1 tot en met hoofdstuk 28.

Ik wist niet of de mensen begrepen wat ik zei, of niet. Omdat ik bang was dat ik zou vergeten waar ik was gebleven of dat ik iets weg zou laten, zei ik de tekst die ik uit mijn hoofd geleerd had snel op; mijn woorden waren als een stromende rivier.

Toen ik klaar was, werd ik vervuld met de Heilige Geest en zong ik een aantal bijbelliederen die ik nooit eerder gehoord had.

Toen ik mijn ogen opende, zag ik dat iedereen geboeid was door Gods Woord. De Heilige Geest overtuigde hen van zonden. Ze knielden allemaal neer en beleden hun zonden terwijl de tranen over hun wangen stroomden. Die avond, hoewel ik nog maar zestien jaar oud was, leerde ik dat Gods Woord bijzonder krachtig is. Als we het met een brandend hart delen, worden veel mensen erdoor aangeraakt. Tijdens die eerste samenkomst gaven, dankzij de kracht van God, tientallen mensen hun hart aan Jezus.

Ze smeekten me om te blijven en verder uit de Bijbel te lezen. Ik zei tegen hen: 'God heeft me verteld dat ik ook naar het zuiden moet gaan om zijn getuige te zijn.' Daar waren ze helemaal niet blij mee en ze wilden me niet laten gaan! Daarom bleef ik en zei ik de eerste twaalf hoofdstukken van het boek Handelingen voor hen op. Ik beloofde hun dat ik terug zou komen naar hun dorp als ik meer bijbelgedeelten uit mijn hoofd geleerd had en dat ik die dan met hen zou delen.

Terwijl ik me klaarmaakte om uit Gao te vertrekken, kwam er een jonge vrouw op me af. Ze vroeg me: 'Je zegt dat je naar het zuiden gaat, waar ga je precies naartoe?'

Ik zei tegen haar: 'Er is een man in het zuiden die Yu Jing Chai heet. Ik heb hem vanochtend beloofd dat ik met hem mee zou gaan naar zijn dorp.' De vrouw was verbaasd en vroeg me of ik hem kende.

'Ja, ik ken hem,' antwoordde ik.

‘Waar heb je hem ontmoet?’ vroeg ze.

‘Ik heb hem ontmoet in een droom die God me gegeven heeft,’ legde ik uit.

Terwijl ze daar voor me stond, begon ze te huilen en ze zei: ‘Yu Jing Chai is mijn broer!’

Deze zuster was de eerste gelovige in haar familie. Daarna had ze haar moeder en haar broer tot de Heer geleid. Hoewel ze nu in verschillende dorpen woonden, hadden ze alledrie drie dagen lang voor mij gevast en gebeden. De Heer had dat allemaal samengevoegd zoals Hij alleen dat kan. De Heilige Geest werkte op een wonderbaarlijke manier.

De inwoners van Gao zeiden me liefdevol gedag, met tranen in hun ogen.

Terwijl ik het dorp achter me liet en naar huis ging, gebeurde er iets ongelofelijks. Gao ligt op ongeveer tien kilometer van het dorp waar ik woonde. Het grootste deel van de weg bestaat uit smalle paadjes, dus de reis kan wel twee uur duren. Omdat ik wist dat Yu Jing Chai waarschijnlijk thuis op me zat te wachten, besloot ik naar huis te rennen zodat hij niet lang op me hoefde te wachten.

Terwijl ik rende, citeerde ik hardop bijbelverzen en lette ik niet erg op mijn omgeving. Plotseling, zonder dat ik iets voelde, of merkte dat er iets bijzonders gebeurde, ontdekte ik dat ik in het dorp waar ik woonde was aangekomen, zonder dat er enige tijd voorbijgegaan was! Wat een paar uur had moeten duren, duurde uiteindelijk maar een paar seconden.

Deze ervaring is moeilijk uit te leggen, maar ze was onvergetelijk. Ik geloof dat God net zo’n wonder deed als toen Hij Filippus in Handelingen 8:39-40 verplaatste: ‘... de Geest des Heren nam Filippus weg (...) Maar Filippus bleek te Asdod te zijn; en hij trok rond om het evangelie te prediken aan alle steden.’

Toen ik thuiskwam, was mijn moeder vervuld van blijdschap. Ze riep me niet eens bij mijn eigen naam, maar noemde me Samuël. Ze riep: ‘Samuël, Samuël, de jongeman over wie je me vanochtend verteld hebt, Yu Jing Chai, is op bezoek gekomen. Hij was precies zo gekleed als jij zei.’ Ik vroeg haar waar hij was, maar ze vertelde me dat hij al vertrokken was. ‘O moeder!’ riep ik uit, ‘ik had u gevraagd om ervoor te zorgen dat hij niet

zou vertrekken! In mijn droom had ik hem beloofd dat ik met hem mee zou gaan om in zijn dorp het evangelie te verkondigen.’

Mijn moeder zei: ‘Maak je geen zorgen! Heb geduld en laat me uitpraten. Toen die lieve jongen hier vanmiddag naartoe kwam, wist ik dat het de jongeman was over wie jij me vanochtend verteld had. Hij heette echt Yu Jing Chai. Toen ik hem vroeg of hij broeder Yu was, was hij enorm verbaasd en wilde hij weten hoe ik wist wat zijn achternaam was. Toen vroeg ik: “Ben jij Yu Jing Chai?” Hij werd bang en smeekte me hem te vertellen hoe het mogelijk was dat ik zijn volledige naam wist. Ik vroeg: “Ben je gekomen om mijn zoon te vragen met je mee te gaan naar het zuiden om daar het evangelie te verkondigen?” Broeder Yu was verbijsterd en vroeg: “Hoe weet u dat?”

Ik legde uit: “Verschillende broeders en zusters hebben al drie dagen gevast en gebeden omdat ze graag wilden dat mijn zoon met je mee zou gaan om het evangelie aan hen te verkondigen. Maar hij is vanmorgen naar het westen gegaan en komt tegen zonsondergang weer thuis. Ga alsjeblieft zitten en drink wat water.”

Toen Yu hoorde wat ik zei, was hij zo blij dat hij zich omdraaide en naar huis rende. Hij had zoveel haast dat hij zelfs zijn strohoed vergat! Hij beloofde dat hij met zonsondergang terug zou zijn om jou op te halen.’

Op dat moment, terwijl de zon langzaam onderging, liep Yu Jing Chai ons erf op. Hij was nat van het zweet vanwege de lange afstand die hij rennend afgelegd had. Hij zag er precies zo uit als in mijn droom, de nacht daarvoor. Ik pakte zijn hand en zei tegen hem: ‘Jij bent broeder Yu en jij hebt samen met een aantal anderen drie dagen gebeden dat ik zou komen. Ik heb je vanochtend in een droom ontmoet. Jezus houdt van je. Ik zal met je meegaan.’

We omhelsden elkaar en huilden samen. Mijn moeder twijfelde niet langer aan mijn verstand. Nadat ze ons de handen opgelegd had en ons gezegend had, liepen we in het donker naar zijn dorp in het zuiden. Toen we daar aankwamen zei ik weer alle bijbelverzen op die ik uit mijn hoofd geleerd had.

Het vuur van het evangelie begon die dag in onze omgeving te branden. Niet alleen in westelijke richting, maar ook naar het zuiden. Later kregen

we te maken met veel vervolging en lijden vanwege het geloof, maar in die eerste tijd was alles even wonderbaarlijk en fantastisch.

God stortte zijn Geest uit in veel wanhopige zielen. Ze dronken vol vreugde van het water van Gods Woord, als dorstige mannen in de woestijn. Hoewel ik nog maar een tiener was, heeft God me in staat gesteld om in mijn eerste jaar als christen meer dan tweeduizend mensen tot Jezus te leiden.

In deze eerste dagen was mijn begrip van 'het westen en het zuiden' nog beperkt tot de gebieden die in de buurt van mijn dorp lagen. Langzaam maar zeker, door Gods genade, werd dat gebied in de loop van de jaren uitgebreid tot heel China en zelfs tot landen buiten China.

Toen ik voor het eerst preekte, in Gao, gaf de Heer me bijbelliederen die ik voor de mensen kon zingen. Zij schreven de woorden op zodat ze die konden onthouden.

Een van de liederen was afkomstig uit het Evangelie van Mattheüs, waar Jezus ons zegt dat wanneer iemand ons op de rechterwang slaat, we hem ook de andere moeten toekeren. Een ander lied verkondigde dat we ons enorm mogen verheugen wanneer we vanwege het evangelie vervolgd worden. Weer een ander lied ging erover dat we nooit zoals Judas moesten zijn, die zijn Meester verraadde.

Toen zoveel mensen tegelijk tot Jezus kwamen, trok dat de aandacht van de autoriteiten. Alle christenen in Gao werden gearresteerd en meegenomen naar het politiebureau. De agenten eisten antwoorden op enkele vragen. 'Wie heeft die naam, Jezus, naar jullie toe gebracht? Hoe zijn jullie allemaal tot dit bijgeloof gekomen?'

De gelovigen waren vervuld met een overweldigende vreugde. Alles wat ze wilden zeggen, was: 'We zullen ons niet gedragen zoals Judas! We zullen onze Here Jezus niet verraden!'

De agenten begonnen hen te slaan, waardoor ze nog blijer werden. Ze zeiden: 'Alstublieft, meneer, sla ons ook op de andere kant van ons gezicht!' De christenen lachten en verheugden zich.

De agenten werden moe van het slaan en uiteindelijk zeiden ze: 'Jullie christenen zijn allemaal gek!' Na een laatste waarschuwing stuurden ze hen allemaal naar huis.

4

Het begin van ons huwelijk

Ik dank God dat Hij ons hele gezin gered heeft.

Mijn vader is een paar jaar nadat hij op wonderbaarlijke wijze van kanker genas naar huis gegaan, naar de hemel.

Ik was tegelijkertijd verdrietig en blij. Verdrietig omdat ik mijn vader al op zo'n jonge leeftijd had verloren, maar tegelijkertijd blij omdat de Heer hem gered had. God had de ziekte van mijn vader gebruikt om ons hele gezin aan de voet van het kruis te brengen.

Mijn moeder was net als de profetes Anna. Ze 'diende God onafgebroken (...) met vasten en bidden, nacht en dag' (Luc.2:37).

Ik dank God omdat Hij me niet alleen fantastische ouders heeft gegeven, maar ook een heel bijzondere, rechtschapen vrouw. De Bijbel zegt: 'Een degelijke huisvrouw, wie zal haar vinden? Haar waarde gaat korallen ver te boven. Op haar vertrouwt het hart van haar man, het zal hem aan voordeel niet ontbreken. Zij doet hem goed en geen kwaad, al de dagen van haar leven' (Spr.31:10-12).

In zijn genade heeft God zo'n vrouw voor mij gevonden!

Deling koos ervoor om met me te trouwen omdat ze van God hield en Hem gehoorzaam wilde zijn. Onze moeders hebben ons aan elkaar gekoppeld. Delings moeder is een bijzonder eerlijke, oprechte vrouw die van God houdt.

De eerste keer dat Deling en ik elkaar ontmoetten, vertelde ik haar: 'God heeft mij uitgekozen om zijn getuige te zijn en Hem door grote moeilijkheden heen te volgen, om de weg van het kruis te gaan. Ik heb helemaal geen geld en word steeds vervolgd door de autoriteiten. Weet je zeker dat je met me wilt trouwen?'

Ze antwoordde: ‘Maak je maar geen zorgen; ik zal je nooit in de steek laten. Ik wil met jou verdergaan en samen zullen we de Here dienen.’

We gingen samen naar het huwelijkskantoor. Nadat we enkele vragen beantwoord hadden, schreven we onze namen op het registratieformulier. De klerk vroeg Deling om te vertrekken en buiten op mij te wachten. Daarna gaf hij mij bevel om naar een andere kamer te gaan. De klerk had zich gerealiseerd dat mijn naam bij het Bureau voor Openbare Veiligheid op de lijst met gezochte personen stond. Er kwam een groepje agenten binnen en ik werd gearresteerd.

Dit was het begin van ons leven samen, maar Deling heeft me nooit in de steek gelaten en ze heeft nooit spijt gehad van het leven waar de Heer haar toe heeft geroepen. Ze heeft ervoor gekozen om de weg van het kruis te gaan.

Gedurende ons huwelijk heeft Deling onder ongelofelijke druk gestaan, van haar eigen familie, van de gemeenschap, van de autoriteiten en van welke andere zijde ook, toch is ze me volledig trouw gebleven. Ze was vastbesloten om naast me te blijven staan en heeft zelfs voor de Heer in de gevangenis gezeten.

Ik had me geen betere vrouw en partner kunnen wensen!

Een paar dagen na onze bruiloft namen mijn vrouw en ik de bus om naar een belangrijke leiderschapsvergadering te gaan. Buiten het station werd ik herkend door de leider van het Bureau voor Religieuze Zaken in ons district. Hij greep me in mijn kraag en zei: ‘Sta stil! Je kunt niet ontkomen. Je gaat nu met mij mee naar het kantoor van het BOV (Bureau voor Openbare Veiligheid).’ Met zijn andere hand pakte hij Delings handtas.

Plotseling drong Gods Geest erop aan dat ik weg zou rennen! Ik schreeuwde naar Deling: ‘Rennen!’ en met een sprong maakte ik me los uit de greep van de agent, voor hij goed en wel doorhad wat er gebeurde. Hij liet de handtas vallen en rende me achterna. Terwijl hij rende, riep hij: ‘Spion! Hou de spion tegen!’ Er brak een enorme chaos uit in het busstation. Ik sprong over een muur en maakte me los uit de menigte. Het was een wonder. Later zeiden mensen dat de muur veel te hoog was, dat het onmogelijk was dat een mens daaroverheen kon springen.

In de commotie kon ook Deling ontsnappen.

Het BOV kreeg de handtas van mijn vrouw weer te pakken en ontdekte zo het adres van onze ontmoetingsplaats. Ze gingen erheen en arresteerden verscheidene leiders die daar al voor de vergadering bij elkaar gekomen waren.

DELING: Ik wil graag vertellen van mijn eerste ontmoeting met Yun. Nadat ik christen was geworden, bezochten we een nabijgelegen dorpje waar eens per jaar een grootschalige doopdienst gehouden werd. Ik, als nieuwe gelovige, zou daar ook gedoopt worden.

Het was november, dus het was al erg koud. De doopdienst begon rond middernacht, dit uit veiligheidsoverwegingen. We dachten dat de agenten van het BOV niet bereid waren om midden in de ijskoude nacht uit hun warme bedden te komen om ons te arresteren, maar we hadden het mis. Het BOV kwam tegen één uur 's ochtends en arresteerde meer dan honderd christenen.

Broeder Yun was degene die de nieuwe gelovigen, onder wie ikzelf, gedoopt had. Het BOV beval ons om in twee rijen te gaan staan zodat ze onze namen konden opschrijven en ons allemaal konden identificeren. Yun stond ook in de rij, maar toen de agenten even niet opletten, ontsnapte hij. Het leek wel of God de ogen van de agenten verblind had zodat ze hem niet konden zien.

Ik had Yun al een paar keer eerder gezien omdat er op zondagavond bij hem thuis diensten gehouden werden, maar deze ervaring tijdens de doopdienst maakte een blijvende indruk. Ik dacht dat hij niet helemaal goed bij zijn hoofd was!

Zoals bij ons de gewoonte is, werd ons huwelijk helemaal door onze beide moeders geregeld. Nadat mijn moeder genezen en gered was, had ze het gevoel dat ze voor mij een voorganger moest zoeken om mee te trouwen. Yun was de enige ongetrouwde voorganger in de wijde omgeving! Mijn moeder ging op bezoek bij Yuns moeder en samen regelden ze dat wij zouden trouwen.

Deze beslissing heeft mijn moeder heel wat gekost. Toen ze aan mijn familie vertelde dat ik met een voorganger zou trouwen, werden mijn vader en mijn broers woedend. Voor hen was trouwen met een voorganger zelfs nog erger dan trouwen met een bedelaar. Ze wisten dat Yun geen geld had en dat hij dus niet in staat was om mijn familie geld te geven als bruidsschat. Ze deden alles wat ze konden om er een stokje voor te steken, maar mijn moeder hield voet bij stuk.

In die tijd was het in ons deel van China normaal dat huwelijken op deze manier werden geregeld. Tegenwoordig kiezen steeds meer jonge mensen zelf met wie ze willen trouwen, hoewel veel huwelijken nog steeds op de traditionele manier gesloten worden.

Zelfs nadat we verloofd waren, zorgde mijn familie ervoor dat ik bij Yun uit de buurt bleef, dus ondanks het feit dat zijn dorp maar anderhalve kilometer bij het mijne vandaan was, hebben we elkaar voor de huwelijksdag niet meer gezien of gesproken. Yuns vader overleed voordat we getrouwd waren, voordat ik de kans had om hem te ontmoeten.

Ik was nog maar een kind, achttien jaar oud, toen we trouwden. Mijn moeder had me verteld dat Yun een erg arme voorganger was, maar dat ik met hem moest trouwen, dus ik sprak haar niet tegen. Ik had geen flauw idee wat het huwelijk inhield. Ik kon absoluut niet weten hoe de toekomst eruit zou zien. Ik was gewoon een jong, onschuldig meisje, naïef en heel eenvoudig.

Voor de bruiloft gingen Yun en ik naar het kantoor voor huwelijksregistratie om een huwelijksvergunning aan te vragen. Nadat we de formaliteiten in orde gemaakt hadden, stond ik een hele tijd buiten te wachten, maar Yun kwam maar niet. Ik besloot op een gegeven moment dat ik niet langer kon wachten en ging terug naar huis.

Pas later hoorde ik, dat toen Yun in het registratiekantoor zijn naam opschreef, de klerk ontdekte dat hij door het BOV gezocht werd omdat hij een illegale voorganger was, en dat hij ter plekke gearresteerd werd! Ze waren er al van op de hoogte dat hij in de hele provincie het evangelie verkondigd had.

Dit was het begin van ons leven samen! Vanwege de vertraging die Yun en ik door zijn arrestatie opliepen, zat er iets meer dan een jaar tussen onze verloving en ons huwelijk.

Ons huwelijk werd gesloten op een mooie, zonnige dag, 28 november 1981. Oudste Fu leidde de ceremonie die in Yuns huis gehouden werd. Er waren meer dan twintig tafels gedekt en aan elke tafel zaten acht tot tien gasten, dus we hadden ongeveer tweehonderd gasten. In overeenstemming met onze cultuur vond de bruiloft plaats in het huis van de bruidegom en waren mijn ouders geen van beiden aanwezig. Mijn broers en zussen en Yuns hele familie waren er allemaal.

Ik herinner me dat er een preek gehouden werd en dat broeder Fu ons zegende, en toen opeens waren we getrouwd!

Tijdens onze wittebroodsweken gingen we naar een vergadering die in een andere plaats gehouden werd. Er reisde nog een zuster met ons mee. Toen we net buiten de stad Nanyang waren, werd Yun herkend door de leider van het Bureau voor Religieuze Zaken van ons district. Hij greep mijn man bij zijn kraag.

Deze zuster en ik renden naar het damestoilet en begonnen Yuns bijbel en wat andere christelijke boeken aan stukken te scheuren omdat we wisten dat hij in grote problemen zou komen als ontdekt werd dat hij boeken had die van overzee gekomen waren.

De man begon alle misdaden uit te schreeuwen die Yun zogenaamd op zijn geweten had, en in de opwindingsdie dat veroorzaakte kon Yun zich losmaken en wegrennen. Ik kon me later die dag weer bij hem voegen.

Drie of vier maanden nadat we getrouwd waren, gingen we allebei naar een samenkomst op dertig kilometer afstand van ons huis. Yun was gearresteerd, maar hij had het voor elkaar gekregen om uit het huis van bewaring te ontsnappen, dus vanaf die tijd was hij een gezocht persoon en kon hij niet naar huis terugkeren. Daarom vluchtte hij en predikte hij het evangelie door heel China.

Broeder Xu stelde ons voor aan Zhang Rongliang, en Yun ging met Zhang samenwerken. Xu en Zhang leidden verschillende netwerken van huis gemeenten, maar broeder Xu zei tegen mijn man: 'Wees een afgevaardigde van onze beweging, maak vrienden en wees een zegen voor Zhangs groep.'

De stress die voortkwam uit het feit dat mijn man op de vlucht was voor de politie en de dagelijkse spanningen in mijn leven waren op dat moment te

veel voor me. Rond die tijd raakte ik zwanger, maar na een paar maanden eindigde deze zwangerschap in een miskraam. We verloren een klein babytje, een jongetje.

Het was ontzettend confronterend om naar een trein- of busstation te gaan en daar posters te zien met foto's van mijn man, met het bericht dat hij gezocht werd, dat hij een voortvluchtige was.

Mijn leven als echtgenote van Yun is tot nu toe absoluut interessant geweest! Vanuit mijn vrouwelijke instincten heb ik vaak gehunkerd naar een meer gesetteld bestaan en een gestructureerd gezinsleven, maar over het algemeen is dat vanwege vervolging niet mogelijk geweest.

De weg van vervolging

De kerk in onze omgeving groeide in genade en in aantal doordat God op een radicale manier veel mensen redde en hen eropuit stuurde om zielen te winnen. Het duurde echter niet lang voor we te maken kregen met tegenstand. Omdat zoveel mensen in Christus gingen geloven, werd de interesse van de autoriteiten gewekt. Vóór ons was er in ons hele dorp nog nooit één christen geweest.

Mijn moeder werd geïdentificeerd als de leider van onze kerk en werd door de autoriteiten vervolgd. Ze zetten haar een muts met enorme ezelsoren op het hoofd en paradeerden zo met haar door de straten. Ze werd gedwongen om deel te nemen aan een cursus voor ‘heropvoeding’ om haar ‘te helpen zich van haar incorrecte zienswijze te bekeren’.

Nadat ik de leiding over onze kerk had overgenomen, verplaatste de druk zich van mijn moeder naar mij. De autoriteiten kwamen vaak bij haar over de vloer om haar te ondervragen over mijn verblijfplaats, maar over het algemeen negeerde ze hen gewoon en deed ze net alsof ze geen woord begreep van wat ze zeiden! Na een poosje lieten ze haar met rust omdat ze dachten dat ze haar verstand verloren had.

Toen ik zeventien jaar was, werd ik voor het gearresteerd wegens het verkondigen van het evangelie. In de jaren daarna zijn we vaak gearresteerd en ondervraagd door het Bureau voor Openbare Veiligheid.

Maar in plaats van ons te verzwakken, maakte de vervolging ons juist sterker. Hoe meer verdrukking er was, hoe meer vuur en liefde wij kregen voor de verspreiding van het evangelie. We waren als de Israëlieten toen ze in Egypte in slavernij leefden: ‘Maar hoe meer men hen onderdrukte,

des te meer vermenigvuldigden zij zich en breidden zij zich uit, zodat men bevreesd werd voor de Israëlieten (Ex.1:12).

Mijn vader stierf in 1977. Hij was al enige tijd zwak en ondervoed en op 66-jarige leeftijd overleed hij en ging hij naar God. De kanker waar de Heer hem in 1974 van had genezen, was echter nooit teruggekomen!

Zijn begrafenis was een bijzonder emotionele gebeurtenis voor mij. Hoewel ik wist dat hij gered was en nu in de hemel was, miste ik hem vreselijk. Hij stond volledig achter mijn bediening en hij was trots op me; hij moedigde me voortdurend aan om met mijn hele hart de Heer te dienen.

In de winter van 1978 begonnen we voor het eerst mensen te dopen. De enige veilige manier om dit te doen, was door een gat in het ijs op de rivier te hakken en de nieuwe gelovigen 's nachts in het ijzige water onder te dompelen als de politieagenten sliepen. Het kwam vaak voor dat we honderden mensen mochten dopen in de rivieren en beekjes van zuidelijk Henan. Soms deed de Heer een wonder zodat niemand het ijskoude water voelde. Sommige mensen zeiden zelfs dat het water warm was!

Tegen het eind van de jaren zeventig kwamen er dagelijks grote groepen mensen tot de Heer. Ze hadden een enorme behoefte aan onderwijs en aan versterking van hun geloof. Hoewel ik nog maar begin twintig was, werd ik beschouwd als een volwassen leider en als een van de oudere christenen omdat ik in 1974 tot de Heer gekomen was!

Het jaar 1980 was een uitzonderlijk jaar voor de kerk van Henan. We herdenken het als het jaar waarin God voortdurend geweldige wonderen deed en mensen op Goddelijke wijze genas. Veel mensen werden op bovennatuurlijke wijze bereikt met de woorden van Jezus. In dat fantastische jaar beleefde de kerk een geweldige groei. Later werden velen van de bekeerlingen uit 1980 leiders van Gods kerk door heel China. De provincie Henan werd het Galilea van China, waar veel van Jezus' discipelen vandaan komen.

Tijdens een samenkomst in het gebied van Nanyang zagen honderden mensen – zowel christenen als niet-christenen – een visioen van een prachtige boot die op een zee van wolken vlak boven de plaats van samenkomst dreef. Veel zondaren hadden berouw over hun zonden en gaven hun leven aan Christus als gevolg van dit wonderlijke teken.

In het dorp Fen Shuiling ('Heuvel van Waterscheiding') lag een ongelovige na een langdurig ziekbed op sterven. Zijn familie had het evangelie nog nooit gehoord. Op een avond verscheen Jezus aan deze man en Hij zei: 'Mijn naam is Jezus. Ik ben gekomen om je te redden.'

Het dorp Fen Shuiling ligt in een afgelegen, bergachtig gebied waar nog geen evangelisten geweest waren. Er was geen kerk of voorganger, dus toen ik daar voor het eerst kwam, was ik verbaasd te ontdekken dat het evangelie al bekend was bij een groot aantal dorpelingen en dat hele gezinnen hun vertrouwen op Jezus Christus gesteld hadden. Jezus Zelf had hun het evangelie verkondigd! Deze nieuwe gelovigen hunkerden nu naar onderwijs uit zijn Woord.

In december 1980, een paar weken voor Kerst, probeerde de duivel ons op een nieuwe manier te verleiden en te bedriegen. In plaats van marteling en geweld gebruikte hij nu subtiele voorstellen en sluwe trucjes. De regering riep honderdwtintig religieuze leiders vanuit het hele land bijeen voor een vergadering. Moslims, boeddhisten, daoïsten en christenen werden allemaal uitgenodigd om aanwezig te zijn.

Op dat moment wisten we niets van de patriottische Drie-Zelf Kerk die de regering aan het oprichten was. 'Drie-Zelf' stond voor de drie belangrijkste principes van deze beweging: zichzelf bekendmaken, zichzelf bedruipen en zichzelf regeren. De meeste christenen vonden dit een goede zaak en verheugden zich over het feit dat er een nieuwe dag leek aan te breken, dat christenen voortaan in vrijheid diensten konden bezoeken, zonder onderbroken of vervolgd te worden. Ik ging naar deze vergadering, helemaal openstaand voor het idee om me aan te sluiten bij een nieuwe kerk. Ik stond zelfs open voor de mogelijkheid dat ik in ons district misschien een kerkelijk leider zou worden als dat Gods wil was.

De vergadering was georganiseerd door het plaatselijke Bureau voor Religieuze Zaken, in samenwerking met het BOV. Tijdens deze vergadering wilden ze comitéleden en een voorzitter aanwijzen voor elke religie. De chef van het Bureau voor Religieuze Zaken had mij voor deze vergadering uitgenodigd omdat ik de reputatie had dat ik het evangelie verkondigde en ook omdat ik een bijbel bezat.

Meer dan 90% van de gedelegeerden wilde dat ik voorzitter zou

worden van de christelijke afdeling, maar een paar van hen probeerden me en public zwart te maken en zeiden dat ik een valse voorganger was omdat ik nooit een Bijbelschool doorlopen had.

Eén man, Ho genaamd, was mijn belangrijkste beschuldiger, omdat hij graag zelf voorzitter wilde worden. Hij beweerde dat hij al in Jezus geloofde toen hij nog in de buik van zijn moeder zat! Het was echter algemeen bekend dat Ho de Heer verloochend had tijdens de Culturele Revolutie en dat hij een extreem liberale, mensgerichte theologie aanhing.

Tijdens de vergadering kondigde Ho trots aan dat hij een beter gekwalificeerde voorganger was dan ik omdat hij op een Bijbelschool gezeten had en bovendien voor 1949 aan een zendingsschool gestudeerd had. Hij verzekerde de gedelegeerden dat hij de juiste man was om de belangen van de kerk in onze omgeving te behartigen.

Ho zei dat de regering zich tegen mij en mijn medewerkers moest verzetten omdat we overal heen gingen om illegaal het evangelie te verkondigen, zieken te genezen en demonen uit mensen uit te drijven. Ho zei dat we tegengehouden moesten worden omdat we de openbare orde verstoorden en een bedreiging vormden voor vrede en stabiliteit.

Hij begon tijdens de vergadering woedend tegen mij te schreeuwen. Ik hield zo lang mogelijk mijn mond, maar na verloop van tijd voelde ik het vuur van God in mijn binnenste opvlammen, zoals Jezus toen Hij de confrontatie aanging met de geldwisselaars in de tempel.

Toen Ho zijn toespraak beëindigd had, stond de BOV-leider op. Hij drong erop aan dat Ho door zou gaan zich uit te spreken tegen 'valse christenen zoals Yun'. Terwijl hij verheugd in zijn handen wreef, zei de leider: 'Vertel ons alsjeblieft alles wat je weet over de manier waarop Yun en zijn medewerkers de openbare orde verstoord hebben. Vertel ons over de smerige kanten van jullie christendom. Vertel ons hoe deze valse voorgangers proberen onze natie te vernietigen.'

Ho voelde zich vereerd en stond weer op. Trots verklaarde hij: 'Echte christenen zoals wij hebben veel bezwaren tegen valse christenen zoals Yun.'

Ik werd zo kwaad op deze man die Gods kerk lasterde en haar een slechte naam bezorgde tegenover ongelovigen, dat ik me niet langer kon

beheersen. Ik ging op mijn stoel staan en beval hem in Jezus' naam zijn mond te houden!

De vergadering raakte in opschudding. Ik was vervuld met de Heilige Geest en met machtige woorden van de Heer verkondigde ik: 'Deze vergadering behaagt God niet!' Ik wees met mijn vinger naar de mensen die beweerden in Jezus te geloven. 'Jullie zouden je moeten schamen en zullen door de Heer geoordeeld worden. De Bijbel zegt dat gelovigen geen span met ongelovigen moeten vormen. Hoe kunnen licht en duisternis samengaan? Gods Kerk heeft geen gemeenschap met afgoden. De Heer en zijn Kerk zullen jullie oordelen!'

Voordat ik klaar was met het uitspreken van deze woorden, kwamen er een paar christen-broeders en -zusters met tranen in hun ogen naar me toe. Ze probeerden me naar beneden te trekken, terug op mijn stoel. Ze smeekten me om te stoppen voor ik ernstig in de problemen zou raken.

Het BOV en de religieuze leiders waren woedend. Ze gingen staan en sloegen met hun vuisten op tafel. Ze bedreigden me: 'Wie denk je wel dat je bent dat je deze vergadering komt verstoren? Je zult nooit meer toestemming krijgen om een vergadering als deze bij te wonen!'

Zodra ik deze woorden hoorde, ging ik weer staan en ik riep: 'Ik ga nu weg. Waag het niet om me nog eens voor een vergadering als deze uit te nodigen!'

Op deze manier leidde de Heer mij ertoe mijn leven te geven voor het verspreiden van het evangelie in China en bij te dragen aan de groei van de huisgemeenten. Vanaf die dag begreep ik heel duidelijk dat het koninkrijk van God nooit met politiek te combineren is. Het ultieme doel dat in de marxistische leer is vastgesteld, is de complete uitroeijing van alle vormen van religie. De pure bruid van Christus kan nooit geregeerd worden door atheïsten of geleid door mannen die God haten!

De ware Kerk is geen organisatie die beheerst wordt door regels van mensen, het is een heilige verzameling van levende stenen, met Jezus Christus als de hoeksteen.

Terwijl ik bij de vergaderzaal vandaan liep, voelde ik me zo vrij als een vogeltje. Een nieuw lied welde op in mijn hart:

*Sinds de dag dat ik mijn huis verliet,
heb ik mijn kruis gedragen.
Voor Jezus reis ik naar de einden van de aarde.
Ik heb gedeeld in het lijden van mijn Heer,
het evangelie verkondigd met ogen vol tranen,
door weer en wind geteisterd.
Tranen rolden over mijn wangen,
en mijn hart is vol van zorgen.
Maar Jezus' liefde blijft mij leiden;
zijn liefde en goedheid bemoedigen mij,
Hij zorgt voor mij van dag tot dag.*

Ik bad: 'Heer, waar kan ik heen? Heer, hoe zal mijn toekomst eruitzien?'

De Heer herinnerde me onmiddellijk aan Jeremia 1:5-8: 'Eer Ik u vormde in de moederschoot, heb Ik u gekend, en eer gij voortkwaamt uit de baarmoeder, heb Ik u geheiligd; tot een profeet voor de volkeren heb Ik u gesteld. Doch ik zeide: Ach, Here Here, zie, ik kan niet spreken, want ik ben jong. De Here echter zeide tot mij: Zeg niet, ik ben jong, want tot een ieder, tot wie Ik u zend, zult gij gaan, en alles wat Ik u gebied, zult gij spreken. Vrees niet voor hen, want Ik ben met u om u te bevrijden, luidt het woord des Heren.'

In de weken en maanden die volgden, begon de Heer me het verschil te leren tussen zijn Kerk en de Drie-Zelf Kerk in China.

We wisten dat de enige reden dat de regering de Drie-Zelf Patriottische Beweging opgericht had en 'open, legale' kerken toestond, was dat ze probeerde op die maniere christenen onder controle te krijgen en haar eigen politieke agenda binnen deze kerken te promoten.

Voor ons zijn de Drie-Zelf-gelovigen net gekooide vogels. Ja, ze hebben de mogelijkheid om tot de Heer te zingen, maar hun omgeving wordt gecontroleerd en ze zijn gekortwiekt. Ze zijn vrij om te zingen, maar alleen binnen de grenzen die hen van bovenaf opgelegd zijn. In de huisgemeenten genieten we de vrijheid om te vliegen waarheen God ons leidt en om vanuit het diepst van ons hart te zingen. Wij zijn uit de kooi bevrijd en we zijn niet van plan ooit terug te keren!

Het is een bekend gegeven dat vogels in kooitjes zich niet gemakkelijk voortplanten. Dat geldt ook voor de meeste gelovigen die binnen de Drie-Zelf-structuur zijn opgesloten. Christenen uit huisgemeenten vinden het heerlijk om vrij te zijn, om het land door te reizen naar de plaats waar de Heer ze heen leidt en om het evangelie aan alle mensen te verkondigen. De voortplanting gaat razendsnel!

We weten dat veel van de mensen die vandaag de dag naar deze door de regering gecontroleerde kerk gaan, ware volgelingen van Jezus zijn. Ik ken er een heel aantal persoonlijk en ik ben hen in de loop van de tijd zeer gaan waarderen. Het zijn niet de gekooide vogels in de Drie-Zelf Kerken waar we zo'n moeite mee hebben, maar de corrupte leiding en de politieke macht die gebruikt wordt om mensen onder controle te houden.

Deze leiders hebben de mogelijkheden van de voorgangers en de leden van de kerk ernstig beperkt. Voorgangers mogen hun geestelijk ambt niet uitvoeren zonder hun toestemming. Evangelisatie wordt ontmoedigd. Alle pogingen om kinderen te bereiken zijn strikt verboden. Ze hebben zelfs regels gesteld die bepalen dat er over sommige gedeelten van de Bijbel niet gepreekt mag worden, zoals bijvoorbeeld de Wederkomst van de Here Jezus. De voorgangers hebben geen toestemming om onderwijs te geven over Goddelijke genezing of over bevrijding van demonen. Het hele boek Openbaringen is in de ban gedaan!

In de huisgemeenten konden we ons eenvoudigweg niet onderwerpen aan dergelijke bemoeienis en controle. Wij geloven dat Jezus het Hoofd van zijn Gemeente is en niet de regering. We hebben ons gedistantieerd van de Drie-Zelf Kerk, en alle pogingen om ons onder controle van deze kerk te brengen resoluut weerstaan.

In reactie hierop lanceerden de autoriteiten in China een langdurig 'vogeljachtseizoen'. Ze kunnen de vrije vogels die weigeren zich aan hen te onderwerpen niet uitstaan. Soms krijgen ze het voor elkaar om vogels in de val te lokken en ze achter ijzeren tralies op te sluiten. Maar zelfs in deze kooien hebben de vrije vogels eieren gelegd en zich voortgeplant: in de gevangenis hebben ze veel zielen voor de Heer gewonnen.

Op dit moment begon ik aan mijn carrière van 'voortvluchtige evangelisatie'. Dat betekent dat we het evangelie ergens verkondigden en daarna

van de ene naar de andere plaats moesten vluchten, achtervolgd door de politie, precies zoals Jezus zijn volgelingen had bevolen: ‘Wanneer men u vervolgt in deze stad, vlucht naar de andere’ (Matth.10:23).

In juli 1981 ontsnapte ik op het nippertje aan een gevangenisstraf nadat ik gearresteerd was tijdens het leiden van een samenkomst van honderdtwintig gelovigen uit de huisgemeenten. Terwijl de politieauto me naar het bureau vervoerde, kreeg de auto een lekke band en kon ik de donkere nacht in vluchten. Die nacht, terwijl ik op de natte grond lag, riep ik het uit naar de Heer: ‘Waarom behandelen ze ons op deze manier? Waarom beschermt U ons niet?’

De Heilige Geest bracht me twee Schriftgedeelten in herinnering: ‘Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden’ (1Petr.2:21). En: ‘De Here heeft u wel brood der benauwdheid en water der verdrukking gegeven, maar uw leraars zullen zich niet meer verbergen, doch uw ogen zullen uw leraars zien; en wanneer gij rechts of wanneer gij links zoudt willen gaan, zullen uw oren achterhet woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop’ (Jes.30:20-21).

De Heer herinnerde me opnieuw aan zijn roeping om het evangelie aan het zuiden en aan het westen te verkondigen. Gods genade is mij genoeg en zijn wegen zijn hoger dan de onze. We moeten onszelf onderwerpen aan God en alles wat Hij in ons leven toestaat aanvaarden. Soms zijn er periodes van vrede, soms ook periodes van worsteling en vervolging. Maar ze komen beide van de Heer, om ons te vormen tot het werktuig dat Hij van ons wil maken.

Op dat moment konden de meesten van mijn medewerkers niet naar huis gaan omdat de politie naar hen op zoek was. Als ze naar huis zouden terugkeren, zouden ze onmiddellijk gearresteerd worden. Daarom vluchtten ze naar verschillende provincies en steden om daar het evangelie te verkondigen.

Zelfs mijn eigen vrouw kon niet naar huis. De politie kwam naar onze huizen en nam al onze bezittingen in beslag. We voerden onze bediening voortaan ’s nachts uit. We kwamen ’s nachts bij elkaar en sliepen overdag, zodat we de kans dat we geïdentificeerd zouden worden minimaliseerden.

We werden allemaal zeer bemoedigd door het voorbeeld dat de eerste gemeente ons had nagelaten. We realiseerden ons dat wat er met ons gebeurde niets nieuws was. Hele menigten gelovigen hadden door de eeuwen heen onder dezelfde beproevingen geleden en die uiteindelijk tot het einde toe geduldig gedragen.

Het Woord van de Heer troostte ons en versterkte onze harten: ‘Herinnert u de dagen van weleer, toen gij, na verlicht te zijn, zo menigmaal lijden doorworsteld hebt, hetzij zelf een schouwspel van smaad en verdrukking, hetzij deelnemende aan het lot van hen, die in zulk een toestand verkeerden. Want gij hebt met de gevangenen mede geleden en de roof van uw bezit blijmoedig aanvaard, want gij wist, dat gijzelf een beter en blijvend bezit hebt’ (Hebr.10:32-34).

Het evangelie heeft vele eeuwen geworsteld om voet aan de grond te krijgen in het koppige China. Onze bodem was te hard om het evangelie te laten wortelschieten, maar in deze tijd had God zijn doel bereikt en zijn kerk gevestigd. Lijden, vervolging en gevangenschap zorgden ervoor dat zijn evangelie razendsnel door China verspreid werd. Als ons leven gemakkelijker geweest was, waren we waarschijnlijk in onze woonplaats gebleven. Maar omdat we telkens naar nieuwe plaatsen moesten vluchten, werd het evangelie verspreid in veel gebieden die het nog nooit gehoord hadden.

Het BOV hing overal posters op met het bevel mij in hechtenis te nemen. Ik werd beschuldigd van het ‘verstoren van de openbare orde’. De aanplakborden bij elk bus- of treinstation en honderden telefoonpalen waren beplakt met onze foto’s, met daarbij de aankondiging dat we door de politie gezocht werden. Het BOV stuurde agenten in burgerkleding naar allerlei openbare plaatsen om daar naar ons te zoeken.

Ik werd in deze tijd verschillende keren gearresteerd, maar de Heer zorgde er elke keer voor dat ik kon ontsnappen, en voorkwam zo dat ik gevangengezet werd.

Op een gegeven moment hielden we een grootschalige samenkomst in de schuur van een afgelegen boerderij. De Heilige Geest was zo krachtig aan het werk, dat de gelovigen niet anders konden dan gewoon opblijven om de Heer de hele nacht te aanbidden. Er kwam een nacht dat ik echt

moest slapen. Ik besloot in het graanveld te gaan slapen, op enige afstand van de ontmoetingsplaats waar behoorlijk luid gezongen werd.

Ik was diep in slaap toen het BOV arriveerde en de andere leiders begon te arresteren. Ze werden de auto's in gedreven en voor ondervraging meegenomen naar het bureau. Op de een of andere manier wist het BOV dat ik hier ook gesproken had en ze wilden me dolgraag vinden. Er werd hun verteld dat ik ergens lag te slapen, maar niemand wist dat ik in het veld was.

De agenten doorzochten alle kamers en gebouwen maar konden mij niet vinden. Toen kwam iemand op het idee om de dieselgenerator, die een hoop herrie voortbracht, uit te zetten zodat ze in de stilte van de nacht misschien konden horen waar ik me bevond.

Al gauw hoorden ze een geluid uit het graanveld komen. Ik lag keihard te snurken!

Ik werd gewekt door de stalen neuzen van de laarzen van de officier. Omdat ik lag te slapen en niet in de schuur was, konden de autoriteiten echter niet bewijzen dat ik iets met de samenkomst te maken had, dus ze moesten me wel laten gaan.

Deze incidenten waren de eerste van vele jaren vol beproeving en lijden. De Heer begon ons te leren hoe we de weg van vervolging konden bewandelen.

DELING: In het begin van de jaren tachtig had niemand van ons een bijbel. Alle honderden gemeenteleden moesten het doen met één Nieuw Testament. Enige tijd later begonnen we bijbels te ontvangen als gevolg van Operatie Parel, waarin moedige buitenlandse christenen per boot maar liefst een miljoen bijbels naar China smokkelden. De bijbels die wij kregen, waren allemaal nat. We moesten ze in de zon drogen en de blad-bladzijden vervolgens een voor een loshalen, maar dat vonden we niet erg. Deze geschenken waren kostbaarder dan goud! In deze dagen, toen Yun zich uitsprak tegen de kerk die door de regering beheerst werd, kreeg ik een visioen van de Heer. In dit visioen zag ik me-

zelf naar een spiegel aan een muur lopen. Toen ik in de spiegel keek, zag ik dat er twee bijbels boven op mijn hoofd lagen.

In het visioen ontdekte ik dat ik kon vliegen als een vogel. Ik voelde me zo vrij! Ik landde op een rots met de bijbels nog steeds op mijn hoofd. Terwijl ik daar op die rots stond, stond een groot aantal slechte mannen en vrouwen woedend naar me te sissen en ze gooiden modder en viezigheid naar me toe. Ze wilden me verslinden, maar ik kon in de Geest veilig wegvliegen, wanneer dat nodig was.

De Heer liet me zien dat dit het leven was dat ik samen met mijn man zou hebben. Aan de ene kant zouden we vrij zijn in de Geest, maar aan de andere kant zouden we veel vijanden hebben die ons wilden vernietigen en vervolgen. We zouden in staat zijn om te vliegen in de Geest, maar elke keer dat we neerkwamen zouden we zo'n soort leven leiden.

Het was een duidelijk visioen over het leven dat zou komen. Ik begreep het visioen op dat moment niet, maar in de loop der jaren heb ik gezien dat het precies zo gegaan is als de Heer me liet zien.

6

‘De God van Petrus is jouw God’

In 1983 brak er een golf van criminaliteit los in China, een onstuitbare vloed van moorden, ontvoeringen, afpersing en prostitutie. De regering zag dat ze de controle aan het verliezen was en lanceerde een antimisdaad-campagne. Honderden criminelen werden publiekelijk geëxecuteerd.

Helaas werden de huisgemeenten door de regering ook als illegaal gezien, vanwege onze weigering om ons bij de Drie-Zelf Patriottische Beweging (DZPB) aan te sluiten, dus deze campagne was ook tegen ons gericht. Niet-geregistreerde christenen werden door de autoriteiten en de DZPB aangemerkt als ‘geestelijke vervuilers’. Honderden leiders van huisgemeenten werden opgepakt en naar werkkampen gestuurd. In Henan werden veel gelovigen geëxecuteerd vanwege hun geloof in Jezus.

Tijdens deze golf van gruwelijke vervolging deelde broeder Xu een aantal belangrijke gedachten met mij. Hij zei: ‘We moeten goed nadenken over de toekomst van onze Chinese huisgemeenten. We moeten trouw zijn in kleine dingen en ondertussen grote dingen van God verwachten. We moeten bereid zijn alles te leren wat God ons wil leren, uit zijn Woord, uit ons leven, uit onze ervaringen en uit ons lijden. Daarom moeten we een tijd van ernstig gebed beginnen, waarin we op Gods genade en zijn openbaringen zien. We moeten trainingscentra opzetten en het evangelie brengen in alle delen van onze natie. We moeten beter voorbereid zijn om de troepen uit te rusten met wat ze nodig hebben om Gods Kerk te kunnen gaan bouwen.’

Broeder Xu schreef een boekje, *Building up the Chinese House Church* (Het opbouwen van de Chinese huisgemeente). In dit boekje schetst hij zeven belangrijke bijbelse principes waarop we onze activiteiten moeten

concentreren. Ik dankte God dat we nu een duidelijker gedefinieerd plan hadden voor de groei en het doel van de huisgemeenten. Tot op dat moment hadden we niet echt een plan om het hele land China voor de Heer te winnen. Vanaf 1983 tot op de dag van vandaag wordt het evangelie verspreid en zijn duizenden werkers uitgezonden naar strategisch onbereikte gebieden.

In gehoorzaamheid aan de leiding van de Heilige Geest hebben we onze aandacht verplaatst naar de provincie Shaanxi, waar nog niet veel van het evangelie getuigd was. De weinige plattelandskerken daar hadden grote behoefte aan degelijk onderwijs en bemoediging. In Shaanxi ligt de stad Xian, wat in vroeger tijden de hoofdstad van China was. Deze provincie had de reputatie zich heftiger tegen het evangelie te verzetten dan de meeste andere provincies in China.

Toen ik naar een bidstond in Henan ging, vertelden de leiders daar me dat ze een brief hadden ontvangen van de kerk in Shaanxi, waarin ons gesmeekt werd om werkers naar hen toe te sturen om hen te trainen in het stichten van nieuwe gemeenten. Ze zeiden tegen mij: 'De afgelopen paar dagen hebben we gevast en gebeden over hun verzoek. Broeder Yun, we geloven dat God wil dat je naar het westen gaat, naar Shaanxi. We willen dat je onmiddellijk naar Shaanxi vertrekt en twee van onze medewerkers meeneemt. Deze twee zusters hebben nog geen ervaring met preken, maar dat kun je hun onderweg wel leren. Ze zijn ware strijders voor het evangelie, volkomen toegewijd aan het redden van zielen.'

Voordat we die avond op weg gingen naar Shaanxi, vroegen we God om de harten van de mensen voor te bereiden op het ontvangen van zijn Woord. Terwijl we baden, zag ik plotseling een vreselijk visioen dat mijn ziel deed beven. De anderen vertelden me dat ik hun liet schrikken toen ik plotseling begon te schreeuwen: 'Halleluja! Jezus bloed heeft je overwonnen!'

De anderen stopten met bidden en vroegen me wat er aan de hand was. Het zweet stond op mijn voorhoofd en ik vertelde hun: 'Ik zag een gruwelijk, kwaadaardig visioen. Er zat een afschuwelijk zwart schepsel achter me aan. Het had een afschrikwekkend verwrongen gezicht. Het duwde me op de grond en ging boven op me zitten zodat ik niet overeind

kon komen. Met een van zijn handen greep het me bij de keel en begon het me te wurgen. Met zijn andere hand pakte het wezen een stalen nijptang en probeerde mijn mond daarmee dicht te houden. Ik kon bijna niet meer ademen. Toen zag ik een grote, sterke engel op me af vliegen. Met al mijn kracht duwde ik mijn vingers in de ogen van het kwaadaardige schepsel. Het viel op de grond en ik werd door de engel weggedragen naar een veilige plek. Toen schreeuwde ik: “Halleluja! Jezus’ bloed heeft je overwonnen!”

Nadat ik had verteld wat ik gezien had, baden we en deelden we het Heilig Avondmaal met elkaar. We gaven ons over aan de zorg van de Heer. Wij drieën – de twee jonge zusters en ik – arriveerden in het district Shangnan, in de provincie Shaanxi. Shangnan is een geïsoleerd, bergachtig district in het uiterste zuidoosten van de provincie. De meesten van de arme mensen daar hadden nog nooit iemand van buitenaf gezien.

De plaatselijke gelovigen hoorden dat we aangekomen waren en er werden in allerijl drie dagen van samenkomsten georganiseerd. De leiders van de verschillende gebieden kwamen bij elkaar. Op de eerste dag deelde ik de geschiedenis van het kruis met hen, door de kerkgeschiedenis en de zending heen. Op de tweede dag, rond één uur ’s middags, raakte ik mijn stem kwijt. De gelovigen stelden voor dat ik wat rust zou nemen en dat mijn medewerkers in mijn plaats een boodschap zouden doorgeven. Ik vroeg zuster Juan om over de redding door het kruis te spreken.

Deze twee vrouwen hadden geen van beiden ooit eerder in het openbaar gesproken. Ze hadden zelfs nog nooit voor een grote groep gestaan! Zuster Juan was zo zenuwachtig dat ze op haar knieën viel en huilde. Haar bijbel viel op de grond. Iedereen voelde met haar mee en bad voor haar.

Ik werd naar een kamer gebracht zodat ik kon rusten. Ik ging liggen en overdacht de boodschap die ik die ochtend gebracht had.

Plotseling hoorde ik allerlei harde geluiden! Verscheidene BOV-agenten traptten de deur naar mijn kamer in. Ze grepen me vast en duwden me neer op het bed. Eén agent ging boven op me liggen en hield me met zijn gewicht in bedwang. Met zijn ene hand greep hij me bij de keel en met zijn andere hand reikte hij in zijn zak, waar hij zijn identificatiekaart uit haalde. Hij schreeuwde: ‘Ik ben van het Bureau voor Openbare Veiligheid. Waar kom jij vandaan?’

Ik herinnerde me onmiddellijk het visioen waarin ik het zwarte monster gezien had.

Twee andere BOV-agenten haalden een touw tevoorschijn en bonden mijn armen stevig achter mijn rug; daarna bonden ze het touw rond mijn borst, mijn rug en mijn middel. Een van de agenten zag een rood houten kruis dat aan de muur hing, met de woorden 'Alzo lief had God de wereld' ingekrast in de verticale balk. Aan de linker- en de rechterkant stonden de woorden 'Hij hing aan het kruis' en 'Hij nam onze zonden op Zich'.

De agenten lazen deze woorden en lachten luid. Ze trokken het kruis van de muur en bonden het met de touwen op mijn rug. Daarna begonnen ze me woest te schoppen. Het regende slagen op mijn benen, mijn armen, mijn borst en mijn ribben.

De eigenaar van het huis kwam en viel voor de agenten op zijn knieën, en smeekte hun mij vrij te laten. Hij zei: 'Deze man is een goed mens. Hij heeft niets misdaan. Alstublieft, arresteer mij in zijn plaats.'

De agenten schopten en duwden hem de kamer uit, terwijl ze schreeuwden: 'Jij kunt de schuld van deze man nooit betalen.'

Ik had nu het voorrecht om letterlijk het kruis van Christus op mijn rug te dragen! De agenten marcheerden triomfantelijk naar de stad Shangnan en sleurden mij met zich mee, gekneusd en bebloed. Ik moest denken aan de tekst: 'Want het schijnt mij toe dat God ons, apostelen, de laatste plaats heeft aangewezen als ten dode gedoemden' (1Cor.4:9).

Toen de mensen in de stad mij zagen, gebonden met touwen en met een kruis op mijn rug, begon er een verhaal de ronde te doen dat de 'Jezus van Henan' was gekomen. Veel mensen gingen de straat op om dit bijzondere schouwspel te bekijken.

Terwijl ze met mij door de straten paradeerden, reed er een politieauto langzaam voor mij uit. Door de luidspreker werd verkondigd: 'Deze man is uit Henan gekomen om over Jezus te prediken. Hij heeft de rust ernstig verstoord. Hij heeft de mensen in verwarring gebracht. Het Bureau voor Openbare Veiligheid heeft hem vandaag te pakken gekregen. We zullen hem streng straffen.'

Ik werd gedwongen om in het vuil neer te knielen terwijl de agenten me tegen mijn borst en in mijn gezicht stompten en me meerdere keren

met hun zware laarzen van achteren schopten. Mijn gezicht zat onder het bloed. De pijn was ondragelijk en ik verloor bijna het bewustzijn terwijl ik daar op de grond lag.

Ze tilden me op en dwongen me om nog een straat door te strompelen. Ze waren vastbesloten om me voor zoveel mogelijk mensen tot een voorbeeld te stellen.

Ik hief mijn hoofd omhoog en af en toe ving ik een glimp op van de mensen in de menigte. Sommigen hadden medelijden met me en huilden. Toen ik dat zag, werd mijn geloof enorm versterkt. Toen ik de kans kreeg, zei ik zachtjes tegen een vrouw: 'Heb alstublieft geen medelijden met mij. U zou moeten huilen om de verloren zielen van onze natie.'

Toen de toeschouwers mijn stem hoorden, huilden ze zelfs nog harder. Ik werd een halve dag lang door de straten gesleurd. Toen het donker werd, namen ze me mee naar een grote rechtszaal in het politiebureau.

Ze maakten de touwen niet losser, maar ze haalden het kruis wel van mijn rug. Ze sloten me op een in grote verhoorkamer. Ik zag dat de deur van ijzer gemaakt was en dat er ijzeren tralies voor de ramen zaten.

Enkele agenten met boosaardige gezichten kwamen binnen. Ze ondervroegen me met een ernstige, gewichtige klank in hun stemmen. De Heer sprak tot mijn hart: 'In het verborgene zal je Vader je beschermen.'

Ze schreeuwden tegen me: 'Waar kom je precies vandaan?'

'Henan,' antwoordde ik.

Toen herinnerde ik me dat ik in Henan door de politie gezocht werd. Ik wilde hun niet vertellen uit welk district of dorp ik kwam, omdat er dan veel gelovigen in de problemen zouden raken, dus ik hield mijn mond dicht en was vastbesloten geen van hun verdere vragen te beantwoorden.

Ik voelde dat God wilde dat ik zou doen alsof ik krankzinnig was, net als David in de Bijbel gedaan had. Ik ging op de grond liggen en deed of ik gek geworden was. Ik liet mijn ogen in mijn oogkassen rollen en spuwde als een krankzinnige. Ik zei geen woord meer. De agenten van het BOV werden bang en waren ervan overtuigd dat ik gek was.

Buiten bij het raam had zich een hele menigte toeschouwers verzameld, en ze keken naar binnen.

Eén agent ging naar een andere kamer en telefoneerde naar Henan om te proberen er via de autoriteiten daar achter te komen wie ik was. De andere ondervragers gingen met hem mee om te horen wat er gezegd werd. Ze lieten mij alleen achter in de kamer en deden de deur dicht. Ik was nog steeds stevig met touwen vastgebonden, dus ze dachten dat ik onmogelijk kon ontsnappen. De toeschouwers richtten hun aandacht ook op het telefoontje en verzamelden zich bij het raam van die kamer om mee te luisteren.

Op dat moment, terwijl niemand meer naar mij keek, sprak de Heilige Geest tot mijn hart: 'De God van Petrus is jouw God.' Ik herinnerde me hoe een engel de gevangenisdeuren voor Petrus geopend had zodat hij kon ontsnappen. 'Zijn zij niet allen dienende geesten, die uitgezonden worden ten dienste van hen, die het heil zullen beërven? (Hebr.1:14).

Het touw waarmee mijn armen achter mijn rug vastgebonden waren, knapte opeens uit zichzelf! Ik trok de touwen niet van me af maar hield ze losjes op hun plaats. Ik besloot dat ik zou proberen om te ontsnappen en dat ik, als ik betrapt werd, zou zeggen dat ik naar het toilet wilde gaan. Met mijn armen nog steeds achter mijn rug, gebruikte ik mijn mond om de deurkruk naar beneden te duwen en wandelde ik naar buiten!

Op dat moment gaf God me geloof en moed. Ik herinnerde mezelf eraan dat het bloed van Christus me beschermdde. Ik liep tussen de toeschouwers door die op de binnenplaats stonden. Niemand hield me tegen of zei zelfs maar iets tegen me! Het was alsof God hun ogen verblind had zodat ze me niet herkenden.

Ik liep via de binnenplaats naar het toilettenblok in het noordelijke deel van het terrein, op ongeveer 10 meter afstand van de verhoorkamer. Zo snel ik kon trok ik het touw van mijn lichaam af. Mijn handen, armen en schouders waren nog stijf omdat ze zo lang vastgebonden waren geweest.

Omdat de hekken aan de voorkant op slot zaten, was de enige weg naar buiten, van het terrein af, via een betonnen muur die ongeveer 2,5 meter hoog was. Boven op de muur waren glasscherven vastgezet. Ik stond daar even, starend naar de muur, en ik bad; ik vroeg de Heer om mijn handen en mijn lichaam te genezen.

Ik besloot over de muur heen te springen. Ik zag geen andere mogelijkheid. Ik zat in de val en de agenten konden elk moment naar me toe

komen om me opnieuw te grijpen. Wat er vervolgens gebeurde is naar de mens gesproken niet mogelijk, maar God is mijn getuige dat wat ik u nu ga vertellen de waarheid is.

Allereerst trok ik mezelf zo hoog mogelijk op aan de muur. Ik keek over de top heen en zag dat zich aan de andere kant een drie meter brede, open septic tank bevond.

Terwijl ik me uit alle macht aan de muur vastklampte, voelde ik plotseling dat iemand me optilde en over de muur heen gooide! Ik sprong zover dat ik zelfs niet in de septic tank terecht kwam! Er schoot me een bijbelgedeelte te binnen: 'Met U immers loop ik op een legerbende in, met mijn God spring ik over een muur' (2Sam.22:30).

De God van Petrus hielp mij op een wonderbaarlijke manier over de muur te springen en te ontsnappen! Ik geloof dat dezelfde engel die ik in mijn visioen gezien had, heeft geholpen om me op te tillen.

De duisternis was ingevallen in de bergen. Ik rende blindelings door de heuvels en de bossen. Ik had geen idee waar ik naartoe ging; ik wist alleen dat ik zover mogelijk bij het politiebureau vandaan moest zien te komen.

Terwijl ik rende, citeerde ik uit de Psalmen, met een hart vol dankbaarheid aan God: 'Voor de oprechten gaat het Licht in de duisternis op, genadig en barmhartig en rechtvaardig (...) want hij zal nimmer wankelen, tot eeuwige gedachtenis zal de rechtvaardige zijn. Voor een kwaad gerucht zal hij niet vrezen, zijn hart is gerust, vol vertrouwen op de Here; zijn hart is standvastig, hij vreest niet, terwijl hij met vreugde op zijn vijanden ziet' (Ps.112:4,6-8).

Ik gleed vaak uit terwijl ik door de duisternis rende, maar God, in zijn overvloedige genade, leidde mij. Na een paar uur was ik over twee bergen geklommen en had een rivier doorkruist. Plotseling hoorde ik in de duisternis iemand schreeuwen: 'Broeder Yun, waar gaat u heen?'

Er kwam een man op me af en hij vroeg: 'Broeder Yun, waarom ziet u er zo uit?' Hij zag het bloed en de wonden op mijn handen en riep: 'Wat is er met u gebeurd?'

Het was rond middernacht. Ik kon niet zien wie het was, dus ik vroeg hem op kalme toon: 'Gelooft u in Jezus? Kent u mij?'

De man antwoordde: ‘Gisteren en vanochtend ben ik naar uw samenkomst geweest, maar vanmiddag, toen u uw stem kwijtraakte, ben ik teruggerend naar mijn boerderij om wat werk te doen.’

Hij had nog niet van de arrestaties eerder die dag gehoord. In zijn voorzienigheid had God ervoor gezorgd dat deze man de samenkomst verliet, slechts enkele minuten voor de inval van het BOV. Deze broeder was een hardwerkende boer die elke dag veel taken uit te voeren had. Hij werkte nu midden in de nacht in het veld, waar hij zijn gewassen bemestte, en probeerde zo de tijd in te halen die hij door de samenkomsten had verloren.

Ik zei tegen hem: ‘Ik ben vanmiddag door het BOV gevangengenomen, maar de Heer heeft me uit hun handen gered. Hij heeft me geholpen om over de muur van het politiebureau heen te ontsnappen. Waar ben ik? Kunt u mij helpen?’

Deze dierbare broeder zei tegen me: ‘Kom mee naar mijn huis om schone kleren aan te trekken.’

‘Nee!’ protesteerde ik. ‘Daar heb ik geen tijd voor. Het is ontzettend belangrijk dat u mij bij mijn medewerkers en de leiders van uw kerk brengt.’

De boerderij van deze broeder lag op grote afstand van de plaats van samenkomst. Hij legde zijn lading onmiddellijk op de grond en leidde me over een ontzettend smal paadje, tot we uiteindelijk bij het huis aankwamen waar ik die middag gearresteerd was.

Toen we arriveerden, hoorden we de mensen luidkeels bidden. Ze riepen het uit naar God en deden voorbede voor mijn vrijlating. Toen ze mij zagen, konden ze hun ogen nauwelijks geloven! Ze waren stomverbaasd dat de Heer me gered had uit de handen van slechte mannen. Ze gaven me droge kleding, maakten mijn wonden schoon en veegden liefdevol het bloed van mijn gezicht en handen.

Ik bemoedigde de gelovigen van Shaanxi. Ik bad voor hen en gaf hen over in de genadige handen van God. Ik onderwees hen ‘dat wij door vele verdrukkingen het koninkrijk Gods moeten binnengaan’ (Hand.14:22).

Ze antwoordden vol vertrouwen: ‘Wij zullen de woorden uit de Bijbel blijven gehoorzamen.’ Iedereen huilde.

Voor het aanbreken van de dag, na een laatste gebed, verlieten wij drieën deze plaats en gingen we met de auto naar onze volgende bestemming. De beschaamde autoriteiten zochten me overal, maar konden me niet vinden. Een paar dagen later kwamen we weer veilig thuis, terug in Henan.

Onze reis naar het westen was een reis van tranen en wonderbaarlijke bescherming tegen slechte mensen. We waren echt afhankelijk van Gods genade, die uitgestort werd als antwoord op de vele hartstochtelijke gebeden van onze broeders en zusters.

Toen ik in Henan terugkwam, ontmoette ik broeder Xu, broeder Fu en mijn lieve vrouw. Toen ik hen zag, citeerde ik 2 Corinthiërs 1:8-9: 'Want wij willen u niet onkundig laten, broeders, van de verdrukking die ons in Asia overkomen is: bovenmate en boven vermogen hebben wij een zware last te dragen gehad, zodat wij zelfs aan ons eigen leven wanhoopten; ja, voor eigen besef achtten wij ons als ter dood verwezen, opdat wij niet op onszelf vertrouwen zouden stellen, maar op God, die de doden opwekt.'

Broeder Fu was zeer opgewonden toen hij me zag. Hij zei: 'Een paar dagen geleden tijdens een bidstond had je vrouw een visioen. Een stem zei: "Yun is gearresteerd in Shaanxi. Hij heeft een groot wonder nodig om vrij te komen.'" We hebben het aan de gemeente verteld en iedereen begon onmiddellijk te vasten en voor je te bidden.'

Nadat ik deze woorden gehoord had, hilde ik tranen van dankbaarheid voor Gods liefde en genade.

Ik wil u graag vertellen wat er gebeurde met de twee jonge vrouwen die me vergezelden op mijn reis naar Shaanxi. Zuster Juan was zo nerveus dat ze in tranen uitbarstte toen ik haar vroeg om tijdens de samenkomst te onderwijzen.

God heeft een geweldig werk gedaan in de harten van deze zusters. Ze hebben allebei besloten alleen te blijven, zodat ze zich meer aan het werk van de Heer konden toewijden. Vandaag de dag is zuster Juan een van de belangrijkste leiders van het Born Again-netwerk van huisgemeenten. Ze is moedig als een leeuw, vol van geloof en moed!

DELING: In deze tijd raakten ons leven meer en meer ontregeld. Een deel van me verlangde ernaar een stabiel gezinsleven te hebben, een normale dagelijkse routine en een man die bij mij thuis was en aan mijn zijde stond.

Toen we ons vastbesloten voornamen om Jezus te volgen, wat het ons ook zou kosten, begrepen we nog niet echt wat dat zou inhouden! 1983 was een afschuwelijk jaar wat de vervolging in China aangaat. Honderden leiders van huisgemeenten werden opgejaagd als criminelen en naar de gevangenis gestuurd. We waren gedwongen te vluchten voor de autoriteiten. Het was een bijzonder gespannen, stressvolle tijd voor ons allemaal.

Rond deze tijd ging mijn man naar de provincie Shaanxi, om het evangelie te verkondigen in een gebied waar we nog nooit arbeiders heen gestuurd hadden. Yun was een paar dagen weg toen de Heer in een visioen tot mij sprak en me vertelde dat hij gearresteerd was, maar dat de Heer hem zou helpen ontsnappen.

Het visioen heeft me zeer bemoedigd. Ik realiseerde me dat God de touwtjes volledig in handen had. We hadden geen telefoon en geen enkele manier om te communiceren, maar de Heer communiceerde voor ons!

Ik was zo blij en opgelucht toen ik het gezicht van mijn man weerzag! Hij zag er slecht uit. Hij was tegen zijn hoofd geslagen en zijn haar was uit zijn hoofdhuid getrokken. Zijn hele lichaam zat onder de littekens en de paarsblauwe kneuzingen, maar hij was in veiligheid. Toen we hoorden wat er gebeurd was en hoe de Heer der heren hem op zo'n wonderlijke manier had helpen ontsnappen, waren we enorm dankbaar en vol van lofprijs voor Jezus.

Deze ervaring hielp me om vertrouwen te hebben dat wat Yun ook te verduren zou krijgen, het in Gods handen was en naar zijn wil geschiedde.

God wil mijn hele hart

Maandenlang leefden we als opgejaagde dieren; we wisten nooit waar we 's nachts zouden slapen of wanneer we door de autoriteiten gegrepen zouden worden.

De regering en de Drie-Zelf Patriottische Beweging hebben veel christenen over de hele wereld voor de gek gehouden door vol te houden dat er in China godsdienstvrijheid is en dat mensen vrij zijn om te kiezen. Ze beweren ronduit dat christenen niet langer vanwege hun geloof vervolgd worden.

Ik kan uit eigen ervaring – een ervaring die ik deel met duizenden andere gelovigen uit huisgemeenten – zeggen dat het tegendeel waar is. Tijdens een van mijn arrestaties lieten de autoriteiten me kiezen of ik met een stroomstok onder stroom gezet of met een touw afgeranseld wilde worden. Ze bespotten me en zeiden: ‘Dit is je vrije keus.’

Er is ‘godsdienstvrijheid’ in China, maar alleen als je bereid bent om exact volgens de regels van de regering te handelen, te spreken, te leven en samen te komen. Iedereen die ernaar verlangt een godvruchtig leven te leiden en alles wat Jezus onderwezen heeft te gehoorzamen, komt er snel genoeg achter hoeveel vrijheid er in werkelijkheid is.

Nog weken nadat ik in Shaanxi in elkaar geslagen was, bleef ik uit mijn mond bloeden. Terwijl ik herstelde, besloot onze gemeente me naar het zuiden te zenden, naar de provincie Hubei.

Tijdens deze reis hebben we veel wonderen ervaren. Door de kracht van de Heilige Geest waren er veel Goddelijke genezingen.

Wegens de inspanningen van de autoriteiten om ons daar ter plekke gevangen te nemen, waren mijn medewerkers zeer bezorgd over mijn veiligheid. Ze brachten me over naar het noorden van Hubei.

We sliepen in grotten en vluchtten te voet van de ene naar de andere plaats. Onze kleren waren gescheurd en onze haren ongekamd. De mensen waldden van ons en beschouwden ons als ‘het uitvaagsel der wereld, als aller voetveeg’ (1Cor.4:13).

Ik bracht veel tijd door in het noordelijk deel van Hubei. Er gebeurden veel wonderen en het evangelie werd verkondigd aan duizenden mensen. Dit trok de aandacht van het BOV, en de regering in het hele grensgebied tussen Hubei en Henan werd gealarmeerd.

Niet lang daarna kwam er een storm van vervolging over ons.

In alle straten van alle steden werden posters aangeplakt met de mededeling dat de illegale huisgemeenten verpletterd zouden worden en de leiders gearresteerd. Over het hele platteland werd met luidsprekers rondgebazuind dat de predikers uit Henan illegaal waren en gearresteerd zouden worden.

Ook op de radio werden mededelingen gedaan. Mensen werden ge-waarschuwd niet naar ons te luisteren en het aan de autoriteiten te vertel-len als ze wisten waar wij ons bevonden.

We hielden een samenkomst in het huis van een gelovige, even buiten de stad Heping, in het noorden van de provincie Hubei. Er waaide een koude noordenwind vanuit Siberië, waardoor de temperatuur tot ver onder het vriespunt daalde.

Toen hoorden we het nieuws dat broeder Enshen juist die ochtend tot een gevangenisstraf veroordeeld was. De situatie was zo gespannen en de risico’s waren zo groot dat zelfs onze christelijke gastheer besloot dat hij ons die nacht niet in zijn huis kon laten blijven. Hij wist dat ze heel wat jaren de gevangenis in zouden draaien als ze erop betrapt werden dat ze ons onderdak verleenden. De moeder van dit gezin knielde neer en smeekte ons te vertrekken.

Ik praatte met haar en zei: ‘Wij zijn vreemdelingen, we worden ach-achtervolgd door de politie. Kunt u ons dan in ieder geval een oude, versleten deken lenen, zodat we de nacht in de kou en de nattigheid kunnen doorbrengen?’ Ze antwoordde: ‘Als u gevangengenomen wordt, zal het BOV zien dat de deken uit ons huis afkomstig is en dan zullen we ernstig in de problemen raken.’

Uiteindelijk, zonder hoop en zelfs zonder een deken, verlieten mijn medewerkers en ik het huis. We liepen in de duisternis, rillend, hongerig, nat en koud. Er kwamen verschillende honden tevoorschijn en ze jankten op spottende toon naar ons. Het was zo donker dat ik mijn vingers niet kon zien als ik mijn hand voor mijn gezicht uitstreekte.

Zelfs onze eigen broeders hadden ons verlaten.

Dit is de manier die God koos om ons te vormen, zodat we het naar Hem zouden uitschreeuwen en alleen op Hem zouden vertrouwen voor bescherming en leniging van onze noden. We huilden naar God en vergoten vele tranen.

We werden door de ijzige wind gezeseld. Zhang Rongliang, de andere medewerkers en ik liepen door; we probeerden warm te blijven. Met opeengeklemden kaken zongen we liederen. Nadat we een tijd rondgelopen hadden, ontdekten we een hooiberg in een veldje. We groeven een kuil in het stro om aan de bitterkoude wind te ontsnappen, maar er was maar plaats voor één persoon. Een zuster kroop in de hooiberg. Broeder Zhang en ik bleven in het donker doorlopen. We probeerden onszelf te verwarmen door een oude, gescheurde zak om ons lichaam te wikkelen.

We jogden twee kilometer, totdat we bij een grote visvijver aankwamen. Het BOV had de hele nacht in het dorp naar ons gezocht, maar wij waren in de bosjes naast de visvijver gekropen. Na middernacht daalde de temperatuur nog verder. De wind blies nog krachtiger en het begon te regenen. De ijzige regendruppels waren als scherpe spijkers en de kou drong door tot op onze botten. Onze tanden klapperden en onze lege magen rammelden. Broeder Zhang en ik kropen tegen elkaar aan en probeerden zo warm te blijven.

We knielden neer op het dijkje rond de vijver en baden: ‘O Heer, ter wille van het kostbare bloed dat U aan het kruis vergoten hebt, heb medelijden met onze natie. Alstublieft, verjaag de donkere wolken boven China.’

Tegen vier uur voelde ik me zo ontmoedigd dat ik in mijn eentje ergens anders heen liep en het uitriep naar de Heer. Plotseling, in de kou, ontving ik een helder visioen van de Heilige Geest.

De hemel was gevuld met duisternis. Een grote zandstorm rees op uit de woestijn en omving mij. Ik hoorde het rollen van de donder, maar er

was geen regen. Plotseling zag ik een grote vloedgolf vanuit het noorden. Een muur van water kwam razendsnel dichterbij, klaar om me weg te dragen. Ik riep het uit: ‘O God, red mij!’

Toen, in het visioen, zag ik een grote pot, ongeveer een meter hoog. Hij dreef vlak voor mij. Ik greep de pot en sprong er zo snel mogelijk in. Onmiddellijk viel er vanuit de hemel een paraplu boven op de pot. Ik hield de paraplu boven mijn hoofd terwijl de regen naar beneden stortte en ik bleef droog. Ik werd door de vloedgolf megedragen. De pot werd tussen de rotsen en de brokstukken heen en weer geslingerd, maar ik was veilig.

Terwijl ik in de pot zat, hief ik mijn hoofd omhoog en zag ik hoe broeders en zusters uit allerlei delen van China gearresteerd werden, geslagen en gevangengezet door de politie. Ik zag deze afschuwelijke golf van verdrukking, maar ik was totaal hulpeloos en kon hen niet redden. Ik begon te huilen.

Nadat mijn visioen afgelopen was, klaagde ik bitter tegen de Heer: ‘Waarom hebt U geen kracht om mij of de andere gelovigen te beschermen? Ik weet dat ik ook gearresteerd zal worden. Ik zal in handen vallen van het BOV. Ik heb een moeder en een vrouw. Waarom behandelt U mij zo?’

Ondanks mijn woede antwoordde de Here niet.

Ik kon niet teruggaan naar huis omdat ik dan gearresteerd zou worden. Ik kon mijn broeders en zusters die overal in China gemarteld werden niet helpen. Ik voelde me zo gefrustreerd. Ik kon niet meer voor- of achteruit.

De Heer heeft deze omstandigheden gebruikt om me te laten zien dat Hij wilde dat ik mijn hele hart totaal aan Hem zou toewijden. In mijn wanhopige toestand begon zich een nieuw lied te vormen in mijn gedachten:

Zolang ik leef,

zal ik alleen mijn Heer liefhebben.

Met mijn hele hart, kracht en verstand

zal ik alleen mijn Heer liefhebben.

Wat er ook gebeurt,

ik zal alleen mijn Heer liefhebben.

In al mijn woorden en daden

zal ik alleen mijn Heer liefhebben.

*In tijden van nederigheid en onderwijs
zal ik alleen mijn Heer liefhebben.
In tijden van blijdschap en vreugde
zal ik alleen mijn Heer liefhebben.
Of ik hongerig of verzadigd ben,
ik zal alleen mijn Heer liefhebben.
Ik hoor bij Hem in dood en leven,
ik zal alleen mijn Heer liefhebben.*

*De Heer heeft zijn leven voor mij geofferd,
mijn diepe schuld vergeven.
Ik heb mijn hele leven aan Hem toegewijd;
ik zal alleen mijn Heer liefhebben.*

Ik deelde de dingen die ik in mijn visioen gezien had met broeder Zhang. Ik zei tegen hem: 'We moeten deze plaats onmiddellijk verlaten. De Heer zal ons beschermen. Hij zal onze schuilplaats zijn.' We reisden verder zonder zelfs maar te wachten tot de zon opkwam.

Ik had een dieper begrip dat in welke situatie ik ook zou komen, ik in de handen van de Heer zou zijn en dat Hij me zou redden. Ik begon weer te marcheren, precies zoals God me opgedragen had.

Nu voel ik me beschaamd en schuldig dat ik zo tegen de Heer geklaagd heb, maar Hij was geduldig en liefdevol voor mij. Hij behandelde me niet zoals ik verdiend had, maar Hij hielp me vol liefde, zoals een adelaar voor haar jongen zorgt.

DELING: In het begin van de jaren tachtig was de onderlinge eenheid en broederschap dieper en liefdevoller dan ooit tevoren. De verdrukking betekende dat we op de Heer en op elkaar moesten vertrouwen om te overleven. De liefde van onze broeders heeft mijn hart zeer vertroost. In deze tijd waren we ook getuige van het grootste aantal wonderen tijdens onze bediening voor de Heer. Bovennatuurlijke zegeningen, Goddelijke

genezingen en mensen die bevrijd werden van demonen, waren aan de orde van de dag.

Ondanks de ontberingen – of misschien wel juist daardoor – groeide de kerk razendsnel. Het door God gegeven vuur van opwekking begon in heel China te branden.

Er gebeurde een reeks opmerkelijke dingen waardoor hele menigten mensen tot de redding van het kruis kwamen.

In het dorp waar ik vandaan kwam, Yenzhang, had een secretaris van de Communistische Partij, Zhang genaamd, de christenen jarenlang vervolgd en gemarteld. Net als de apostel Paulus vóór hij Jezus ontmoette, leek Zhang ervan te genieten om de kerk te vernietigen.

Op een frisse winteravond gingen mijn moeder, broeder Fu, een aantal medewerkers, Yun en ik naar het dorpje Yenzhang. We gingen op bezoek bij een christelijk gezin en we baden voor hen. Er kwamen ongeveer dertig christenen samen, dus we besloten een dienst te houden.

Een van de burens hoorde ons zingen en rapporteerde dat aan de partijsecretaris, meneer Zhang. Hij stuurde een team van agenten van het Bureau voor Openbare Veiligheid naar het huis toe. Ze waren gewapend met wapenstokken en touwen en hadden het plan ons te arresteren en mee te nemen naar het plaatselijke politiebureau.

De partijsecretaris had een broer die in een nabijgelegen dorp woonde. Deze man was geestelijk ziek. Op precies hetzelfde moment dat de BOV-agenten werden opgeroepen om onze samenkomst te verstoren, zond de duivel een moordzuchtige geest die in het hart en de gedachten van deze broer van de secretaris voer. De krankzinnige man greep zijn tachtig jaar oude moeder en vermoordde haar door haar met een roestig mes het hoofd af te hakken. Daarna gooide hij haar lichaam in een latrine buiten het huis. Broeder Fu leidde de zangdienst toen de agenten het erf oprenden van het huis waar we samenkwamen. De politiemannen traptten de deur in en sloegen broeder Fu helemaal in elkaar met hun wapenstokken. De oude man werd gemarteld tot hij bijna dood was; het leek wel een eeuwigheid te duren. Daarna bonden ze zijn bewusteloze lichaam stevig vast met touwen. Behalve bidden konden we niets voor onze dierbare oude voorganger doen.

Ze gooiden Yuns moeder op de grond en traptten gemeen op haar in. Toen ze op het punt stonden om haar met touwen vast te binden, ontdekten ze dat er ook een aantal jongeren aan de samenkomst deelnam. Ze gebruikten de touwen om hen vast te binden in plaats van Yuns moeder, en ze namen ons allemaal mee naar het bureau.

Die nacht werden we in een cel gegoooid; ze waren van plan om met ons af te rekenen zodra de ochtend aanbrak. In die nacht ontving de secretaris een ijzingwekkend bericht: 'Uw jongere broer heeft uw moeder vermoord! Het lichaam van uw moeder is in de latrine gevonden, haar hoofd is afgehakt!' De secretaris rende naar huis en vergat helemaal dat hij ons aan het vervolgen was. 's Ochtends hoorden wij het nieuws en we riepen het uit naar de Heer en vroegen Hem genade te hebben met de secretaris en zijn familie, zodat ze berouw zouden tonen en zich zouden bekeren.

Toen de secretaris thuiskwam, trof hij daar zijn broer aan, liggend op zijn bed. Hij vroeg hem: 'Waar is onze moeder?' Hij antwoordde: 'Ik heb haar al vermoord en haar lichaam in de latrine gegoooid.' 'Waarom heb je zoiets afschuwelijks gedaan?' schreeuwde de secretaris woedend. De krankzinnige man antwoordde: 'Waarom heb jij de christenen vervolgd? Omdat jij hen hebt vervolgd, heb ik onze moeder vermoord.' Toen trok hij het lange, roestige mes tevoorschijn en probeerde hij zijn eigen broer aan te vallen, maar de BOV-agenten die met Zhang meegekomen waren konden dat voorkomen. Ze bonden hem vast en namen hem mee naar het politiebureau.

Het BOV en alle mensen in de omgeving geloofden dat dit voorval een straf van God was voor de familie van Zhang omdat ze de christenen vervolgden. Vanaf dat moment lieten de autoriteiten de gelovigen met rust. Deze gebeurtenis zorgde voor grote verbazing onder alle dorpsbewoners. Ze beleden allemaal dat Jezus werkelijk de levende God is. Het hele dorp kwam tot geloof en iedereen werd gedoopt.

Alle christenen betoonden oprechte liefde en medeleven aan de secretaris en zijn familie na hun verlies. De familie werd diep geraakt en ook zij ontvingen Jezus nederig in hun harten. Ik werd herinnerd aan het Schriftgedeelte: 'Wij weten nu dat God alle dingen doet medewerken ten goede voor hen die God liefhebben, die volgens zijn voornemen geroepen zijn' (Rom.8:28).

Veel van de nieuwe christenen uit het dorp Yenzhang legden zich erop toe God met hun hele hart te dienen. Ze besloten het evangelie aan andere gebieden te verkondigen waar mensen de naam Jezus nog nooit eerder gehoord hadden.

Op verschillende manieren en door het vloeien van veel bloed verspreidde het evangelie zich razendsnel tijdens de worstelingen van 1983.

8

‘Weest stil en weet dat Ik God ben’

*‘En het merendeel der broeders in de Here heeft door mijn
gevangenschap vertrouwen gekregen om met des te meer moed
onbevreesd het woord Gods te spreken.’*

Filippenzen 1:14

Ik dank God voor zijn genade en voor het feit dat Hij mij geroepen heeft.
Wat geeft Hij een geweldige kracht aan degenen die in Hem geloven!

Ondanks de verschrikkelijke golf van vervolging die China overspoelde,
bereidden Deling en ik ons voor om naar het noorden te reizen. We zongen
samen een lied dat gebaseerd is op de moedige woorden van Paulus in
Handelingen 20:22-24.

*En nu, gedreven door de Geest, ga ik naar Jeruzalem
zonder te weten wat mij daar zal overkomen.
Ik weet alleen dat de Heilige Geest me in elke stad waarschuwt
dat mij verdrukking en gevangenschap te wachten staan.*

*Maar ik acht mijn leven niet kostbaar
als ik mijn wedloop voleinden mag
en de taak die de Heer Jezus mij gegeven heeft –
te getuigen van het evangelie van Gods genade.*

We bleven samenkomen met andere gelovigen, we bemoedigden hen en
vroegen de Heer om leiding. Tijdens een bidstond sprak een dienstknecht
van de Heer plotseling een profetie over ons uit: ‘Deze keer als u en uw

vrouw naar het noorden gaan, zult u met gevaar geconfronteerd worden. Maar wat er ook gebeurt, de Heer zal bij u zijn.'

De volgende ochtend, nog voor zonsopgang, namen Deling en ik de bus naar het district Wuyang in het noorden. We kwamen langs veel busstations waar posters aangeplakt waren waarop bekendgemaakt werd dat ik een gevaarlijke crimineel was, een contrarevolutionair. De posters beschuldigden mij ervan dat ik een leider was van een organisatie die tegen de regering was, die mensen opstookte tegen de politiek die de staat met betrekking tot religie voerde.

In een van de steden moesten we overstappen op een andere bus. Ik droeg een zonnebril om mijn ogen te verbergen. Veel mensen op het station hadden mijn foto gezien en we hoorden dat ze erover aan het praten waren. Eén man zei: 'De persoon die bijdraagt aan het gevangennemen van deze voortvluchtige krijgt een grote beloning van de regering.'

Mijn vrouw en ik voelden vanbinnen een onuitsprekelijke vreugde omdat we wisten dat de Heer ons toevluchtsoord was. Terwijl we daar hand in hand liepen, samen voor Jezus, voelden we ons buitengewoon vereerd dat we als voortvluchtige criminelen werden aangemerkt. Het is een grote eer wanneer je voor de naam van de Heer vernederd wordt.

We ontdekten dat de christenen in Henan heel anders waren dan die in Hubei. Ze waren allemaal bereid om hun leven voor ons te riskeren en ons, 'criminelen', in hun huis te verwelkomen. Hoe gespannener de situatie was, hoe meer ze ernaar verlangden om hun liefde en respect aan Gods dienstknechten te betonen.

We marcheerden voort. In een bepaald dorp was een samenkomst georganiseerd en we werden door de Heilige Geest geleid om een krachtig lied te zingen:

Martelaren voor de Heer

Vanaf het moment dat de kerk geboren werd op de Pinksterdag hebben de volgelingen van de Heer zichzelf vrijwillig opgeofferd. Tienduizenden zijn gestorven opdat het evangelie vrucht zou dragen, zo hebben zij de kroon des levens verworven.

Refrein:

*Een martelaar voor de Heer te zijn,
een martelaar voor de Heer te zijn.*

Ik ben bereid glorievol te sterven voor de Heer.

*De apostelen die de Heer tot het eind toe liefhadden,
volgden de Heer gewillig op het pad van het lijden.
Johannes werd verbannen naar het eenzame eiland Patmos;
Stefanus werd gestenigd door een woedende menigte.*

*Mattheüs werd in Perzië door een bende doodgestoken;
Marcus stierf terwijl zijn benen door twee paarden uit elkaar
getrokken werden
Dokter Lucas werd wreed opgehangen;
Petrus, Filippus en Simon werden aan een kruis gehangen.*

*Bartholomeüs werd levend door de heidenen gevild;
Thomas stierf in India toen vijf paarden zijn lichaam
uit elkaar trokken;
de apostel Jakobus werd door koning Herodes onthoofd;
Jakobus de kleine werd met een scherpe zaag in tweeën gezaagd.*

*Jakobus, de broer van de Heer werd gestenigd;
Judas werd tegen een paal gebonden en met pijlen doorboord;
Matthias' hoofd werd in Jeruzalem afgehakt;
Paulus was een martelaar onder keizer Nero.*

*Ik ben bereid het kruis op me te nemen en voorwaarts te gaan,
om de apostelen te volgen op de weg van opoffering,
zodat tienduizenden kostbare zielen gered kunnen worden.
Ik ben bereid alles achter te laten en een martelaar voor de Heer
te zijn.*

Toen we stopten met zingen, was de plaats van samenkomst helemaal in beroering. Veel mensen huilden. Ik stond op om te spreken over het lijden voor de Heer. De Heilige Geest kwam over ons en we deden uit de grond van ons hart voorbede voor onze natie. We wijdden onszelf opnieuw toe om voor de Heer te strijden.

Na deze dienst en nadat alle anderen waren gaan slapen, knielde broeder Zhen, een nederige en getrouwe broeder, neer op de binnenplaats en hij ging door met bidden voor ons volk. De Heilige Geest gaf hem een duidelijke boodschap: 'Binnen drie dagen zullen sommigen van de mensen die hier aanwezig zijn, om Mij geboeid en geslagen worden. Sommigen zullen zelfs hun leven voor Mij afleggen.'

Nadat hij me dit verteld had, voelde ik dat de Heer tegen mij persoonlijk sprak. Ik fluisterde een gebed: 'O Vader, ik ben bereid om voor uw naam te lijden.'

Mijn vrouw en ik baden samen. We hadden het gevoel dat zij terug moest gaan naar huis om de families van onze vele medewerkers die gevangengenomen waren te troosten. Ik zwaaide naar haar toen ze door de plaatselijke gelovigen naar het busstation gebracht werd.

Tijdens de drie dagen die onze samenkomst duurde, bleef het maar sneeuwen. Sommige oudere huizen in het dorp stortten in vanwege het gewicht van de sneeuw op de daken. Het hele dorp was overdekt met sneeuw en ijs, maar iedereen in de samenkomst was vol vuur voor de Heer.

De derde dag tegen middernacht, op 17 december 1983, beëindigden we de samenkomst. De gastheren hadden water warm gemaakt zodat alle voeten gewassen konden worden. Ik waste de voeten van mijn medewerkers met mijn tranen. Daarna drongen ze erop aan dat ik zou gaan zitten. Ze trokken mijn sokken uit en wasten mijn voeten met hun tranen voordat ze me voorzichtig mijn schoenen weer aantrokken. Onze samenkomst vond plaats in een dorpje dat 'Het Dorp van de Liefde' genoemd werd. Wat was deze naam toepasselijk gebleken!

We gingen in groepjes uiteen om in de huizen van de verschillende gelovigen uit te rusten. Voordat we weggingen, haalde broeder Zhang zijn grote, warme sjaal van zijn nek en gaf die aan mij.

Vlak nadat we de plaats van samenkomst verlaten hadden en we aan de rand van het dorp aankwamen, werden we geconfronteerd met ongeveer twaalf mannen met zaklampen. Ze schreeuwden: 'Wie zijn jullie? Wat hebben jullie hier te zoeken?' Onze medewerkers wisten dat er iets niet in de haak was, dus ze draaiden zich om en maakten dat ze wegwamen. Ik draaide me ook om om weg te rennen, maar het was al te laat.

Een man had een stroomstok in zijn handen. Hij rende naar me toe en gaf me een elektrische schok met een sterkte van een paar honderd volt. Ik werd onmiddellijk op mijn rug in de sneeuw geworpen. Er schoot een folterende pijn door mijn hele lichaam.

Ze schopten me met hun schoenen met stalen neuzen en sloegen me met de kolf van hun pistool. Samen met mij werden nog vier andere broeders gearresteerd. Op dat moment hoorde ik een vriendelijke stem van boven komen, die drie eenvoudige woorden tegen me zei: 'Ik weet het!'

Ik realiseerde me dat ik deze stem kende, dat het de stem van mijn Here Jezus was, die vele eeuwen daarvoor tegen de vervolgte gelovigen van Smyrna het volgende gezegd had: 'Ik weet uw verdrukking en armoede, hoewel gij rijk zijt, en de laster van hen die zeggen dat zij Joden zijn, doch het niet zijn, maar een synagoge des satans. Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt, en gij zult een verdrukking hebben van tien dagen. Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens' (Openb.2:9-10).

Mijn Heer wist waar ik doorheen ging en Hij wist van alle dingen die ik zou moeten verduren. Ik was bijzonder bemoedigd! De profetie van broeder Zhen kwam in mijn gedachten en alle pijn verdween.

Een van de agenten zei op eisende toon: 'Hoe heet je? Waar kom je vandaan? Hoeveel medewerkers heb je? Waar zijn ze? Zeg op! Vertel me de waarheid!' Hij leunde naar voren en sprak nu nog dreigender dan eerst: 'Vertel me de waarheid. Als je liegt, zal ik je levend villen!'

Plotseling voelde ik vanbinnen een grote spanning, omdat ik me realiseerde dat de vele broeders en zusters die nog steeds op de plaats van samenkomst waren, het gevaar liepen te worden gevonden. Het enige waar

ik nog aan kon denken was een manier verzinnen om alarm te slaan zodat ze zouden weten dat het gevaar bij hen op de stoep stond.

De Heilige Geest herinnerde me onmiddellijk aan het verhaal van koning David, waarin hij, toen hij Abimelech ontmoette, net deed alsof hij krankzinnig was.

Ik begon luid te schreeuwen: 'Ik ben een hemelse man! Ik woon in Evangeliedorp! Mensen noemen mij Morgenster! Mijn vader heet Overvloedige Zegening! Mijn moeders naam is Geloof, Hoop en Liefde!'

De agenten schopten me zo hard ze konden en sleurden me overeind. Ze schreeuwden: 'Wat ben je voor onzin aan het uitschreeuwen? We hebben je gevraagd waar je vandaan komt en met wie je samenwerkt!'

Op dat moment was mijn gezicht naar het oosten gericht. Ik vertelde hun: 'Ze zijn in dat dorp, daar.' Ik schreeuwde opnieuw met luide stem: 'Ik ben gepakt door veiligheidsagenten!'

De agenten duwden me en gaven me bevel hen naar mijn medewerkers te brengen. 'Breng ons erheen. Als je liegt, zullen we je levend villen!' dreigden ze.

Ik liep voor hen uit en schreeuwde met luide stem: 'Ik ben gearresteerd door veiligheidsagenten! Ik weet niet waar de samenkomsten gehouden werden, want ik ben een hemelse man! Ik ben niet van deze aarde!'

Ik schreeuwde al harder en harder en hoopte dat mijn medewerkers mijn stem zouden horen en zouden ontsnappen voor zij ook gearresteerd zouden worden.

Vanaf die dag tot nu toe ben ik onder de gelovigen in China bekend onder de bijnaam 'de hemelse man', hoewel ik daar zelf op dat moment nog niets van wist. Zoals u kunt zien, heb ik zelf niet om die naam gevraagd; ik ben gewoon een zwak menselijk werktuig, maar op deze manier ben ik aan mijn bijnaam gekomen.

In plaats van te vluchten toen ze mijn geschreeuw hoorden, kwamen de meeste broeders en zusters naar buiten om te zien wat er aan de hand was! Ze maakten zich meer zorgen om mij dan om hun eigen veiligheid.

Ik leidde de agenten door de sneeuw naar het dorpje in het oosten. Ze grepen me en eisten dat ik ze snel zou vertellen om welk huis het ging en dat ik ze mee naar binnen zou nemen.

Ik deed alsof ik in de war was en schreeuwde: ‘O, dit is het dorp helemaal niet. Ik heb me vergist! Mijn medewerkers zijn in een ander dorp!’

Ze gooiden me op de grond en sloegen en traptten me. De stroomstok werd opnieuw gebruikt om me te elektrocuteren. Ik was zeker gestorven als de Heer me niet beschermd had.

Sommige broeders en zusters waren ons stilletjes, op een afstand, gevolgd. Toen ze zagen welke straf ik kreeg, raakten ze vervuld van smart en begonnen ze te bidden. De agenten merkten hen op.

Ik wilde de gelovigen niet in gevaar brengen, dus ik begon opnieuw te schreeuwen: ‘Ik ben een hemelse man. Ik weet niet waar de samenkomst gehouden werd. Ik ken die mensen die ons volgen niet. De hemelse man zal nooit in een Judas veranderen! Ik ken alleen de Meester uit de hemel!’

De broeders en zusters realiseerden zich dat ik hen waarschuwde. Ze draaiden zich om en vluchtten.

De agenten waren woest omdat ik hen voor de gek had gehouden. Mijn vier medewerkers en ik werden achter in een truck geduwd die meegebracht was om ons naar de stad Wuyang te brengen. We werden met een touw aan elkaar vastgebonden, als vee dat naar het slachthuis vervoerd wordt. Terwijl ik achter in de truck stond, zong ik luid:

Eerst komt het bloed, dan de zalfolie.

Eerst moeten we rein zijn, dan ontvangen we de zegen van de Heer.

Eerst moeten we Golgotha meemaken, pas dan komt Pinksteren.

Kruis, kruis, voor altijd mijn glorie.

Zijn bloed heeft mijn zonden weggewassen;

slechts door het bloed van Jezus.

Op het politiebureau werden we met ons vijven in een cel gestopt. De temperatuur lag ver onder het vriespunt. Er was helemaal geen verwarming en ze hadden me mijn jas afgenomen en die in de sneeuw gegooid. We rilden en onze ledematen kleurden blauw. We raakten bijna buiten bewustzijn. Onze bevroren handboeien sneden in onze gezwollen polsen alsof het messen waren.

Ik gebruikte de handboeien om op de deur en de ijzeren ramen te bonken. Terwijl ik om me heen keek, zag ik een kapotte houten krat in een hoek van de cel staan. In de krat zat een oud blik. Ik sloeg met mijn handboeien op het blik en maakte een heleboel herrie. Ik begon uit volle borst Psalm 150 te zingen:

Halleluja

*Halleluja. Looft God in zijn heiligdom,
looft Hem in zijn machtig uitspannel;
looft Hem om zijn machtige daden,
looft Hem naar zijn geweldige grootheid.
Looft Hem met bazuïngeschal,
looft Hem met harp en citer,
looft Hem met tamboerijn en reidans,
looft Hem met snarenspeel en fluit,
looft Hem met klinkende cimbalen,
looft Hem met schallende cimbalen.
Alles wat adem heeft, love de Here.
Halleluja.*

Hoe meer ik zong, hoe meer ik met vreugde vervuld werd. Ik ging staan en prees de Heer. Langzaam maar zeker keerde het gevoel terug in mijn bevroren handen en voeten en ik had het niet langer koud. De vier broeders knielden neer op de vloer en begonnen ernstig te bidden voor China. Om het gebouw heen was het luide fluiten van de snijdende wind te horen, maar in onze cel klonk het gehuil en gekreun van voorbede.

De bewakers waren razend over mijn getrommel en mijn gezang, maar ze hadden geen zin om uit hun warme bed te komen om me tegen te houden. Wij vijven bemoedigden en versterkten elkaar gedurende de hele nacht. Net als Sadrach, Mesach en Abednego ontdekten we dat waar de Geest van de Heer is, er vrijheid is, of dat nu in een ijsskoude gevangenis cel is of in een vurige oven. Halleluja!

De volgende ochtend openden de bewakers de celdeur en ze namen ons mee naar de binnenplaats. Er lag een dikke laag sneeuw op de grond.

Ze maakten de handboeien van mijn vier broeders los en zeiden tegen hen: ‘Jullie moeten alle sneeuw uit de binnenplaats weghalen. Maar deze gestoorde “hemelse man” doen we zijn handboeien niet af. Afgelopen nacht heeft hij een oproer gecreëerd en ons wakker gehouden met zijn gezang en zijn getrommel.’

De hoofdbewaker zwaaide met zijn stroomstok voor mijn gezicht en zei: ‘Het is hoog tijd dat je wakker wordt!’ Hij beval me om voor hem neer te knielen. Ik protesteerde luidkeels: ‘Ik zal niet voor u neerknielen. Ik kniel alleen voor mijn God!’

Arrogant verklaarde hij: ‘Ik ben jouw Heer! Ik ben jouw God! Als je voor mij neerknielt, kan ik je onmiddellijk vrijlaten.’

Ik sprak hem woedend toe: ‘In de naam van Jezus, u bent niet mijn God! U bent gewoon een aardse agent. Mijn Heer is in de hemel. Ik ben een hemelse man.’

Hij schakelde zijn stroomstok in en grauwde: ‘Als jij een hemelse man bent, dan ben je vast niet bang voor deze stroomstok. Kom hier! Pak hem maar vast met je handen!’

Een paar bewakers grepen mijn armen en dwongen me mijn hand uit te steken. Binnen een seconde werd er een stroomstoot van een paar honderd volt door mijn lichaam gejaagd, als de steek van een scorpion of als duizend pijlen die mijn hart doorboorden. Ik voelde dat ik het bewustzijn zou verliezen en riep het uit: ‘Heer, ontferm U over mij!’

De stroomstok hield er meteen mee op! Ze konden hem niet meer aan de praat krijgen!

Ik opende mijn ogen en staarde naar de bewaker die zichzelf ‘God’ had durven noemen. Hij was doodsbang. Ondanks de temperatuur zweette hij! Hij draaide zich om en rende weg, zo snel hij kon!

De vier broeders waren getuige geweest van deze gebeurtenis en toen ze zagen dat de bewakers mij dwongen om mijn hand naar de stroomstok uit te steken, baden ze dat God Zich over mij zou ontfermen.

De volgende ochtend werden we met ons vijven in een busje geduwd. Ze namen ons mee naar de gevangenis van Wuyang.

Toen ik op de binnenplaats van de gevangenis aankwam, onderweg naar de cel, wist ik dat er veel christen-broeders in deze gevangenis moesten

zitten vanwege de golf van vervolging tegen de kerk. In een poging om hen te bemoedigen schreeuwde ik: 'Er is een hemelse man naar de gevangenis gestuurd. Ik ben niet zoals Judas! Ik zal mijn Heer niet verraden!' Nadat we aangekomen waren, sloot de bewaker mij en broeder Zhen op in een cel waar nog tien andere mannen in zaten.

Een paar minuten later, toen ik in mijn cel zat, hoorde ik het hek van de gevangenis opengaan. Er werden nog meer gelovigen binnengebracht. De bewaker bij het hek vroeg aan een christen: 'Ben jij een hemelse man, of ben je een aardse man?'

De broeder zei: 'Ik weet niet waar u het over hebt.' De bewakers wilden weten welke christenen net zo waren als de hemelse man die ze zojuist binnengebracht hadden, en welke niet.

De broeder antwoordde uiteindelijk: 'Ik ben een man van de aarde, niet uit de hemel.'

De bewaker zei: 'Omdat je slechts een aardse man bent, zal ik je van nacht in de cel stoppen met een hemelse man.'

Toen hij de cel binnenkwam, zat ik in gebed neergeknield. Ik staarde hem aan met een felle blik. Ik was er vanbinnen zo boos over dat hij ontkend had dat hij een gelovige was om het zo makkelijker voor zichzelf te maken.

Vol vuur schreeuwde ik: 'Je zou Nee! Nee! Nee! moeten zeggen tegen de duivel.'

Ik ging staan en schreeuwde verder: 'Je moet Nee! Nee! Nee! zeggen tegen de duivel.'

Terwijl hij toekeek, schreef ik met mijn rechterwijsvinger het woord 'Nee!' op de cementen muur. Ik duwde zo hard tegen de ruwe muur dat mijn vinger gevoelloos werd en begon te bloeden. Met het bloed uit mijn eigen vinger schreef ik deze zin op de muur: 'Nee! Nee! Nee! Wees niet bang! Vertrouw niet op mensen, vertrouw alleen op Jezus!'

Toen deze broeder die woorden zag, geschreven met mijn eigen bloed, voelde hij grote schaamte en een innerlijke overtuiging van schuld dat hij zijn getuigenis geschaad had. Hij boog zijn hoofd en hilde tranen van berouw. Nadat hij uit de gevangenis werd vrijgelaten, werd hij een leider van de kerk in zijn woonomgeving.

Verscheidene oude christen-vrouwen die in de buurt woonden, hoorden van onze arrestatie. Ze ploeterden 's nachts door de sneeuw om ons hun beste dekens en jassen te brengen. Een van de oude zusters hobbelde zelfs op krukken door de sneeuw; zo groot was haar liefde voor het gezin van God!

Toen ze bij de gevangenis aankwamen, vertelden ze de bewaker dat ze deze geschenken kwamen brengen voor de hemelse mensen. 'Voor wie?' vroeg de bewaker. Ze antwoordden: 'Voor de hemelse mensen.'

Ik zat in de cel die het dichtst bij het gevangenskantoor was, dus ik kon alles horen. Mijn hart vulde zich met dankzegging toen ik hoorde van hun liefde. Ik riep het uit: 'Ik ben een hemelse man!', zodat deze dierbare zusters mijn stem zouden horen.

De volgende ochtend hadden de bewakers de geschenken van de oude zusters ingewisseld voor iets anders. Ze gooiden een gerafelde deken in mijn cel en hielden de goede dekens en kleren voor zichzelf. De vrouwen hadden ook een paar nieuwe laarzen voor mij meegenomen, maar een bewaker had die gestolen en zelf gehouden. De deken die ik kreeg, was oud en versleten, maar de liefde van deze zusters gaf me groot geloof en grote moed.

Er waren tientallen christenen in deze gevangenis en we ondergingen allemaal verschrikkelijke martelingen en slaag voor de Heer. God voorzag ons van een speciaal soort geduld en wijsheid in het omgaan met onze kwellers.

De autoriteiten van de gevangenis vonden het leuk om een aantal van de agressieve gevangenen op te stoken anderen in elkaar te slaan. Ze boden hun verlichting van hun straf aan en kochten hen om met beloften dat ze beter te eten zouden krijgen als ze het vuile werk voor hen zouden opknappen.

Tijdens de maaltijden kregen we een klein kommetje schimmelige aardappelpuree met wat radijs erdoorheen gemengd. Eens per week kregen we een *mantou* – een klein gestoomd broodje. Wij als gevangenen gingen allemaal bijna dood van de honger, dus dat was een echte traktatie.

Op een avond nadat ik mijn kostbare mantou had ontvangen, knielde ik neer, sloot mijn ogen en dankte de Heer terwijl ik het broodje in mijn

opgeheven hand hield. Toen mijn ogen nog dicht waren, liep een van de andere gevangenen naar me toe en griste het broodje uit mijn hand.

Een van de bewakers zag dat de man mijn mantou pakte en hem in het zakje van zijn shirt verstopte. De bewakers sloegen hem genadeloos in elkaar en gaven de andere gevangenen bevel om hem ook te slaan. Daarna dwongen ze hem om neer te knielen in het urinoir en smeerden ze zijn hoofd onder met menselijke uitwerpselen. Als brute wilden duwden ze zijn hoofd onder in het urinoir tot hij bijna verdronk.

Ik voelde me zo schuldig! Ik huilde luidkeels en onbeheerst om wat mijn medegevangene was overkomen. Ik riep het uit naar de Heer: ‘O, Heer, heb genade met mij! Heb genade met mij! Vergeef me alstublieft!’

De volgende ochtend haalden de bewakers mij uit de cel en gebruikten mijn lichaam om hun krijgskunsten op te oefenen. Ze traptten en stompten me tegen de grond en gaven verschillende andere gevangenen bevel om op mijn borst en mijn edele delen te stampen. Het bloed stroomde uit mijn mond. Ik was duizelig en leed afschuwelijke pijn. Ik was er zeker van dat ik ging sterven.

Tot op dat moment hadden broeder Zhen en ik – hoewel we in dezelfde cel zaten – gedaan alsof we elkaar niet kenden. Als de autoriteiten zouden weten dat twee christenen elkaar bemoedigden, zouden ze woest worden.

Maar toen broeder Zhen zag wat er op de binnenplaats met mij gebeurd was, haastte hij zich naar me toe, nam mijn lichaam in zijn armen en huilde hij: ‘Hemelse man, mijn lieve broeder!’ Hij gebruikte zijn mouwen om het bloed van mijn neus en mijn mond te vegen.

Broeder Zhen diende me als was hij een engel. Hij bemoedigde me voortdurend met woorden van hoop uit de Bijbel. Alle andere gevangenen en bewakers voelden aan dat hij een vriendelijke, barmhartige geest had en vonden hem aardig.

Een paar dagen later stuurde het BOV een auto om hem op te halen en terug te brengen naar zijn woonplaats om veroordeeld te worden. Ze schreeuwden: ‘Zhen, maak je klaar, het is tijd voor je om te vertrekken.’

Broeder Zhen vond het vreselijk om mij achter te laten. We huilden en knielden samen op de vloer om te bidden.

‘Ga in vrede,’ zei ik tegen hem.

Deze man van God werd uit onze gevangenis en uit ons leven weggenomen.

Hoewel broeder Zhen was verdwenen, bleef dat wat hij had onderwezen achter. Sommige gevangenen zeiden tegen elkaar: 'We moeten in Jezus gaan geloven.' Als gevolg daarvan werd ik door deze criminelen niet langer slecht behandeld.

Een van mijn jonge medegevangenen was een ongelovige, hoewel zijn moeder een christen was. Hij verbleef een paar dagen in mijn cel en ontdekte dat ik niet gek was, zoals de bewakers tegen hem gezegd hadden. Hij zei tegen de andere gevangenen: 'Yun is niet gek. Hij is een man die een grote prijs betaald heeft voor zijn geloof in God.'

Hij deed zijn jas uit en gaf die aan mij, uit liefde en medelijden. De jongeman werd de volgende dag uit de cel gehaald en hij kreeg een baantje in de keuken. Niet lang daarna kreeg hij toestemming om naar huis te gaan en werd hij een toegewijde discipel van Jezus Christus.

Tijdens mijn dagen in de gevangenis werd ik vaak ondervraagd. Ze voelden aan dat ze een 'grote vis' gevangen hadden, maar konden mijn werkelijke identiteit niet ontdekken. Ze gebruikten elke techniek die ze kenden om erachter te komen waar ik vandaan kwam, zodat ze achter mijn medewerkers aan konden gaan. Ik stak een stokje voor hun plannen door te weigeren hun vragen te beantwoorden. Ik zou mijn broeders en zusters uit mijn thuisgemeente hier nooit in betrekken.

Omdat ik mijn identiteit niet wilde onthullen, stuurden de autoriteiten van het district Wuyang een brief aan alle andere districten in Henan, waarin ze hun vroege te komen kijken of ik soms uit hun gebied afkomstig was. Er kwamen verschillende BOV-agenten uit andere districten, maar zij vertrokken even later teleurgesteld omdat ik niet was wie ze dachten. Vanuit de gevangenis werd naar alle delen van de provincie getelefoneerd in een poging mij te identificeren.

Uiteindelijk, meer dan twee weken na mijn arrestatie, werd ik geïdentificeerd. Op 25 januari 1984, 's ochtends rond halfnegen, kwamen er BOV-agenten uit het district Nanyang langs en zij herkenden me onmiddellijk. Ze waren dolblij. Ze zeiden tegen me: 'Je bent er goed in geslaagd om de politie voor de gek te houden met je zogenaamde krankzinnigheid, maar

ons kun je niet voor de gek houden! Zelfs als je je huid zou verliezen, dan nog zouden we je herkennen. Je bent al heel wat keren aan ons ontsnapt en je hebt ons voor gek gezet, maar deze keer zul je niet ontkomen!’

Ze sloegen me in mijn gezicht en boeiden mijn handen achter mijn rug. ‘Kom op!’ zeiden ze, ‘we nemen je mee terug naar Nanyang en als we daar aankomen zullen we wel met je afrekenen.’

De agenten uit Nanyang bedankten het plaatselijke BOV omdat ze voor me gezorgd hadden en gooiden me achter in hun busje. Ze maakten de handboeien vast aan een stalen rail boven mijn hoofd die over het midden van het plafond van het busje liep. Nadat ze de deuren dichtgedaan hadden, sloegen ze me met hun vuisten en met wapenstokken, waarbij ik ernstig gewond raakte.

Ze reden de hele dag over hobbelige wegen en de handboeien sneden in mijn polsen, zodat het bloed overal heen spetterde en op de zijkanten van het busje terecht kwam. De handboeien sneden zo diep dat de botten van mijn polsen zichtbaar werden. De pijn was zo gruwelijk dat ik bijna niet meer kon ademen. Ik raakte bijna buiten bewustzijn door de pijn en het bloedverlies.

Ik riep het uit naar de Heer en zei: ‘Jezus, ik kan dit niet langer verdragen. Waarom staat U toe dat ik zo gemarteld word? Alstublieft, ontvang mijn geest op dit moment.’

De bewakers die achter in het busje reisden, zetten een stroomstok aan toen ze me hoorden bidden en ze dienden me elektrische schokken toe. De pijn was te hevig voor me en ik had het gevoel dat mijn hart en mijn hersenen letterlijk uit mijn lichaam zouden barsten.

Ik riep het opnieuw uit naar de Heer: ‘God, ontferm U over mij. Alstublieft, ontvang mijn geest, nu.’

Toen kwam het woord van de Heer duidelijk tot mij: ‘De reden dat je zo moet lijden is dat je op die manier deelhebt aan mijn lijden. Wees stil en weet dat Ik God ben. Ik zal verhoogd worden onder de volken. Ik zal verhoogd worden op aarde.’

In mijn trotse hart had ik gedacht dat ik belangrijk was voor de gemeente, dat ze mij nodig hadden om hen te leiden. Nu zag ik opeens heel helder dat Hij God is en dat ik maar een zwak mens ben. Ik realiseerde me

dat God mij helemaal niet nodig had en dat wanneer Hij zou besluiten mij ooit nog te gebruiken, dat niets minder dan een groot voorrecht zou zijn.

Plotseling verdwenen de angst en de pijn.

Eindelijk reed het politiebusje de straten van Nanyang in, de plaats waar ik woonde. Ze minderden vaart. Door de ramen heen kon ik de posters zien die aan beide kanten van de straat op elke muur aangeplakt waren en waarop meegedeeld werd: ‘Feliciteer het Bureau voor Openbare Veiligheid en vier feest! De christelijke contrarevolutionair Yun, die zijn criminele activiteiten onder een mantel van religie verborgen hield, is opgepakt!’

‘De arrestatie van de contrarevolutionaire Yun is goed nieuws voor de inwoners van Nanyang!’

‘Weg met de reactionaire Yun en zijn medewerkers! Sla alle illegale christelijke samenkomsten die door Yun geleid worden, zonder genade neer!’

De bewakers zetten hun sirene aan, zodat ze tegenover de mensen konden opscheppen over hun geweldige prestatie dat ze mij te pakken gekregen hadden. Het nieuws van mijn arrestatie verspreidde zich razendsnel en de mensen renden haastig achter het busje aan zodat ze mij zouden kunnen zien.

Maar ik was niet bang meer. De Heer had al tegen mij gesproken: ‘Wees niet bevreesd voor hetgeen gij lijden zult. Zie, de duivel zal sommigen uwer in de gevangenis werpen, opdat gij verzocht wordt (...) Wees getrouw tot de dood en Ik zal u geven de kroon des levens’ (Openb.2:10).

9

Door de vallei des doods

*'Geliefden, laat de vuurgloed, die tot beproeving dient,
u niet bevreemden, alsof u iets vreemds overkwame.
Integendeel, verblijdt u naarmate gij deel hebt aan het lijden van
Christus, opdat gij u ook met vreugde zult mogen verblijden bij de
openbaring zijner heerlijkheid.
Indien gij door de naam van Christus smaadt lijdt, zijt gij zalig,
daar de Geest der heerlijkheid en de Geest Gods op U rust.'*
1 Petrus 4:12-14

Tijdens mijn lange, pijnlijke reis terug naar Nanyang troostte de Heer mij voortdurend door te zeggen: 'Laat af en weet, dat Ik God ben' (Ps.46:10).

Toen het politiebusje bij de poort van de gevangenis van Nanyang aankwam, maakten ze mijn handboeien los van de stalen rails en duwden ze me uit het busje, op de bevroren grond. Er waaide een bitterkoude sneeuwstorm uit het noorden. Mijn gezicht en mijn haar waren kletsnat van het bloed. Ik had twee blauwe ogen en mijn gezicht was opgezwollen. Ik had geen schoenen aan mijn voeten en de handboeien hadden diep in mijn polsen gesneden.

Ze namen me mee naar een grote verhoorkamer waar ik door een tiental BOV-agenten opgewacht werd die wel eens wilden zien wat voor iemand ik was.

Toen ze mijn kleine gestalte voor het eerst zagen, en mijn bloederige, gezwollen gezicht en mijn ongekamde haar dat alle kanten op stond, lachten ze me luidkeels uit en ze bespotten me: 'Wat? Ben jij nou die hemelse man?'

De hoofdagent bekeek me; de walging was in zijn ogen te lezen. Hij vroeg: ‘Ben jij Yun? Ben jij de Yun die het hele land op en neer gereisd is om onrust te veroorzaken? Vandaag ben je van ons. Haal het niet in je hoofd om te proberen aan ons te ontsnappen. Je bent eindelijk door de wet ingehaald!’

Zijn plaatsvervanger begon arrogant op te scheppen: ‘We hebben een net uitgespannen dat de hemel bedekt en waar geen gaten in te vinden zijn. Je had nooit aan de lange arm van onze wet kunnen ontsnappen! Yun, je hebt je gevecht vandaag verloren. We hebben je medewerkers ook al in handen. Zelfs je broeder in het kwaad, meneer Xu Yongze, hebben we in onze macht. Dit is het absolute einde van je kerk. Je hebt volledig gefaald. Je bent een vijand van ons land en een vijand van de Partij.’

Toen ik deze woorden hoorde, voelde ik vanbinnen een enorme boosheid oplaaien. Een geest van geloof sprak vanuit mijn binnenste: ‘Het evangelie groeit juist door verdrukking en ontbering en het zal zich over de hele wereld verspreiden. De waarheid zal ieders hart binnengaan. De waarheid is altijd de waarheid. Niets en niemand kan daar iets aan veranderen. Ze zal altijd overwinnen.’

De agenten staarden me vol minachting aan. Een man met een sinistere glimlach leunde naar voren, en fluisterde: ‘Yun, heb je nog niet genoeg geleden? Wil je dat we je nog wat meer “vermaak” bieden?’

Ik boog mijn hoofd en zei niets. Hij ging verder: ‘Ik wil dat je beseft hoe ernstig de misdaden zijn die je begaan hebt. Het beleid van onze overheid is erop gericht je goed te behandelen als je je misdaden open en eerlijk bekent. Maar als je liegt en niet meewerkt, zullen we keihard voor je zijn!’

In mijn hart voelde ik me sterk. Ik was vastbesloten God te gehoorzamen in plaats van mensen. Ik overdacht het Schriftgedeelte: ‘De Here is mijn licht en mijn heil, voor wie zou ik vrezen? De Here is mijns levens veste, voor wie zou ik vervaard zijn?’ (Ps.27:1).

De plaatsvervanger van de hoofdagent sprak opnieuw: ‘Hoewel je zoveel ernstige misdaden tegen onze natie op je geweten hebt, zullen we je genadig zijn en je een uitweg bieden. Als je ons eerlijk over al je werk vertelt, tot in detail, over je medewerkers en over de activiteiten van jouw

beweging in de afgelopen jaren, garandeer ik je dat we je onmiddellijk zullen vrijlaten. Dan kun je naar huis om samen met je vrouw en je moeder het Nieuwjaarsfeest te vieren.’

Hij dacht dat ik een ongeschoolde boerenjongen was, dus hij probeerde me te misleiden door het gebruik van grote woorden en door me te wijzen op het regeringsbeleid. Het duurde nog slechts zeven dagen voor het feest van het Chinese Nieuwjaar zou beginnen.

Toen hij deze woorden sprak, wilde ik eigenlijk dit antwoord geven: ‘U garandeert mij mijn vrijlating als ik al mijn “misdaden” beken? Ik garandeer u dat u zult sterven en naar de hel gaan als u geen berouw toont over uw zonden en in Jezus Christus gelooft.’

Ik hield deze woorden echter voor me en zei het volgende: ‘De afgelopen paar dagen ben ik gemarteld, geslagen en bijna gestorven van de honger. Soms kon ik niet eens ademen vanwege de afschuwelijke pijn die me toegebracht werd. Het is al heel lang geleden dat ik voor het laatst goed gegeten heb. En nu wilt u dat ik u alles vertel wat ik in de afgelopen jaren gedaan heb. Hoe kan ik dat nu doen, in mijn toestand? Geef me alstublieft tijd om na te denken, uit te rusten en te herstellen. Als ik klaar ben met het overdenken van mijn verleden, zal ik het u laten weten.’

De agenten waren onder de indruk van mijn logica. Ze vonden mijn verzoek redelijk en dus lieten ze me teruggaan naar de cel om mijn activiteiten te overdenken. Ze vroegen me: ‘Wanneer ben je daarmee klaar?’ Ik antwoordde: ‘Zodra ik klaar ben, hoort u het.’

Ik werd naar gevangeniscel nummer twee gebracht; daarvoor moesten we vier ijzeren hekken door. Rondom de gevangenis bevond zich een hoge muur van rode baksteen, met stroomdraden erbovenop. Gewapende bewakers hielden de gevangenen zorgvuldig in de gaten vanuit hun wachttorens op de vier hoeken van de gevangensmuur.

Terwijl ik me op mijn nieuwe plekje installeerde, herinnerde de Heilige Geest me aan de verzen: ‘En weest niet bevreesd voor hen die wél het lichaam doden, maar de ziel niet kunnen doden; doch weest veeleer bevreesd voor Hem, die beide, ziel en lichaam, kan verderven in de hel’ (Matth.10:28).

‘Trouwens, allen, die in Christus Jezus godvruchtig willen leven, zullen vervolgd worden’ (2Tim.3:12).

‘Houdt het voor enkel vreugde, mijn broeders, wanneer gij in velerlei verzoeken valt, want gij weet, dat de beproefdheid van uw geloof volharding uitwerkt’ (Jac.1:2-3).

De Heer sprak opnieuw tot mij: ‘Laat af en weet dat Ik God ben.’

Ik begon te begrijpen dat de nabijheid van God mijn schuilplaats was. Ik wist dat ik op het punt stond om een enorme, vurige beproeving te ondergaan.

Onder geen beding zou ik ooit als Judas zijn en me tegen mijn broeders en zusters keren. Ik zou nog liever levend gevild worden dan de namen van mijn dierbare medewerkers onthullen.

Ik besloot op Gods Woord te steunen en te vasten en te bidden zodat ik de stormwolken die zich aan de horizon samenpakten het hoofd zou kunnen bieden. Ik moest het voorbeeld van Jezus volgen, die in de woestijn vastte om zo de verleidingen van de duivel te kunnen weerstaan.

‘Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrukking of benauwdheid, of vervolging of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard?’ (Rom.8:35).

Tijdens mijn eerste dag in de gevangenis van Nanyang kwam ik tot de conclusie dat God wilde dat ik zou vasten en bidden voor de voortgang van het evangelie, opdat duizenden zielen redding zouden mogen ontvangen en de huisgemeenten in heel China zouden zegevieren.

Op de avond van 25 januari 1985 begon ik in mijn cel te vasten. Ik werd onmiddellijk overvallen door een gevoel van knagende honger. Er kwam steeds meer verleiding. Ik had zo’n honger dat ik het bijna niet kon verdragen.

Mijn toewijding werd onmiddellijk danig op de proef gesteld. Die avond wilde de hoofdbewaker van de gevangenis zich, vanwege het naderende Nieuwjaarsfeest, van zijn meelevende kant laten zien en hij gaf toestemming om de gevangenen beter voedsel te geven dan de ranzige maaltijden die ze gewoonlijk kregen. Elke man kreeg een mantou, met wat soep van varkensvlees en een stronkje selderij.

Voor de uitgehongerde gevangenen was dit echt een overvloedig feestmaal. De etensgeuren dreven door de gangen nog voor we het voedsel gezien hadden. Toen het eten arriveerde, schrokken de gevangenen het

als vraatzuchtige wolven naar binnen en daarna likten ze letterlijk hun kommen schoon.

De duivel probeerde me om te praten: 'Er is in het hele jaar maar één Nieuwjaarsfeest. Je moet een klein beetje goed voedsel eten nu je daar de kans voor hebt.' Ik gaf bijna toe aan deze verleiding.

Vanaf het moment dat ik in het noordoosten van Henan gevangen genomen was, had ik erg weinig gegeten en ik was afgevallen. Ik had honger, ik zat onder de kneuzingen en was in elkaar geslagen. Ik besloot te eten, maar op dat moment ontving ik onmiddellijk een woord van de Heer: 'Onderwerpt u dus aan God, maar biedt weerstand aan de duivel, en hij zal van u vlieden' (Jac.4:7).

Ik bad: 'Geest van honger, verlaat me nu, in de naam van Jezus Christus.' Ik gaf mijn soep, mijn mantou en mijn selderij terug aan de gevangenisbewaker en zei tegen hem: 'Verdeel mijn portie alstublieft onder alle mannen in deze cel.' De pijn van de honger verdween onmiddellijk.

Voedsel was de god van de misdadigers in die gevangenis. Omdat ik afstand gedaan had van mijn portie, begonnen ze goed over mij te denken en behandelden ze me vriendelijk. Nadat ze klaar waren met het opschrikken van hun maaltijd, wilden mijn celgenoten weten waarom ik gearresteerd was. Ze vroegen me: 'Wat doet een aardige man als jij hier op deze plaats?' Ik vertelde hun dat dat kwam doordat de Heer mij had uitgekozen als zijn werktuig. Ze vroegen me of ik een lied voor hen wilde zingen. Ik begon te zingen:

De noordenwind blaast, maar uit het zuiden zal een bries opzetten.

In alles wordt Gods wil gedaan.

*De noordenwind is bitterkoud, maar zal niet lang duren,
binnenkort zal een warme bries uit het zuiden opzetten.*

Refrein:

Wees geduldig en wacht, wees geduldig en wacht;

op zijn tijd zal de Heer alles goed maken.

Als die tijd komt, als die tijd komt,

zal overvloedige genade u overstromen.

*U die gebukt gaat onder zorgen, zucht niet meer;
de Heer zal voor U instaan.
Als de Hemelse Vader het niet toestaat,
wie kan u iets aandoen?*

Al mijn medegevangenen vonden het heerlijk om naar dit lied te luisteren. Sommigen begrepen de woorden, sommigen niet. Ze geloofden allemaal in het lot – dat we niets kunnen veranderen aan wat ons gedurende ons leven zal overkomen. Ik vertelde hun dat God alle dingen beheerst, niet het lot, en dat onze levensloop wordt vastgesteld door Hem en door de keuze die we maken om zijn Woord al dan niet te geloven. Ik maakte gebruik van deze gelegenheid om hun te vertellen wat er in de Bijbel staat: ‘En zoals het de mensen beschikt is, éénmaal te sterven en daarna het oordeel, zo zal ook Christus, nadat Hij Zich éénmaal geofferd heeft om veler zonden op Zich te nemen, ten tweeden male zonder zonde aanschouwd worden door hen, die Hem tot hun heil verwachten’ (Hebr.9:27-28).

Ik drong er bij de gevangenen op aan dat ze berouw zouden hebben en Jezus als hun Redder zouden aannemen.

Nadat ik ongeveer een half uur gesproken had, had ik ernstige pijn in mijn hoofd en mijn borst vanwege de slaag die ik had gekregen. Zelfs terwijl ik het Woord van God deelde, bonste mijn hoofd en voelde mijn borstkas aan alsof hij zou inklappen.

Ik wist dat de Heer wilde dat ik zou uitrusten, dus ik zei tegen mijn celgenoten: ‘Ik wil jullie meer vertellen over Jezus, maar ik kan nu niet spreken omdat ik verschrikkelijke pijn in mijn hoofd en borst heb. Mijn God heeft me verteld dat ik moet uitrusten en stil moet zijn. Daarom zal ik van deze dag af geen voedsel meer eten en geen water meer drinken. In plaats daarvan zal ik mijn portie aan jullie allemaal geven. Vertel dit alsjeblieft niet aan de bewakers, want als zij ervan weten zullen ze niet toestaan dat ik mijn maaltijden aan jullie geef.’

Iedereen was dolblij met mijn aanbod; de mannen in de gevangenis werden namelijk zeer wreed behandeld en het eten was afschuwelijk. Hun maag was hun god en voedsel was hun meester.

Op 29 januari 1984 werd ik opnieuw meegenomen voor ondervraging.

De voorzittende rechter zei: ‘We hebben je al een paar dagen de tijd gegeven om na te denken. We willen dat je nu met ons praat. Als je eerlijk bent, zullen we je naar huis laten gaan en kun je je met je familie herenigen.’

Ik zei tegen hem: ‘Ik heb me met zoveel activiteiten beziggehouden, dat ik in deze afgelopen paar dagen niet over alles heb kunnen nadenken. Ik wil uw viering van de feestdagen niet bederven door u een onprettig gevoel te geven, dus geef me alstublieft nog wat tijd om na te denken.’

De twee hoofdrechtters keken elkaar aan en zeiden tegen me: ‘Yun, je bent een begripvolle persoon. We zullen je naar je cel laten teruggaan, maar na het Nieuwjaarsfeest willen we een heel duidelijke bekentenis van je horen.’

Toen ik naar mijn cel was teruggekeerd, sprak de Heer vriendelijk tegen me: ‘Je moet nu uitrusten. Wees niet bang. Onderwerp je aan Mij. Zie niet op omstandigheden, zie niet op jezelf en ook niet op anderen. Bid meer en je zult mijn glorie zien.’

Ik mediteerde dag en nacht over het Woord van God, over alle zaken die heilig en opbouwend zijn. Ik dacht aan de grote mannen en vrouwen uit de Bijbel die voor hun geloof geleden hadden.

Ik dacht erover na hoe Jezus Zichzelf vrijwillig aan Gods wil had onderworpen en de woede van zondige mensen onderging. Ik dacht aan Jozef en zijn ervaringen in Egypte, aan Daniël in de leeuwenkuil en aan Stefanus die door steniging ter dood gebracht werd. Ik mediteerde over de brieven die Paulus tijdens zijn perioden van opsluiting geschreven had en over Petrus’ gevangenschap en zijn wonderbaarlijke ontsnapping in het twaalfde hoofdstuk van Handelingen. Ze waren als wolken van getuigen die mijn gedachten omhulden. Hun voorbeeld nam de angst en de zorgen uit mijn hart weg.

In deze dagen was ik net als een baby die slaapt in de armen van zijn moeder, vredig zuigend aan haar borst.

God zuiverde mijn hart. Ik koesterde geen haat of wrok tegen de mensen die me zo wreed behandeld hadden. Ik leefde in diepe gemeenschap met de Heer. Ik realiseerde me dat alles wat er met mij gebeurd was, enkel en alleen het resultaat was van Gods wil. Daardoor was ik in staat om de zielen van deze slechte mannen die me aangevallen hadden en geprobeerd

hadden me te vernietigen, oprecht lief te hebben. Vanbinnen voelde ik me lankmoedig en vriendelijk. Mijn geest was vol vreugde en dankbaarheid terwijl ik de Heer verhoogde.

Ik zei tegen de Heer dat ik geen woord zou spreken, tegen niemand, tot op de dag dat ik mijn familie zou weerzien. Ik wilde niet praten, omdat de Heer me gezegd had dat ik moest rusten en alleen op Hem vertrouwen.

Dag na dag, week na week, at of dronk ik niets. De Heer Zelf was mijn enige voedsel. Ik weet dat het medisch gezien onmogelijk is om meer dan een paar dagen in leven te blijven zonder water, maar 'wat bij mensen onmogelijk is, is mogelijk bij God' (Luc.18:27).

Ik ben er altijd van overtuigd geweest dat dit vasten een wonder was en ik had er geen idee van dat het zo lang zou duren. Alles wat ik wist, was dat God me gezegd had dat ik moest uitrusten en over Jezus moest mediteren. Tijdens het vasten waren mijn verstand en mijn hart hier volledig op gericht. Na de eerste paar dagen dacht ik niet meer aan voedsel of water. Mijn gemeenschap met Jezus werd elke dag intenser. Mijn eigen zondigheid werd minder terwijl de aanwezigheid en het licht van de Heer in mijn geest toenamen. Ik ontdekte de letterlijke waarheid van een van Jezus' leerstellingen: 'Niet alleen van brood zal de mens leven, maar van alle woord, dat uit de mond Gods uitgaat' (Matth.4:4).

God had me opdracht gegeven te vasten tot zijn glorie. Het was niet alleen maar een idee van mij, of iets dat een mens kan plannen. Ik was in staat om op deze manier te vasten, zonder een kruimeltje voedsel of een druppeltje vloeistof, alleen omdat God wilde dat ik dat zou doen. Ik was aan dit vasten begonnen uit gehoorzaamheid aan zijn opdracht, niet als een offer om Hem te behagen. 'Gehoorzamen is beter dan slachtoffers' (1Sam.15:22).

De tijd vloog voorbij. Op 11 februari werd ik opnieuw verhoord. Ik was zo verzwakt dat ik door een medegevangene naar de verhoorkamer gedragen moest worden. Mijn ogen zaten stijf dicht en ik lag daar maar op de vloer, zonder te bewegen.

De agenten stelden me een aantal vragen, maar ik deed mijn mond niet open. Ze dachten dat ik maar deed alsof, dus ze begonnen me met een leren zweep te slaan.

De gevangene die me naar binnen gedragen had, sprong op en protesteerde: 'Vanaf de dag dat Yun in de gevangenis is binnengekomen, heeft hij vreselijke pijn in zijn hoofd en zijn borst gehad. Hij heeft al meer dan tien dagen niets gegeten.' Mijn vervolgers konden niet anders doen dan het bevel geven dat ik naar mijn cel teruggedragen moest worden.

Alle andere gevangenen in mijn cel waren getuige van deze gebeurtenissen. Ze hebben gezien dat ik niets at of dronk. Het grootste deel van de tijd lag ik gewoon in de hoek van de cel en zei ik niets. Over het algemeen waren mijn handen stevig geboid. De gevangenen begonnen zich af te vragen hoe het mogelijk was dat ik gewoon door bleef leven zonder ook maar iets te eten of te drinken. Terwijl de dagen en de weken voorbijgingen, begonnen mijn medegevangenen erover te discussiëren: 'Wat wil deze man met zijn leven zeggen?'

Mijn lichaam werd magerder en zwakker, maar mijn geest werd steeds groter en sterker.

Vanaf 25 januari tot en met 2 maart 1984 had ik niets gegeten of gedronken. Op de avond van de achtendertigste dag van mijn vasten begon de duivel mij te verleiden: 'Yun, Jezus heeft veertig dagen gevast. Hoe kun jij als dienstknecht nu meer doen dan je Meester? Ben je van plan langer te vasten dan Jezus? Ga je proberen je Meester te overtreffen?' Plotseling pakt donkere wolken zich samen in mijn hart. Ik had nog nooit zo'n diepe wanhoop ervaren. Ik streed een ongelofelijk intense geestelijke strijd.

Het leek wel alsof ik door duizenden demonen omgeven werd en dat ze mij met al hun kracht aanvielen. Ik voelde me ontmoedigd en zonder hoop. Mijn lichaam en mijn geest waren zo zwak dat ik zelfs zelfmoord overwoog. Ik had al zo lang niet meer gesproken dat ik, toen ik probeerde hardop te bidden, ontdekte dat er van mijn stem niet meer dan een zwak gefluister was overgebleven. Ik vroeg: 'God, wat moet ik doen?' De Heer zei op dat moment niets tegen mij, maar ik wist dat Hij over me waakte. Ik vroeg: 'Here Jezus, waarom laat U toe dat ik zo gekweld word? Alstublieft, ontvang mijn geest.'

Na een lange nacht van worsteling kwam ik opnieuw bij de Heer. Hij zei tegen me: 'Ik weet uw werken: zie, Ik heb een geopende deur voor uw aangezicht gegeven, die niemand kan sluiten; want gij hebt kleine

kracht, maar gij hebt mijn woord bewaard en mijn naam niet verloochend' (Openb.3:8).

Toen ik deze woorden hoorde, vulde mijn hart zich met vreugde! Ik voelde me als een kleine jongen wiens vader het voor hem had opgenomen tegen de pestkoppen. 'Ja, Heer, U weet mijn werken!' riep ik.

Gods stem sloeg in als een donderslag. Ik barstte in tranen uit. Op dat moment had ik een krachtig visioen. Ik zag een hele serie ijzeren hekken opengaan, het ene na het andere.

Ik zag een grote menigte mannen en vrouwen van allerlei nationaliteiten; ze droegen prachtige, kleurige kleding en samen aanbaden ze de Heer. Mijn hart vulde zich met kracht en licht. God gaf me een vreugdevolle geest. In het visioen zong ik met luide stem voor de Heer: 'Ik zal de Here loven, mijn leven lang, mijn God psalmzingen, zolang ik ben' (Ps.146:2).

Het visioen ging verder en ik zag mijn leven als kind aan me voorbij flitsen. Het leek wel of er een gordijn opzijgetrokken werd en ik kon duidelijk zien dat de Heer me vanaf mijn geboorte tot Zich geroepen had.

In het visioen riep ik uit: 'Heer, ik heb geen enkele mogelijkheid om naar buiten te gaan en het evangelie te verkondigen. Zelfs als U de deuren van de gevangenis op dit moment zou openen, ben ik nog te zwak om zelfs maar door de deur naar buiten te kruipen.'

Maar de Heer onthulde zijn wil aan mij door twee Schriftgedeelten heen, waar ik nog nooit eerder speciale aandacht aan besteed had: 'Want de genadegaven en de roeping Gods zijn onberouwelijk' (Rom.11:29), en: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, wie in Mij gelooft, de werken, die Ik doe, zal hij ook doen, en grotere nog dan deze, want Ik ga tot de Vader' (Joh. 14:12).

De Heer verlostte me van de pijn in mijn hart en Hij verdreef de duisternis uit mijn ziel. Als levend water dat in mij opwelde, werd mijn hart gevuld met een geest van vreugde.

Ik had het gevoel alsof ik door de vallei des doods gereisd was. De Heer had mij in leven gehouden.

Ik ging door met vasten.

De duivel bleef vele slechte gedachten in mijn hoofd planten. Hij vroeg me: 'Wie zal er voor je familie zorgen als jij doodgaat? Waar is je God?'

Heeft Hij je in de steek gelaten, en je hier achtergelaten om te sterven?' Ik mediteerde over het Woord van God om deze aanvallen tegen te gaan, over Schriftgedeelten als Micha 7:8-9:

*Verblijd u niet over mij, mijn vijandin:
al ben ik gevallen, ik zal weder opstaan;
al zit ik in het duister,
de Here zal mij tot licht zijn.*

*Des Heren gramschap zal ik dragen –
want ik heb tegen Hem gezondigd –
totdat Hij mijn zaak verdedigt
en mij recht verschaft;
Hij zal mij uitleiden in het licht;
ik zal aanschouwen hoe Hij gerechtigheid oefent.*

DELING: Nadat mijn man gearresteerd werd, werd ik elke dag door vele broeders en zusters geholpen. Natuurlijk leed ik wel onder de zorg en de pijn die voortkwam uit het feit dat mijn man in de gevangenis zat terwijl ik zwanger was, maar de gelovigen verlichtten het gewicht van mijn zorgen en deze hele ervaring was niet al te afschuwelijk voor mij. De ongelovigen in ons dorp probeerden voortdurend me te verdrukken, maar ik besteedde geen aandacht aan hen.

Yun werd met een busje uit Wunyang naar Nanyang teruggebracht. Hij werd gedurende acht maanden gemarteld op het lokale politiebureau. Alle rapporten die we ontvingen, wezen erop dat Yun op een van deze twee manieren gestraft zou worden: ofwel executie, ofwel een levenslange gevangenisstraf. Zelfs Yuns eigen broer zei dat zijn misdaden zo ernstig waren dat hij geëxecuteerd zou worden.

De gelovigen buiten de gevangenis hoorden dat Yun afschuwelijk te lijden had, en dat hij een onwrikbaar vertrouwen op de Heer had. Sommige mensen kregen toestemming om hun familieleden in de gevangenis te bezoeken.

ken en zij verspreidden het gerucht dat er een soort magische man in dat gebouw zat die leefde zonder te eten of te drinken. In en om de stad werd er door veel mensen over dit vreemde verhaal gesproken.

Duizenden christenen uit de huisgemeenten bleven dag en nacht voor mijn man bidden en vasten. Ondertussen bleven de gemeenten groeien. Er gebeurden regelmatig grote wonderen en tekenen, waardoor er duizenden toegevoegd werden aan het Lichaam van Christus.

De duivel probeerde mij via mijn familieleden te verleiden. De vrouw van mijn oudere broer kwam naar mijn huis en adviseerde me om van Yun te scheiden en een andere man te zoeken nu ik nog jong was. Anderen zetten me ook onder druk om van hem te scheiden, vooral omdat ze geloofden dat hij toch ter dood gebracht zou worden.

Ik weigerde naar hen te luisteren.

Veel Chinese voorgangers zijn door hun vrouw in de steek gelaten terwijl ze voor het evangelie in de gevangenis zaten. Eén broeder, Li, was veroordeeld tot een gevangenisstraf van vele jaren. Op het moment dat dit vonnis in de rechtszaal werd voorgelezen, stond zijn vrouw op en schreeuwde: 'Ik wil van deze man scheiden!'

Zoiets wilde ik niet doen.

10

De vurige beproeving

*'In alles zijn wij in de druk, doch niet in het nauw;
om raad verlegen, doch niet radeloos; vervolgd, doch niet verlaten;
ter aarde geworpen, doch niet verloren:
te allen tijde het sterven van Jezus in het lichaam omdragende,
opdat ook het leven van Jezus zich in ons lichaam openbare.'*
2 Corinthiërs 4:8-10

Tijdens het vasten was ik erg zwak in mijn lichaam, maar mijn geest was alert en ik bleef op de Heer vertrouwen. Ik wist dat zijn genade genoeg was voor mij.

Door wat God me gezegd had, vastte ik langer dan veertig dagen. Ik bleef voortdurend bidden en ik zocht Gods vergeving en genade voor mijn familie, onze kerk, ons land en voor mezelf. Ik citeerde vaak het eerste en tweede vers van Psalm 123: 'Ik hef mijn ogen op tot U, die in de hemel troont. Zie, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand van hun heren, gelijk de ogen der dienstmaagd zijn op de hand van haar gebiedster, zo zijn onze ogen op de Here, onze God, totdat Hij ons genadig zij.'

Op deze manier accepteerde God het verlangen van mijn hart om door te gaan met vasten en bidden. Ik nam deel aan een bijzonder intense geestelijke oorlogvoering, zoals ik nog nooit eerder had meegemaakt.

Ik wil u nu graag uitleggen wat er gebeurt wanneer ik een droom of een visioen van de Heer ontvang. Dat gebeurt niet vaak, meestal alleen maar als er iets belangrijks of dringends is wat de Heer me wil voorhouden. Alle visioenen die ik heb ontvangen waren erg kort, vaak duurden ze maar een paar seconden. Vaak flitst er opeens een beeld of een gebeurtenis door mijn

hoofd en mijn geest, maar tegelijkertijd is zo'n visioen zo levendig en echt dat ik weet dat het van de Heer afkomstig is.

Als christenen weten we dat visioenen of dromen niet de leidraad voor ons leven zijn en dat we er ook niet naar op zoek moeten gaan. We moeten alleen volgens Gods Woord leven en het aangezicht van Jezus zoeken. Maar we moeten er ook voor openstaan om de Heer toe te staan op deze manier tot ons te spreken als dat is wat Hij wil. Elke droom of elk visioen dat we ontvangen, moet nauwkeurig tegen het licht van de Bijbel gehouden worden, omdat niets wat God zegt ooit tegen zijn Woord zal ingaan.

God heeft door het hele Oude en Nieuwe Testament heen tot mensen gesproken via dromen en visioenen. In deze eindtijd luidt de boodschap van de Bijbel: 'Daarna zal het geschieden, dat Ik mijn Geest zal uitstorten op al wat leeft, en uw zonen en uw dochters zullen profeteren; uw ouden zullen dromen dromen; uw jongelingen zullen gezichten zien' (Joël2:28).

Van de verscheidene dromen en visioenen die de Heer me in de loop der jaren gegeven heeft, heb ik er maar een of twee ontvangen terwijl ik mijn ogen open had – een werkelijke gebeurtenis die ik met mijn ogen kon zien en niet slechts een innerlijk beeld. Eén van deze visioenen ontving ik in de veertigste nacht van mijn vasten.

Ik zag een grote, gele zandstorm die uit de woestijn vandaan kwam. De storm droeg een zwerm van miljoenen giftige horzels, adders, schorpioenen en duizendpoten met zich mee. De wind tilde het dak van mijn huis af. De fundering van het huis bleef stevig op haar plek, hoewel het dak opgetild werd en de muren barstten. De giftige wezens vielen me aan.

Op dat moment, in mijn visioen, draaide ik me om en zag ik een naakte prostituee. Ze had haar blouse losgemaakt om zichzelf aan mij te laten zien en riep dat ik naar haar toe moest komen voor bescherming. Ik was verward. Aan de ene kant verlangde ik ernaar om bij deze gemene wezens die me prikten en beten vandaan te vluchten, maar aan de andere kant wilde ik niet in de armen van een prostituee vluchten.

Ik vroeg me af wat ik moest doen. Plotseling, nog steeds in mijn visioen, verscheen mijn moeder vlak voor me. Haar gezicht straalde en ze zag er vredig uit. Ze zei: 'Mijn zoon, ga snel liggen.' Ze gaf me een groot stuk brood en gaf me een opdracht: 'Zoon, eet dit onmiddellijk op.'

De duizenden en nog eens duizenden horzels, slangen, schorpioenen en duizendpoten bleven mijn lichaam aanvallen. Ik kon de pijn niet langer verdragen en schreeuwde: 'Heer, help me!'

Mijn eigen stem wekte me uit het visioen. Ik ontdekte dat het al middernacht was en dat ik me nog steeds in de gevangenis cel bevond.

De ervaring was zo echt dat ik bijna niet kon geloven dat het alleen maar een visioen geweest was.

Later die nacht, nadat ik was gaan slapen, kreeg ik een droom van de Heer. Deze was maar kort en ik begreep niet wat hij betekende. Ik zag dat ik naar een kamer met witte muren gedragen werd. Ik was omgeven door witte lakens. Een man in witte kleren zei tegen me: 'Strek je hand uit op het laken.' Toen ik dat deed, verscheen er een rode, bloederige handafdruk op het laken. Ik begreep niet hoe die afdruk daar kwam, want er zat geen inkt of iets dergelijks op mijn handen.

Toen ik wakker werd, kon ik niet bedenken wat deze droom te betekenen had, maar ik wist dat de Heer het me op het juiste moment duidelijk zou maken.

Ik legde mijn hand op het lichaam van broeder Li, die naast me in de cel lag. Ik fluisterde: 'Morgen zal ik opnieuw een beproeving meemaken en zal ik nog meer lijden voor Jezus. Bid alsjeblieft voor me.' Broeder Li mompelde iets en viel weer in slaap.

De volgende ochtend rond negen uur hoorde ik een stem die riep: 'Breng Yun naar buiten!' De stalen scharnieren van onze celdeur kraakten en hij ging open.

Broeder Li droeg me naar de verhoorkamer omdat ik te zwak was om te lopen. Li was nog maar net christen. Voordat hij tot de Heer kwam, stond hij bekend als een gewelddadige man en een meedogenloze dief. Hij had opdracht gekregen om me voortdurend in de gaten te houden en alles wat ik deed aan de bewakers te rapporteren. Ik wist dat Li in mijn cel geplaatst was als informant voor de regering.

Toen hij een tijdje met mij in de cel gezeten had, ontdekte hij dat ik gewoon een christelijke voorganger was. Hij zag hoe consequent ik leefde en was getuige van Gods kracht die me in leven hield tijdens mijn vasten. Hij zag dat ik leefde naar wat ik leerde en dat ik geen misdadiger was. Op

een dag toen Li me naar de cel terugdroeg, leunde hij voorover en fluisterde hij: 'Ik geloof nu ook in jouw Jezus.' Hij werd een bijzonder dierbare broeder voor mij.

Voor de ondervraging begon, voelde ik dat God naast me stond en dat Hij mijn kracht en mijn vreugde was, zoals de psalmist geschreven heeft: 'Ik stel mij de Here bestendig voor ogen; omdat Hij aan mijn rechterhand staat, wankel ik niet. Daarom verheugt zich mijn hart en juicht mijn ziel, zelfs mijn vlees zal in veiligheid wonen' (Ps.16:8-9). Hoe meer ik Gods genade overdacht, hoe meer kracht ik ontving.

Terwijl broeder Li mij droeg bad hij zachtjes, want ik had hem verteld dat me een grote beproeving te wachten stond. De agenten gaven hem bevel mij op de grond te leggen. Daarna gaven ze broeder Li de opdracht te gaan zitten en te wachten.

Die dag werd ik door twee nieuwe agenten ondervraagd. Ik weigerde te spreken. Ik sloot mijn ogen en ik bleef liggen. Een van de mannen schopte me en schreeuwde: 'Yun, vandaag zul je spreken!' De agent trok mijn oogleden omhoog en zei: 'Kijk om je heen, Yun! We hebben bepaalde methoden om met mensen zoals jij om te gaan. Als jij niet wilt praten, zullen we je dwingen!' Deze keer hadden ze verschillende martelwerktuigen meegenomen, onder andere zweepen en kettingen.

Een andere agent kwam op me af met een stroomstok. Hij draaide de voltageknop helemaal open, tot aan de hoogste stand en sloeg me ermee in mijn gezicht, tegen mijn hoofd en tegen andere delen van mijn lichaam. Mijn lichaam werd onmiddellijk overweldigd door een verpletterende, ondragelijke pijn, alsof mijn hart door duizend pijlen doorboord werd.

De Heilige Geest bemoedigde me met drie teksten uit de Bijbel: 'Maar hij liet zich verdrücken en deed zijn mond niet open; als een lam dat ter slachting geleid wordt, en als een schaap dat stom is voor zijn scheerders, zo deed hij zijn mond niet open' (Jes.53:7). 'Want hiertoe zijt gij geroepen, daar ook Christus voor u geleden heeft en u een voorbeeld heeft nagelaten, opdat gij in zijn voetstappen zoudt treden' (1Petr.2:21). 'Zalig is de man, die in verzoeking volhardt, want wanneer hij de proef heeft doorstaan, zal hij de kroon des levens ontvangen, die Hij beloofd heeft aan wie Hem liefhebben' (Jac.1:12).

Door Gods Woord te overdenken kreeg ik kracht van de Heer om vol te houden. Ik realiseerde me dat welk lijden ik ook zou moeten doormaken, het niets was in vergelijking met wat Jezus voor mij had geleden, en dat geen enkele pijn die ik ooit zou doormaken het begrip en het medeleven van de Here Jezus te boven kon gaan. ‘Want wij hebben geen hogepriester die niet kan meevoelen met onze zwakheden, maar een die in alle dingen op gelijke wijze [als wij] is verzocht geweest, doch zonder te zondigen (Hebr.4:15).

De Heer stond niet toe dat ik zoveel pijn voelde als ik eigenlijk had moeten voelen. De agenten stonden op mijn handen en op mijn voeten en electrocuteerden me telkens opnieuw. Ze trokken aan mijn oogleden, mijn lippen, mijn oren en andere lichaamsdelen om me zo te vernederen.

Ik weigerde nog steeds te spreken. Ik was niet meer dan een halfdood hoopje huid en botten dat bewegingloos op de koude cementen vloer lag.

Toen hij zich realiseerde dat hun aanpak niet werkte, veranderde een van de agenten plotseling van houding en koos hij ervoor het met zachte hand te proberen. Hij zei: ‘Stop! Wacht eens even! Yun, ik zal je nog een kans geven. Als je je misdaden tegen de regering vandaag nog bekent, zullen we je vrijlaten, als je tenminste belooft dat je bij de Drie-Zelf Kerk zult aansluiten. We kunnen er zelfs voor zorgen dat je voorzitter wordt van een regionale tak van de Drie-Zelf Patriottische Beweging! We zullen je eerdere misdaden niet langer onderzoeken en we zullen je vergeven.’

Hij schopte me opnieuw en vroeg: ‘Yun, heb je gehoord wat ik zei? Neem je mijn aanbod aan? Geef me onmiddellijk antwoord!’

Voordat ik mijn mond opendeed om antwoord te geven, herinnerde ik me het visioen van de prostituee die probeerde me naar een veilig plekje te lokken.

Plotseling werd mijn geest uit mijn lichaam genomen en opnieuw zag ik het visioen van de slangen, schorpioenen, horzels en duizendpoten die me aanvielen en me bijna vermoordden terwijl ik daar op de grond lag. Ik realiseerde me waarom God me dat visioen de vorige nacht had laten zien.

De agenten probeerden het eerst met geweld en toen met verleiding, in een poging om mij te overwinnen, maar de Heer stelde mij in staat om hun aanbod af te wijzen.

Toen ze zagen dat hun methoden niet het gewenste effect hadden, gaven ze broeder Li de opdracht om me naar de medische kliniek van de gevangenis te brengen.

Een kleine, dikke man in witte kleren kwam de kamer binnen en zei tegen de vier bewakers die met me meegekomen waren: 'Laat me maar even met Yun alleen terwijl ik hem onderzoek.' Nadat ze de kamer verlaten hadden, zei hij tegen mij: 'Yun, als je niet praat, kan ik je daartoe dwingen.' Hij grijnsde boosaardig. 'Deze naald zal je helpen om van je probleem af te komen. Hij zal ervoor zorgen dat je zult praten.'

De bewakers werden weer binnengeroepen. Ze spreidden mijn handen en voeten uit en drukten me tegen het bed. Daarna trokken ze mijn vingers uit elkaar en legden mijn hand met de handpalm naar beneden op een houten plankje. De dokter haalde een grote, dikke naald uit zijn tas, er zat een labeltje aan met het cijfer '6' erop. Hij begon bij mijn linkerduim en ramde de naald onder mijn vingernagels, een voor een.

Ik kan niet beschrijven hoe dat voelde. Het was de meest afschuwelijke, folterende pijn die ik ooit heb meegemaakt. Er schoot een intense pijn door mijn hele lichaam. Ik kon het niet helpen, ik moest wel schreeuwen. Ik zweefde ergens tussen bewustzijn en bewusteloosheid in en kon niet zeggen of ik nog in mijn lichaam was of dat mijn geest zich van mijn lichaam had losgemaakt.

Tegen de tijd dat de dokter bij mijn middelvinger was aangekomen, was de Heer zo genadig me toe te staan flauw te vallen en de pijn die mij werd aangedaan niet langer te voelen.

Toen ik wakker werd, had ik geen gevoel meer in mijn beide handen of in mijn vingers. Een vreselijke, kloppende pijn pulseerde door mijn hele lichaam. Ondanks het koude weer zat ik van top tot teen onder het zweet. Nu begreep ik de droom die ik van de Heer had ontvangen, de droom over mijn rode handafdrukken op de witte lakens.

Later vertelde broeder Li me dat hij niet wist wat er gebeurd was. Hij was gedwongen buiten te wachten, aan het andere eind van de gang. Hij had de dokter terwijl hij me begon te martelen horen schreeuwen: 'Yun, koppige ezel, ga alsjeblieft naar je God!'

Toen broeder Li me hoorde schreeuwen als een gewond dier, kon hij

niets anders doen dan voor me bidden, dus hij boog zijn hoofd en smeekte God mijn leven te sparen.

Nadat ik naar de cel was teruggekeerd, vroegen de andere gevangenen wat er met me aan de hand was. Broeder Li liet zich voorover vallen en begon onbeheerst te huilen. Toen hij weer wat bedaard was, legde hij uit wat er had plaatsgevonden. De anderen hadden allemaal medelijden met mij. Zelfs deze geharde criminelen hadden tranen in hun ogen toen ze hoorden wat er gebeurd was.

God zij dank dat Hij me door deze beproevingen heen beschermd en bewaard heeft. Ik wist dat God de woede van slechte mensen gebruikte om zijn plan in mij uit te werken, om mijn zelfgerichtheid en mijn koppigheid af te breken. Hij leerde me om op Hem te wachten, het lijden geduldig te dragen en ook om zijn gezin op een nog echtere manier lief te hebben.

Na deze martelingen voelde ik me precies zoals David in Psalm 102: 5-6: 'Mijn hart is verzengd en verdord als gras, want ik vergat mijn brood te eten. Vanwege mijn luide zuchten kleeft mijn gebeente aan mijn vlees.'

Hoewel de agenten en de dokter me hadden gestoken, geschopt en geëlektrocuterd, hadden ze niet gekregen wat ze wilden. Ze waren woevend. Na een paar dagen bedachten ze een nieuw plan. Op een ochtend hoorde ik de hekken van de gevangenis opengaan. Een van de mannen in mijn cel klom naar het raam en keek naar buiten. Hij zag een paar keurig geklede BOV-agenten binnenkomen. Ze bevelen de bewakers: 'Breng Yun naar buiten!'

Ze gaven broeder Li opdracht me in een deken te wikkelen en me naar buiten te dragen. Er stond een motor met zijspan vlak buiten het hek van de gevangenis te wachten, klaar om mij naar het ziekenhuis van Nanyang te brengen. Ik werd door een dokter onderzocht en hij kwam tot de conclusie: 'Yun heeft geen ernstige medische problemen, behalve dan dat hij ernstig uitgedroogd is. We moeten hem een infuus geven zodat we vloeistof in zijn lichaam kunnen inbrengen.'

De verpleegster maakte twee flessen zoutoplossing klaar voor het infuus. Ik sloot mijn ogen en hoorde het klikken van camera's terwijl de verpleegster mijn arm inspecteerde. De dokter zei tegen de verpleegster: 'Hij is te mager om een goede ader te kunnen vinden. We zullen de naald

gewoon in zijn arm moeten steken.’ De dokters en de verpleegsters deden dit allemaal alleen maar vanwege de cameramannen die speciaal opgeroepen waren om getuige te zijn van deze in scène gezette handelingen.

Ze konden nog steeds geen ader vinden, dus ze dwongen me op een bed in de gang te gaan liggen. Er liepen veel mensen voorbij en allemaal verachtten ze mij. ‘Allen die mij zien, bespotten mij, zij steken de lip uit, zij schudden het hoofd: Wentel het op de Here – laat die hem verlossen, hem redden, Hij heeft immers welgevallen aan hem!’ (Ps.22:8-9).

Ik zag er verschrikkelijk uit, een beklagenswaardig schouwspel. Zoals de apostel Paulus het zei: ‘Wij zijn een schouwspel geworden voor de wereld, voor engelen en mensen (...) Wij zijn als het uitvaagsel der wereld geworden, als aller voetveeg, tot op dit ogenblik toe’ (1Cor.4:9,13).

Uiteindelijk stak de verpleegster de naald in de spieren van mijn arm, gefrustreerd omdat ze geen ader had gevonden. De reporters stonden te wachten en de medische staf werd nogal zenuwachtig van de vertraging. Er werden twee flessen gelegegd in het spierweefsel van mijn arm. Mijn arm begon onmiddellijk op te zwellen en dat veroorzaakte een afschuwelijke pijn.

Het interesseerde de dokters en verpleegsters helemaal niets of ik bleef leven of zou sterven. Ze voerden gewoon een toneelstukje op voor de pers om te ‘bewijzen’ dat de staat zich om mij bekommerd had. De autoriteiten waren er zeker van dat ik binnen afzienbare tijd zou sterven en ze wilden laten zien dat ze geprobeerd hadden mij te ‘helpen’.

Ik werd teruggebracht naar de gevangenis, waar mij in de verhoorkamer nog een sessie ondervragingen te wachten stond. Ik deed mijn ogen dicht maar opnieuw trokken de agenten mijn oogleden met hun vingers open. Ze speelden een spelletje met me en bespotten me, maar ze konden me niet dwingen om te spreken.

Twee agenten brachten me terug naar mijn cel. Ze gooiden me op de cementen vloer, trokken de deken van me af en met behulp van twee stroomstokken werd ik opnieuw in elkaar geslagen en geëlektrocuteerd.

Het was een zwarte dag voor mij.

Mijn medegevangenen hadden deze keer geen medelijden met mij. Eerder die dag, toen ik gemarteld werd, had de leiding van de gevangenis

een toespraak afgestoken tegen mijn celgenoten en het volgende tegen hen gezegd: ‘Yun is een slechte man, een crimineel die tegen de regering gekant is. Hij weet dat hij ernstige misdaden op zijn geweten heeft, dus daarom doet hij nu alsof hij gek is. Maar wij hebben zijn plannen in de gaten. Hij is in hongerstaking gegaan om onze regering in een kwaad daglicht te stellen. Maar vandaag is er in het ziekenhuis geconstateerd dat er niets mis is met Yun en daarom zullen we hem vanaf vandaag behandelen op de manier die hij verdient. Jullie, de andere gevangenen, moeten oppassen voor deze contrarevolutionair. Zijn aanwezigheid in jullie cel heeft jullie allemaal ongeluk gebracht. Jullie moeten je van Yun distantiëren en als je ziet dat hij iets slechts doet, moet je dat rapporteren. Degenen die dat het beste doet, zal beloond worden met een mildere straf.’ Op deze manier leerden de andere gevangenen (behalve broeder Li) dat ze mij moesten haten om zo een beloning te ontvangen.

Verscheidenen van de andere mannen in mijn cel waren tot levenslang veroordeeld; anderen hadden straffen gekregen die tussen de tien en de twintig jaar lagen. Ze hadden enorm veel haat in hun hart, en een beloning in de vorm van een mildere straf was te aantrekkelijk om genegeerd te worden.

Vanaf dat moment kostte het me grote moeite om alleen al te overleven in deze cel. Zonder Gods genade en bescherming was ik zeker gestorven.

Er zaten nu vijftien of zestien gevangenen in onze kleine cel. Iedereen ontlastte zichzelf in hetzelfde toilet. Ze namen me mijn beddengoed af en doorweekten dat met menselijke uitwerpselen. De stank was afschuwelijk.

De celleider, die door de bewakers was aangewezen, kwam op me af en urineerde opzettelijk over mijn gezicht heen. Hij moedigde de anderen aan dat ook te doen. Dus alle gevangenen – behalve broeder Li – urineerden voortdurend over mij heen en lachten me uit en bespotten me terwijl ze dat deden. Het was een grote vernedering, maar ik was te zwak om te protesteren. In mijn hart leed ik, maar ik verdroeg het in stilte.

Ik dacht aan de woorden uit 1 Petrus 2:23: ‘Die, als Hij gescholden werd, niet terugschold en als Hij leed, niet dreigde, maar het overgaf aan Hem, die rechtvaardig oordeelt.’ Ik mediteerde ook over de belofte

van Jezus: ‘Zalig zijt gij, wanneer u de mensen haten en wanneer zij u uitstoten, en smaden en uw naam als slecht verwerpen ter wille van de Zoon des mensen. Verblijdt u te dien dage en springt op van vreugde, want zie, uw loon is groot in de hemel; immers, op dezelfde wijze hebben hun vaders met de profeten gehandeld’ (Luc.6:22,23).

De bewakers begonnen de andere gevangenen ook wreder te behandelen. Hierdoor haatten de mannen me zelfs nog meer, want ze geloofden dat het mijn schuld was dat hun omstandigheden verslechterden.

Elke dag op een vastgesteld tijdstip mochten de gevangenen een poosje rondlopen op de binnenplaats. Op een middag werd ik ook naar de binnenplaats gedragen en de bewakers gaven de mannen opdracht me in de septic tank te gooien, waar de uitwerpselen van alle gevangenen verzameld werden.

De bewakers urineerden over me heen en probeerden me te dwingen uitwerpselen door te slikken. Maar ik had al zo lang niet gegeten dat dit niet mogelijk was. Ik kwijnde weg tot er bijna niets van me over was. Op dat moment woog ik nog slechts dertig kilo. Ze elektrocuteerden me telkens opnieuw en dwongen me om als een hond door menselijke ontlasting te kruipen. Ze traptten me met hun laarzen met stalen neuzen en dwongen me om rond te rollen in deze uitwerpselen.

Ze staken zelfs hun stroomstokken in mijn mond. Het is niet eenvoudig om de pijn die dat veroorzaakte te beschrijven. Ik dacht dat mijn hersenen zouden ontploffen. Tot op de dag van vandaag begin ik zowel inwendig als uitwendig te beven wanneer ik terugdenk aan deze ervaringen.

In plaats van te proberen zelf woorden te vinden om mijn gevoelens te omschrijven, wil ik graag de woorden van de psalmdichter citeren: ‘Veel stieren hebben mij omringd, buffels van Basan hebben mij omsingeld; zij sperren hun muil tegen mij open – een verscheurende, brullende leeuw. Als water ben ik uitgestort en al mijn beenderen zijn ontworpen; mijn hart is geworden als was, het is gesmolten in mijn binnenste; verdroogd als een scherf is mijn kracht, mijn tong kleeft aan mijn gehemelte; in het stof des doods legt Gij mij neer’ (Ps.22:13-16).

Ik verlangde ernaar te sterven om aan de pijn te ontsnappen. Uiteindelijk verloor ik het bewustzijn.

Alle andere gevangenen waren getuige van deze gebeurtenissen. De bewakers wilden dat ze me zouden bespotten en vernederen. Sommigen deden dat, maar anderen konden het niet aanzien en zij huilden bitter.

Mijn zwager zat tegelijk met mij in de gevangenis, maar in een andere cel. Toen hij zag hoe ik eraan toe was, rende hij uit de menigte vandaan en probeerde hij me te helpen. De bewakers elektrocuteerden en traptten hem, terwijl ze schreeuwden: 'Wie denk je wel dat je bent? Maak dat je wegkomt!' Op het moment dat de stroom door zijn lichaam gejaagd werd, viel hij op de grond.

In maart 1984 kwam er een einde aan de lange winter en viel er niet langer sneeuw, hoewel de ochtenden nog steeds behoorlijk koud waren. Ik huiverde in de koude wind, omdat ik alleen maar wat vodden en gescheurde kleren droeg die de andere gevangenen me gegeven hadden.

Op een ochtend was het tijd voor de gevangenen om naar het toilet te gaan, dus ze gingen allemaal in de rij staan. Ik was zo zwak dat ik niet kon staan, dus de bewakers lieten me tegen een muur leunen. Ik dacht aan de nacht dat ik gearresteerd was, toen broeder Zhang, broeder Zhen en de andere medewerkers zo liefdevol mijn voeten gewassen hadden. Ik herinnerde me de prachtige sjaal die broeder Zhang me gegeven had en dat hij tegen me zei: 'Deze sjaal zal je warm houden in de kou.'

Ik had het gevoel dat mijn dierbare broeders en zusters altijd bij me waren, zelfs in de gevangenis. Het was een geweldige troost als ik dacht aan hun liefdevolle gemeenschap. De sjaal die broeder Zhang me gegeven had, had ik nog steeds. Ik had hem om mijn middel gewikkeld om warm te blijven. Op deze manier had ik het gevoel dat ik nog steeds verbonden was met de gelovigen.

Die dag lieten ze me in mijn eentje tegen de muur staan tot de zon onderging. Toen kreeg broeder Li opdracht om me op te halen en terug te dragen naar de cel. Toen ik daar binnenkwam, ontdekte ik dat de bewakers nog niet klaar waren met me. Ze trokken de sjaal van mijn middel. Ik had ook nog een klein porseleinen theekopje van mijn familie, dat ik aan de sjaal vastgebonden had. Er waren allemaal kleine blauwe kruisjes op het theekopje geschilderd. Het had me al een hele tijd kracht gegeven. Het herinnerde mij aan het kruis van Jezus en ook aan de liefde van mijn familie.

De gevangenen maakten het kopje los en gooiden het in het urinoir. Ze gooiden mijn sjaal ook in de menselijke uitwerpselen. Ik was zo boos en gekwetst. Met inspanning van al mijn kracht graaide ik in de uitwerpselen om mijn theekopje terug te vinden. De gevangenen urineerden over mijn kopje en over mijn handen. Ik greep mijn theekopje en hield het dicht tegen mijn borst. Ik was zo boos dat ze geprobeerd hadden om mijn allerlaatste aardse bezitting, die mij zo dierbaar was, van me af te pakken.

Ik wilde het hun met mijn woorden betaald zetten, maar de Heer hield me tegen en zei tegen me: 'Vergeldt niemand kwaad met kwaad (...) Wreekt uzelf niet, geliefden, maar laat plaats voor de toorn, want er staat geschreven: Mij komt de wraak toe, Ik zal het vergelden, spreekt de Here (...) Laat u niet overwinnen door het kwade, maar overwin het kwade door het goede' (Rom.12:17,19,21).

Ik had berouw over hoe ik me voelde. Ik begon mijn medegevangenen te zegenen, in het bijzonder diegenen die me het ergst beledigden.

Binnen twee dagen daarna kwam Gods wraak over mijn celgenoten en ze kregen last van schurft. Hun hele huid jeukte, zo erg dat ze er gek van werden.

Broeder Li en ik waren de enige gevangenen die hiervoor gespaard bleven. Ondanks het feit dat ik in menselijke uitwerpselen had gelegen en de meest onhygiënische vernederingen had moeten meemaken, zorgde de Heer ervoor dat ik niet door deze ziekte werd geteisterd.

De bewakers maakten gebruik van elke mogelijkheid om te proberen een teken van zwakte in mij te ontdekken, maar ze zagen dat ik alleen maar op mijn rug lag en dat ik verder niets deed of zei.

De autoriteiten van de gevangenis ontdekten dat broeder Li in het geheim op veel verschillende manieren voor mij gezorgd had. Vol liefde had hij voorkomen dat de andere gevangenen me nog slechter behandelden en had hij hen aangemoedigd om vriendelijk tegen me te zijn. Als gevolg daarvan werd broeder Li overgeplaatst naar een andere cel. Nu was ik alleen, zonder gezelschap van andere gelovigen.

De bewakers grepen me en duwden me opnieuw in het urinoir. De gevangenen urineerden over mijn gezicht. Ik wilde het uitschreeuwen. Ik voelde me zo ontzettend alleen. 'De smaad heeft mij het hart gebroken, en

ik ben verzwakt. Ik wachtte op een teken van medelijden, maar tevergeefs, op troosters, maar ik vond hen niet' (Ps.69:21).

De volgende ochtend toen de andere gevangenen wakker werden, ontdekten ze dat hun lichamen bedekt waren met rode bultjes! In de medische wereld staan deze bultjes bekend als karbonkels. Ze konden de jeuk niet verdragen. Ze krabden aan de bulten tot de pus eruit stroomde.

De gekwelde gevangenen konden niet slapen of gaan liggen vanwege de martelende, onweerstaanbare drang om te krabben.

De bewakers onderzochten mij. Ze trokken mijn ondergoed van mijn lijf om te zien of ik de ziekte ook had. Ze dachten dat de ziekte bij mij begonnen was omdat ik zo lang in menselijke uitwerpselen gelegen had. Ze ontdekten dat ik de enige gevangene was die geen last had van deze kwelling!

Mijn celgenoten lieten me een tijdje met rust en concentreerden zich op het verlichten van hun ongemak. De leider van de cel was het ergst getroffen. Zijn hele lichaam zat onder de bulten, zelfs zijn gezicht. De andere gevangenen durfden niet bij hem in de buurt te komen.

Omdat ik helemaal niet besmet was, verplaatsten mijn celgenoten mijn bed van naast het urinoir tot naast de celleider, om zo de kans te vergroten dat ik door hem met deze parasieten besmet zou raken. De gevangenen en de bewakers waren woedend dat ik niet onder dezelfde kwelling leed als de anderen.

Eén celgenoot, met de naam Yu, had me al een aantal weken bijzonder goed in de gaten gehouden. Hij kwam naar me toe, bedekte mijn lichaam liefdevol met een deken en was vriendelijk tegen me. Hij was de van God gegeven vervanger voor broeder Li.

Op een nacht kwam Yu naar me toe om me toe te dekken. Ik strekte me uit en pakte hem bij zijn arm. Ik was zo zwak dat mijn stem bijna niet te verstaan was. Hij boog zijn hoofd om te kunnen horen wat ik fluisterde: 'Yu, je moet Jezus Christus aanvaarden als je Heer en Redder.' Op datzelfde moment ontving Yu de redding van de Heer, in stilte.

De leider van de cel, die zoveel last had gehad van de karbonkels, haatte me nog meer nu hij zag dat ik aan die kwelling ontsnapt was. Hij pakte mijn deken en gebruikte die voor zichzelf, terwijl hij mij in zijn

eigen deken wikkelde, die vergeven was van het bloed, de smerigheid en de pus die uit zijn zweren afkomstig was. Maar de Heer beschermde mij en de ziekte bleef mij evengoed bespaard.

De duivel had me door middel van vele slechte mensen aangevallen en bedreigd, maar de Heilige Geest had me sterk gemaakt in Jezus, hoewel mijn uiterlijke mens bijna helemaal vernietigd was. Mijn vijanden stonden beschaamd.

De gevangenen bespraken onder elkaar hoelang ik nog zou leven. Sommigen zeiden: 'Hij sterft binnen drie dagen.' Anderen zeiden: 'Hij zal deze nacht niet eens overleven. Ik durf te wedden dat hij tegen de ochtend zal sterven. Als hij deze nacht overleeft, geef ik je mijn mantou.'

Op deze manier sloten ze onder elkaar weddenschappen af, maar ik ging niet dood. De mensen die tegen Gods dienstknechten wedden, zullen het absoluut verliezen! Ik had mezelf overgegeven in de handen van de Heer van gerechtigheid. Ik leefde niet meer uit eigen kracht, maar uit de genade van God.

De BOV-agenten waren niet in staat mij een bekentenis te laten doen die ze tegen mij konden gebruiken. Ze waren bang dat de provinciale autoriteiten een verklaring van hen zouden eisen als ik zou sterven, dus ze waren nogal zenuwachtig.

De gevangenis zorgde ervoor dat er een paar verpleegsters uit het ziekenhuis naar mij toe kwamen. Ze gebruikten een stuk gereedschap om mijn mond open te wrikken en een fles om me soep te voeren, maar ik weigerde te slikken en liet de soep op de grond lopen. Er waren fotografen aanwezig. Ze namen foto's als 'bewijs' dat de autoriteiten hadden gedaan wat ze konden om mij te redden.

Toen de bewakers zagen dat ik de soep op de grond liet lopen, bespotten ze mij en zeiden: 'Yun, het kan ons nu echt niets meer schelen of je blijft leven of dat je sterft. Helemaal niets. We hebben alles gedaan wat in onze macht lag om je te helpen. Je dacht dat je hongerstaking onze regering op de een of andere manier zou treffen, maar nu hopen we dat je doodgaat. Als je doodgaat, zullen we zeggen dat het zelfmoord was. We zullen je lichaam laten cremen en blij zijn dat we van je af zijn, koppige ezel!'

Het einde van mijn vasten

Tijdens de golf van heftige vervolging in Henan, vanaf de tweede helft van 1983 tot juni 1984, had onze kerk te maken met ernstige moeilijkheden. Honderden werkers werden gearresteerd.

Ik dank God dat Hij me een moeder gegeven heeft die bidt zonder ophouden. Mijn moeder bad elke ochtend en elke avond voor de kerk en voor de leiders. Zij en de andere gelovigen riepen om Gods genade en opwekking omdat de herders neergeslagen waren en de schapen verstrooid werden.

Op de avond van 1 april 1984 zag mijn moeder een visioen terwijl ze in gebed geknield zat. Het was een bijzonder krachtig visioen voor haar omdat ze op dat moment de vroedvrouw van ons dorp was.

In haar visioen zag ze een jonge vrouw die een moeilijke bevalling doormaakte. Omdat ze ondervoed was, was de bevalling te vroeg op gang gekomen, na een zwangerschap van zeven maanden. Er werd een piepklein jongetje geboren. De familie van de vrouw en de vroedvrouw zeiden: 'Deze baby zal niet blijven leven.' Dus ze stopten het kindje in een linnen zak en waren van plan het weg te gooien.

In het visioen stapte mijn moeder naar voren en zei: 'Laat mij eens in die zak kijken.' Ze draaide zich om naar de vrouw en stelde haar gerust: 'Je baby zal niet sterven.' Nadat ze dit gezegd had, begon de baby te veranderen... in mij. Mijn moeder was verbijsterd en werd wakker uit het visioen. Ze was overmand door emotie en huilde hardop: 'Vader God, ontferm U over mijn zoon!' Een stem sprak tot haar, helder en duidelijk: 'Je zoon zal niet sterven.'

Vanaf de dag dat ik in de gevangenis gezet was, hadden veel van mijn vrienden en familieleden niet alleen voor me gebeden, maar ook geprobeerd om bij het BOV informatie los te peuteren over mijn toestand.

Ze kregen te horen dat er geen enkele kans was dat ik zou blijven leven. Aan sommigen werd verteld dat ik ter dood veroordeeld was en aan anderen dat ik een levenslange gevangenisstraf zou krijgen. Dat nieuws bereikte mijn vrouw en mijn moeder.

Delings schoonzus zei tegen haar: ‘Ga terug naar het huis van je moeder en trouw zo snel mogelijk met iemand anders. Het is uitgesloten dat Yun ooit weer bij je thuiskomt.’

Maar gelukkig hielp de Heer mijn lieve vrouw om deze verleidingen te weerstaan. Ze besloot standvastig te blijven en zichzelf trouw aan de Heer toe te wijden.

In deze tijd ontving mijn vrouw een droom, in precies dezelfde nacht dat mijn moeder de belofte kreeg dat ik niet zou sterven. In de droom zag ze hoe zij en mijn moeder mij in de gevangenis kwamen bezoeken. Ik was ontzettend mager, maar tegelijkertijd sterk in de genade van de Heer. Ik was vol van vreugde en vrede. In de droom gaf ik haar een sleutel en zei ik op vastberaden toon tegen haar: ‘Deze sleutel kan elke deur openen!’

Toen Deling wakker werd, realiseerde ze zich onmiddellijk dat de Here Jezus wilde dat ze gebruik zou maken van gebed om elke deur van moeilijkheden te openen.

De volgende ochtend deelden mijn vrouw en mijn moeder de droom en het visioen met een aantal andere gelovigen. Ze werden allemaal zeer gesterkt in hun geloof. Ze knielden samen en dankten de Heer. Zij deelden de droom en het visioen ook weer met een aantal andere gelovigen.

Op dat moment was er maar één kerkleider – broeder Fong – die niet in de gevangenis zat. Hij ging op bezoek in mijn huis en bad de hele nacht, hij riep het uit naar God en smeekte om genade en om opwekking. De volgende dag zei hij tegen mijn familie: ‘Het is tijd om Yun in de gevangenis te bezoeken.’

In China kunnen mensen niet zomaar als ze daar zin in hebben op bezoek gaan bij gevangenen. Dat kunnen ze alleen doen als ze een officiële uitnodiging van de autoriteiten van de gevangenis hebben ontvangen.

De volgende dag kreeg mijn vrouw Deling een uitnodiging van de gevangenis. Dat was voor niemand een verrassing, mijn familie had tenslotte al een uitnodiging van de Heer gekregen!

Er waren meer dan zeventig dagen voorbijgegaan en in al die tijd had ik niets gegeten en zelfs geen druppel water gedronken. Sinds de dag dat ik gevangengenomen was, had ik helemaal niets van mijn familie of mijn kerk gehoord.

Mijn celgenoten hielden er, ondanks hun huidziekte, maar niet mee op mij te martelen. Ik begon hun woorden, dat ik vast en zeker zou sterven, bijna te geloven. Ik ging gebukt onder duisternis en foltering. Op dat moment had ik het gevoel dat een engel van de Heer mij met zijn kracht omringde en ervoor zorgde dat ik niet stierf.

Op de vijfenzeventigste dag van mijn vasten, rond drie uur 's ochtends, werd mijn cel overspoeld door een helder licht. In een visioen zag ik mezelf op een fiets over een weg rijden. Op het stuur van de fiets zat een schattig zevenjarig jongetje dat Xiao Shen heette. Ik kende dit jongetje van voor mijn arrestatie. Zijn ouders houden allebei van Jezus.

In mijn visioen zei Xiao Shen: 'Oom, laat me een liedje voor u zingen!' Hij zong: 'Jezus zei: Ik ben de weg, de waarheid en het leven. Niemand komt tot de Vader dan door Mij' (Joh.14:6). Ik zong met hem mee, steeds luider en luider. Ik was vervuld van vreugde! Ik voelde me zo vrij als een vogeltje!

In mijn visioen zag ik dat mijn lichaam nog steeds in de cel lag, maar ik kon door de muren van de gevangenis heen kijken en de buitenwereld zien. Ik zag heel veel verschillende mensen met verschillende huidskleuren. Ze hadden allerlei verschillende nationaliteiten en waren afkomstig uit diverse culturen. Sommigen knielden en anderen stonden rechtop. Ze hadden allemaal hun handen in gebed opgeheven.

Ik probeerde naar buiten te lopen, naar hen toe, maar plotseling kwamen de schorpioenen, horzels, slangen en andere afschuwelijke schepsels weer tevoorschijn en ze vielen me opnieuw aan.

Ik werd tegen de grond geslagen. Langzaam opende ik mijn ogen en ik ontdekte dat ik in de armen van mijn moeder lag. Ze hield me stevig vast. Mijn vrouw, mijn zussen en mijn broers hielden allemaal mijn hand vast

en ze huilden hardop. Ik zei tegen hen: ‘Jezus is de weg, de waarheid en het leven.’

Toen werd ik wakker uit mijn visioen. Gedurende de lange periode van vasten waren mijn dagen gevuld met strijd, wonderen, dromen, visioenen en openbaringen van de Heer. Ik ervoer zijn kracht elke dag. Hoewel ik geen bijbel had, mediteerde ik voortdurend over zijn Woord, aan de hand van de bijbelgedeelten die ik uit mijn hoofd geleerd had.

Hoewel mensen me op elke mogelijke manier probeerden te vernietigen, slaagden ze daar niet in. Nu probeerden ze iets anders. De autoriteiten nodigden mijn familie uit om naar de gevangenis te komen zodat zij mij ervan konden overtuigen dat ik moest eten en praten. Ze waren van plan om heel goed te luisteren naar alles wat ik zei en hoopten op die manier een bekentenis of wat andere informatie te krijgen die ze tegen mij konden gebruiken.

Op 6 april 1984 stuurde het BOV-agenten naar mijn huis om mijn moeder en mijn vrouw instructies te geven over wat ze moesten zeggen om mij over te halen om te gaan eten en te praten. Maar de Heer had mijn vrouw en moeder al gewaarschuwd: ‘Wacht u voor de valse profeten die in schapevacht tot u komen, maar van binnen zijn zij roofgierige wolven’ (Matth.7:15).

De volgende ochtend, 7 april, om acht uur ’s ochtends, kwamen mijn vrouw, mijn moeder en zes andere familieleden en medewerkers aan bij de hoofdingang van de gevangenis te Nanyang. De poortwachter liet hen wachten terwijl de bewakers broeder Yu opdracht gaven om me naar de verhoorkamer te dragen. Ze probeerden me in de val te lokken en zeiden: ‘Yun, je krijgt nog een grote kans. Als je je mond opendoet om te spreken, kunnen we deze zaak eens en voor altijd regelen.’

Toen ik weigerde te antwoorden, ranselden ze me als gekken af met een zweep en gaven ze me elektrische schokken met een stroomstok. Ik verloor het bewustzijn.

Toen ik bijkwam, voelde ik een warme tinteling in mijn hele lichaam, alsof ik op een zacht bed lag. Ik wist niet of ik leefde of dood was, wakker of in slaap. Ik voelde iets warmes tegen mijn gezicht, alsof iemand me zachtjes en vol liefde aaide.

Ik dacht dat het een visioen was, maar toen ik mijn ogen opende, zag ik dat ik in mijn moeders armen lag! Ik werd gewekt door haar warme tranen, en haar liefdevolle armen hielden me stevig en troostend vast. Ik zag dat mijn moeder erge pijn leed, alsof haar hart met een mes doorboord was.

Deling stond naast haar. Ze kon haar ogen niet geloven toen ze mijn lichamelijke toestand zag. Mijn vrouw zei tegen mijn zus: 'Ik zeg je dat dit hem niet is. Ik weet zeker dat dit mijn man niet is!'

Er was niet meer van mij over dan een hoopje vel en botten. Het grootste deel van mijn haar was uitgevallen vanwege alle klappen en trappen die ik had gehad. Mijn oren waren verschrompeld. Ik had een wilde baard gekregen en mijn haar was een smerige warboel. De plukjes haar die ik nog had, zaten aan elkaar gekleefd met mijn eigen opgedroogde bloed. Mijn hele uiterlijk was veranderd door de therapie van elektrische schokken. Mijn eigen vrouw herkende me niet eens.

Mijn moeder wist dat ik het was nadat ze me aan de hand van een moedervlek geïdentificeerd had. Ze hilde hardop en riep: 'Dit is mijn zoon! Heer, ontferm U over ons!'

Toen mijn vrouw zich realiseerde dat dit kleine levende geraamte vlak voor haar werkelijk haar man was, viel ze bijna flauw.

Plotseling vermenigvuldigde de Heer mijn kracht. Er kwam een grote kracht over me. Het is moeilijk uit te leggen, maar ik had het gevoel alsof mijn geest een geworden was met mijn hemelse Vader. De Heer gaf me een opdracht: 'Spreek! Dit is de tijd!'

Toen ik op het punt stond om mijn mond open te doen om te spreken, legde mijn zus haar hand eroverheen. Ze wist dat de bewakers ons af-luisterden. Ze wist dat ik al meer dan zeventig dagen geen voedsel of water in mijn mond gehad had en ze was bang dat ik nog meer gemarteld zou worden als ik zou spreken.

Ik duwde de hand van mijn zus weg en riep het uit: 'Vertrouwt niet op edelen, op een mensenkind bij wie geen heil is' (Ps.146:3). 'Het is beter bij de Here te schuilen dan op edelen te vertrouwen' (Ps.118:9).

Ondertussen greep ik de handen van broeder Fong stevig vast en ik keek hem strak aan. Ik zei tegen hem: 'Broeder, rijkdom en eer kunnen ons niet corrumperen. Dreiging en geweld raken ons niet. Armoede en dui-

tennis kunnen ons pad geen andere richting geven. Wees sterk in God en zie alleen op de Heer Jezus Christus. Mijn hemelse Vader had me al verteld dat jullie me vandaag zouden komen bezoeken.'

De autoriteiten en de bewakers van de gevangenis begrepen niet wat er gebeurde of waar ik het over had. Iedereen jammerde en huilde. Toen ik opnieuw probeerde te spreken, legde mijn zus haar hand over mijn mond. Ik had het gevoel alsof er een laaiend vuur in mijn botten opgesloten zat, dat eruit moest.

Ik hield mijn moeders hand vast en zei tegen haar: 'Moeder, uw zoon heeft honger! Moeder, uw zoon heeft dorst! Moeder, de herfst is voorbij en de koude winter is gekomen. Waarom hebt u mij geen kleren gestuurd?'

Ze veegde mijn tranen weg en zei: 'Lieve zoon, dat komt niet doordat je moeder niet van je houdt. We hebben je heel veel kleding en voedsel gestuurd, maar niets daarvan is bij jou terechtgekomen. We hebben andere mensen ook gevraagd je voedsel en kleding te sturen, maar de bewakers hebben die ook ingenomen.'

Mijn familie begreep niet dat ik het niet over lichamelijke honger en dorst had. Een van de medewerkers hoorde me zeggen dat ik honger en dorst had, dus zij haastte zich de gevangenis uit naar de dichtstbijzijnde winkel om daar wat te eten en te drinken te kopen. Ik kon niet ophouden met huilen.

Ik sprak opnieuw: 'Moeder, ik verlang niet naar aards brood en water. Ik verlang naar de zielen van mensen. Moeder, predik het evangelie en red de mensen, dat is het enige voedsel dat verzadigt.' Ik riep het uit: 'Mijn spijze is de wil te doen desgenen die Mij gezonden heeft. Zegt gij niet: Nog vier maanden, dan komt de oogst? Zie, Ik zeg u, slaat uw ogen op en beschouwt de velden, dat zij wit zijn om te oogsten' (Joh.4:34-35).

Met tranen in mijn ogen zei ik: 'Ik heb vierenzeventig dagen gevestigd. Vanochtend voor zonsopgang heeft de Heer me in een visioen laten zien dat ik jullie allemaal zou ontmoeten. Lieve moeder, ik ben bijna dood-geslagen. Als ik sterf, sterf ik, maar ik zal trouw blijven aan de Heer. Moeder, hebt u het vlees en het bloed van het Lam meegebracht?'

De zuster kwam terug van de winkel met een pakje crackers en een fles druivensap. Toen ik dit zag, brak ik een cracker, zegende die en gaf stukjes

aan mijn vrouw, mijn moeder, broeder Fong en de andere medewerkers en familieleden. Ik sprak vanuit mijn gebroken hart: 'Dit is het lichaam van de Heer, voor jullie verbroken. Eet dit tot zijn gedachtenis.'

Daarna schonk ik wat druivensap in en ik zei: 'Deze beker is het bloed van de Heer dat voor ons gevloeid heeft.' Iedereen boog zijn hoofd en plechtig ontvingen we het Avondmaal.

Dit was het allereerste voedsel dat ik na vierenzeventig dagen at. Van 25 januari tot 7 april 1984 had ik niets gegeten of gedronken.

Ik huilde hardop terwijl ik mijn geliefden omhelsde. Ik zei: 'Moeder, vandaag is het misschien de laatste keer dat ik met jullie samen het Avondmaal gevierd heb.' Ik draaide me om en kustte mijn vrouw. Ik zei tegen iedereen: 'Mijn lieve vrouw, moeder, broeders en zusters, ik zal jullie allemaal in de hemel zien.'

We barstten allemaal in tranen uit.

Mijn oudste zus omhelsde me en vroeg: 'Hoe kun je je oude moeder en je jonge vrouw achterlaten om zelf te sterven? Je vrouw is bovendien zwanger, hoe kun je zo wreed tegen haar zijn?'

Mijn moeder zei smekend: 'Zoon, je vrouw heeft je nodig. Je moeder heeft je nodig. Het gezin van God heeft je nodig.' Ze liet haar stem dalen en fluisterde in mijn oor: 'Luister naar je moeder. God heeft me verteld dat je niet zult sterven. Je moet sterk zijn en in leven blijven.'

Onder bescherming van de Heer beëindigden we ons samenzijn. De autoriteiten van de gevangenis leken verward en verbijsterd. Ze hoorden onze woorden, maar ze begrepen niet wat er gebeurde.

Ik zei tegen mijn familie: 'Bid en vast alsjeblieft voor me. Ik ben nooit als Judas geworden. Ik heb de Heer en zijn volk nooit verloochend.'

Op dat moment keerden de agenten weer terug in hun normale toestand, alsof ze uit een droom ontwaakten. Ze sloegen met hun vuisten op tafel en schreeuwden: 'Waar hebben jullie het over? Genoeg! Verdwij!' De bewakers kregen bevel om mij naar mijn cel terug te brengen. Mijn moeder, mijn vrouw en mijn zus hielden me vast en wilden me niet loslaten terwijl de bewakers mij meesleepten.

Mijn moeder was liever gestorven dan dat ze me in de handen van slechte mensen zou achterlaten, maar ze trokken me bij haar vandaan als

een roedel wolven die een weerloos schaap aanvielen. Ze sloegen me en sleurden me mee waar mijn familie bij was en ze duwden mijn al wat oudere moeder tegen de vloer. Iedereen huilde bitter; ze wisten niet of ze me ooit zouden weerzien.

Met een luide knal smeten ze het ijzeren hek van de gevangenis dicht. Zelfs door het hek heen kon ik mijn moeder horen roepen: ‘Zoon, onthoud de woorden van je moeder. Je moet blijven leven! Blijf in leven voor God!’ Ik schreeuwde terug: ‘Moeder, predik het evangelie! Vraag de kerken om voor me te vasten en te bidden!’

De bewaker sloeg me in mijn gezicht en nam me mee terug naar mijn cel.

DELING: Iedereen zei dat mijn man geëxecuteerd zou worden maar diep vanbinnen vertrouwde ik erop dat de tijd die de Heer voor hem had vastgesteld om te sterven, nog niet gekomen was. Het klinkt misschien vreemd, maar ik voelde me niet gespannen en ik was helemaal niet depressief omdat ik het idee dat hij ter dood veroordeeld zou worden nooit geaccepteerd had.

In feite geloofde ik wel dat het veel beter voor Yun zou zijn geweest om vermoord te worden dan om zijn hele leven in de gevangenis door te brengen. Als ze hem door zijn hoofd schoten was alles tenminste snel voorbij en dan zou hij voor eeuwig bij de Heer zijn.

Mijn man zat in de gevangenis en hij vastte meer dan zeventig dagen; hij gebruikte helemaal geen voedsel of water. De autoriteiten waren bang dat hij zou sterven, dus daarom nodigden ze ons uit om de gevangenis te bezoeken, die in het centrum van de stad Nanyang gevestigd was.

Ik was al meer dan zes maanden zwanger en mijn zwangerschap was ook al zichtbaar. Ik was erg opgewonden omdat ik Yun kon vertellen dat hij vader zou worden. Sinds hij gearresteerd was, hadden we helemaal geen contact meer gehad, dus hij wist niet eens dat ik zwanger was.

Het was april, dus de warmte van de zomer hing al in de lucht. We kwamen 's ochtends vroeg aan bij de gevangenis. Yuns oudste zus fietste en ik zat

bij haar achterop. We ontmoetten de andere bezoekers bij de ingang van de gevangenis. Zij waren ook op de fiets gekomen. In totaal waren we met ons achten.

Er werd tegen ons gezegd dat we in een wachtkamer moesten wachten tot Yun naar ons toe gebracht werd.

Na een poosje werd er een klein lichaam naar binnen gedragen. Hij was bewusteloos omdat hij net voor wij arriveerden gemarteld was. Hij zag eruit als een klein kind. Zijn oren waren verschrompeld en hadden nu de maat van rozijntjes.

Toen we hem voor het eerst zagen, herkenden we Yun geen van allen. We dachten dat het een of andere truc van de autoriteiten was. Ik zei: 'Dit is mijn man niet!' Yuns zus protesteerde: 'Er moet een vergissing in het spel zijn. Dit is niet mijn broer!'

Pas toen Yuns moeder zijn moedervlek gezien had, wist ze dat dit echt haar zoon was. Hij was zo klein dat hij er niet eens meer menselijk uitzag. Zijn hele lichaam was bedekt met kneuzingen, tekenen van marteling, opgedroogd bloed en vuil. Het grootste deel van zijn haar was uitgetrokken. Zijn gezicht was ingevallen. Zijn ogen leken groter dan anders en zijn mond hing open, waardoor zijn gele tanden te zien waren. Hij was gekleed in smerige, gescheurde vodden.

Het was gewoon niet te geloven. Ik was geschokt en volgens mij gold dat voor ons allemaal. Ik voelde me licht in mijn hoofd worden en ik viel bijna flauw.

Yun kwam bij en hij begon voor het eerst in maanden te praten. Zijn stem was niet meer dan een ijl gefluister en alleen zijn moeder was dichtbij genoeg om hem te kunnen verstaan. Toen we ontdekten dat het echt Yun was, begonnen we allemaal te huilen. Het was zo'n emotioneel moment. Hij zei: 'Broeders en zusters, huil niet om mij! Huil om de zielen van de mensen. Laten we nu het lichaam des Heren eten en zijn bloed drinken.' Eén zuster rende naar een winkel vlak buiten de gevangenis om wat crackers en sap te kopen zodat we het Avondmaal een laatste keer met elkaar konden vieren voor hij zou sterven.

We huilden allemaal en we jammerden luidkeels. Het was allemaal zo ongelofelijk.

Toen we de gevangenis verlieten, waren we allemaal zo overmand door emotie dat we in een kringetje op straat gingen zitten, vlak voor de ingang. We riepen het uit naar de Heer: 'Vader, Heer van gerechtigheid en genade, alstublieft, vergeef ons land. Heb medelijden met ons en met hen die uw kinderen vervolgen. Mogen ook zij uw verlossing ontvangen!'

Er waren heel wat voorbijgangers daar op straat. Toen ze ons hoorden jammeren, verzamelde zich een hele menigte mensen die wilde weten wat er aan de hand was. Veel mensen huilden toen we ze vertelden wat wij die dag gezien hadden.

God geeft me een zoon en vele broeders

*‘Maar God zij gedankt, die ons te allen tijde in Christus doet
zegevieren en de reuk van zijn kennis allerwegen door ons verspreidt,
want wij zijn voor God een geur van Christus onder hen
die gered worden, en onder hen die verloren gaan.’*

2 Corinthiërs 2:14-15

Nadat ik naar mijn cel was teruggedragen, schopte de bewaker me en hij schreeuwde: ‘Hoe durf je vandaag te spreken en te eten nadat je zo lang gezwegen hebt? Ik zal je levend villen! Wacht maar!’ Hij verliet de cel en gooide de ijzeren deur achter zich dicht.

De leider van de cel beledigde me: ‘Je bent een oplichter! Je deed elke dag net alsof je doodging. Ik ben springlevend hier in de gevangenis, hoewel ik vrouwen vermoord en verkracht heb. Jij bent in de gevangenis gegoooid omdat je in Jezus gelooft en je sterft als een zieke hond.’

Een van de andere gevangenen was een moslim. Hij snauwde naar me: ‘Hoe durf je Jezus te prediken tegen de wetten van onze natie in? Je verdient het om te sterven. De hemelse wet zal varkens als jij veroordelen!’

Alle gevangenen wisten dat ik bijzonder zwak was en dat ik gedragen moest worden, overal waar ik heen ging. Gedurende vele weken hadden ze me niet een woord horen zeggen, maar toen ik deze beledigingen hoorde, kwam de Heilige Geest over mij. Ik ging rechtop staan, tot hun grote verbazing, en met luide stem verkondigde ik: ‘Medegevangenen, ik heb een boodschap van mijn Heer. Luister alsjeblieft goed!’

Iedereen was stomverbaasd dat ik kon staan en met zoveel kracht en autoriteit kon spreken. Ik was niet meer dan een zakje botten. Ze hadden

onder elkaar gewed wanneer ik zou sterven, maar nu stond ik hier voor hen en ik sprak met een luide stem!

Ik zei tegen hen: 'Vrienden, God heeft me hierheen gestuurd, speciaal voor jullie. Op de dag dat ik hier binnenkwam, heb ik jullie verteld dat ik een voorganger ben die in Jezus gelooft. De eerste avond heb ik voor jullie gezongen en de boodschap van Jezus' redding met jullie allemaal gedeeld. Jullie hebben me allemaal goed in de gaten gehouden en jullie weten dat ik vierenzeventig dagen lang geen korreltje rijst heb gegeten en geen druppel water gedronken. Nou vraag ik jullie: Wie heeft dat in de duizenden jaren geschiedenis die achter ons liggen ooit vierenzeventig dagen lang volgehouden en is blijven leven? Realiseren jullie je niet dat dit wonder een uiting is van de enorme macht van God en van zijn bescherming voor mij?

Mijn Heer heeft ervoor gezorgd dat ik nu voor jullie kan staan om jullie te vertellen dat Jezus de ware, levende God is. Hoe durven jullie te volharden in jullie zonden, in het doen van slechte dingen! Vrienden, als de dag des oordeels komt, hoe denken jullie dan aan de hel te ontsnappen? Alleen Jezus kan jullie vergeven!

De Heer heeft vandaag genade met jullie en Hij biedt jullie een kans om berouw te hebben en vergeving van zonden te ontvangen. Jullie moeten allemaal knielen voor Jezus Christus, jullie zonden belijden en God vragen je te vergeven. Op welke manier kunnen jullie anders ontsnappen aan de straf van de hel?

Nadat ik had gesproken, was het alsof er een bom boven op de mannen gevallen was! Ze waren volkomen hulpeloos. De celleider was de eerste die naar voren kwam en op zijn knieën viel. Hij huilde: 'Yun, wat moet ik doen om gered te worden?'

De andere gevangenen knielden ook, ook de moslim. Ze riepen met luide stem: 'Wat moeten we doen om gered te worden? Hoe kunnen we door God vergeven worden?' Al deze door zonde verharde mensen ontvingen de Heer Jezus Christus en bekeerden zich onder tranen van hun zonden.

Ze voelden zich ook schuldig over de manier waarop ze mij behandeld hadden. Ik vergaf hen op dezelfde manier als Jozef zijn broers

had vergeven. Ik bemoedigde hen door te zeggen: ‘Gij hebt wel kwaad tegen mij gedacht, maar God heeft dat ten goede gedacht, teneinde te doen, zoals heden het geval is: een groot volk in het leven te behouden’ (Gen.50:20).

Omdat er niet veel water beschikbaar was, gebruikte ik maar een paar druppeltjes om hen stuk voor stuk te dopen.

Een gevangenisbewaker die in de gang stond, vlakbij onze celdeur, hoorde de commotie en haastte zich naar de deur. Hij stond daar een paar minuten lang als aan de grond genageld, zonder iets te zeggen, totaal verbijsterd door wat hij zag.

De sfeer in de cel veranderde drastisch. Deze door zonde verharde mensen hadden nu zachte, vriendelijke harten. Hun taalgebruik en hun gedrag veranderden totaal. Vroeger regeerden haat en zelfzucht in cel nummer twee. Nu werden we door vreugde en vrede geregeerd.

De mannen liepen nog dagenlang rond met tranen in hun ogen, verwonderd over de manier waarop de Heer zijn genade over hen had uitgestort. Telkens als ze naar de binnenplaats mochten, grepen ze die gelegenheid aan om het evangelie te delen met de gevangenen uit de andere cellen. Op deze manier werd het evangelie door de hele gevangenis heen verkondigd en velen hadden berouw over hun zonden en geloofden in de Heer!

In zijn genade gaf God mij een nieuwe taak: het onderwijzen van de nieuwe gelovigen in de gevangenis en hen discipelen van Christus maken!

Rond die tijd werd broeder Fu vrijgelaten uit de gevangenis. Ik schreef een berichtje op een stuk toiletpapier en vroeg hem dat bij Deling af te leveren. Ik daagde haar uit: ‘Wat er met je gebeurt, is de weg van het kruis van Christus. Meende je het serieus toen je je leven aan Hem toewijdde? Zul je trouw blijven aan de Heer?’

Ik schreef een gedichtje voor haar:

*Onze lichamen worden ouder en zwakker.
Er blijven steeds minder vrienden en familieleden over.
De weg waarop we reizen wordt steeds moeilijker.
Maar je moet de wil van de Heer volledig gehoorzamen,
want je bent zijn geliefde kind.*

Nadat we getrouwd waren, hadden Deling en ik erover gedacht om een kindje te krijgen, maar dat was net in de periode dat de politie mijn naam en mijn foto overal had aangeplakt, dus we konden niet veel tijd samen doorbrengen. Voor ik gearresteerd werd, was ik een keer stiekem, in het geheim, naar huis gegaan en tijdens dat bezoek was mijn vrouw zwanger geraakt. Niet lang daarna werd ik gevangengenomen.

Tijdens een van de nachten in mijn cel ontving ik een droom van de Heer. Ik zag hoe mijn vrouw dolgelukkig een baby'tje vasthield, een jongetje. Ze kwam naar me toe en vroeg me zachtjes: 'Hoe moeten we ons kind noemen?' In mijn droom pakte ik de baby uit haar armen en er kwam onmiddellijk een bijbelgedeelte in mij op, waarin Abraham Isaäk zijn naam gaf. In de droom zei ik tegen mijn vrouw: 'Hij zal Isaac heten.' Ze glimlachte en vol blijdschap nam ze de baby weer mee.

Toen ik wakker werd, lukte het me niet om weer in slaap te vallen. Ik bleef maar denken aan wat ik zojuist had gezien.

De volgende ochtend, op 19 april 1984, kwam mijn familie naar de gevangenis om me het goede nieuws te brengen. De bewaker kwam het me vertellen: 'Yun, je vrouw heeft een jongetje ter wereld gebracht. Over een paar dagen zal je familie een geboortefeest vieren. Hier heb je een pen en een stukje papier. Je vrouw wil dat jij je zoon een naam geeft.'

Ik dacht onmiddellijk aan de droom van de afgelopen nacht. Ik bedankte de bewaker en schreef: 'Zijn naam zal Isaac zijn.' Daarna schreef ik een kort briefje aan mijn kleine zoontje:

*Aan mijn lieve zoon Isaac,
Toen jij geboren werd, zat je vader in de gevangenis vanwege de
naam van Jezus Christus. Mijn zoon, ik weet niet of ik lang genoeg
zal blijven leven om je te kunnen zien of niet. Meestal wensen mensen*

hun kinderen succes toe. Maar jouw vader wenst je alleen maar toe dat je de Here Jezus zult volgen en liefhebben. Isaac, vertrouw en gehoorzaam de Heer altijd en je zult opgroeien tot een man van God. Je vader.

De gevangenisbewaker onderzocht het briefje en zei: ‘Hij heeft niets over zijn zaak geschreven,’ en dus nam hij de pen en het papiertje mee en hij gaf de boodschap aan mijn familie.

DELING: Kort na ons dramatische bezoek aan de gevangenis beviel ik van onze zoon.

Dat was een wonder op zich. De vroedvrouw die mij hielp bij de bevalling, zei dat dit de eerste keer was dat ze zag dat een vrouw beviel zonder pijn. Ik lieg niet als ik zeg dat ik helemaal geen pijn voelde. Het was een genadig geschenk van God.

Een paar dagen voor ik beviel, had ik opdracht gekregen om naar het ziekenhuis te gaan voor een abortus. Het regeringsbureau voor gezinsplanning had tegen me gezegd: ‘Je man komt nooit meer uit de gevangenis. Bewijs jezelf een dienst en laat dit kind niet ter wereld komen.’ Ze gaven me opdracht om een paar dagen later terug te komen, dan zouden ze een abortus uitvoeren.

Ik was doodsbang. Natuurlijk zou ik een abortus absoluut niet toestaan, maar als ik niet terugging naar de kliniek, zouden ze me komen zoeken en me dwingen mijn baby te laten aborteren.

Ik deelde mijn zorgen met mijn moeder en met mijn christen-broeders en -zusters. Ze begonnen ernstig te bidden en vroegen God me te helpen in deze hachelijke toestand. De Heer verhoorde hun gebeden! Plotseling beviel ik, twee maanden te vroeg, voordat de regering de kans had gehad om een abortus op mij uit te voeren! Toen het bureau voor gezinsplanning kwam onderzoeken waarom ik op de afgesproken dag niet in de kliniek was verschenen, zat ik daar in een stoel, met mijn kostbare baby in mijn armen! Ze konden er niets meer aan doen!

Er werd een berichtje naar de gevangenis gestuurd waarin Yun op de hoogte gebracht werd van de geboorte. Hij schreef terug: 'Zijn naam zal Isaac zijn!' De Heer had hem in een droom laten zien hoe we onze zoon moesten noemen.

Het was een ontzettend moeilijke tijd. We moesten het hoofd bieden aan ernstige armoede. De politie kwam naar ons huis en nam alles wat enige waarde had in beslag: potten, pannen, meubilair en zelfs onze kleding. Yuns moeder en ik hadden geen keus; als we niet wilden verhongeren, moesten we op het land werken. Yuns moeder was al over de zestig, maar ze was sterk en fit.

Slechts een week na de geboorte van Isaac reisden een paar liefdevolle broeders en zusters meer dan honderd kilometer om mij en mijn schoonmoeder te helpen bij ons werk op het land. In ons district waren er niet veel oudere vrouwen die buiten werkten. Het was werk dat gedaan werd door de jongeren en de sterken. Maar toen deze hulpvaardige mensen bij mij op bezoek kwamen, zagen ze dat Yuns moeder elke dag op het land werkte, worstelend met dit zware werk.

Deze vrienden verzamelden het graan en bonden het voor ons samen. Daarna lieten ze de bundels echter achter aan de rand van ons veld, in plaats van ze naar onze voorraadschuur te brengen.

Nadat ze vertrokken waren, stak er een storm op, dus Yuns moeder haastte zich het huis uit om het graan naar binnen te brengen voor het zou gaan regenen.

Het onweer ging tekeer en de grote houten kar waar Yuns moeder het graan in legde viel om, boven op haar en drukte haar tegen de grond. Een van haar armen en een van haar benen bleven steken onder dit zware gewicht. Ze zat lange tijd gevangen in een modderige greppel en werd door stortregens doorweekt. Ik zat binnen met mijn pasgeboren kindje en had geen flauw idee wat er gebeurd was.

Yuns moeder had een gebroken arm en was ernstig gewond aan haar dij. Het was een complete ramp. Ik kon het eigenlijk niet meer aan. Mijn man zat in de gevangenis, het grootste deel van mijn vrienden en familieleden had me verlaten, ik had moeite met het verzorgen van mijn pasgeboren baby en nu was Yuns moeder ook nog eens zwaargewond geraakt.

Op een dag toen ik op het land was, werd ik duizelig en viel ik flauw, ik was volkomen uitgeput. Na lange tijd kwam ik bij en ik begon te huilen toen ik me realiseerde dat mijn eigen familie me in de steek had gelaten en dat mijn schoonzus en mijn burens me beledigd hadden. Ik keek omhoog naar de hemel en ik begon Psalm 123 te zingen: 'Ik hef mijn ogen op tot U, die in de hemel troont (...) onze ogen zijn op de Here, onze God, totdat Hij ons genadig zij. Wees ons genadig, Here, wees ons genadig, want wij zijn meer dan verzadigd van verachting; onze ziel is meer dan verzadigd van de spot der overmoedigen, de verachting der hovaardigen.'

In de tijden van vervolging zijn er behalve ik nog negen medewerkers uit onze kerk in de gevangenis gegoooid. Bij veel christelijke gezinnen werd huiszoeking verricht en er werden enorme geldboetes opgelegd voor het hebben van bijbels of ander christelijk materiaal.

Veel gelovigen waren bang, maar de Heilige Geest verzachtte die angst en leidde de kerk in een nieuwe richting. Er waaide een frisse wind van opwekking. De bidstonden duurden de hele nacht en vele slapende zielen werden gewekt. Tekenen en wonderen kwamen volop voor. Velen brachten zieke mensen naar de huisgemeenten en ze werden genezen. De mensen met psychische ziekte of demonische gebondenheid ontvingen volledige bevrijding en genezing in de naam van Jezus.

De christenen die nog steeds in de gevangenis verbleven, ontdekten dat hun getuigenis krachtiger werd door de vele vurige gebeden die voor ons uitgesproken werden. Als gevolg daarvan kwam een ontelbaar aantal gevangenen tot de Heer.

In die tijd ontvingen ook veel regeringsambtenaren en leden van de Communistische Partij Jezus in hun hart. Sommigen begonnen zelfs vrijuit van de Heer te getuigen.

Op ongeveer tien kilometer afstand van mijn huis bevindt zich een dorpje dat 'IJzeren Boeddhistische Tempel' heet. Zuster Zhi woonde in dat dorp. Haar echtgenoot, een rijke man, was niet gelovig. Hij aanbad zelfs afgoden en hij wilde niet luisteren naar het advies van zijn vrouw om zijn

valse goden de rug toe te keren en Jezus te aanbidden. Hun zoon leed aan een dodelijke ziekte waar geen dokter hem van kon genezen.

Deze rijke man, die familieleden had die hoge posities in de regering bekleedden, vroeg de gelovigen naar zijn huis te komen en een bidstond te houden voor zijn zoon. Tientallen christenen kwamen. Diezelfde nacht reed broeder Fong op zijn fiets naar dat dorpje om de gelovigen te vertellen over zijn bezoek aan mij, in de gevangenis.

De christenen waren diep geraakt toen ze hoorden van mijn vasten en mijn lijden. Ze begonnen allemaal van ganser harte voor mij te bidden en vergaten helemaal om voor de zieke jongen te bidden!

De man van zuster Zhi klaagde: 'Ik heb jullie deze avond uitgenodigd om voor mijn zoon te komen bidden. Wie is deze Yun? Hij heeft vierenzeventig dagen lang niets gegeten en is toch nog in leven? Hoe kan dat? Is hij soms een god?' Hij zei tegen iedereen: 'Hou nu op met huilen om deze Yun! Bid nu alsjeblieft voor mijn zoon in de naam van die Jezus waar Yun zijn vertrouwen op gesteld heeft. Als deze Jezus mijn zoon helpt, zal ik mijn contacten met de regering gebruiken om te helpen hem uit de gevangenis te krijgen.'

Tot eer van zijn naam luisterde God die avond naar ieders gebeden. De jongen werd diezelfde avond genezen. Het hele gezin nam Jezus aan. De man van zuster Zhi mobiliseerde het hele dorp zodat de dorpsbewoners het evangelie ook konden horen en de meesten van hen wijdden hun leven ook aan God toe. Later, toen ik uit de gevangenis was vrijgelaten, heb ik dat dorp bezocht en het verhaal uit de mond van de mensen zelf gehoord.

Op een dag zei zuster Zhi tegen haar man: 'Ik heb gehoord dat Yuns vrouw vandaag bevallen is. Waarom ga je niet op bezoek bij zijn familie? Zorg er wel voor dat je een geschenk meeneemt, want dit is het kind van Yun, wiens God onze zoon genezen en jouw ziel gered heeft.'

Die dag bracht hij mijn gezin vele geschenken. Toen hij mijn moeder voor het eerst zag, zei hij: 'Oude vrouw, u kent mij niet, maar ik breng u geschenken van dankbaarheid. Jullie kennen me geen van allen, maar laat me jullie een verhaal vertellen...' Hij legde zorgvuldig uit wat er gebeurd was, hoe de genadige Heer zijn zoon genezen had, en bovendien de meeste gezinnen in het dorp had gered.

Samen dankten ze God. Mijn familie smeekte hem om zijn familieleden in de regering op te zoeken en ervoor te zorgen dat ik het nieuws van de geboorte van mijn zoon te horen zou krijgen.

Zhi's man had een neef die als gewapend bewaker in de gevangenis werkte. Hij was een van de bewakers die me met stroomstokken hadden gemarteld en me in de menselijke uitwerpselen hadden gegooid.

Deze pasbekeerde broeder ging naar zijn neef en zei: 'Yun is familie van mij (hij bedoelde 'mijn broeder in de Heer'). De Jezus in wie Yun gelooft, is de ware en levende God. Zorg voor hem en behandel hem goed.'

De bewaker schaamde zich om wat hij mij had aangedaan. Het feit dat ik vierenzeventig dagen gevestigd had, zonder voedsel en water, was overal in de gevangenis bekend, en ook onder alle agenten van het Bureau voor Openbare Veiligheid.

Vanaf dat moment werd mijn leven in de gevangenis wat gemakkelijker. De vervolging stopte en ik werd zelfs gepromoveerd tot celleider.

De geboorte van Isaac bracht hoop en vreugde aan mijn familie en zanneschijn in onze levens, midden in dit bijzonder donkere jaar.

13

Een ziel, kostbaar in Gods ogen

‘Barmhartigheid roemt tegen het oordeel!’

Jacobus 2:13

Ik gaf elke dag les aan de nieuwe gelovigen in mijn cel. Rechtvaardigheid en waarheid floreerden. De mannen groeiden dagelijks in genade en in kennis. Sommigen van hen getuigden dat op het moment dat de Heilige Geest hen overtuigde van zonden en ze zich bekeerden, ze hun leven en hun slechte daden aan zich voorbij zagen flitsen alsof het een film was.

Op een ochtend werd ik door de gevangenisdirecteur naar zijn kantoor geroepen. Hij bood me beleefd een kopje thee aan en vroeg me om op een stoel te gaan zitten. Hij zei: ‘Yun, ik weet dat je in Jezus gelooft. Vandaag heb ik besloten om je een speciale opdracht te geven.’

Ik dacht dat hij me zou vragen om over andere gevangenen te klikken, maar de directeur ging verder: ‘In cel nummer negen zit een moordenaar die Huang heet. Hij probeert zich elke dag van het leven te beroven. Hij is gestoord en probeert de andere gevangenen te bijten. We hebben besloten hem naar jouw cel te sturen. Vanaf nu tot op de dag dat hij geëxecuteerd wordt, willen we dat jij hem in de gaten houdt en ervoor zorgt dat hij zichzelf of de andere gevangenen geen kwaad doet. Als je niet alert blijft en hij zelfmoord pleegt, stellen wij jou daar volledig verantwoordelijk voor.’

Toen ik dit nieuws hoorde, voelde ik onmiddellijk dat Huang een kostbare ziel was die de Heer ons gegeven had om voor Hem te redden.

Ik bracht het nieuws aan mijn celgenoten en iedereen was doodsbang. Ze wilden hem niet ontvangen. Iemand zei: ‘Hij is geen mens, hij is een duivel.’ Nadat iedereen zijn protesten kenbaar had gemaakt, wachtte ik even en daarna zei ik op kalme toon: ‘Broeders, voordat wij in Jezus geloofden,

waren we precies zoals hij. Ook wij waren als demonen. Maar Jezus heeft ons allemaal gered toen onze zielen op het punt stonden te sterven. We moeten ons over deze man ontfermen en hem behandelen als was hij Jezus Zelf.'

Mijn celgenoten realiseerden zich dat mijn woorden waar waren en allemaal veranderden ze hun houding. Ze wachtten op Huangs komst zoals mensen op een vriend wachten die ze al heel lang niet meer gezien hebben.

Toen Huang de volgende ochtend in onze cel gebracht werd, deed hij me denken aan het vijfde hoofdstuk van het Evangelie van Marcus, aan de man die door een legioen demonen bezeten was. Zijn handen waren achter zijn rug geboid en om zijn enkels waren voetkluisters vastgemaakt. Hij was woest, vol haat en nog maar 22 jaar oud.

Huang kon zijn armen en benen niet gebruiken, maar als er een andere gevangene te dicht in zijn buurt kwam, zou hij proberen zijn oor of zijn neus eraf te bijten. Hoewel hij stevig vastgebonden was, sprong Huang op en neer tot de witte botten van zijn enkels door zijn huid heen zichtbaar werden.

In cel nummer negen hadden de gevangenen hem behandeld als een beest en hem geschopt en gestompt. Ze hadden dagenlang geweigerd hem te eten te geven. In plaats daarvan hadden ze, om hem te pesten, zijn eten expres over hem heen gegooid. Zijn kleding zat onder de etensvlekken.

Op een dag, uit pure wanhoop en pijn, wachtte Huang tot er niemand keek en ramde hij zijn hoofd zo hard mogelijk tegen de muur, in een poging om zichzelf het leven te benemen. Hij overleefde, maar in de muur bleef een deuk achter.

Op het moment dat Huang in onze cel binnenkwam, wist hij dat er iets anders was. Wij betoonden hem allemaal liefde en medelijden. We verwelkomden hem met open armen en borgen zijn bezittingen netjes op, naast zijn bed.

Vanwege zijn ketenen had hij had zich dagenlang niet gewassen, dus hij stonk vreselijk. Door Gods liefde in onze harten waren wij in staat Huang lief te hebben. Mijn celgenoten wezen naar mij en zeiden: 'Dit is Yun. Hij is onze leider en een christelijke voorganger.' Ik zei tegen hem: 'Broeder Huang, wij zijn allemaal misdadigers geweest. Wees niet bang. Wij zullen voor je zorgen.'

Ik moedigde hem aan te gaan zitten en te kalmeren. Ik vroeg iedereen om iets van zijn kostbare drinkwater aan Huang te geven. We vulden een kom en ik bracht die naar Huang. Ik scheurde een stukje van mijn shirt af en doopte dat in het water. Toen veegde ik het vuil en het opgedroogde bloed voorzichtig van zijn gezicht en zijn mond.

Nadat ik zijn gezicht had afgedroogd, scheurde ik een reep van mijn deken en daarmee maakte ik de wonden schoon die door de hand- en de voetboeien veroorzaakt waren. Ik gebruikte een klein beetje tandpasta om zijn rauwe wonden te desinfecteren en daarna verbond ik ze voorzichtig.

Huang zei geen woord. Hij zat daar alleen maar met zijn ogen wijdopen en staarde naar ons allemaal. Ik wist dat de Heer al bezig was zijn hart aan te raken.

Tijdens de lunch gaven we allemaal iets van onze rijst aan onze nieuwe celgenoot. Daarna spraken we het Onze Vader uit en begonnen we te eten. Ik gebruikte een lepel om Huang te voeren.

Na de lunch zongen we met ons allen zachtjes een lied dat ik hun geleerd had, dat gebaseerd was op Mattheüs 6:25-34:

*Onze hemelse Vader is groot in genade;
Hij voedt en kleedt ons elke dag.
We zullen Hem aanbidden en nederig van Hem leren,
want onze Heer bekleedt het gras des velds.*

*Wees niet bezorgd over wat we vandaag zullen eten,
of wat we morgen zullen drinken;
onze hemelse Vader zal ons zeker geven wat we nodig hebben.*

*Kijk naar de kleine vogels, ze vliegen heen en weer;
kijk naar de lelies in het veld, zij arbeiden en spinnen niet,
maar de Heer kleedt hen in hun heerlijkheid.
Zijn wij niet nog veel kostbaarder?*

*Broeder, verander je hart en volg Christus,
Want deze wereld is niet je thuis.*

Daarna sprak ik over Jezus' woorden in Mattheüs 6 en vergeleek ik onze aardse vaders met onze hemelse Vader, waarbij ik benadrukte hoe kostbaar een mensenleven is.

Tijdens de avondmaaltijd bleek het tijd te zijn voor onze wekelijkse mantou. Alle broeders keken naar me. Ik wist hoe hongerig ze waren. Ik zei tegen hen: 'Vandaag hebben we onze rijst en ons water al gedeeld met onze nieuwe vriend Huang, dus vanavond kunnen we onze eigen mantou eten; ik hoop echter dat jullie morgen je soep met hem willen delen.'

Ik gaf Huang eerst te eten en begon toen aan mijn eigen maaltijd.

Toen ik de eerste hap van mijn mantou nam, begon ik bijna te huilen. Binnen in mij klonk een vriendelijk stem: 'Ik ben voor jou aan het kruis gestorven. Hoe kun jij Me laten zien dat je van Me houdt? Als Ik honger heb, dorst heb en in de gevangenis zit en je deze dingen doet voor de minste van mijn broeders, doe je ze voor Mij.'

Op dat moment wist ik dat God wilde dat ik alles wat er van de mantou over was, zou opofferen en aan Huang geven. Ik boog neer en hilde. Ik zei: 'Heer, ik verhonger ook bijna. Ik heb zo'n honger.' Er schoot me een bijbeltekst te binnen: 'Wie zal ons scheiden van de liefde van Christus? Verdrinking of benauwdheid, of vervolging of honger, of naaktheid, of gevaar, of het zwaard?' (Rom.8:35).

Ik wikkelde de rest van mijn mantou in een zakdoek en verborg het broodje tussen mijn kleren, waar ik het bewaarde voor Huang. Onmiddellijk keerden mijn vreugde en vrede terug.

Het ontbijt van de volgende ochtend bestond uit bijzonder waterige noedelsoep, met niet meer dan een paar noedelsliertjes erin. We deelden allemaal met Huang, maar zelfs met zijn grotere portie was hij niet tevreden, dus hij schreeuwde naar de bewaker: 'Ik ga dood! Waarom geef je me geen stevige maaltijd? Proberen jullie me soms dood te hongeren voor ik geëxecuteerd word?'

Op dat moment zei de Heer tegen mij: 'Vlug, haal de mantou uit je shirt en geef hem te eten.' Met mijn rug naar Huang gekeerd brak ik het brood en deed ik de stukjes mantou in zijn soepkom. Huangs hart van steen brak onmiddellijk. Hij liet zich van zijn stoel vallen, knielde op de vloer en hilde. Hij zei: 'Oudere broeder, waarom houdt u zoveel van me? Waarom

hebt u uw brood gisteravond niet opgegeten? Ik ben een moordenaar, door iedereen gehaat. Zelfs mijn eigen ouders, mijn broer en mijn verloofde willen niets meer met me te maken hebben. Waarom houdt u zoveel van me? Ik kan u op dit moment niet voor uw vriendelijkheid belonen, maar als ik dood ben en een geest geworden ben, zal ik terugkomen naar uw cel en u dienen omdat u zo goed voor me geweest bent.'

Ik wist dat dit het moment was waarop de Heer wilde dat ik het evangelie met hem zou delen. Ik zei tegen Huang: 'We behandelen je vriendelijk omdat Jezus van je houdt. Als we niet in Hem zouden geloven, zouden we je op precies dezelfde manier behandelen als de mannen in cel negen deden. Je moet God bedanken voor zijn Zoon, Jezus Christus.'

Huang antwoordde onmiddellijk: 'Heer, ik dank U dat U zoveel houdt van een zondaar als ik.' De keiharde crimineel huilde en aanvaardde Jezus' liefde in zijn hart. Hij werd bevrijd van zijn zondelast.

Alle andere gevangenen waren dolblij. Ze realiseerden zich dat alleen Gods liefde echte hoop geeft aan mensen die door zonde gebonden zijn.

Nadat Huang Gods redding aanvaard had, verbeterde de sfeer in de cel enorm. Iedereen begon samen te zingen. Huang verlangde ernaar alles te leren wat hij kon. Ik onderwees hem over Jezus: zijn leven, zijn leer, zijn lijden, zijn opstanding en de wederkomst.

Ik waarschuwde Huang: 'Zelfmoord is een zonde.' Toen hij dit hoorde, viel hij op zijn knieën en huilde hij, terwijl hij zijn zonde beleed. Hij vroeg mij de kraag van zijn shirt omhoog te tillen, waaronder hij een klein scheermesje verborgen had. Hij vertelde me dat hij van plan was het te gebruiken om zichzelf te doden wanneer hij de kans zou krijgen.

Huang was helemaal gebroken en vertelde mij zijn levensverhaal. Zijn vader was een rijke manager van een enorm bedrijf en lid van de Communistische Partij. Na de middelbare school kreeg Huang een baan als technicus in een krachtcentrale.

Toen hij twintig jaar was, verloofde Huang zich en zou hij gaan trouwen. Zijn verloofde hield erg veel van hem, maar hij raakte betrokken bij een plaatselijke bende. Het ging snel bergafwaarts met hem. Hij was elke dag dronken. De bendeleden plunderden winkels, vermoordden onschuldige mensen en verkrachtten vrouwen.

Eén van de bendeleden werd gearresteerd en vervolgens ondervraagd. Hij vertelde het BOV dat Huang ook bij deze zaken betrokken was. Huang werd gearresteerd. Wegens bemiddeling door zijn vader was de rechter bijzonder genadig voor Huang en kreeg hij een gevangenisstraf van slechts drie jaar, hoewel hij schuldig was bevonden aan moord. Op 1 mei 1983 betaalde Huangs vader een grote afkoopsom zodat hij eerder uit het werkkamp zou worden vrijgelaten.

Hoewel hij nu 'vrij' was, was het leven van Huang doelloos. Hij had het gevoel dat hij geen reden had om te leven en raakte in een diepe depressie. Hij zocht weer contact met slechte mensen. Op een avond ging hij samen met een vriend uit drinken. Ze zeiden: 'Het leven is zo hopeloos en onbetekenend. Als we niet samen kunnen leven, laten we dan samen sterven.'

De twee beschonken vrienden sloten een zelfmoordpact. Ze besloten twee zakken dynamiet met in elk acht kilo explosieven te stelen uit de opslagplaats van de centrale waar Huang gewerkt had. Daarna besloten ze met elkaar te vechten tot een van beiden stierf en dat de overlevende het lichaam van de dode vervolgens naar een grote transformator zou dragen, waar hij het dynamiet tot ontploffing zou brengen. De twee kameraden zouden samen sterven.

De twee begonnen met metalen knuppels te vechten. Huang raakte gewond aan zijn schouder, maar hij raakte de andere man tegen zijn hoofd, waardoor deze onmiddellijk stierf. De schedel van zijn vriend spleet open en zijn hersenen kwamen naar buiten. Toen hij dit zag, raakte Huang door angst bevangen en hij rende weg. Hij ging niet terug om het dynamiet op te halen.

Huang wist dat de autoriteiten naar hem op jacht zouden gaan, dus hij besloot om door heel China te reizen en te genieten van alle zonden die het leven hem te bieden had. Als hij daarmee klaar was, was hij van plan nog één keer terug te gaan naar huis om zijn familie te bezoeken en daarna zelfmoord te plegen.

Huang kocht een scherp mes en beroofde winkels om zijn reis te kunnen financieren. Hij reisde rond en verkrachtte vele jonge, onschuldige meisjes. Hij bezocht verschillende beroemde boeddhistische tempels om

afgoden te aanbidden, in de hoop dat hij daar vrede voor zijn hart zou vinden. Zijn overgave aan zonde en lust had hem niet bevredigd en zijn toestand was eigenlijk alleen maar achteruitgegaan.

Na zijn reizen stapte hij op een trein die hem naar huis zou brengen, waar hij zijn familie nog een laatste keer wilde ontmoeten. Hij kocht twee potten slaappillen zodat hij een overdosis kon nemen. De trein stopte voor hij zijn bestemming bereikt had, dus hij sprong eruit. Hij wilde niet voor donker thuis aankomen en verstopte zich daarom in de bosjes.

De politie zag hem en arresteerde hem. In zijn tas vonden ze het mes dat hij gebruikt had om mensen te vermoorden en ook zijn zelfmoordbrief, waarin hij een groot deel van zijn misdaden bekende.

Deze keer kon Huang's vader hem onmogelijk helpen. Wat uiteindelijk Huang's hart brak, was dat zijn vader een shirt naar de gevangenis stuurde met op de achterkant de boodschap geschreven: 'Ik kan je nu niet komen opzoeken, maar ik zal er zijn als je geëxecuteerd wordt!'

Nu had Huang zich volledig bekeerd en in Christus was hij een nieuwe schepping geworden. Hij vond het heerlijk om een lied te zingen dat ik hem geleerd had:

Ik hou van Jezus, ik hou van Jezus.

Elke dag van mijn leven hou ik van Jezus.

Als de zon schijnt hou ik van Hem;

als de stormwolken zich samenvakken hou ik van Hem.

Elke dag, de hele weg,

ja, ik hou van Jezus.

Vanwege de verandering in zijn hart gaven we Huang een andere naam: Huang Enguang ('Genade en Licht' Huang).

Hoewel hij wist dat hij binnenkort zou sterven, stelde Huang veel vragen over de manier waarop hij zijn resterende dagen het best kon doorbrengen, opdat Jezus de meeste eer zou ontvangen.

Als we te veel geluid maakten, werden we meestal streng gestraft door de bewakers. Ze dwongen ons ons hoofd door een opening onder aan de celdeur te steken, precies zo groot dat er een mannenhoofd doorheen paste.

De bewakers schopten ons dan of gebruikten de kolf van hun geweer om ons tegen het hoofd te slaan. Daarom baden we en verheerlijkten we God altijd heel zachtjes, als we er zeker van waren dat er geen bewaker voor onze deur stond. Huang aanbad Jezus zo luidruchtig dat er vaak bewakers kwamen om hem te vertellen dat hij stil moest zijn, maar vanwege zijn naderende executie straften ze hem niet.

Omdat broeder Huang niets te verliezen had, zong hij constant uit volle borst. Cel nummer twee veranderde in een centrum voor lofprijs en aanbidding! Velen van de gevangenen in de andere cellen werden geraakt door de woorden die ze hoorden.

Huang vroeg mij een kruis in de muur van onze cel te kerven. Het cement was ontzettend hard, maar we werkten allemaal samen om onze broeder tot zegen te zijn. Huang zei tegen ons dat als de bewakers het kruis zouden opmerken, hij de volledige verantwoordelijkheid ervoor zou nemen. Telkens wanneer we naar de binnenplaats mochten, zochten we het terrein af naar glasscherven en oude spijkers waarmee we in de muur konden krassen.

Ik kraste een groot kruis in de muur. We maakten ook een tekening van de wereld en onder het kruis schreven we de woorden: 'Alzo lief had God de wereld'. Huang vroeg ons ook om onder het kruis een plaatje van een graf uit te krassen, met een grafsteen waarop zijn nieuwe naam te lezen was, om zo te laten zien dat hij bij Jezus hoorde.

Toen we klaar waren, schreeuwde en huilde Huang van vreugde. We gingen verder met het uitkrassen van tekeningen tot alle vier muren van onze cel bedekt waren met talloze bemoedigingen en bijbelteksten, zoals 'De verloren zoon is teruggekeerd', 'Vertrouw op God tijdens verdrukking', en 'Want allen hebben gezondigd en derven de heerlijkheid Gods, en worden om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de verlossing in Christus Jezus' (Rom.3:23-24).

Hoewel de bewakers ons 'kunstwerk' zagen, zeiden ze er vreemd genoeg nooit iets over. Het kruis en de bijbelteksten zijn tot op de dag van vandaag in deze cel terug te vinden. Honderden gevangenen hebben de woorden gelezen en velen hebben zich bekeerd en hun vertrouwen op Jezus gesteld.

We gebruikten de kleine spelden van onze gevangenisbadges als naalden en haalden voorzichtig, een voor een, draadjes los uit onze handdoeken. Elke man borduurde een klein kruisje op de voorkant van zijn uniform, links bovenaan. We maakten een rood kruis voor op Huang's shirt. De nieuwe gelovigen waren zo bezielde! Het kruis dat ze nu op hun borst droegen, gaf hun kracht en bemoedigde hen.

Op de avond van 16 augustus doopten we broeder Huang. Elke dag ontvingen de gevangenen slechts één beker water uit de keuken, maar elke man offerde de helft van zijn dagelijkse rantsoen op, zodat we genoeg water hadden om over Huang's hoofd te gieten en hem daarmee te dopen. Dit was de beste doop die we onder deze omstandigheden konden uitvoeren!

Na zijn doop vroeg hij: 'Kan Jezus ook mijn familie redden? Kunnen mijn moeder, mijn vader, broers, zussen en mijn ex-verloofde geloven en bij mij in de hemel komen?'

Ik vertelde hem welke beloften er in de Bijbel staan: 'Stel uw vertrouwen op de Here Jezus en gij zult behouden worden, gij en uw huis' (Hand. 16:31). Huang bad de hele nacht voor zijn familie, dat zij Gods redding door Jezus Christus zouden leren kennen.

De dag van Huang's executie kwam razendsnel dichterbij. Hij wilde wanhopig graag een brief aan zijn familie schrijven. Dat was echter onmogelijk, want zijn handen bevonden zich nog steeds achter zijn rug, stevig geboeid.

Na zijn bekering was Huang vriendelijk geworden en die verandering werd door de hele gevangenis opgemerkt. Ik bepleitte zijn zaak bij de autoriteiten, verzekerde hen ervan dat Huang niet langer een bedreiging vormde en dat hij niet zou proberen zichzelf om te brengen. De bewakers gaven hem grotere, ruimere handboeien, maar weigerden zijn boeien helemaal af te doen. Volgens het gevangenisbeleid moesten ter dood veroordeelde gevangenen voortdurend geboeid zijn.

Nu hij nieuwe, lossere handboeien om had, vroeg Huang de bewakers hem een pen en twee vellen papier te brengen. Hij ging op de vloer zitten en legde het papier naast zich. Door zijn handen zover mogelijk opzij te bewegen kon hij schrijven, maar na een paar woorden was de inkt uit de

pen op. Hij boog wanhopig opzij en beet in zijn rechterwijsvinger tot die begon te bloeden. Huang ging verder met het schrijven van de brief aan zijn ouders en gebruikte zijn eigen bloed als inkt. Hij schreef:

*Lieve papa en mama,
Ik kan jullie niet meer zien, maar ik weet dat jullie van me houden.
Jullie zoon heeft jullie te schande gemaakt. Wees alsjeblijft niet verdrietig als ik dood ben. Ik wil jullie fantastisch nieuws vertellen. Ik zal niet sterven, want ik heb het eeuwige leven ontvangen! Ik heb in de gevangenis een genadige man ontmoet, de hooggeachte broeder Yun. Hij heeft mijn leven gered en mij geholpen in Jezus te geloven. Hij hield van me, zorgde voor me en gaf me elke dag te eten.
Papa en mama, ik ben onderweg naar het koninkrijk van God. Ik zal voor jullie allemaal bidden. Jullie moeten in Jezus geloven! Laat mijn broeder, Yun, alsjeblijft het evangelie met jullie delen. Als hij jullie komt opzoeken, zal hij jullie de rest van mijn verhaal vertellen. Ik hoop dat jullie het eeuwige leven mogen ontvangen!
Tot ziens in het koninkrijk van God,
jullie zoon Huang Enguang.*

Ik zorgde ervoor dat Huang's brief de gevangenis uit gesmokkeld en bij zijn ouders afgeleverd werd.

Huang werd op 16 augustus gedoopt, schreef de brief aan zijn ouders op de 17^e en zou geëxecuteerd worden op de 18^e. Tijdens de laatste dag van Huang's leven was de sfeer in de gevangenis bijzonder gespannen. De bewaking werd verdubbeld. De bewakers controleerden de gevangenen elke vijf minuten, waarbij ze met een zaklamp in onze gezichten schenen om zich ervan te verzekeren dat alles onder controle was. We wisten allemaal dat dit alleen gebeurde als er de volgende dag een gevangene geëxecuteerd zou worden.

Op de avond van 17 augustus leidde de Heer mij ertoe Huang's voeten te wassen, in overeenstemming met Jezus' opdracht. Huang was erg rustig en hij glimlachte naar de andere gevangenen. Hij zei tegen hen: 'We zullen elkaar weerzien in het koninkrijk der hemelen.'

De volgende ochtend ontbeten we erg vroeg. Om acht uur kwamen de bewakers naar binnen met een namenlijst. Ze schreeuwden drie namen: ‘Yun, Huang, Hong, naar buiten komen!’ Onverwachts werden broeder Hong en ik diezelfde ochtend naar onze eigen openbare rechtszitting geleid! De bewakers bonden ons stevig vast, van top tot teen.

Voordat ze Huang meenamen naar de plaats van executie, wierp hij zich in mijn armen. Hij riep het uit: ‘Ik zal u in de hemel weerzien!’

Op de binnenplaats schopte een bewaker Huangs benen onder hem vandaan, zodat hij geknield op de grond terechtwam. Hij maakte de voetkluisters en de handboeien los. Ze zetten een hoed op zijn hoofd met de tekst ‘Veroordeelde Misdadiger’.

Dat was het laatste wat ik in dit leven van mijn geliefde, kostbare broeder Huang zag. Ze namen hem mee naar een plaats waar ze hem in zijn achterhoofd schoten. Ik hoorde het schot dat Huang in Jezus’ armen bracht.

Ik voelde me tegelijkertijd droevig en blij. Ik dankte God dat Hij me de kans had gegeven om te zien dat mijn broeder het koninkrijk van God binnenging. ‘Kostbaar is in de ogen des Heren de dood van zijn gunstgenoten’ (Ps.116:15).

Op die dag moesten negen mannen en vrouwen uit de gevangenissen van Nanyang publieke vernedering en rechtszitting onder ogen zien. Ik was een van hen. We werden door de stad rondgereden terwijl onze misdaden door een luidspreker werden voorgelezen. Ik was zo blij dat ik de kans kreeg om ter wille van Jezus Christus tot een schouwspel gemaakt te worden! Mijn hart liep over van vreugde.

Onderweg naar de rechtszitting kon ik me niet beheersen. Ik had zojuist gezien hoe broeder Huang gepromoveerd werd tot heerlijkheid, en de eeuwigheid was op dat moment zo echt voor mij. Ik begon God met luide stem toe te zingen. De commandant bedreigde mij met zijn stroomstok. ‘Hou je mond, Yun! Hoe durf je te zingen! Als je doorgaat met zingen zal ik je levend villen!’

De negen gevangenen werden als beesten aan elkaar vastgeketend en achter in een open truck gepropt. Terwijl de truck door de straten reed, begon het plotseling hevig te regenen, het water doorweekte ons tot op het bot. Voor mij voelde dit als een hemelse verfrissing. Ik riep hardop: 'Heer, ik dorst naar uw regen van genade! Giet overvloedige stromen van genade uit over uw dienstknecht!'

Ik bleef luidkeels zingen. Vele mensen, schuilend onder een paraplu, staarden ons verbijsterd aan. Omdat we allemaal uit deze omgeving afkomstig waren, bogen de meeste andere gevangenen hun hoofd in schaamte; ze wilden niet door hun vrienden en familieleden herkend worden.

Er stond een jonge vrouw bij mij achter in de truck, ze was ongeveer twintig jaar oud en heette Xiaowei. Ze zat in de gevangenis omdat ze met haar burens had gevochten en hun kleren gescheurd had. De burens kenden wat mensen die voor de regering werkten, dus zij hadden ervoor gezorgd dat de politie Xiaowei en haar moeder voor niet-gepleegde misdaden in de gevangenis had gegoooid. Xiaowei was een christin, maar ze wandelde niet echt met de Heer.

Xiaowei huilde terwijl ik zong. Ze vroeg me: 'Hoe kunt u op een moment als dit zo blij zijn?' Ik zei: 'Hoe zou ik *niet* blij kunnen zijn? Vandaag ben ik waardig bevonden om voor de naam van Jezus te lijden!' Het gezicht van Xiaowei kleurde rood. Ik zong luidkeels verder:

*Al word ik door de hele wereld gehaat en door mijn vrienden
verlaten, al wordt mijn vleselijke tempel vernietigd door laster,
vervolging en slaag,
ik zal mijn leven geven en mijn bloed laten vloeien om mijn hemelse
Vader te behagen,
zodat ik de kroon des levens mag dragen en het koninkrijk Gods
binnengaan.*

Xiaowei kon haar tranen niet bedwingen en ze haalde een zakdoek uit haar zak. Ik zei tegen haar: 'Xiaowei, de Heilige Geest is bedroefd om jou. De terugkeer van een verloren zoon of dochter is kostbaarder dan goud. Keer terug, je hemelse Vader wacht op je!'

Onder een vloed van tranen bekeerde ze zich en ze schreeuwde het uit: ‘O Heer, wees mij, een zondaar, genadig! Vergeef me alstublieft mijn zonden.’ Ik bad voor haar en dankte God voor zijn genade. Ze ontving vrede en vreugde in haar hart. Toen ging Xiaowei op haar tenen staan en met haar zakdoek veegde ze de tranen uit mijn ogen.

De truck reed verder in de richting van het dorp waar ik woonde. Xiaowei draaide zich naar mij toe en zei: ‘Ik heb gehoord dat er in dat dorp een dappere dienstknecht van God woont, iemand die Yun heet. Weet u misschien wat er met hem gebeurd is?’

Ik grinnikte en vroeg: ‘Zou je het leuk vinden om die man te ontmoeten?’

Ze antwoordde: ‘Ik heb zijn getuigenis gehoord van andere mensen uit onze gemeente. Hoe zou ik hem kunnen ontmoeten?’

Ik zei: ‘Yun is de man met wie je op dit moment praat.’

Xiaowei barstte weer in tranen uit en dankte God dat we de kans hadden gekregen elkaar te ontmoeten. Ze hield me stevig vast terwijl de truck zijn reis door de straten voortzette.

Alle gevangenen in de truck waren helemaal doorweekt. Zelfs de politieagenten – die hun machinegeweren onder hun regenjassen gestopt hadden – bibberden door de koude wind en de stromende regen. Vanwege hun ongemak besteedden de soldaten weinig aandacht aan ons en er kwam helemaal geen publiek naar buiten om bij onze rechtszitting aanwezig te zijn. De zitting werd verdaagd. Deze hele dag was een grote mislukking voor de autoriteiten.

Op het politiebureau werden onze ketenen en touwen losgemaakt. Alle politieagenten genoten van een grote maaltijd en toen zij klaar waren mochten wij de restjes opeten.

Omdat zij een vrouw was, gaven de agenten Xiaowei een speciale behandeling. Ze gaven haar een mantou. Ze kwam naar me toe en fluisterde: ‘Broeder Yun, ik wil u mijn mantou geven. Neem hem alstublieft van me aan.’

Ik wilde hem niet aannemen omdat ik wist dat zij ook ontzettend hongerig was. Ze zag dat ik haar geschenk niet wilde aannemen en ze begon te huilen. Ik herinnerde me de woorden van de Heer: ‘Het is zaliger te geven

dan te ontvangen' (Hand.20:35). Daarom accepteerde ik haar liefdevolle geschenk met een dankbaar hart. Ik brak de mantou en gaf het grootste deel aan Xioawei

We aten samen en dankten de Heer voor de rijke tijd van gemeenschap die we vandaag mochten hebben.

Hoop voor de toekomst

Toen mijn familie me aan het einde van mijn vierenzeventig dagen durende vasten bezocht, was dat de eerste keer dat ik hen zag sinds ik in de gevangenis zat.

Veel later had ik opnieuw de mogelijkheid om een aantal van hen te zien. Ze vertelden me hoe het koninkrijk van God razendsnel groeide en er in heel China een grote oogst binnengehaald werd. Hoewel de politieagenten naar elk woord luisterden, begrepen ze niet wat mijn vrouw en mijn vrienden zeiden. Ik werd zeer versterkt en bemoedigd door hun bezoek.

Het Bureau voor Openbare Veiligheid probeerde nog steeds bewijzen te verzamelen voor mijn rechtszitting. Ze reisden naar andere steden en provincies om puzzelstukjes informatie te verzamelen opdat ze een zaak tegen mij konden aanspannen.

Op een gegeven moment, 's ochtends om acht uur, werden de gevangenisdeuren geopend. Ik werd naar buiten gebracht voor mijn rechtszaak. De voorzittende rechter was een kleine man, hij was ergens de dertig en had donkere ogen vol verachting en afkeer.

Hij werd geassisteerd door een man van rond de vijftig. Zijn hoofd was gekroond met wit haar en hij zag er erg wijs uit. Zijn gezicht leek vriendelijk, maar in werkelijkheid was hij een bijzonder sluwe, listige man. Hij zei tegen mij: 'Yun, onze regering is bijzonder vriendelijk voor je geweest. Vanwege je lichamelijke conditie hebben we je een paar maanden tijd gegeven om te rusten en te genezen. Nu ben je echter sterker en je hebt meer dan genoeg tijd gehad om na te denken over wat je moet zeggen. Dit is je kans. Je moet je hoofd buigen en je misdaden bekennen!'

De rechter begon me te ondervragen: ‘In welke provincies ben je geweest, en hoe vaak? Wie zijn je leiders? Wat voor antiregeringspropaganda heb je verspreid? Welke woorden heb je gebruikt om je volgelingen op te stoken tegen ons religieuze beleid? Heb je gewaarschuwd tegen de Drie-Zelf Kerk en je volgelingen verteld dat ze deze kerk moeten vermijden omdat het een hoer is?’

Ik antwoordde: ‘Ik weet niet waar u het over hebt.’

De rechter sloeg keihard met zijn vuist op zijn bureau. Hij schreeuwde: ‘Ik wil wel eens zien hoe je je hier uitpraat. Kameraad, haal de cassette-recorder!’ Er werd een cassetterecorder naar voren gebracht en bij de rechterstoel neergezet.

Iemand drukte op de ‘play’-knop en onmiddellijk werd er een preek afgespeeld die ik enkele jaren eerder gehouden had. Op de achtergrond was het geluid van huilende gelovigen te horen. Op het bandje zei ik: ‘Broeders, laat u niet verleiden door de hoer. Blijf trouw aan Jezus. Wees als Pinehas die een speer in zijn hand nam om de naam van de Heer te heiligen (Num. 25:6-18). Wees trouw en verraad de Heer niet zoals Judas dat deed. Sta op en wees bereid een martelaar te zijn! Verkondig de waarheid!’

Op het bandje hoorde ik een aantal broeders en zusters bidden. Ook hoorde ik de stemmen van mijn geliefde broeder Xu, broeder Ying en broeder Yu. Het was zo’n bemoediging voor mij om hun stemmen weer te horen en naar de gebeden van mijn medewerkers te luisteren.

Op het bandje zong ik:

*Wees sterk en moedig, wees sterk en moedig,
want de Heer is met u, wees sterk en moedig.
Zelfs al zijn er tienduizenden demonen,
zelfs al zijn er tienduizenden vijanden,
vertrouw op de Redder, wees niet bang,
wees sterk en moedig.*

Maar het BOV was het kwaadst over mijn afsluitingsgebed. Ik bad: ‘Heer, verjaag alstublieft de donkere wolken boven onze natie! Bind de macht van de boze geesten die onze regering beheersen. Here Jezus, verander

het beleid van onze overheid. Bevrijd alle broeders en zusters die zich in de gevangenis bevinden! Laat onze natie geregeerd worden in overeenstemming met uw wil. Heer, ontferm U over China! Laten er in deze generatie kerkleiders opstaan die op de bres zullen staan voor gerechtigheid en waarheid zoals Daniël en Esther dat deden. Help ons naar uw stem te luisteren en niet naar de stemmen van mensen!’

De vele gelovigen zeiden eensgezind: ‘Amen!’

Het bandje stopte met een klik. Ik opende mijn ogen en zag dat de rechter een zelfvoldane grijns op zijn gezicht had. Hij zei: ‘Yun, je hebt je eigen woorden en gebeden gehoord. Je hebt ook de stem van Xu gehoord. Je kunt nu toch zeker niet meer ontkennen dat je je tegen onze regering verzet? Je hebt gezegd dat de leiders van onze natie demonen zijn en dat de Drie-Zelf Kerk een hoer is. Je bent op heterdaad betrapt! Vertel me nu de waarheid. Wie waren die twee andere biddende mensen op het bandje, behalve jijzelf en Xu?’

Ik was zo gesterkt doordat ik mijn broeders en zusters had horen bidden en zingen dat ik het bandje dolgraag nog een keer wilde beluisteren. Ik wachtte even en zei toen: ‘Ik kon niet goed horen wie ik daar hoorde spreken. De stemmen waren onduidelijk. Kunt u het bandje nog eens afspelen zodat ik het zeker weet?’

De rechter kreeg een enorme woedeaanval. Zijn ogen puilden uit hun kassen terwijl hij op het bureau sloeg en naar mij wees: ‘Waar heb je het over? Het bewijs is overduidelijk, iedereen zal dat met me eens zijn. Je kunt het niet ontkennen! We hebben een torenhoge stapel bewijzen, vlak voor je neus! Ik beveel je om voor mij neer te knielen en het gebed dat je op het bandje uitsprak te herhalen!’

Verscheidene bewakers met wapenstukken kwamen op me af en sloegen me tegen mijn benen om me te dwingen te knielen. Ze schreeuwden: ‘Kniel neer! Kniel neer!’

Op dat moment werd ik vervuld met de kracht van de Heer. In mijn hart klonk een stem: ‘Wees niet bang! Wees sterk in de Heer. Zelfs al word je omsingeld door tienduizenden vijanden, wees gerust in Jezus. Wees sterk en moedig voor de Heer!’

Terwijl de bewakers me bleven schoppen en slaan, begon ik plotseling

met luide stem tegen de rechter te schreeuwen: ‘Welke autoriteit hebt u, dat u een dienstknecht van God bevel geeft voor u neer te knielen? U hebt dat recht niet! Uw vragen zijn niet redelijk. En nu, in de naam van Jezus Christus van Nazareth, beveel ik u allen neer te knielen! Ik zal u de handen opleggen en de Heer vragen uw zonden te vergeven. Kniel neer, allemaal! Kniel neer! Kniel neer!’

De rechter, de functionarissen en de bewakers waren stomverbaasd. Ze staarden me enkele minuten aan alsof ze verdoofd waren. Toen keerden ze terug tot de realiteit. De rechter sloeg op het bureau en krijste: ‘Hoe durf je, jij contrarevolutionaire crimineel! Dit is hoogverraad! Hoe durf je de rechter van het Bureau voor Openbare Veiligheid opdracht te geven om voor jou neer te knielen? Kom je soms van een andere planeet?’

Diep in mijn hart wilde ik het liefste zeggen: ‘Ik ben een hemelse man. In Jezus ben ik zo sterk als een diamant. U kunt mij niet breken.’

De assisterende rechter stond op en zei op kalme toon: ‘Goed dan. Omdat Yun zo vaak gepreekt heeft, kan hij zich niet precies herinneren waar en wanneer hij deze preek gehouden heeft. Yun, je kunt nu teruggaan naar je cel om erover na te denken. Als we je de volgende keer laten halen, moet je al onze vragen nauwkeurig beantwoorden. We hebben nog veel meer bewijs tegen je dan alleen dit bandje. Je situatie is hopeloos. Je doet er goed aan om na te denken en heldere antwoorden te geven.’

Ik realiseerde me toen dat ze van plan waren om een langdurig gevecht met mij aan te gaan. Ik dacht na over de woorden van de apostel Paulus: ‘En Hij heeft ons uit zulk een groot doodsgevaar verlost en zal ons verlossen: op Hem hebben wij onze hoop gevestigd, dat Hij ons ook verder verlossen zal’ (2Cor.1:10).

Deze plaatselijke rechters probeerden alles wat ze maar konden bedenken om mij zover te krijgen dat ik mijn ‘misdaden’ zou bekennen, maar het lukte ze niet. Ze hadden de meest barbaarse martelingen gebruikt die in hun hoofd opkwamen, maar hadden me niet zover gekregen dat ik ook maar iets bezwarends had gezegd. Daarom droegen ze mijn zaak over aan een hoger orgaan, het Prefectuur Rechtscollege. Voor de rechtszaak werd me nog een verhoor afgenomen. Toen ik de kamer binnenging, ontdekte ik dat deze rechter een neef van me was!

De Heer liet me zien dat dit een list van de duivel was. Mijn neef zei: ‘We hebben veel bewijzen tegen je. Het is duidelijk dat je onze regering hebt beledigd en je tegen haar verzet. Je hebt gezegd dat onze daden in duisternis gehuld zijn en dat we door demonen beheerst worden. Je hebt niet alleen ons religieuze beleid aangevallen, maar ook vele materialen geschreven die de gelovigen tegen de Drie-Zelf Kerk en tegen onze natie opstoken.

De bewijslast die we hebben, is genoeg om je tot een levenslange gevangenisstraf of zelfs ter dood te veroordelen. Vertel me eens, zijn deze materialen echt van jou, of niet? Ik geef je vandaag de kans om boete te doen voor je misdaden. Vertel me aan welke criminele activiteiten je partners en medewerkers hebben deelgenomen en ik zal mild voor je zijn.’

Nog voor hij uitgesproken was, sprak de Heilige Geest tot mijn hart: ‘Yun, je bent een Leviet en je behoort Mij toe. Je moet jezelf losmaken van je familieleden omdat je Mij toebehoort.’

Ik antwoordde onmiddellijk: ‘Hoewel we neven zijn, werk jij voor de Communistische Partij en dien ik Jezus Christus. Ik wil mijn geloof kunnen beoefenen. Wat je over mij gezegd hebt is waar, maar ik weet niets van de activiteiten van iemand anders.’

Mijn neef wist niet wat hij tegen me moest zeggen en was even stil. Toen zei hij: ‘Yun, neem mijn advies aan of je zult er spijt van krijgen. Tijdens je rechtszaak kun je je tegenover de oordelende rechter niet zo opstellen! Je moet je houding veranderen of je zult nog dieper in de problemen raken.’

Ik werd teruggebracht naar mijn cel.

Na enige tijd diende mijn zaak voor het Prefectuur Rechtscollege. Ik werd vastgebonden en in een motor met zijspan naar het gerechtsgebouw gebracht, ingeklemd tussen twee gewapende bewakers. Mijn celgenoten baden ernstig voor mij. Ik voelde een grote vreugde in mijn hart.

Dit was de eerste keer dat ik in zo’n grote rechtszaal kwam. Voor in de zaal stond een hoge tribune met een heleboel lege stoelen. Ik wist niet waar ik moest zitten, dus ik ging gewoon op een grote ronde stoel zitten. Toen de rechter binnenkwam was hij woest en hij zei: ‘Hoe durf je, jij gestoorde crimineel? Hoe durf je in de stoel van de rechter te gaan zitten? Kom er onmiddellijk af!’

Ik voelde totaal geen schaamte. Ik antwoordde hem: ‘Het is niet mijn schuld. Niemand heeft tegen me gezegd waar ik moest gaan zitten.’ In mijn hart wist ik dat ik op een dag met mijn Heer op de troon zou zitten om de volken te oordelen, en zelfs engelen.

De rechtszitting begon. Er werd mij verteld dat de hoofdrechtter en alle topambtenaren van de Prefectuur voor mijn zaak aanwezig waren. Ze zaten in de hoge stoelen achter de rechterstoel. Op de galerij hadden zich nog veertig tot vijftig officiële gasten verzameld. Er waren mensen aanwezig van het Verenigd Front Departement, het Bureau voor Openbare Veiligheid, het Bureau voor Religieuze Zaken en de Drie-Zelf Patriottische Kerk.

Alle ‘bewijzen’ tegen mij – bijbels, geestelijke boeken, bandjes en mijn notitieboeken – werden op een lange tafel gelegd. Er lag ook een persoonlijke brief die broeder Xu aan mij geschreven had, waarin ik werd aangewezen om mijn geestelijke bediening uit te voeren in het zuiden van de provincie Henan en in de gehele provincie Hubei.

De rechter vroeg: ‘Yun, zijn al deze smerige dingen jouw eigendom?’

Ik ging staan en antwoordde: ‘Dit zijn geen smerige dingen. Dit zijn heilige dingen, gewijd aan de almachtige God.’

De rechter begreep niet wat ik bedoelde. Hij vroeg: ‘Wat jij ook zegt dat het zijn, ze zijn jouw eigendom, of niet soms?’

Ik was helemaal niet bang. Ik antwoordde: ‘Laat me een paar van deze voorwerpen van dichtbij bekijken, zodat ik het zeker weet.’

Een bewaker gaf me mijn bijbel. Ik opende de bijbel en bekeek de binnenkant van de kaft. Daar stond een tekst, geschreven door broeder Xu: ‘Zalig die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid, want zij zullen verzadigd worden’ (Matth.5:6). Op de eerste bladzijde had broeder Xu zijn handtekening gezet en de datum opgeschreven waarop hij deze bijbel aan mij had gegeven. Mijn eigen naam en handtekening stonden ook op deze bladzijde. Ik zei tegen de rechter: ‘Dit is mijn studiebijbel.’

Toen overhandigden ze mij een bijbels dagboek, *Streams in the Desert*, zodat ik dat ook kon onderzoeken. Toen ik het boek zag, was het alsof ik een oude vriend ontmoette die ik al heel lang niet meer gezien had. Ik drukte het boek tegen mijn borst, opende het en ontdekte dat de bijbeltekst

voor die dag afkomstig was uit Johannes 19, het elfde vers: ‘Jezus antwoordde: Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware: daarom heeft hij, die Mij aan u heeft overgeleverd, groter zonde.’

Ik wist dat dit Gods belofte voor mij was, voor dit moment. Ik wist dat ik me moest onderwerpen aan de wil van de Heer en dat ik bereid moest zijn de weg te gaan die Hij voor mij had uitgekozen. Ik wees onbevreesd op alle voorwerpen die op tafel lagen, en legde een verklaring af: ‘Edelachtbare, het is niet nodig om al deze dingen te bekijken. Ik erken dat ze van mij zijn.’

Iedereen was blij met mijn positieve houding. De rechter zei: ‘Ik zal nu een cassettebandje voor je afspelen. Luister goed.’

Nadat ik een paar minuten geluisterd had, zei ik: ‘Dat is mijn stem, op deze bandjes.’

Vervolgens drong de rechter erop aan dat ik informatie zou geven over andere medewerkers en leiders. Ik antwoordde zo respectvol mogelijk: ‘Edelachtbare, ik weet niets van deze andere mensen.’

Voordat de leden van de rechtbank zich voor dertig minuten terugtrokken, zeiden ze dat ze mijn vonnis bekend zouden maken als ze terugkwamen. Het BOV had me verteld dat ik ofwel een levenslange gevangenisstraf zou krijgen, ofwel ter dood veroordeeld zou worden. Ik dacht dat ik minstens acht jaar gevangenisstraf zou krijgen omdat de mensen die onder mijn leiding gewerkt hadden al gevangenisstraffen tussen de vijf en de acht jaar hadden gekregen.

De regeringsfunctionarissen schuifelden terug de rechtszaal in en namen plaats op hun stoelen. Ik was stomverbaasd toen de rechter mijn straf uitsprak: ‘Yun, we bevinden je schuldig aan alle misdaden waarvoor je terechtstaat. We veroordelen je tot een gevangenisstraf van vier jaar met dwangarbeid.’

Slechts vier jaar! Ik kon het niet geloven! Ik was vol vreugde omdat God me hoop had gegeven voor de toekomst, voor een bediening in heel China. De Heer had nog meer werk voor mij!

Ik verlangde ernaar mijn lieve vrouw weer te zien en met mijn lieve kleine zoontje te spelen. Nu had ik hoop voor de toekomst. Op een dag zou

ik weer met mijn broeders en zusters in onze gemeente kunnen bidden. Nu kon ik mezelf toestaan te dromen. Ik zou het resterende deel van mijn leven niet geheel in een gevangeniscel hoeven doorbrengen.

Toen ik naar de gevangenis werd teruggereden, was ik vervuld met een overweldigend gevoel van blijdschap en dankbaarheid voor Gods genade. Toen ik het nieuws met de broeders in mijn cel deelde, hieven zij hun handen omhoog en ze verheerlijkten God.

Een paar dagen na mijn vonnis in oktober 1984, op een koude ochtend nog voor het licht was, werd ik overgeplaatst uit de gevangenis van Nanyang naar een werkkamp in Xinyang, waar ik de rest van mijn straf moest utdienen.

DELING: De vier jaar dat Yun in de gevangenis zat, was de zwaarste tijd van mijn leven. Door gebed ontving ik wat verlichting van de Heer. Enkele broeders en zusters hielpen mee om de druk wat te verlichten.

In die dagen ging mijn relatie met de Heer behoorlijk achteruit. Voor de geboorte van Isaac wandelde ik bijzonder dicht bij de Heer. Ik las elke dag in zijn Woord, ik aanbad Jezus en ik was vol van Gods vreugde. Maar nadat Isaac geboren was, ging ik door een ontzettend donkere tijd en mijn geloof werd zwakker. Ik was voortdurend uitgeput en ik wist nauwelijks hoe ik mijn dagen door moest komen.

Toen Isaac ongeveer twee jaar oud was, in de zomer, gebeurde er iets wat grote invloed op mijn leven gehad heeft. Tijdens de zomermaanden was het vaak zo heet dat we onze bedden naar buiten brachten en in de openlucht sliepen, onder een grote boom. In mijn uitgeputte toestand had ik me door de duivel laten overtuigen dat ik niet meer hoefde te bidden, dat ik gewoon in mijn dromen tot de Heer kon bidden, als ik sliep!

Yuns moeder was die avond naar een samenkomst gegaan. Isaac en ik waren net bezig om in slaap te vallen toen ik een donkere, demonische figuur aan mijn voeteneind zag staan. Ik was doodsbang.

Ik begon hardop te bidden, luid en vurig. Ik schreeuwde: 'Ik vecht tegen je, Satan, in de naam van Jezus. Ik neem stelling tegen al je leugens. Je hebt

me voor de gek gehouden door me te laten geloven dat ik in mijn slaap kan bidden. Ik bind je in Jezus' naam!'

Op het moment dat ik deze woorden in gebed uitsprak, voelde ik een demonische aanwezigheid langs me heen glijden. Er zat een klein belletje aan het uiteinde van mijn leren riem, die nu aan mijn bed hing. Het belletje begon uit zichzelf te rinkelen. Ik begreep onmiddellijk dat de duivel me met dit belletje probeerde af te leiden, dus ik negeerde het en bleef bidden. Het duurde niet lang voor de demonische aanwezigheid verdween en er een diepe vrede over ons kwam.

Veel van onze burens sliepen ook buitenshuis, dus veel mensen hoorden me schreeuwen en vroegen zich af wat er met mij aan de hand was.

Op hetzelfde moment liep Yuns moeder naar huis. Toen ze op ongeveer anderhalve kilometer afstand van ons huis was, hoorde ze het geluid van wat volgens haar tientallen luidkeels biddende christenen moesten zijn, dus ze rende naar huis om deel te nemen aan de bidstond. Toen ze thuis arriveerde, was ze verbaasd te ontdekken dat alleen ik aan het bidden was!

Dit was een keerpunt en vanaf die dag verbeterde mijn geestelijk leven.

God was een grote hulp voor ons in de tijd dat mijn man gevangenzat. In deze tijd gebeurden er twee wonderen die ik in het bijzonder met u wil delen.

Yuns moeder en ik waren alleen overgebleven om de boerderij draaiende te houden en onze situatie was hopeloos. We hadden geen flauw idee waar we mee bezig waren. We besloten zoete aardappelen te poten, maar we wisten niet hoe dat moest. Later ontdekte ik dat we de pootaardappelen op ruim een halve meter afstand van elkaar hadden moeten planten, maar ik plantte ze slechts een paar centimeter uit elkaar!

Gedurende de hele zomer werden we uitgelachen en bespot door de burens die van mijn onnozele actie gehoord hadden! Het nieuws ging als een lopend vuurtje en ik was het onderwerp van vele grapjes.

Maar in de herfst begonnen al onze burens te vloeken en te schelden omdat hun oogst zo tegenviel. Hun zoete aardappelen waren niet groter dan tennisballen.

Toen wij onze zoete aardappelen rooiden, ontdekten we dat ze de grootte hadden van basketballen! Het was een groot wonder en iedereen wist dat God voor ons gezorgd had.

Vanaf dat moment hadden onze buren meer respect voor ons en ze beschouwden mijn man niet langer als een vervloekte crimineel, maar als iemand die onterecht gevangengezet was. Onze buren zagen 'het onderscheid tussen de rechtvaardige en de goddeloze; tussen wie God dient, en wie Hem niet dient' (Mal.3:18).

Het tweede wonder vond plaats toen Isaac drie was. We moesten een deel van onze oogst, waar die ook uit bestond, te gelde maken omdat we geen dieren of mest bezaten. Daarom moesten we wel een goede oogst hebben, anders zouden we niet in staat zijn om eten te kopen en de andere dingen die we nodig hadden om te overleven.

Deze keer wist ik niet hoe ik tarwezaadjes moest planten. Ik legde ze zo dichtbij elkaar dat ze de grond helemaal bedekten!

Ongeveer een week voor de tarweoogst werden we geteisterd door een hevige hagelstorm. Er vielen hagelstenen ter grootte van tennisballen uit de lucht. Ik rende naar buiten toen het begon te hagelen en zag dat de storm een aantal van de tarwevelden van onze buren platgeslagen had. Yuns moeder en ik vielen op onze knieën en we riepen het uit: 'Heer, heb medelijden met ons!'

Er gebeurde een groot wonder. Ons veld was het enige veld dat de Heer beschermd had. Al onze tarwe stond rechtop, niet aangetast door de hagel. Alle andere veldjes in de wijde omgeving waren vernietigd.

De mensen kwamen uit hun huizen nadat de storm was gaan liggen en ze zagen dat de Heer Jezus Christus ons beschermd had. Dit was opnieuw een krachtig getuigenis.

Terwijl wij ons dat jaar konden verheugen in gezonde, grote tarwehalmen, hadden onze buren geen oogst en waren ze gedwongen om alles wat er van hun gewassen was overgebleven te gebruiken als voer voor hun dieren.

Terugkijkend kan ik zeggen dat de Heer ons, ondanks de moeilijke tijden, trouw is gebleven!

Een kerkhof overdekt met doornstruiken

Ik werd naar Xinyang gestuurd, naar een werkkamp voor gevangenen. Xinyang ligt in het zuidelijk deel van de provincie Henan, in de buurt van de grens met Hubei. In deze omgeving zijn talloze theeplantages gevestigd. Het weer is er het hele jaar door somber, de zon laat zich weinig zien. De meeste dagen miezert het en hangt er een dikke mist. Deze deprimerende vochtige omstandigheden vormen een ideale omgeving voor zwermen muskieten en talloze giftige slangen.

In ons gevangenenkamp zaten meer dan vijfduizend criminelen, naar werkzaamheden verdeeld over vier verschillende eenheden. Ik moest op de geïrrigeerde rijstvelden en in de viskwekerijen werken. In mijn werkunit zaten meer dan duizend gevangenen.

Elke ochtend werden we onderworpen aan politieke hersenspoeling en aan een militair aandoende lichamelijke training. Onze dagen duurden van zonsopgang tot na zonsondergang – veertien uur, zeven dagen per week.

We groeven met onze blote handen visvijvers uit en werkten voortdurend in de geïrrigeerde rijstvelden, met slangen en bloedzuigers vlak naast ons. Het was nog maar mijn tweede dag toen we gedwongen werden zware manden vol modder en stenen op onze rug te dragen. De hele dag moesten we met onze ladingen een ladder opklimmen en de modder op een dichtbijgelegen helling gooien. Ik voelde me zo zwak. De kleine porties eten die we kregen, waren niet genoeg om ons staande te houden. Ik viel vaak flauw en viel dan van de ladder af, terug in de werkkuil.

We werden de hele tijd door gewapende bewakers in de gaten gehouden en getreiterd. Als we iets minder hard werkten, sloegen ze ons met de kolf van hun geweer. Het was een belabberd bestaan.

Elke avond als we terugkeerden naar onze kamers, hadden velen van ons last van ernstig gezwollen benen en schouders door het harde werk. Het kwam vaak voor dat ik niet eens de kracht had om op mijn stapelbed te klimmen; dan sliep ik gewoon op de vloer aan het voeteneind van het bed.

Mijn kracht was verdwenen en ik kon het niet langer verdragen. Ik wist niet hoe ik dit nog een dag moest volhouden.

Tot overmaat van ramp lag Xinyang op ongeveer 300 kilometer afstand van mijn woonplaats, dus het was erg moeilijk voor mijn familie om op bezoek te komen. Tijdens de eerste paar maanden voelde ik me niet alleen lichamelijk zwak, maar was ik ook geestelijk zwak geworden.

Ik voelde me ontmoedigd omdat ik mijn familie niet kon zien. Ik vroeg me af hoe mijn kleine zoontje eruitzag. Hoewel ik genadeloos gemarteld was in de gevangenis van Nanyang, wist ik tenminste dat mijn familie en mijn geliefden niet ver bij me vandaan waren. Nu werd ik op een andere manier getest – een langzame, maar letterlijk slopende marteling. Kort nadat ik hier was aangekomen, schreef ik een gedicht om deze plaats te beschrijven:

*In de lente, zomer, herfst en winter
wordt regen gevolgd door sneeuw,
voortdurend dikke mist en maar weinig heldere dagen.*

*Giftige slangen, muskieten en bloedzuigers in overvloed,
net als leren zwepen, touwen en stroomstokken.
Deze plaats is als een kerkhof overdekt met doornstruiken.*

*Hij die binnenkomt met één duivel zal vertrekken met zeven duivels,
want ketenen kunnen iemands hart nooit veranderen.
Als iemand zijn leven wil hervormen, moet hij zich bekeren
en opnieuw geboren worden.
Dan worden alle dingen nieuw en zal hij de Heer dagelijks prijzen!*

Aan het einde van 1984, vlak voor het Nieuwjaarsfeest, kregen we allemaal opdracht om een jaarrapport te schrijven en een samenvatting te geven van onze plannen voor het komende jaar.

Ik wist niet wat ik moest schrijven. Terwijl ik erover nadacht, kwam er een bijbeltekst in mijn gedachten: 'Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe (weder) uw eerste werken. Maar zo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert' (Openb.2:5).

Ik schreef een gedicht waarin ik toegaf dat mijn eigen geestelijke leven met de Heer gedurende de tweede helft van het jaar niet zoveel voorstelde. Omdat ik zo uitgeput was, leefde ik alleen nog maar voor voedsel en slaap.

Wat mijn plannen voor het komende jaar aanging, schreef ik op dat ik berouw had gehad en dat de Heer me vergeven had. Ik zwoer dat ik elke dag om vijf uur 's ochtends en negen uur 's avonds zou bidden en over Gods Woord mediteren.

Vanaf die dag hield ik elke dag stille tijd, samen met mijn Heer. Hij wisselde mijn zwakheid in voor zijn kracht en ik kon de werkbelasting veel beter aan.

Op een dag kwam de gevangenisdirecteur naar me toe. Hij zei: 'Ik heb je dossier van de rechtbank gelezen. Je bent aangemerkt als een contra-revolutionair en een vijand van de staat, maar ik weet dat je alleen maar een christelijke voorganger bent die wil dat de mensen in Jezus geloven. Ik weet niet waarom onze regering mensen als jij naar ons werkkamp stuurt.'

Ik kon mijn tranen niet bedwingen. Diep vanbinnen voelde ik me verontwaardigd over al het onrecht waaronder ik had geleden. Plotseling zei de Heer tegen me: 'Heb geen medelijden met jezelf. Dit is mijn wil voor jou. Daar moet je in wandelen.'

God zij gedankt dat Hij mijn zwakheden en mijn grenzen kende. De gevangenisdirecteur had me lange tijd in de gaten gehouden om te zien of ik zou proberen te ontsnappen. Toen hij zag dat ik dat niet zou doen, plaatste hij me over van de visvijvers naar de akkers. Ik moest voortaan manden met menselijke uitwerpselen naar de groentetuin dragen, om de grond daarmee te bemesten. Dit was gemakkelijker dan het dragen van modder en stenen.

Ik kreeg ook opdracht om kleren te wassen en een aantal van de ongetletterde gevangenen te helpen brieven aan hun families te schrijven. God

was bijzonder goed voor mij. Veel van de gevangenen wisten dat ik een oprecht christen was en ze begonnen me te respecteren.

Op een dag kwam er een bewaker naar me toe en hij zei tegen me: 'In de ploeg die in de groentetuin werkt, zit een katholieke priester, hij is ongeveer zeventig jaar oud. Heb je hem al ontmoet? Hij is een goed christen.'

Deze man was ook bestempeld als een contrarevolutionair. Hij had een straf van tien jaar gekregen omdat hij geweigerd had zich te onderwerpen aan de Katholieke Patriottische Unie die door de regering beheerst werd. Hij was bezig aan het laatste jaar van zijn straf.

Toen ik eerwaarde Yu voor het eerst ontmoette, wist hij al dat ik een christen was. Omdat ik niet katholiek was, was hij erg koel tegen me en wilde hij me niet eens groeten. Ik bad voor hem en zocht manieren om hem te dienen. Tijdens de lunch deed ik melkpoeder in zijn beker en gaf ik hem een deel van mijn eten.

Later realiseerde hij zich dat, hoewel ik niet katholiek was, ik een ware gelovige in Jezus was. Hij had gehoord hoe ik had geleden en dat ik vierenzeventig dagen gevestigd had.

Beetje bij beetje veranderde zijn houding jegens mij. Eerwaarde Yu liet mij zijn notitieboek zien waarin hij zijn persoonlijke geestelijk leven had beschreven. Hij wilde niet in de problemen raken door zijn geloof met andere gevangenen te delen, dus hij was erg voorzichtig. Om problemen te voorkomen wilde hij ook niet dat zijn medekatholieken hem een bijbel brachten, dus gedurende al deze jaren had hij overleefd zonder het Woord van God.

Mijn familie was in staat me een paar keer te bezoeken. Ze smokkelden gedeelten van de Bijbel mee naar binnen, verstopt tussen het voedsel en hun andere geschenken. Op zeker moment had mijn vrouw een bijzonder brood voor me gebakken. Dit was echt een bijzonder kostbaar geschenk – ze had gedeelten van de Bijbel in het brood verborgen! Een andere keer verstopte ze een aantal bladzijden in een pakje instant noedels.

Ik deelde mijn bijbel met de priester en onze vriendschap bloeide op. Hij was goed opgeleid en kon Latijn, Hebreeuws, Engels en Oudchinees lezen en schrijven.

Nadat Yu de gevangenis verliet, ging hij bij mij thuis op bezoek. Onze medewerkers gaven liefdevol een groot aantal bijbels aan de katholieke gelovigen en enige tijd later ontwikkelden ze een diepgaande relatie met elkaar. Na zijn vrijlating promoveerde Yu tot bisschop van de ondergrondse katholieke kerk. Hij houdt echt van de Heer.

De Heer opende vele deuren voor het getuigenis van het evangelie. In het kamp zat een gevangene die Shi Zou Ba heette. Toen hij een kleine jongen van acht jaar was, werd hij naar een groot boeddhistisch klooster gestuurd. Na zijn training werd hij monnik. Shi was bijzonder bedreven in het kalligraferen en was daarnaast ook een meester in de kungfu. Op een dag toen hij over de markt liep, werd zijn geld gestolen door een zakkenroller. Hij draaide zich om en gaf de dief een harde klap, waarbij hij gebruikmaakte van zijn kungfu-vaardigheden. De dief viel dood neer.

Verscheidene gewapende BOV-agenten omsingelden hem. Ze waren zich bewust van Shi's vechtkunsten en sloegen hem genadeloos in elkaar. Shi vocht terug en verwondde enkele BOV-agenten. Ten slotte stelden de agenten hem buiten gevecht door zijn arm te breken met de loop van een geweer. Ze sloegen hem zo hard dat hij nog maar nauwelijks in leven was. Uiteindelijk kwam hij terecht in het werkkamp in Xinyang. In de gevangenis waren er vele mannen die Shi vroegen hen in de boeddhistische doctrine te onderwijzen. Sommige jonge mannen probeerden hem zelfs te aanbidden en vroegen hem hun kungfu te leren.

Ik voelde me gedrongen hem het evangelie te vertellen. Op een avond kwamen we bij elkaar. Ik deelde het evangelie met hem en op die avond nam Shi Zhou Ba Jezus aan en werd hij een wedergeboren christen, die berouw had over zijn zonden. Hij pakte zijn boeddhistische boeken, amuletten en tovermiddelen bij elkaar en vroeg mij ze te vernietigen.

Veel gevangenen kwamen uit gebroken gezinnen. Ik deelde het evangelie met hen en sommigen wijdden hun leven toe aan het volgen van Jezus. We doopten deze pasbekeerden in de visvijver. Twee van de nieuwe gelovigen, broeder Xi en broeder Sun, groeiden uit tot sterke christenen. Na zijn vrijlating werd broeder Xi voorganger van een kerk.

Op eerste kerstdag in 1985 kwamen broeder Shen en broeder An bij me op bezoek, namens de huisgemeenten. Vooral de kerstdagen waren zwaar

voor de gelovigen in de gevangenis. We werden gedwongen zwaar werk te doen terwijl we ernaar verlangden de geboorte van onze Here Jezus met onze broeders en zusters te vieren.

Toen de twee broeders in de gevangenis aankwamen, was ik aan het werk in het veld, menselijke uitwerpselen dragen. De autoriteiten zeiden tegen hen dat ze weg moesten gaan, maar ze hadden zo'n grote afstand afgelegd om mij te kunnen bezoeken dat ze buiten de poort wachtten.

Toen ik hoorde van mijn bezoekers, haastte ik me naar het gevangenis-kantoor. Normaal gesproken kregen gevangenen geen toestemming om hun bezoekers buiten de ontvangsthuis te ontmoeten, maar omdat ik een goede reputatie had, ging ik naar de gevangenisdirecteur en zei tegen hem: 'Twee familieleden uit mijn woonplaats zijn hierheen gekomen om mij te bezoeken! Ze moeten buiten blijven wachten, maar ze moeten gebruikmaken van het toilet. Wilt u hun alstublieft toestemming geven om de binnenplaats op te komen zodat ze naar het toilet kunnen gaan? Als u mij toestaat met hen mee te lopen, kunnen we elkaar even heel kort ontmoeten.'

Ik kon mijn oren bijna niet geloven, maar de directeur gaf toestemming!

Terwijl we daar samen liepen, konden we openlijk praten en ze brachten verslag uit van alles wat er gebeurde. 1985 was een krachtig jaar geweest voor huisgemeenten in heel China. Dankzij een grote opwekking was het evangelie wijd en zijd verbreid geraakt en er werden elke dag duizenden zielen aan de kerk toegevoegd. Tot op de dag van vandaag kijken Chinese christenen terug op 1985 als een sleuteljaar, een jaar van doorbraak. Wat ik hoorde, bemoedigde me zo dat ik van vreugde begon te huilen.

We gingen met ons drieën het toiletgebouw binnen en samen aanbaden we God om zo het kerstfeest te vieren. Ik knielde neer op de smerige vloer en bad: 'Heer, we hebben alleen dit smerige toilet om U in te aanbidden. Maar U begrijpt dat wel, want U liet uw hemelse glorie achter U en werd geboren in een smerige kribbe. U was bereid om het pad van gehoorzaamheid en lijden te bewandelen. Wij prijzen U op deze dag!'

Mijn twee bezoekers knielden naast mij neer en hand in hand baden we tot de Heer en bemoedigden we elkaar.

Op dat moment kwam een van de gevangenen, Yong, binnen en hij zag ons. Hij was een slechte man, met een gewelddadig karakter. Omdat hij voortdurend klikte over de andere gevangenen, was hij gepromoveerd tot groepsleider. Yong schreeuwde: ‘Yun, hoe durf je buitenstaanders het kamp binnen te brengen om samen met hen bijgelovige activiteiten uit te voeren! Ik ga je nu onmiddellijk aangeven bij de bewakers!’

Ik raakte vervuld met de Heilige Geest en ik beval hem: ‘In de naam van Jezus, hoe durf jij de levende God tegen te spreken? Ik beveel je om neer te knielen en berouw te hebben over je zonden. Neem de Heer aan en misschien zal Hij je vergeven!’

Op datzelfde moment, alsof hij door de bliksem getroffen was, knielde Yong neer en wij drieën legden hem de handen op en baden voor hem. Ik leerde dat er wonderen gebeuren wanneer we God gehoorzamen, in wat voor omstandigheden we ons ook bevinden. Nadat Yong de Heer had aangenomen, werd hij een goede vriend van mij. Zijn hart verlangde naar het Woord van de Heer. Omdat hij zo’n ontzettende herrieschopper was geweest, had hij veel vijanden onder de andere gevangenen. Om hem terug te pakken werd hij, nadat hij christen geworden was, door veel van de andere gevangenen vals beschuldigd.

Op een dag tijdens onze lunchpauze lag Yong op zijn bed en las hij stiekem in mijn bijbel, die ik zorgvuldig in onze cel had verborgen. Yong werd gesnapt. De bewakers pakten mijn bijbel af. Yong kreeg een woedeaanval en begon tegen hen te vechten. Hij beet een van de bewakers bijna een vinger af. Uiteindelijk overmeesterden ze hem en ze namen hem mee.

Twee broeders haastten zich naar mij toe en vertelden me wat er gebeurd was. Ik zei: ‘Laten we bidden en God vragen Yong te helpen.’

Ik bracht een bezoekje aan de bewakers om te proberen iets aan de situatie te veranderen, maar ze waren zo kwaad dat ze niet naar me wilden luisteren.

Op dat moment zag ik een van de leidinggevenden. Ik rende naar het hek en begon tegen hem te praten: ‘Kapitein Wong, het was mijn bijbel die Yong aan het lezen was. Ik weet dat dit een ernstige zaak is, maar kunt u mij alstublieft helpen om mijn bijbel terug te krijgen?’ Wong was een van

de leidinggeevenden die me vriendelijk behandeld had. Hij leed aan een afschuwelijke infectie in zijn keel die ervoor zorgde dat hij dag en nacht aan het hoesten was.

Kapitein Wong ging zijn kantoor binnen en schreeuwde tegen Yong: 'Wie denk je wel dat je bent om met ons te vechten? Ik zal je hier ernstig voor straffen! Maar geef me eerst Yuns bijbel.'

Een paar dagen later, toen alles weer wat tot rust gekomen was, vroeg kapitein Wong me naar zijn kantoor te komen. Hij leunde voorover en zei tegen me: 'Yun, ik heb in je bijbel zitten lezen, maar ik begrijp er niets van.'

Ik wist dat dit een van God gegeven kans was. Ik zei tegen hem: 'Wanneer u de Bijbel wilt begrijpen, is daar een heel eenvoudige oplossing voor. Allereerst moet u Jezus in uw hart aannemen. Vertrouw op Hem en Hij zal u helpen alles wat in dit boek onderwezen wordt te begrijpen. Kapitein Wong, de Bijbel zal u niet alleen vertellen hoe u gered kunt worden, maar Jezus zal u ook van uw keelinfectie genezen.'

Ik zag dat de Heilige Geest hem aanraakte. Ik sloot de deur van het kantoor en zei: 'Kapitein Wong, kniel alstublieft neer. Jezus is hier om u te zegenen.'

Hij knielde neer en bad: 'Jezus, ik geloof dat U God bent. Genees mij, alstublieft.'

Ik legde hem de handen op en hij had berouw over zijn zonden en nam de Heer aan. God bevrijdde hem van zijn kwelling en langzaam maar zeker werd hij weer helemaal gezond.

Vanaf dat moment werd broeder Wong een discipel van Jezus. De Heer zorgde ervoor dat hij promotie maakte en gaf hem een positie waarin hij meer autoriteit had, maar hij vergat mij nooit. Hij plaatste me over van het dragen van uitwerpselen naar de smederij. Vanaf dat moment werkte ik ook als waterdrager voor de bewakers.

Een bijkomend voordeel van deze nieuwe taak was dat ik meer tijd had om Bijbel te lezen en te bidden. Toen mijn familie bij me op bezoek kwam, mochten we samenkomen in de smederij.

Ik kreeg ook de opdracht om een kudde schapen op het veld te hoeden en om de vissen in de visvijvers te voeren. Van dit werk leerde ik een aan-

tal lessen. Ik leerde bijvoorbeeld dat we de schapen nooit moeten slaan als we willen dat ze ons volgen, maar dat we ze te eten moeten geven. Tijdens het voeren van de vissen had ik de kans om het evangelie te delen met de gevangenen die vlakbij de vijver werkten. Sommigen van hen geloofden in Jezus.

De tijd verstreek in het gevangenenkamp. Dagen werden weken, weken werden maanden. Het jaar 1986 ging voorbij en toen het jaar 1987. Deze hele periode hoorden de gevangenen het evangelie en velen van hen geloofden. Ik had het voortdurend erg druk met het tot discipel maken van nieuwe gelovigen. Het was fantastisch om te zien hoe ze groeiden in de genade van God en hoe ze het evangelie met anderen deelden.

Eindelijk werd het 1988. Over nog ongeveer drie maanden zou ik worden vrijgelaten. Ik was opgewonden en droomde van het moment dat ik in de armen van mijn vrouw Deling zou liggen. Isaac was nu al vier jaar, maar ik kende hem niet. Ik had zijn eerste stapjes niet gezien en zijn eerste woordjes niet gehoord. Ik hoopte dat hij me aardig zou vinden, maar hoe kon zo'n kleine jongen ooit begrijpen wat er met zijn vader gebeurd was?

Op een nacht, zonder waarschuwing vooraf, kreeg de gevangenis een opdracht van de nationale regering. Alle politieke gevangenen moesten zich verzamelen. Er werd aangekondigd dat dit incident met mij te maken had en dat ik nog niet jarig was.

De regering was naar mijn huis gegaan en had daar bijbels in beslag genomen die in het buitenland gedrukt waren, samen met aan mij gerichte brieven van Chinese voorgangers die zich buiten China bevonden. Het BOV maakte zich vooral erg druk om een van de brieven die broeder Xu aan me geschreven had.

In die brief stond: 'De Amerikaan Billy Graham komt naar China. Hij gaat op bezoek bij onze president en bij de eerste minister. Ik wil proberen hem te ontmoeten en hem van jouw zaak vertellen. Misschien kan hij ervoor zorgen dat je eerder vrijkomt. Beschrijf dus nauwkeurig op welke manier je in de gevangenis behandeld bent en vertel over al je ervaringen.'

Deze brief was in het geheim bij mij bezorgd. Ik had onmiddellijk gereageerd. Maar voordat mijn reactie bij broeder Xu was afgeleverd, had het BOV zowel zijn brief als mijn antwoord ontdekt.

In mijn brief aan broeder Xu had ik onder andere het volgende geschreven: 'Ik heb veel geleerd van het lijden. Ik ben niet boos omdat ik gevangenzit, omdat God de ware Rechter is. Hij zal alles rechtzetten. Het gevangenenkamp waar ik nu in zit, is als een groot kerkhof. De gevangenen lijden vreselijk. We zijn geketend en geboeid en we worden gedwongen tot het doen van ontzettend zwaar werk, van zonsopgang tot zonsondergang.

Ik ben gearresteerd omdat ik van God hou en omdat ik ernaar verlang elke ziel te bereiken. Hoewel het kruis dat ik draag zwaar is, is Gods genade mij genoeg. Mijn hart is vol van vreugde en ik zing nieuwe liederen voor mijn Heer. Halleluja! Glorie voor mijn God en Koning!'

Toen de agenten deze brieven ontdekten, reden ze onmiddellijk naar het kamp waar ik zat. Ze arriveerden rond middernacht en begonnen alle gevangenen in mijn cel over mij te ondervragen. Ik werd vastgebonden aan de ijzeren vlaggenmast in het midden van de binnenplaats. Later werd ik in een busje gepropt en naar een andere plaats gebracht, door verschillende ijzeren hekken geduwd en uiteindelijk opgesloten in een piepkleine donkere cel met een ijzeren deur. Het was meer een kast dan een cel. De ruimte was maar iets meer dan een meter hoog, iets meer dan een meter lang en zelfs nog minder dan een meter breed. De cel was zo klein dat ik niet rechtop kon staan en me niet uit kon strekken. Mijn beide handen waren achter mijn rug geboeid.

De cel was al lange tijd niet meer gebruikt en stonk vreselijk naar schimmel. Ik was duizelig en voelde me misselijk. De vloer was altijd vochtig, waardoor ik het ontzettend koud had, vooral 's nachts. Als ik aan dat kamertje terugdenk, denk ik niet aan 'mijn cel' maar aan 'mijn gekoelde doods-kist'!

Boven de ijzeren deur zat een piepklein raampje met drie tralies ervoor. Dat was het enige licht dat in deze cel doordrong.

De volgende ochtend kroop ik naar het raampje toe en ik keek naar buiten. Ik zag tjirpende vogels die van tak tot tak vlogen. Ik voelde me radeloos en begon een nieuw lied te zingen. Ik was als een vogel die ernaar verlangt vrij te zijn, maar die nu in een kooi was opgesloten, ver weg van de schitterende bergen, bossen en bomen. Ik verlangde ernaar als een vogel te zijn, vrij om te vliegen waarheen hij maar wil.

Ik was nog maar een paar maanden verwijderd van de vrijheid, maar nu leek het erop dat ik nog dieper in de problemen zat dan eerst. Ik vroeg de Heer: ‘Wanneer zal ik weer vrij zijn? Wanneer mag ik weer getuigen en uw wonderbaarlijke geschiedenis met andere mensen delen?’

Ik hief mijn handen zo hoog mogelijk op en hilde: ‘Heer, ik ben bereid uw wil te doen. O God, vertel me alstublieft waar ik ben. Waar ben ik? Waarom ben ik hier?’

Het woord van God kwam tot me via een bijbeltekst: ‘Ik, Johannes, uw broeder en deelgenoot in de verdrukking en in het koninkrijk en de volharding in Jezus, was op het eiland, genaamd Patmos, om het woord Gods en het getuigenis van Jezus’ (Openb.1:9).

Plotseling verdwenen de donkere wolken die zich in mijn hart samengepakt hadden. In die kleine, donkere cel stroomde mijn hart over van vreugde. Ik zei: ‘Heer, dank U. Zelfs toen ik nog maar zestien jaar oud was, legde U al een intens verlangen in mijn hart om uw Woord uit mijn hoofd te leren en het op mijn hart te binden. Ik dank U voor uw kostbare Bijbel. En nu, o Heer, wil ik U één ding vragen. Geef mij alstublieft in deze plaats opnieuw een bijbel, zodat ik uw woorden kan opzeggen.’

Plotseling hoorde ik dat iemand het hek opende en daarna mijn ijzeren deur. Twee agenten trokken me naar buiten en namen me mee naar de verhoorkamer. Toen ik daar aankwam, zag ik dat ik werd opgewacht door de chef van het BOV, samen met verscheidene provinciale leiders en de directeur van het werkkamp. Ze hadden stuk voor stuk een grimmige uitdrukking op hun gezicht. Ik zocht de ruimte af naar een stoel waar ik op kon gaan zitten. De chef van het BOV zei op strenge toon: ‘Kniel neer, jij aarts misdadiger! Realiseer je je wel wat een gruwelijke misdaden je begaan hebt?’

Hij wist niet dat ik in de loop der jaren gewend geraakt was aan deze manier van dreiging en intimidatie. Daarom knielde ik niet neer, maar antwoordde ik: ‘Sinds de dag dat ik gearresteerd ben, heb ik me aan alle regels binnen de gevangenis gehouden. Ik heb mezelf onderworpen aan de leiding, ik heb mijn werk gedaan zonder klagen en ik heb mijn medegevangenen geholpen. Ik ben twee keer verkozen tot beste gevangene en ik heb niets verkeerd gedaan in het gevangenenkamp.’

De gezichtsuitdrukking van deze hooggeplaatste BOV-agent veranderde. Hij schreeuwde: 'Hou je mond, smerige bedrieger! We hebben je dossier. Vier jaar geleden deed je net alsof je gek geworden was. Daarna ging je in hongerstaking om onze regering in moeilijkheden te brengen. Toen we je strafmaat bepaalden, dachten we dat je je leven gebeterd had en daarom hebben we je tot maar vier jaar veroordeeld. Maar na je aankomst in het gevangenenkamp is het van kwaad tot erger gegaan met jou en ben je gewoon verdergegaan met je religieuze activiteiten. We zijn bang dat je de hele gevangenis over zult nemen als we je achter de tralies houden.'

Ten eerste heb je contact gehad met buitenlanders en heb je bijgelovige literatuur uit het buitenland ontvangen. En nu, enkele maanden voor hun aankomst, wist jij al dat er een religieuze delegatie uit Amerika in China op bezoek komt! En wat nog erger is, je bent hiervan op de hoogte gesteld door Xu Yongze, de meest gezochte crimineel in heel China.

Ten tweede verzet je je altijd tegen onze regering en tegen ons religieuze beleid. Je opent het vuur op onze Drie-Zelf Patriottische Kerk en noemt haar een hoer. Gedurende de afgelopen vier jaar hebben wij geen enkele aanwijzing kunnen vinden waaruit blijkt dat je gedrag veranderd is of dat je spijt hebt van je vele misdaden.

Ten derde hebben we in de gevangenis als liefhebbende ouders voor je gezorgd, maar jij had het lef om een gedicht te schrijven waarin je beweert dat ons kamp als een kerkhof is, overwoekerd met doorns! Onze regering heeft alles geprobeerd om je om te vormen tot een nuttige, productieve inwoner van dit land, maar je hebt weerstand geboden aan al onze inspanningen.'

Hoe meer hij sprak, hoe bozer hij werd. Hij schreeuwde: 'Vandaag zullen we je een lesje leren dat je nooit zult vergeten, indringender dan je ooit hebt gehad! Misschien word je dan wakker en zal je gedrag eindelijk verbeteren.'

Er werden verscheidene bewakers binnengeroepen en hun werd opgedragen: 'Neem Yun mee en geef hem iets om over na te denken!'

Ik werd naar de martelkamer gebracht. Ze deden me handboeien om en gebruikten stroomstokken, zwepen en stokken om me te slaan en te martelen. Mijn vlees werd opengescheurd en mijn lichaam was overdekt

met wonden. Voordat ik het bewustzijn verloor, sprak de Heer tot mij: ‘Dit is je roeping. Je moet dit lijden geduldig verdragen voor het woord van God en het getuigenis van Jezus.’

Toen ik bijkwam, lag ik nog steeds als een dode man op de grond. De bewakers namen me mee en gooiden me weer in de kleine cel. Mijn handen en mijn voeten werden met boeien geketend.

Diezelfde nacht gaf de Heer mij een levensechte droom. In die droom schoten mijn handboeien plotseling los en was ik vrij! In de droom las ik in een studiebijbel. Ik preekte voor een aantal broeders met wie ik in de gevangenis had gezeten en moedigde hen aan van de Heer te getuigen. De katholieke eerwaarde Yu liep vol blijdschap naar me toe en herhaalde telkens: ‘Jezus heeft over alles getriomfeerd! Jezus heeft over alles getriomfeerd!’ Ik zei tegen hem: ‘Toen ik nog maar net in deze kleine donkere cel zat opgesloten, heb ik God gebeden om een bijbel zodat ik die zou kunnen bestuderen.’ Daarna, in de droom, dankten we samen onze Heer in de hemel.

Toen ik uit deze droom ontwaakte, ontdekte ik dat de handboeien nog steeds om mijn handen zaten, maar de Heilige Geest zei tegen me: ‘Ontspan je handen.’ Zodra ik dit deed, vielen de boeien van mijn handen! Ik bad tot de Heer, in overeenstemming met wat ik in de droom gezien had. Ik zei: ‘Here Jezus, ik hou van U. Dank U dat U mij in staat stelt om te zingen. Geef me alstublieft een bijbel.’

De volgende ochtend rond acht uur gebeurde er iets ongelofelijks. De gevangenisdirecteur opende het ijzeren hek en liep naar mijn cel. Hij riep mijn naam: ‘Yun, hoewel je vele misdaden op je geweten hebt, respecteren we je geloof nog steeds. We hebben gisteren een vergadering gehad en we hebben besloten je een bijbel te geven. Kom hier en pak hem aan.’

Ik deed de handboeien gauw weer om. Ik strekte mijn handen uit naar de bijbel en bedankte de directeur. Hij zei tegen me: ‘Yun, bestudeer je bijbel alsjeblieft goed en bekeer je van je misdaden zodat je een nuttig mens kunt worden.’ Hij deed de deur op slot en vertrok.

Ik knielde neer en huilde, ik dankte de Heer voor dit grote geschenk. Ik kon bijna niet geloven dat mijn droom uitgekomen was! Het hebben van een bijbel of enige andere vorm van christelijke literatuur was absoluut

niet toegestaan, voor geen enkele gevangene, maar toch had God mij op een wonderbaarlijke manier voorzien van een bijbel!

Door dit incident heen liet God mij zien dat, ondanks de slechte bedoelingen die mensen met mij hadden, Hij me niet vergeten was en dat Hij mijn levensloop in zijn hand hield. Er is geen enkele regering of menselijke macht die de almachtige God ervan kan weerhouden zijn plannen uit te voeren! Het deed me denken aan de tijd dat ik nog maar zestien jaar oud was, toen God op wonderbaarlijke wijze in mijn eerste bijbel had voorzien. En nu was ik hier, inmiddels dertig jaar oud, helemaal alleen in een piepkleine, donkere, smerige cel, maar Gods voorzienigheid en zijn macht waren niet minder geworden!

Mijn handen trilden. Langzaam opende ik mijn bijbel bij de laatste bladzijde: 'Hij, die deze dingen getuigt, zegt: Ja, Ik kom spoedig. Amen, kom, Here Jezus! De genade van de Here Jezus zij met allen' (Openb.22:20-21).

In de drie maanden die daarop volgden, bleef ik in deze cel, geïsoleerd van alles. Er kwam alleen wat licht door het kleine raampje, maar dat was genoeg om bij te lezen. In de eerste tien dagen las ik de hele Bijbel door. Ik gebruikte deze tijd om in totaal 55 hoofdstukken uit de Bijbel uit mijn hoofd te leren, van Hebreëen tot Openbaring.

God hielp me om zijn Woord te begrijpen en nog meer van Hem te gaan houden. Dit was een kostbare tijd van gemeenschap met Jezus. Hij liet me glimpjes zien van de toekomst van de Chinese kerk en over de manier waarop we het evangelie aan de onbereikte delen van de wereld zullen brengen en terug naar Jeruzalem voor de wederkomst van de Heer.

Eén maand voor mijn straf van vier jaar erop zat, had ik een fantastische droom. Ik zag een oude vrouw met grijs haar. Ze droeg maanlicht in haar handen. Ze liep glimlachend naar me toe. Toen realiseerde ik me dat het mijn eigen lieve moeder was. Ik rende vooruit en sprong in haar armen. Ze keek me met liefdevolle ogen aan en zei: 'Mijn kind, wees niet bang.'

Ik werd wakker en mijn geest was vol van vreugde. Ik vond het jammer dat het alleen maar een droom was, maar ik bad dat deze droom waarheid zou worden en dat ik mijn moeder zou weerzien.

Drie dagen later, rond elf uur 's ochtends, kwam er een bewaker mijn cel binnen en hij nam me mee naar het hoofdkantoor. Toen ik de kamer

binnenstapte, rende mijn moeder op me af! Ze omhelsde me en hilde. Ze zag dat ik handboeien om had, broodmager was en dat mijn huid geel geworden was wegens gebrek aan zonlicht. Ze kon haar tranen niet bedwingen. Ik zei: ‘Mama, ik wil je graag troosten. Dit is allemaal ter wille van Jezus.’

Mijn moeder viel me in de rede en zei: ‘Mama weet het. Je vrouw en je familie denken dag en nacht aan je en verlangen naar het moment dat je terug zult komen naar huis. Mijn kind, onthoud de woorden van je moeder: “Luister naar de woorden van boven en gehoorzaam de stem van God. Wees niet bang.”’

Ze streelde me over mijn handen en voelde aan de strakke handboeien. Haar hart was gebroken. De bewaker die toezicht hield, zei: ‘Schiet op! Praat eens een beetje door! Je mag eigenlijk helemaal geen bezoek hebben, maar we weten dat je moeder van ver gekomen is om je te kunnen zien. Schiet op, beëindig het gesprek voor we betrappt worden!’

Mijn moeder zei: ‘Zoon, sinds ik hier aankwam heb ik drie dagen lang naar je gezocht. Niemand wist waar je was. Maar afgelopen nacht heeft een engel van de Heer in een droom tot mij gesproken. Hij zei: “Wees niet bang. Je zult je zoon ontmoeten.” Vanochtend zag deze bewaker me voor het hek van de gevangenis staan. Hij is een gelovige. Hij wist dat ik op zoek was naar jou. Hij zei tegen me: “Uw zoon zit opgesloten in een piepkleine cel, in eenzame opsluiting.” Deze vriendelijke man heeft ervoor gezorgd dat wij elkaar vandaag konden ontmoeten.’ Ze draaide zich om naar de bewaker en zei: ‘God zal u zeker zegenen voor uw vriendelijke daad.’

Ik vroeg de bewaker of ik een brief aan mijn vrouw en zoon mocht schrijven. Hij gaf me pen en papier en maakte mijn rechterhandboei los. Mijn hand trilde terwijl ik aan mijn geliefde familie schreef en hen aanspoorde trouw te blijven aan de Heer en het evangelie te verkondigen aan de verlorenen.

Toen ik naar mijn cel terugkeerde, draaide ik me nog eens om en keek in de liefdevolle ogen van mijn moeder. Ze stak haar hand op en zwaaide naar me.

Broeder Xu was zich ervan bewust dat de autoriteiten zijn brief aan mij onderschept hadden, maar hij besloot evengoed te proberen Billy Graham te ontmoeten op zijn reis naar Peking. Hij had besloten dat het het risico waard was om te proberen de waarheid bekend te maken over wat er werkelijk gebeurde in China. Xu maakte zich zorgen dat Gods kerk in China vertegenwoordigd zou worden door de Drie-Zelf Patriotische Beweging en niet door de huisgemeenten.

De Amerikaanse voorganger zou de leiders van de Drie-Zelf Kerk op 17 april 1988 ontmoeten. Via een gezamenlijke vriend regelde Xu dat hij Billy Graham later die dag zou ontmoeten.

Die ontmoeting vond nooit plaats.

Broeder Xu werd op 16 april om vier uur 's middag, tijdens een bezoekje aan het park, gearresteerd door agenten in burger die voor het ministerie van Staatsveiligheid werkten. Door onze brieven waren de autoriteiten op de hoogte van zijn plannen en ze hadden een gigantische beveiligingsoperatie in gang gezet om hem te stoppen voor hij de kans kreeg Billy Graham te ontmoeten.

Het nieuws van Xu's arrestatie werd over de hele wereld bekend en een buitenlandse christelijke schrijver schreef er het volgende over: 'Als we kijken naar het soort werk dat Xu doet en naar de invloed die dat heeft, zouden we hem terecht de "Billy Graham van China" kunnen noemen. Het is dus nogal ironisch dat hij gearresteerd werd op het moment dat hij probeerde Billy Graham te ontmoeten.'

Wegens deze moedige poging bracht broeder Xu drie jaar door in de gevangenis, uiteindelijk werd hij in 1991 vrijgelaten. Tot die tijd werd hij vastgehouden in een gevangenis in de provincie Henan, in het district Zhenping, zonder ooit officieel in staat van beschuldiging te zijn gesteld.

16

God stort zijn geweldige kracht uit

*'Want Gij hebt ons getoetst, o God,
ons geloutherd, gelijk men zilver loutert;
Gij hebt ons in het net gebracht,
banden gelegd om onze heupen;
Gij deedt mensen over ons hoofd rijden,
wij zijn door vuur en door water gegaan;
maar Gij voerdet ons uit in de overvloed. (...)
Komt, hoort, en ik wil vertellen, gij allen die God vreest,
wat Hij gedaan heeft aan mijn ziel.'*
Psalm 66:10-12,16

Voor mijn vier jaar voorbij waren, was ik diep in de problemen geraakt en in een piepkleine cel gepropt. Ik dacht dat ik nu zeker ter dood veroordeeld zou worden.

Op een ochtend kwam er een bewaker en werd ik meegenomen naar een open verhoorsessie die de hele dag zou duren. Ik was net klaar met mijn tijd van gebed tot de Heer en had Hem met mijn hele hart aanbeden.

Toen de bewaker de blijdschap op mijn gezicht zag, vroeg hij: 'Wat voor een leuke droom heb jij afgelopen nacht gehad dat je zo blij bent?' Ik ging door met zingen.

De bewaker onderbrak me: 'Wees maar niet al te blij. Vandaag zul je je hachelijke toestand onder ogen moeten zien. Aan het einde van de dag zul je niet meer zingen.'

Hij controleerde mijn handboeien en duwde me in de richting van de verhoorkamer. Ik zag dat er daar al acht functionarissen in dienst van de regering op mij zaten te wachten. Op een tafeltje lag een collectie van ver-

schillende martelwerktuigen. God had de angst al uit mijn hart weggenomen, dus ik inspecteerde deze instrumenten zonder enige angst.

Ik ging op een stoel zitten.

Een van de rechters zei: 'Yun, dit is je laatste kans. Ik heb de macht om je tot nog eens vijftien of twintig jaar gevangenisstraf te veroordelen als je niet meewerkt en weigert je misdaden te bekennen.'

Ik keek hem aan en zei niets.

De onderdirecteur van het provinciale kantoor van het BOV zei: 'Yun, volgens je dossier heb je geregeld contact gehad met de misdadiger Xu Yongze. Je hebt in contact gestaan met buitenlanders om een samenzwering tegen onze regering op te zetten. Deze feiten zijn genoeg om je ter dood te veroordelen als wij dat zouden willen. Maar op dit moment willen we dat je volmondig erkent dat je deze misdaden gepleegd hebt. Vertel ons wie Xu's belangrijkste leiders zijn. Als je ons hun namen vertelt, zullen we genade met je hebben. Anders zal het je berouwen.'

Plotseling voelde ik woede oplaaien in mijn binnenste. Ik ging staan en hief mijn geboeide handen op. Met een luide stem verklaarde ik: 'Zeg maar niets meer! Ik ben volledig bereid de doodstraf te ondergaan! Ik zal jullie geen antwoord geven. Doe met mij wat jullie willen!'

Daarna ging ik weer zitten.

En in stilte, diep in mijn hart, zei ik: 'Here Jezus, zelfs als ze me vermoorden, zal ik nog steeds van U houden.'

Iedereen in de kamer was stomverbaasd. Een ervaren rechter van de provinciale regering zei: 'Goed dan, Yun. We weten dat je een oprechte christen bent. Maar onze regering wil je graag helpen. We zijn niet van plan je te doden, dus wind je niet zo op. Luister gewoon naar de vragen die we je stellen. Ga voor vandaag maar terug naar je cel. Over een paar dagen zullen we je weer laten roepen en dan kun je ons je antwoord geven.'

Toen ik opnieuw in mijn eentje op de vochtige vloer zat, zong ik:

O Heer, ik weet niet wat de dag van morgen brengt.

Maar ik zou liever voor U sterven,

omdat ik weet dat U mij hebt uitgekozen

en mij hebt geroepen om U te gehoorzamen en lief te hebben.

Een paar dagen later, rond negen uur 's ochtends, werd ik opgehaald door de gevangenisdirecteur zelf. Ik was verbaasd toen hij zei: 'Yun, pak al je spullen bij elkaar en bereid je erop voor deze cel te verlaten.'

Ik vroeg: 'Waarom?'

Hij antwoordde: 'We sturen je terug naar de gevangenis waar je eerst gezeten hebt. Daar zul je opnieuw voor de rechter moeten verschijnen.'

Ik werd per politieauto helemaal naar Nanyang teruggebracht. Mijn deken, mijn kleding, mijn bijbel en de andere dingen die ik op deze wereld bezat nam ik mee. Ik kreeg handboeien om en moest achter in de auto gaan zitten, tussen twee gewapende bewakers in.

Het was laat in de middag toen we in Nanyang aankwamen. Het was bijna vier jaar geleden sinds ik voor het laatst in mijn woonplaats geweest was. Maar in plaats van naar het politiebureau te gaan reden we een grote binnenplaats op. Ik zag een uithangbord met daarop de tekst: 'Prefectuur Bureau voor Openbare Veiligheid'.

De bewakers deden mij mijn handboeien af en gaven me toestemming om mijn handen en mijn gezicht te wassen. Ze brachten me naar een luxueuze vergaderzaal. Er zaten al zo'n twaalf mensen op me te wachten. Onder de aanwezigen bevonden zich de directeur van het BOV, de directeur van het Bureau voor Religieuze Zaken, plaatselijke afgevaardigden van de Communistische Partij en een aantal leiders van de Drie-Zelf Kerk.

De BOV-directeur zei: 'Yun, we denken dat je al weet hoe ernstig je situatie is, dus het is niet nodig dat we de tenlasteleggingen nog eens herhalen. Volgens onze wet zouden we je tot een langere straf moeten veroordelen, maar we denken dat je te koppig bent om je gedrag te veranderen. Onze verschillende departementen hebben erover gediscussieerd en uiteindelijk het besluit genomen je naar huis te laten gaan.'

De Heilige Geest herinnerde mij aan het woord: 'Gij zoudt geen macht tegen Mij hebben, indien het u niet van boven gegeven ware' (Joh. 19:11).

De staatsambtenaren gingen verder: 'We hebben wel een paar voorwaarden waarmee je moet instemmen voordat we je laten gaan...'

- (1) Gedurende twee jaar kun je geen aanspraak maken op politieke rechten. We staan niet toe dat je de schande vanwege het feit dat je een politieke gevangene bent geweest zult ontlopen.
- (2) Gedurende twee jaar zul je onder streng politietoezicht staan.
- (3) Je moet je elke maand melden bij het BOV en daar vertellen wat je die maand gedaan hebt.
- (4) Je mag je niet buiten je dorp begeven. Je mag nergens heen om te preken. Als er iemand naar jouw huis toe komt om je te ontmoeten, moet je dat doorgeven aan de plaatselijke autoriteiten. Als je dat niet doet, zullen we je streng straffen.
- (5) Je moet je aansluiten bij een Drie-Zelf Patriottische Kerk die door onze regering erkend en goedgekeurd is.'

Nadat deze vijf punten waren voorgelezen, vroegen ze mij een papier te ondertekenen waarop stond dat ik akkoord ging met deze voorwaarden.

Ik antwoordde beleefd: 'Beste, edelachtbare leiders, er is één voorwaarde waaraan ik niet kan voldoen. De vijfde. Ik kan en wil me niet aansluiten bij de Drie-Zelf Kerk. Het is een nationale politieke organisatie. Mijn politieke rechten zijn me ontnegd, dus dan ben ik ook niet bevoegd om me aan te sluiten bij de Drie-Zelf Kerk.'

Ze voelden wel aan dat mijn bewering enige logica bevatte. Ze wisten niet wat ze hierop moesten antwoorden, dus gaven ze me een ernstige waarschuwing: 'Yun, we weten dat je net als een hond bent die maar niet kan ophouden uit de vuilnisbak te eten. We weten dat het niet gemakkelijk voor je is om je gedrag te veranderen. Hoe slim je ook denkt dat je bent, als je je volgelingen tegen het religieuze beleid in dit land blijft opstoken, zul je de gevolgen daarvan de rest van je leven dragen.'

Ik ontdekte dat ze al een buskaartje voor me gekocht hadden waarmee ik kon terugkeren naar het dorp waar ik woonde. Het was de laatste bus van die avond. Ik werd met een auto naar het station gebracht. Mijn hart barstte bijna van blijdschap en dankbaarheid.

Het was 25 januari 1988 – op de dag af vier jaar sinds ik in het politiebuisje naar Nanyang was teruggebracht, op een vreselijk pijnlijke manier aan een stalen rail geboeid en helemaal doorweekt met mijn eigen bloed.

Het was ook op de dag af vier jaar geleden dat ik met mijn vierenzeventig dagen durende vasten was begonnen.

Ik werd eindelijk uit de gevangenis vrijgelaten!

Vlak voor middernacht stapte ik uit, vlakbij mijn dorp. Ik liep over het donkere, ijzige paadje dat naar mijn huis leidde. Ik wist dat mijn familie enorm geleden had tijdens mijn afwezigheid.

Ik haastte me over het smalle paadje en liep langs een rijtje huizen. De rook steeg op uit de schoorstenen; het vuur in de huizen beschermde de bewoners tegen de ijzige winterse temperatuur.

Ik zag mijn huis. Ik bleef even staan en genoot van het moment. Het leek wel of ik droomde.

Ik had zoveel meegemaakt in die vier jaar, maar God was trouw gebleven. Ik had een hele serie afschuwelijke martelingen doorstaan, maar God bleef trouw. Ik was naar rechtszalen en voor rechters gesleept, maar God bleef trouw. Ik had honger gehad, dorst gehad en was flauwgevallen van uitputting, maar God bleef trouw.

Door alles heen was God er voortdurend voor mij, trouw en liefdevol. Hij had me nooit verlaten of verloochend. Zijn genade was altijd genoeg en Hij voorzag in al mijn noden.

Ik leed niet voor Jezus in de gevangenis. Nee! Ik was daar samen met Jezus en elke dag ervoer ik zijn bijna tastbare aanwezigheid, zijn vreugde en vrede. Het zijn niet de mensen die wegens het evangelie in de gevangenis zitten die lijden. Het zijn de mensen die de intieme omgang met God nooit ervaren die lijden.

Op een bepaalde manier vond ik het moeilijk om de gevangenis te verlaten, hoewel ik nu vrij was. Binnen in de gevangenis was de geestelijke gemeenschap met mijn medegevangenen vol liefde en heel diepgaand geweest. De band die we opbouwden, was ontzettend sterk. We dienden elkaar in liefde en deelden ons hele leven met elkaar. In de wereld daarbuiten zijn mensen vaak druk met van alles en nog wat. De meeste relaties die we hebben, blijven oppervlakkig.

Mijn familie verwachtte me niet. Ze wisten ongeveer wanneer ik vrij zou komen, maar ze hadden geen bericht van de autoriteiten ontvangen. Ik ontdekte dat de voordeur van mijn huis op slot zat. Ik klopte aan en

mijn lieve vrouw Deling opende de deur en liet me binnen, ze was stomverbaasd. Mijn zoontje Isaac lag al te slapen. Deling maakte hem wakker en met zijn tweeën staarden ze me met wijdopen ogen aan, terwijl ze probeerden te geloven dat ik het echt was, en dat het geen droom of een visioen was.

Isaac was nu vier jaar oud, maar we hadden elkaar nog nooit gezien. Hij hield zijn moeder stevig vast en vroeg: ‘Wie is dat? Dat is niet mijn vader! Wie is dat?’ Dat sneed me door mijn ziel, maar in de dagen die volgden, wende mijn zoon aan mij en durfde hij wat dichterbij te komen.

We knielden allemaal neer en dankten God dat Hij ons weer bij elkaar gebracht had. Daarna omhelsden Deling en ik elkaar, we lachten en huilden de hele nacht en vertelden elkaar welke worstelingen we doorgemaakt hadden en hoe goed God voor ons geweest was.

Mijn moeder was er niet toen ik thuiskwam. Ze was naar Nanyang afgereisd in de hoop dat ze er daar achter zou kunnen komen wanneer ik vrijgelaten zou worden. De autoriteiten negeerden haar echter en wilden geen van haar vragen beantwoorden. De tweede avond na mijn vrijlating kwam ze thuis, ontmoedigd en met een gebroken hart. U kunt u wel voorstellen hoe ongelofelijk blij ze was toen ze zag dat ik al thuis was!

Op een nacht, drie dagen na mijn vrijlating, kreeg ik een vreemde droom. Ik wist echter onmiddellijk dat hij van de Heer afkomstig was.

In mijn droom werd ik achtervolgd door een menigte christenen. Ik had een heldere lamp in mijn handen, ter grootte van een ei. De mensen probeerden het licht van me af te pakken, dus ik probeerde het te verbergen, maar de lamp bleef door mijn kleding heen stralen. Wat ik ook deed, de mensen bleven me achtervolgen.

Ik werd wakker en ontdekte dat mijn shirt nat was van het zweet. Ik maakte mijn vrouw wakker en zei tegen haar: ‘We moeten bidden. Ik heb een beangstigende droom gehad.’ Toen ik haar de details vertelde, zei Deling: ‘De Heer vertelt ons dat het te moeilijk is om jou voor de gelovigen te verbergen. Als ze ontdekken dat je hier bent, zullen ze hiernaartoe komen om je op te zoeken en dan zullen de autoriteiten hen arresteren. Dat is de reden dat ze je uit de gevangenis hebben vrijgelaten. Ze willen jou als een lamp gebruiken, om motten aan te trekken. Als de

gelovigen hiernaartoe komen, zullen de autoriteiten die gelegenheid aangrijpen om ze op te pakken.’

De droom kwam uit. Twee weken nadat ik thuisgekomen was, vond er een grote vergadering plaats van het BOV en van het congres. Tijdens die vergadering verklaarden ze dat er in China een totale godsdienstvrijheid was. Ze bekritiseerden de huisgemeenten. Ze kondigden aan dat ik onder streng toezicht stond van de lokale regering en vertelden de gedelegeerden over de vijf voorwaarden die ze me voor mijn vrijlating hadden opgedrongen. Ze probeerden me tijdens de vergadering te schande te maken.

Op een dag kwamen er, nog voor zonsopgang, enkele belangrijke medewerkers naar mijn huis toe. Ze namen me mee naar een speciale leiderschapsvergadering. Het vuur van de Heilige Geest brandde in mijn hart. We baden allemaal om opwekking. Vele jonge mensen huilden voor Gods aangezicht. We wijdden onze levens allemaal opnieuw toe aan de plannen van de Heer.

Het vuur van de Heilige Geest brandde in Nanyang, het district waar ik woonde. In korte tijd vonden er veel wonderen plaats en duizenden mensen bekeerden zich. Het vuur verspreidde zich vervolgens naar andere plaatsen.

Ik werd goed in de gaten gehouden, dus ik kon niet overal heen gaan waar ik naartoe wilde. Ik moest toestemming vragen als ik mijn dorp uit wilde. Ik moest me elke maand melden bij de plaatselijke afdeling van het BOV en verslag uitbrengen over mijn activiteiten. Dit was een doorn in het vlees voor mij.

Op een dag bad ik: ‘Heer, U hebt tegen Petrus gezegd dat we God moeten gehoorzamen in plaats van mensen, dus van nu af aan zal ik me niet meer bij de regering melden. Ik wil alleen U gehoorzamen.’

De Heer sprak onmiddellijk tot mijn hart: ‘Onderwerpt u aan alle menselijke instellingen, om des Heren wil (...) Want zó is de wil van God, dat gij door goed te doen de mond snoert aan de onwetendheid van de onverstandige mensen’ (1Petr.2:13,15).

Daarom deed ik de eerste twee jaar precies wat er van me verlangd werd en meldde ik me elke maand bij het BOV. Ik maakte gebruik van elke

gelegenheid om het Woord van God met de agenten te delen. Tijdens mijn verslag van mijn activiteiten vertelde ik hun nooit waar ik heen geweest was om het evangelie te prediken. Mijn rapportage bestond slechts uit de openbaringen die de Heer me in die maand met betrekking tot zijn Woord had gegeven.

In maart 1988 hoorden we dat er in het zuiden van China, in de stad Guangzhou, bijbels te krijgen waren. Buitenlandse christenen hadden deze bijbels via Hongkong over de grens gebracht. Ik hoorde ook over een Amerikaanse voorganger die zich in Hongkong gevestigd had en die met zijn hele hart van China hield. Hij sprak de taal vloeiend en kon ook in het Chinees preken.

Toen mijn vrouw over deze Amerikaanse voorganger hoorde, moedigde ze me aan om hem in Guangzhou te gaan opzoeken en een aantal bijbels voor onze kerk op te halen. Ze zei tegen me dat ik me geen zorgen moest maken over onze plaatselijke autoriteiten. Ze zou een excuus verzinnen, een verklaring waarom ik ons dorp had verlaten.

Ik begon aan de dertig uur durende treinreis naar Guangzhou en ontmoette deze Amerikaanse broeder. Hij vertelde mij hoeveel hij van China hield en dat hij bereid was om zijn leven op te offeren voor het Chinese volk. Mijn hart sprong op. Dit was het allereerste contact dat ik ooit met westerse gelovigen had gehad. Ze brachten tassen vol bijbels over de grens, bijbels waar onze huisgemeenten zo ontzettend veel behoefte aan hadden.

Vanaf dit moment begonnen we kleine aantallen buitenlanders in ons midden te ontvangen. We genoten van hun aanwezigheid en waren dankbaar voor alle bijbels en andere materialen waarvan ze ons voorzagen, maar soms viel het niet mee om hen als gast te hebben. We stonden in die tijd bijvoorbeeld altijd om vijf uur op voor onze dagelijkse bidstond. Na het gebed en het ontbijt werkten we tot middernacht ijverig voor de Heer.

De gelovigen uit de huisgemeenten genoten er erg van om naar lange preken over het Woord van God te luisteren. Vele Chinese voorgangers preekten krachtig en zonder ophouden, enkele uren achter elkaar. Daarna, na een eetpauze, gingen ze nog een paar uur verder. We leefden dag na dag volgens dit ritme. We ontdekten dat sommigen van onze buitenlandse

gastprekers maar vijfenveertig minuten konden preken en dat ze dan niets meer te zeggen hadden! We vroegen dus of alleen die mensen naar ons toe wilden komen die ons minstens twee uur achter elkaar konden onderwijzen.

1989 was een bijzonder belangrijk jaar voor de huisgemeenten. We begonnen steeds meer een eenheid te vormen om zo onze oogst te bereiken. Op 4 juni vond de massaslachting op het Plein van de Hemelse Vrede plaats, een gebeurtenis die vele harten veranderde. Het communisme werd hierdoor in de ogen van miljoenen mensen in diskrediet gebracht en dat was voor hen de aanzet om op zoek te gaan naar de geestelijke waarheid.

In 1989 brak de kracht van de Heilige Geest uit in heel China, op talloze verschillende manieren. Steeds minder mensen wilden lid worden van de Communistische Partij, terwijl steeds meer mensen zich bij de christelijke kerk wilden aansluiten.

Van 1978 tot 1989 bestond het grootste deel van de gelovigen uit oudere boeren, maar vanaf 1989 begonnen vele goedopgeleide studenten en regeringsfunctionarissen Christus te volgen. Zelfs een aantal doorgewinterde communisten keerde de lege marxistische ideologie de rug toe en besloot Jezus aan te nemen.

Zelfs in mijn eigen dorp wierp het evangelie grote vrucht af. Verscheidene leden van de Communistische Partij trokken hun lidmaatschap in, geloofden in Jezus, lieten zich dopen en begonnen het evangelie te verkondigen! Vele zondaren vonden redding en vele zieken werden genezen. De kracht van het evangelie werd het belangrijkste gespreksonderwerp onder de dorpelingen. Iedereen leek te zijn gegrepen door de enorme kracht en de reële aanwezigheid van God. Zelfs de burens die mijn vrouw bespot hadden in de jaren dat ik in de gevangenis zat, bekeerden zich en werden standvastige gelovigen. Ze hadden ontzettend veel spijt van de manier waarop ze mijn familie vervolgd hadden.

Tijdens de nacht van mijn arrestatie in 1983 had ik geschreeuwd: 'Ik ben een hemelse man! Ik woon in Evangeliedorp!' Deze woorden werden nu waarheid! Door de genade van God veranderde ons dorp echt in een dorp dat vol was van het evangelie.

De autoriteiten wisten dat er veel mensen gered werden en dat er veel wonderen gebeurden, maar ze besloten om op de politiebureaus te blijven en de huisgemeenten niet te vervolgen. Ze waren bang om zich met ons te bemoeien, omdat ze wisten dat hier een grote kracht aan het werk was. Ze wisten dat het dom en gevaarlijk zou zijn om te proberen Gods volk tegen te werken.

Onze medewerkers hadden nooit een Bijbelschool gevolgd, maar ze waren werkelijk vol van de Heilige Geest. Elke keer dat zij het evangelie verkondigden, waren de mensen stomverbaasd over hun onderwijs en de naam van Jezus raakte steeds meer bekend. 'Toen zij (...) bemerkten hadden, dat zij ongeletterde en eenvoudige mensen uit het volk waren, verwonderden zij zich, en zij herkenden hen, dat zij met Jezus geweest waren' (Hand.4:13).

Alle christelijke leiders hadden het zo druk dat we geen tijd hadden om goed te eten of zelfs maar tijd met onze eigen gezinnen door te brengen. Overall klonk een Macedonische roep om over te komen en het evangelie te verkondigen. Het was een ongelofelijke periode waarin we probeerden God bij te houden en de oogst binnen te brengen nu het nog dag was.

Op een gegeven moment werd ik uitgenodigd om speciale samenkomsten te leiden in Wenzhou, in de provincie Zhejiang. Er gebeurden grote wonderen. Blinden konden zien, doven konden horen en verlamden konden lopen. We waren omringd met mensen die de Heer wanhopig hard nodig hadden. Ze raakten zelfs mijn kleding aan in de hoop dat ze zo genezing van de Heer zouden ontvangen. Uiteindelijk waren er maar liefst zes of zeven sterke medewerkers voor nodig om me bij de menigte vandaan te dragen, de samenkomst uit.

In de provincie Anhui kwamen meer dan tweeduizend mensen samen voor een dienst. Terwijl ik sprak, werden er vier mensen naar voren gebracht. Iedereen die deze mensen kende, dacht dat ze door demonen bezeten waren. Het was in al die jaren nog nooit iemand gelukt om hen onder controle te krijgen. Dokters en specialisten hadden geprobeerd hen te genezen, maar hun toestand was alleen maar erger geworden.

Een van deze mannen was een vreselijke plaag voor de kerk. Hij probeerde geregeld de voorganger te vermoorden en eiste dat de voor-

ganger zich voor hem zou buigen en de demonen in hem aanbidden. Hij werd als gevaarlijk beschouwd, dus tijdens zijn hevigste aanvallen deed de politie hem handboeien om. De gelovigen baden al enige tijd voor deze man, maar er was nog geen verbetering.

Toen we in Jezus' naam voor deze vier geplaagde mensen baden, werden drie van hen onmiddellijk vrij gezet. De man met de moorddadige geest vocht echter hevig. We bleven tot vier uur 's nachts vurig voor vrijzetting bidden, maar hij ging gewoon door met vloeken en met het uiten van bedreigingen. Hij was er vooral op gebrand mij te vermoorden. De krachten van de duisternis in die man bespotten me en zeiden: 'Je zegt dat je macht hebt over demonen, maar je kunt mij niet uitdrijven! Dit is mijn thuis en ik ga nergens anders heen!'

We probeerden urenlang alle technieken die we konden bedenken. We baden allerlei verschillende gebeden, maar niets hielp. Uiteindelijk, uit pure frustratie, gaven we het allemaal op. We gingen zitten en zeiden: 'We kunnen niets doen.'

Plotseling, terwijl we allemaal verslagen op de grond zaten, kwam de Geest van God over ons en de man die door demonen bezeten was begon hevig en ongecontroleerd te schudden. We sprongen op en legden deze man de handen op. De demonen verlieten hem onmiddellijk.

Die ochtend leerden we een les. Als we aan het eind van onze krachten geraken, is dat geen treurig einde, maar juist een begin. We beginnen dan te putten uit Gods oneindige bronnen. Als we zwak zijn, zijn we juist sterk in God.

In deze periode was de honger die de mensen naar God hadden, ongelofelijk intens. Tenzij u zelf zo'n situatie hebt meegemaakt, is het moeilijk om uit te leggen hoe dat is. In sommige gebieden was de uitstorting van Gods kracht zo heftig dat mensen onderweg naar de samenkomsten al door de Heilige Geest overtuigd werden. Ze knielden neer op de weg en hadden berouw over hun zonden.

De nood was zo groot dat we niet wisten waar we moesten beginnen. Broeder Zhang Rongliang en zijn medewerkers vroegen: 'Wat kunnen we doen? We worden overal uitgenodigd om reddings- en genezingsdiensten te leiden. We zijn als kaarsen die aan twee kanten tegelijk branden.'

Op een dag hoorde ik een heldere stem zeggen: ‘Ga de wildernis in en bid. Je moet bidden en dan preken. Bid eerst en preek daarna.’

Op dat moment hadden veel leiders het op hun hart om nieuwe gelovigen te gaan trainen. We hadden ons tot dan toe gericht op evangelisatie, maar besloten nu om niet alleen zielen te winnen maar ze ook te voeden en ze te zien opgroeien tot discipelen van de Heer.

In april 1989 begonnen we met intensieve trainingsprogramma’s. Veel van deze Bijbelscholen waren gesitueerd in grotten die in de zijkanen van de heuvels uitgehakt waren.

Als God in beweging komt, kunnen we alleen maar hopen dat we Hem bij kunnen houden. Alle plannen en strategieën die door mensen bedacht zijn, blijken nietig en waardeloos en worden weggeblazen als parapluutjes in een geweldige wervelstorm.

Niet lang nadat ik uit de gevangenis was vrijgelaten, besloot ik mijn belofte aan wijlen broeder Huang in te lossen en bezocht ik zijn ouders. Er was al drie en een half jaar voorbijgegaan sinds Huangs bekering en zijn executie. Zijn ouders hadden de ‘bloedbrief’ van hun zoon nog steeds bewaard.

Ik zei tegen hen: ‘Hoewel het lichaam van uw zoon gestorven is, is zijn geest levend. Hij is bij Jezus in de hemel. Zijn woorden aan u in deze bloedbrief zijn ook woorden van leven. Ik ben gekomen om u te vertellen van de laatste wens van uw zoon. Hij zei dat u in Jezus moet geloven!’

Huang's ouders waren allebei lid van de Communistische Partij en ze hadden een hoge sociale status. Ik zag dat de Heilige Geest hun harten aanraakte, maar ze wisten dat het hun ontzettend veel zou kosten als ze besloten christen te worden.

Nadat ik enkele uren met hen had gepraat, stopten ze een rol bankbiljetten in mijn zak en bedankten me voor mijn komst. Ik trok het geld uit mijn zak en legde het op het theetafeltje.

Ik zei tegen hen: ‘Ik wil uw geld niet. Ik wil uw ziel! In de heilige naam van Jezus Christus van Nazareth gebied ik u om neer te knielen en Jezus als Redder aan te nemen!’

Huang's ouders lieten zich onmiddellijk op hun knieën vallen en ze beleden de Heer onder tranen hun zonden.

Tot op de dag van vandaag hebben ze de Heer trouw gevolgd.

Voor de tweede keer in de gevangenis

'En de Here was met Jozef; Hij bewees hem genade en deed hem de genegenheid van de overste der gevangenis winnen. Daarom vertrouwde de overste der gevangenis al de gevangenen die in de gevangenis waren, aan Jozef toe, en al wat daar te doen was, deed hij. De overste der gevangenis keek niet om naar iets dat hem was toevertrouwd, omdat de Here met hem was; en wat hij verrichte, deed de Here gelukken.'

Genesis 39:21-23

Vanaf het moment dat ik in januari 1988 uit de gevangenis ontslagen werd tot midden in 1991 werden we door kerken uit heel China uitgenodigd om het evangelie te komen verkondigen. De Heer gebruikte mij om zijn Woord in veel afgelegen gebieden te brengen en vele zondaren kwamen tot Christus. Van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat hadden we het te druk om goed te eten. We stonden 's ochtends vroeg op om tijd met de Heer door te brengen en daarna werkten we de hele dag keihard. We preekten, gaven onderwijs en reisden voordat we ons rond middernacht in bed lieten vallen. Voordat de zon de volgende ochtend opkwam, waren wij al weer wakker en bereidden we ons voor om dit hele proces te herhalen, telkens opnieuw.

Tijdens de zeldzame momenten dat we thuis waren, moesten we keihard op onze akkers werken om alle klusjes die tijdens onze afwezigheid waren blijven liggen in te halen.

In het begin van 1991 waarschuwde de Heer me met de woorden uit Openbaring 2:3-5: 'En gij hebt volharding en hebt verdragen om mijns naams wil en gij zijt niet moede geworden. Maar Ik heb tegen u, dat gij

uw eerste liefde verzaakt hebt. Gedenk dan, van welke hoogte gij gevallen zijt en bekeer u en doe (weder) uw eerste werken. Maar zo niet, dan kom Ik tot u en Ik zal uw kandelaar van zijn plaats wegnemen, indien gij u niet bekeert.’

Ik was opgebrand in mijn bediening.

In mei 1991 werden de huisgemeenten opnieuw overspoeld door een golf van vervolging. Op een nacht toen ik in bed lag, werd mijn vrouw plotseling wakker uit een droom. Haar hart bonsde en wat ze gezien had, had haar zeer beangstigd. Ze riep uit: ‘We moeten onze bijbels pakken en hier onmiddellijk vandaan gaan!’

Ik kalmeerde haar en vroeg of ze me haar droom wilde vertellen. Ze zei: ‘Het was buiten regenachtig en winderig en in mijn hart voelde ik me ontzettend eenzaam. Ik duwde een fiets over een modderig paadje. Op de fiets waren twee zakken vastgemaakt, gevuld met jouw favoriete christelijke boeken, waardoor het bijna onmogelijk was om tegen de heuvel op te komen. Ik deed mijn uiterste best, maar dat leidde tot niets. Toen ik uitgeput raakte en bijna flauwviel, kwam ik bij een smal weggetje. Ik zette de zakken met boeken op de stoep en ik rustte uit.

Yun, de Heer heeft me laten zien dat als je niet gehoorzaamt aan zijn leiding, je naar een plaats gebracht zult worden waar je niet heen wilt. God waarschuwt ons. Laten we nu gaan, nu het nog donker is, zodat we kunnen vluchten voor de mensen die ons kwaad willen doen!’

Ik zei tegen mijn vrouw: ‘Luister eens, het is bijna tijd om de tarwe te oogsten. Laten we nog een paar dagen wachten, daarna kunnen we gaan.’

Ik was ervan overtuigd dat ik het bij het rechte eind had en ik probeerde Deling zover te krijgen dat ze dat zou inzien, maar ze zei tegen me: ‘Als je niet naar me luistert, zul je zeker in de problemen raken. Je bent zo koppig geworden en je probeert altijd maar een held te zijn. Je luistert niet meer naar het advies van andere mensen. Je moet je daarvan bekeren en bidden dat God je hart zal reinigen.’

Op dat moment sprak de Heilige Geest zelf ook tot mij, met de woorden van Mattheüs 2:13: ‘Sta op, neem het kind en zijn moeder en vlucht.’ Hij zei dat ik onmiddellijk moest vertrekken, maar ik luisterde niet naar zijn waarschuwing.

Omdat ik al maanden in eigen kracht arbeide, was ik zowel fysiek als emotioneel en geestelijk uitgeput. Mijn geestelijke gezichtsvermogen was achteruitgegaan en mijn geestelijke oren waren doof geworden. De trots was in mijn hart opgeschoten als verstikkend onkruid. In plaats van te gehoorzamen aan de stem van God, ging ik uit van menselijke logica en baseerde ik mijn beslissingen op mijn eigen wijsheid.

Mijn medewerkers waarschuwden me dat ik niet thuis moest blijven, maar ik besteedde geen aandacht aan hun advies. Mijn hart was niet rein en ik vestigde mijn hoop niet op God. Dat was de basis van mijn falen. Ik was moe, overwerkt en in mijn hart was ik afvallig geworden.

Mijn bediening was mijn afgod geworden. Het werken voor God was in de plaats gekomen van het liefhebben van God. Ik stond nog steeds elke ochtend om vijf uur op om met de andere kerkleiders te bidden en ik las nog steeds elke dag in mijn bijbel, maar dat deed ik uit verplichting en gewoonte. Het kwam niet voort uit een hart dat bereidwillig was vanwege mijn relatie met Jezus.

Ik verborg mijn toestand voor de mensen die voor me baden en ging in eigen kracht verder, totdat God in zijn liefde en genade besloot in te grijpen.

Eerder dat jaar had de landelijke regering aangekondigd dat ze van plan was om alle leiders van huisgemeenten te arresteren die weigerden zich bij de Drie-Zelf Patriottische Beweging aan te sluiten. Er was een wet uitgevaardigd waarin verklaard werd dat alle samenkomsten van huisgemeenten illegaal waren. Hierdoor hadden de autoriteiten een vrijbrief om ons op alle mogelijke manieren te vervolgen.

Vier dagen na de droom van Deling werd ik vlak buiten mijn huis gegrepen door enkele BOV-agenten die in burgerkleding op de loer hadden gelegen. Ze bonden me vast en arresteerden me. Ze waren telkens om de drie à vier dagen naar mijn huis gegaan om me te zoeken, maar ik was telkens aan hen ontsnapt omdat ik altijd onderweg was naar een samenkomst ergens, of daar net vandaan kwam.

Vanwege mijn ongehoorzaamheid en mijn gebrek aan respect voor de Heer, mijn vrouw en mijn medewerkers raakte ik voor de tweede keer in de gevangenis. De Heer zag dat mijn bediening me uitgeput had, daarom

was Hij zo genadig om me een tijdje achter de tralies in Hem te laten rusten en nieuwe dingen te leren over het innerlijke geestelijke leven.

Als u een dienstknecht van de Heer bent, wil ik u aanmoedigen om toch alstublieft op te letten dat u niet op dezelfde manier de fout in gaat als ik toen. De Here God is een jaloeus God, Hij wil ons voor Zichzelf hebben. Hij is de minnaar van onze zielen. Als we ooit iets voorrang geven boven onze relatie met Jezus – zelfs als dat ons werk voor Jezus is – zullen we ten val komen. Als u opgebrand bent, stop dan! Rust uit! Uw lamp moet telkens opnieuw gevuld worden met de olie van de Heer of uw licht zal doven. Onthoud dit: ‘Want zo zegt de Here Here, de Heilige Israëls: Door bekering en rust zoudt gij verlost worden, in stilheid en vertrouwen zou uw sterkte zijn – maar gij hebt niet gewild. (...) Daarom verlangt de Here ernaar u genadig te zijn, en daarom zal Hij Zich verheffen om Zich over u te ontfermen, want de Here is een God van recht; welzalig allen die op Hem wachten’ (Jes.30:15,18).

Tijdens mijn rechtszaak werd ik beschuldigd van het ‘ernstig verstoren van de openbare orde’. De rechter gaf me een ernstige waarschuwing: ‘We sturen je vandaag naar het werkkamp in Da’an. We hebben gehoord dat je de wereld op zijn kop kunt zetten. We weten dat je overal waar je komt het christendom predikt en dat je in staat bent mensen binnen een paar dagen te overtuigen dat ze jouw onderwijs moeten aannemen. Als je dat in Da’an probeert, zullen we gedwongen zijn je een lesje te leren dat je nooit zult vergeten.’

Broeder Chuan, mijn medewerker, en ik werden allebei veroordeeld tot een straf van drie jaar. Bewakers deden ons handboeien om en dwongen ons tussen twee andere misdadigers in te gaan zitten. We werden in een auto gepropt en naar een huis van bewaring gebracht, waar we enkele maanden zouden verblijven voordat we officieel naar het werkkamp overgebracht zouden worden.

Ik had me al gerealiseerd dat het mijn eigen trots en zonde waren waardoor ik in deze situatie verzeild geraakt was. Nadat we in het huis van bewaring waren aangekomen, hilde ik van berouw en ik gaf me over aan Gods goedertierenheid en genade. Hij vergaf me en versterkte mijn geloof.

Toen ik in de gevangenis binnenkwam, gebruikte de Heilige Geest de volgende bijbelteksten om tot mij te spreken: ‘En wie zal u kwaad doen, als gij u beijvert voor het goede? Al moet gij lijden om de gerechtigheid, toch zijt gij zalig. Doch vreest niet voor hun dreiging en laat u niet verschrikken. Maar heiligt de Christus in uw harten als Here, altijd bereid tot verantwoording aan al wie u rekenschap vraagt van de hoop, die in u is, doch met zachtmoedigheid en vreze, en met een goed geweten, opdat bij al het kwaad, dat men van u spreekt, zij, die uw goede wandel in Christus smaden, beschaamd gemaakt worden’ (1Petr.3:13-16).

Alle nieuwe gevangen worden, in elk geval de eerste paar dagen, ‘verwelkomd’ met hevige slaag en martelingen. Dat geldt vooral voor mensen die al eerder in de gevangenis hebben gezeten. Niet de bewakers delen de meeste klappen uit, maar de leiders van de cellen. Het is een manier voor deze gewelddadige mannen om hun autoriteit uit te oefenen en de nieuwkomers duidelijk te maken wie er op die plaats de touwtjes in handen heeft. De bewakers staan erbij en doen niets om dit te voorkomen.

Ik was erop voorbereid om in elkaar geslagen te worden, maar een van de bewakers had gehoord dat er een christelijke voorganger naar de gevangenis gestuurd was. Hij was van plan me voor dat pak slaag te behoeden, dus hij kwam naar me toe en vroeg: ‘Bent u diegene die in Jezus gelooft?’

Ik antwoordde: ‘Ja! Geloof u ook in Jezus?’

‘Mijn hele gezin gelooft in Jezus, maar ik niet,’ antwoordde hij.

Ik zei tegen hem: ‘Maar u bent het hoofd van uw gezin. Waarom gelooft u niet ook in Hem?’

Hij glimlachte, maar weigerde mijn vraag te beantwoorden en zei: ‘Daar zullen we het later nog wel over hebben. Maar vertel me nu eerst wat ik voor u kan doen.’

Mijn hart was vervuld van dankbaarheid. Ik zei tegen deze vriendelijke bewaker: ‘Als het mogelijk is, doe mijn handboeien dan alstublieft wat losser. Ze hebben al in mijn polsen gesneden.’

Daarna vroeg hij: ‘Zal ik misschien een bericht sturen aan uw familie? Ik wil u graag helpen.’ Binnen twee dagen kregen mijn familie en een aantal medewerkers toestemming om mij te bezoeken, een zegening van

God, met hulp van die bewaker. Ik dankte God. Dit was een heel ander welkom dan mijn eerste ervaring in 1984!

In oktober 1991, vijf maanden na mijn arrestatie, stuurde het BOV een speciaal team van gewapende bewakers om mij, samen met een aantal andere gevangenen, over te brengen van het huis van bewaring naar het werkkamp in Da'an, gelegen in het district Ruyan, in het noordwesten van de provincie Henan.

Toen we daar aankwamen, zei het hoofd van de bewakers: 'Dit is die grote herrieschopper, de contrarevolutionaire leider Yun.'

Er kwamen verscheidene gevangenismedewerkers om me heen staan en ze vroegen: 'Ken je Xu Yongze, het hoofd van de contrarevolutionairen? Ken je de voorganger die Gelovige Hen heet?'

Ik antwoordde: 'Die mannen geloven in Jezus!'

De agenten haalden mijn dossier tevoorschijn en zeiden: 'Probeer ons niet voor de gek te houden. We weten dat je met deze mannen samenwerkt hebt en allerlei criminele activiteiten hebt uitgevoerd.'

De eerste paar dagen in het werkkamp mocht ik met niemand praten, en niemand mocht ook maar een woord tegen mij zeggen. De andere gevangenen dachten dat ik wel een heel slecht mens moest zijn, misschien een moordenaar of een verkrachter. Ik werd hevig geslagen.

De mannen op die plaats hadden het evangelie ontzetten hard nodig. Het kamp zal vol met zieke en ondervoede gevangenen. Sommigen waren zo ziek dat ze de hele dag bleven liggen en hoopten dat ze zouden sterven.

Gedurende de eerste paar maanden hielden de bewakers me nauwlettend in de gaten, maar ik sprak nooit over politiek. De Heer stelde me in staat om de andere mannen door zijn ogen te zien en zijn erbarmen te voelen. Ik bad voor de zieken en deelde het evangelie met mijn medegevangenen wanneer ik maar kon.

Ik kon dit doen doordat ik de bewakers had laten geloven dat ik een ervaren masseur was. Terwijl ik de zieke gevangenen masseerde, vertelde ik hun stiekem het evangelie en bad ik voor hen. Op deze manier namen velen van hen Jezus aan, met tranen in de ogen, en werden ze genezen van hun kwalen. Het duurde niet lang voor elke gevangene en elke bewaker

wist dat ik in Jezus geloofde en dat ze gebruik konden maken van zijn kracht om te redden en te genezen.

Op een dag was ik bezig het evangelie te delen met een groep gevangenen. Mijn hart was vol van de vreugde van de Heer. Een paar bewakers merkten op: 'Kijk nou eens, die misdadiger is nog blijer dan wij, en wij zijn vrij! Laten we hem vragen om voor ons te zingen.' Ik zong mijn favoriete gezang: 'Laat heel de wereld weten dat ik een Redder heb. Zijn naam is Jezus.'

Telkens wanneer de gevangenen teruggingen naar hun cellen, leerden ze hun celgenoten de liederen die ik hun eerst geleerd had en ze herhaalden de woorden die ik had gesproken. Deze mannen waren wanhopig op zoek naar welke vorm van geestelijke verlichting ook, vanwege hun moeizame dagelijks leven en hun hopeloze situatie. Ze hadden het gevoel dat er voor hen geen toekomstige hoop of vreugde meer weggelegd was en daarom koesterden ze het Woord van God als een parel van onschatbare waarde.

Op een dag kreeg de directeur van de gevangenis last van zijn nek, dus hij vroeg me die voor hem te masseren. Ik praatte met hem en al snel zag hij in dat ik heel anders was dan in mijn dossier beschreven stond. Hij zei tegen me: 'Het BOV had ons voor je gewaarschuwd, maar je gedraagt je heel anders dan zij gezegd hebben. We hebben je de afgelopen maanden goed in de gaten gehouden. Alle bewakers hebben een goede indruk van je en dus hebben we besloten je te benoemen tot leider van je cel. Jij bent verantwoordelijk voor de moraal en voor het gedrag van je medegevangenen. Jij moet ervoor zorgen dat ze hun werk naar behoren uitvoeren.'

De houding die de bestuurders van de gevangenis jegens mij hadden, veranderde ten goede. Ze plaatsten me over naar het hoofdkantoor van het werkkamp en gaven me allerlei verantwoordelijkheden. Een aantal van mijn taken had betrekking op het organiseren van lesprogramma's voor de gevangenen en het uitkiezen en uitzenden van muziek via de luidsprekers van de gevangenis. Ik werd de bibliothecaris van de gevangenis en hielp zelfs mee met het schrijven van de rapporten die naar de regering gestuurd werden om te bewijzen dat het gedrag van de gevangenen ten goede veranderde.

Ik was nauwelijks verder gekomen dan de basisschool. Mijn vaders ziekte had tot gevolg dat ik thuis moest blijven om te werken, maar nu had de Heer me bevorderd. Ik werkte nu op vier verschillende afdelingen: management, onderwijs, administratie en volksgezondheid! Er waren onder de gevangenen enkele mensen met een universitaire achtergrond, maar de gunst van de Heer rustte op mij en zorgde ervoor dat ik promoveerde.

De eerste twee keren dat ik in de gevangenis zat, waren twee heel verschillende ervaringen, maar toch leken ze in elkaar te passen en maakten ze deel uit van Gods plan voor mijn leven. Deze hele ervaring was voor mij als de opleiding aan een Bijbelschool die ik zo hard nodig had. Ik leerde meer over Gods karakter en Hij leerde mij hoe ik een levende getuige van Hem kon zijn. Ik werd niet zo vervolgd of gemarteld als tijdens mijn eerste gevangenschap.

Mijn eerste vier jaren was mijn situatie te vergelijken met die van Jozef toen hij in de gevangenis gegooid werd en smaad en vervolging te verduren kreeg. Maar tijdens mijn tweede gevangenisstraf was mijn situatie net als die van Jozef toen hij door God verhoogd werd en een positie van macht en invloed kreeg. Ik leerde de werkelijke betekenis van deze tekst: ‘Want het verhogen komt niet van oost of van west, noch uit de woestijn – maar God is rechter, Hij vernedert deze en verhoogt gene’ (Ps.75:7-8).

Ik moet er echter wel bij zeggen dat ik niet vrij was om precies te doen wat ik wilde! Mijn medewerkers konden mij niet komen bezoeken. Alleen wanneer iemand een officieel, schriftelijk bewijs van toestemming van de autoriteiten kon overleggen, mocht hij een bezoek brengen aan het gevangenis-kamp. Het BOV had de jacht op veel van mijn medegevangenen geopend, dus zij konden het risico niet nemen om een verzoek te doen om mij te bezoeken.

Ik ontving erg weinig nieuws uit de buitenwereld. Ik mocht geen brieven ontvangen of versturen. Ondanks deze beperkingen deed de Heer iets geweldigs om mij te helpen!

Tegen de gevangenis-muur, aan de buitenkant, stond een rij kleine winkeltjes. De winkels hadden kleine raampjes in de gevangenis-muur, zodat gevangenen voedsel en andere kleine dingen konden kopen. Op een dag zag ik dat een van de winkeliersters een gezangenboekje van de Drie-Zelf

Kerk op haar toonbank had liggen, vlak achter haar. Ik vroeg: ‘Och, mag ik dat boek alstublieft even zien?’ Ze antwoordde nors: ‘Jij hoeft dat boek helemaal niet te zien. Dat zijn jouw zaken niet.’ En ze verborg het onder de toonbank.

Deze vrouw was een gelovige die bij de Drie-Zelf Kerk hoorde. Ze dacht dat alle gevangenen slechte mensen waren en daarom geloofde ze niet dat ik oprecht geïnteresseerd was in haar gezangenboek.

Ik zei: ‘Ik zag dat het een gezangenboekje is. Ik zou het geweldig vinden als ik er heel even naar mag kijken. Ik ken namelijk veel van de liederen die erin staan.’

Ze keek me spottend aan. ‘Er zitten hier geen goede mensen. Wat heeft het voor zin?’

Ik verzekerde haar: ‘Maar, lieve mevrouw, ik ben echt een christen! Ik zit hier in deze gevangenis vanwege het evangelie en het getuigenis van Jezus. Laat me alstublieft een lied voor u zingen uit dat boek. Alstublieft?’

Ze schaamde zich over de manier waarop ze me had aangesproken. Ze opende het boek bij een gezang dat ik kende. Ik zong het met tranen in mijn ogen:

*Prijs God zonder ophouden.
Breng dank aan mijn Redder van nu aan tot in eeuwigheid.
Zie! De Zoon van God werd gekruisigd,
vastgenageld aan het kruis van Golgotha, voor jou en mij.*

*Gods liefde is met onze familie en onze vrienden.
Zondaars, ontvang Gods genade vandaag!
Duivel, verdwijn uit ons midden.
Zie! De Zoon van God werd gekruisigd,
vastgenageld aan het kruis van Golgotha, voor jou en mij.*

De oude zuster hilde tranen van vreugde. Ze stak haar hand door het raam en greep mijn arm stevig vast. Ze zei: ‘Moge de Heer uw hart troosten! Pak het boek aan, u mag het houden.’

Twee dagen later ging ik weer naar haar winkeltje. Ze vertelde me dat de Heer tot haar gesproken had toen ze thuiskwam: 'Voorwaar, Ik zeg u, in zoverre gij dit aan één van deze mijn minste broeders hebt gedaan, hebt gij het Mij gedaan' (Matth.25:40).

Ze wist niet wat ze moest doen om mij te zegenen en dus kookte ze een aantal gerechten en vroeg een andere zuster om dit heerlijke eten in het geheim bij mij te brengen, om me zo in Jezus' naam te zegenen.

Ze vroeg me om van tijd tot tijd naar het raampje van haar winkel te komen, zodat ik het Woord van God met haar en haar vrienden kon delen. Ze kregen een diepere relatie met de Heer.

Deze lieve zuster bood aan om mijn tussenpersoon te worden en ervoor te zorgen dat ik brieven aan mijn familie en medewerkers kon sturen en dat ik brieven van hen kon ontvangen.

God gebruikte haar, ze was een enorme troost voor mij. En dat alles via dat gezegende kleine raampje in de muur.

Een pijnlijk bezoek van mijn familie

Op een dag was ik aan het werk in de radiostudio van het gevangenkamp; ik liet via de luidsprekers gospelmuziek horen.

Plotseling hoorde ik beneden, vanaf de binnenplaats, mijn naam roepen. De directeur van de onderwijsafdeling en de directrice van de kliniek keken naar mij op. Ik dacht dat ik op mijn kop zou krijgen omdat ik christelijke muziek aan het draaien was. Ze gaven me bevel om onmiddellijk naar beneden te komen, dus ik rende de trap af.

De onderwijsdirecteur zei tegen de dokter: 'Yun is een goed mens. Hij is nooit ongehoorzaam aan mijn bevelen. Zag u dat hij zo snel hij kon naar ons toe kwam rennen?'

Ik vroeg hem: 'Meneer, wat kan ik voor u doen?' De directeur antwoordde: 'Ik wil je voorstellen aan het hoofd van de kliniek. Ze heeft je hulp nodig.'

De dokter zei tegen me: 'Ik heb van de andere gevangenen en bewakers gehoord dat je een vaardige masseur bent. Ik wil graag weten waar je je opleiding gevolgd hebt.'

Ik ontspande toen ik me realiseerde dat ze niet gekomen waren om me een standje te geven vanwege het draaien van christelijke muziek. Ik antwoordde: 'Ik heb daar geen opleiding voor gevolgd. Ik ben gewoon een christen die mensen wil helpen wanneer ze pijn lijden.'

De dokter stortte haar hart uit: 'Mijn vader heeft een beroerte gehad als gevolg van een bloedziekte. Sindsdien is hij halfzijdig verlamd. We hebben talloze dokters in talloze steden geraadpleegd. Eén van de specialisten raadde een langdurige massagetherapie aan om de pijn te verlichten. Toen kwam mij jouw reputatie als masseur ter ore. Ik heb een

aanvraag ingediend bij je leidinggevende om je toestemming te geven de gevangenis te verlaten en naar mijn huis te komen om mijn vader te masseren. Wil je alsjeblieft komen en het proberen? Je kunt bij ons eten en we zullen je behandelen alsof je bij ons gezin hoort. Als mijn vader beter wordt, beloof ik dat ik ervoor zal zorgen dat je vervroegd vrijgelaten wordt en je je met je familie kunt herenigen.'

Nog voor ze uitgepraat was, zei de Heilige Geest tegen mij: 'Het is tijd voor je om mijn naam te verheerlijken. Je moet gaan.' Ik antwoordde de dokter onmiddellijk: 'Ja, ik kom. En ik geef u bovendien mijn woord dat ik geen misbruik van de gelegenheid zal maken en proberen te ontsnappen. U hoeft u geen zorgen te maken.'

Ik haastte me terug naar mijn cel en vertelde broeder Chuan wat er gebeurd was. Hij bad voor me en zei: 'Wees God dankbaar. Zijn genade is genoeg voor jou.' Ik ging terug naar de dokter en zij nam me mee naar het huis van haar ouders.

Het was een prachtig huis, met zachte stoelen en schalen vol vers fruit. De dokter vroeg me te gaan zitten en te eten, maar ik zei: 'Nee, dank u, ik ben aan het vasten en aan het bidden voor uw vader. Ik hoop dat u dat niet erg vindt. Ik bid dat hij een grote zegen van de Heer mag ontvangen.' De moeder van de dokter was tot tranen toe bewogen toen ze mijn woorden hoorde.

De dokter moest terug naar het ziekenhuis. Ik leunde naar voren en stelde haar gerust: 'Ga in vrede. Ik zal niet proberen te ontsnappen. Ik heb even tijd nodig om uw vader een beetje te leren kennen en daarna zal ik hem masseren.'

Ik vertelde deze lieve oude man hoe Jezus zijn zonden en zijn ziekte aan het kruis had gedragen. Ik spoorde hem aan: 'Nu moet u uw mond openen en Jezus in uw hart uitnodigen. Vertrouw op Hem en u zult genezing ontvangen. Ik verzocht hem dringend om daar niet mee te wachten, want: 'Nú is het de tijd des welbehagens, zie, nú is het de dag des heils' (2Cor.6:2).

Ik legde hem en zijn vrouw de handen op en troostte hen met woorden van hoop en vreugde. Onder tranen namen ze afstand van hun zonden en ze nodigden Jezus uit om Heer van hun leven te worden. Hoewel de

man zich niet meteen beter voelde, wist ik dat God zijn hart in bezit had genomen en dat Hij weldra ook zijn lichaam zou genezen.

Ik ging terug naar het gevangenskamp toen het al donker was en vertelde broeder Chuan wat er gebeurd was. We baden opnieuw samen.

Later diezelfde nacht kwam de dokter thuis uit het ziekenhuis. Haar vader zei tegen haar: 'De man die je vandaag in ons huis gebracht hebt, die dokter Yun, dat is een goed mens. Hij houdt echt van God. Morgenochtend moet je hem uitnodigen om bij ons te komen ontbijten.'

De ouders van de dokter realiseerden zich geen van beiden dat ik een gevangene was. Ze dachten dat ik een dokter was, uit het ziekenhuis!

De volgende ochtend, nog voor zonsopgang, voelde de oude man plotseling iemand over zijn nek en zijn rug strijken. Voor het eerst in maanden kon hij zijn hoofd weer gemakkelijk bewegen. Hij riep het uit: 'Het voelt alsof het touw dat om me heen gewikkeld zat, geknapt is!' Hij ging staan en kon zonder moeite zijn nek en rug bewegen. Zijn vrouw sprong door de kamer van vreugde. De hele familie kwam bij elkaar en ze dankten God voor zijn goedheid voor hen.

Die ochtend kwam de dokter naar de gevangenis toe en ze vertelde me wat er gebeurd was. Ze nodigde me uit om bij hen te komen ontbijten omdat haar vader wilde getuigen van wat God voor hem gedaan had.

De gezondheid van de oude man herstelde snel en het duurde niet lang voor hij weer trappen kon lopen. Zeer opmerkelijk voor iemand die door een beroerte verlamd geraakt was! In bijzijn van al zijn oude vrienden getuigde hij van wat er gebeurd was en hij vroeg vergeving aan alle mensen die hij in het verleden oneerlijk behandeld had.

De naam van Jezus werd bekendgemaakt en verspreidde zich zowel binnen het gevangenskamp als daarbuiten. We maakten gebruik van elke mogelijkheid om mensen aan de voeten van de Heer te brengen. Broeder Chuan en ik werden de officieuze voorgangers van de gevangenis.

Vanwege het stoutmoedige getuigenis van de oude man die geheel van zijn beroerte hersteld was, kwam het nieuws zelfs de secretaris van het Politieke Comité van het gevangenskamp ter ore. Toen de dokter aan hem vertelde wat er gebeurd was, zei hij: 'Als dat waar is, moeten we Yun naar Luoyang sturen, naar de school voor masseurs, zodat hij daar verder

opgeleid kan worden. Dan kan hij als hij terugkomt een heleboel mensen helpen.’

Omdat ik geen geld had, besloot de staf van de gevangenis zelfs tot het betalen van de kosten zodat ik deze opleiding kon volgen! Drie ochtenden per week werd ik met een politieauto van het werkkamp naar de stad Luoyang gebracht – ongeveer zeventig kilometer verderop. Er waren gevangenisbewakers aangesteld die me in de gaten moesten houden en ervoor zorgen dat ik niet zou ontsnappen. De dokter daar leerde me alles wat er te weten is over massage. Aan het einde van elke dag werd ik teruggereden naar het werkkamp, samen met de stapels boeken die ik had gekregen om te bestuderen.

Het duurde niet lang voor ik bevorderd werd en in de kliniek mocht werken, zij aan zij met de dokter! Ik masseerde honderden mensen en vertelde hun altijd over het evangelie, zelfs een aantal hooggeplaatste functionarissen uit het kader van de Communistische Partij!

Veel van mijn patiënten nodigden me uit om bij hen thuis te komen, omdat ze wilden dat ik het evangelie ook zou delen met hun familie en vrienden. Vanwege de leegte in hun hart hongerden de mensen ernaar Jezus te leren kennen.

De eerste keer dat ik gevangengezet werd, was mijn vrouw zwanger van Isaac. De tweede keer dat ik geïnterneerd werd, was mijn kleine dochtertje Yilin nog maar zeven maanden oud.

Op een dag, in maart 1992, kwam Deling me met onze twee kinderen in de gevangenis opzoeken.

Het was al donker toen ze aankwamen. Toen Isaac me zag, begon hij te schreeuwen en hij probeerde zijn lijfje tussen de ijzeren tralies door te persen om me te kunnen knuffelen. De bewakers trokken hem bij het hek vandaan. Isaac huilde en schreeuwde hysterisch: ‘Mama, waarom mag ik papa niet zien van deze meneer?’

Er brak iets in mij en ik begon te huilen. Elke keer als mijn familie op bezoek kwam, werden ze door de bewakers vernederd en beledigd. Deling

zei later tegen mij: ‘Als ik de liefde van Jezus niet in mij had gehad, was ik nooit meer naar die plaats teruggegaan.’

Bij elk bezoek mocht mijn familie niet langer dan dertig minuten blijven. We hadden elkaar zoveel te vertellen, maar vanwege het strenge toezicht van de bewakers konden we niet al te veel zeggen.

Af en toe had ik bijna het gevoel dat mijn lieve Deling en ik niet echt getrouwd waren. We waren al zo vaak en zo lang gescheiden geweest ter wille van het evangelie. Onze korten momenten samen waren vaak gespannen vanwege de druk die op ons lag. Er was geen ruimte voor romantische woorden of oprechte emotie. We wisselden gewoon berichten uit, van de kerk en voor de kerk.

Tijdens een van de bezoeken renden mijn zoon en dochter naar me toe voordat de bewaker ze kon tegenhouden. Ik sloeg mijn armen om ze heen en streekte ze. Ze zeiden: ‘Papa, we houden van je.’

Ik antwoordde: ‘Ik hou ook heel veel van jullie.’

De bewaker trok hen uit mijn armen en zei: ‘Yun, als je echt van je kinderen houdt, zou je niet hier in de gevangenis zitten.’

Het viel me op dat mijn zoon elke keer als hij me bezocht dezelfde kleren aanhad – kleren die hij al had toen ik gearresteerd werd. Hoewel hij steeds groter werd, moest hij het nog steeds met hetzelfde shirt en dezelfde broek doen. Er zaten grote gaten in zijn schoenen. Deling, Isaac en Yilin waren ontzettend mager. Ik realiseerde me dat ze helemaal geen geld hadden en dat ze alles op alles moesten zetten om te overleven.

Ik vroeg Isaac: ‘Mis je je vader?’ Hij antwoordde: ‘Mama zegt dat we geen geld hebben om u op te zoeken en geen geld om nieuwe kleren of schoenen te kopen. Maar we bidden thuis altijd voor u.’

Ik vroeg hem meerdere keren hoe het op school was, maar Isaac keek naar de grond en weigerde antwoord te geven.

Uiteindelijk veegde hij de tranen uit zijn ogen en zei: ‘Papa, ik wil wel naar school, maar u bent niet thuis, bij ons. De juf vindt me niet aardig. Ze heeft tegen de andere kinderen gezegd: “Isaac en zijn familie zijn dom, ze geloven in Jezus.” Mijn klasgenootjes plagen me en zeggen: “Jouw vader is een vieze vuile misdadiger die het verdient om in de gevangenis te zitten.”’

Het voelde alsof iemand een mes in mijn hart stak en ik wist niet wat ik moest zeggen. Ik probeerde een dapper gezicht te trekken en zei tegen Isaac: 'Je papa heeft jou aan de Heer toegewijd toen je nog maar een baby was. Bestudeer alsjeblieft de Bijbel en bid meer nu je nog jong bent, zodat je de Heer in de toekomst nog beter kunt dienen. We moeten blij zijn als mensen ons aanvallen en gemene dingen over ons vertellen, omdat het allemaal voor Jezus is.'

Hoewel ik mijn familie met bemoedigende woorden probeerde te troosten, kon ik me niet beheersen toen ik de onschuld van mijn lieve vrouw en kinderen zag. Ik knielde neer, bedekte mijn gezicht met mijn handen en hilde.

Ik heb in mijn leven heel wat martelingen en kwellingen doorstaan. Ik heb stroomstokken in mijn mond gehad en ben geschopt en geslagen tot ik ernaar verlangde te sterven. Ik heb vierenzeventig dagen gevestigd zonder voedsel of water. Maar ik kan u uit de grond van mijn hart vertellen dat het zien van de toestand waarin mijn gezin in die periode verkeerde, het allermoeilijkste was wat ik ooit heb doorgemaakt. Ze waren vel over been door gebrek aan voedsel, hun kleding bestond uit niets meer dan vossen en ik kon zien dat ze het allemaal ontzettend moeilijk hadden. Deling deed haar best om er dapper uit te zien, maar ik kon zien dat ze wanhopig was.

Mijn vaderlijke instincten schreeuwden het uit. Ik wilde zo graag een goede vader zijn voor mijn dierbare kinderen en een goede man voor mijn lieve vrouw. Maar ik kon niets doen dan alleen maar voor ze bidden. Vaak gaf ik mezelf de schuld en schaamde ik me diep dat ik voor mijn eigen gezin niet de man en vader kon zijn die ik wilde zijn. Niets van wat ik heb meegemaakt, heeft me zoveel pijn gedaan als deze bezoeken.

Hoewel ik tot op deze dag geen huis of bezittingen heb om aan mijn kinderen te geven, houden ze van de Here Jezus en is hun hart vol medeleven voor anderen.

Op een bepaald moment, toen ik in de gevangenis zat, ging de leider van een huisgemeente op bezoek bij mijn familie. Hij vroeg aan mijn zoon: 'Isaac, wie houdt er het meest van jou?' De kleine Isaac antwoordde: 'Mijn hemelse Vader houdt het meest van mij. Jezus houdt het meest van ons allemaal.' Toen ik dat hoorde, was ik diep ontroerd.

Tijdens mijn verblijf in de gevangenis beloofde ik de Heer plechtig dat ik niet toe zou laten dat de gezinnen van andere gevangengenomen Chinese christenen dezelfde ontbering zouden moeten lijden. Sindsdien heb ik gedaan wat ik kan om de gezinnen van gelovigen die in de gevangenis zitten te ondersteunen.

Sommige mensen vragen zich misschien af: ‘Waarom zorgen de plaatselijke christenen niet gewoon voor elkaar?’

Dat doen ze natuurlijk ook wel, voor zover ze kunnen. Maar in sommige gevallen is de behoefte aan hulp zo groot dat zij daar gewoon niet aan kunnen voldoen. Op een gegeven moment werden er in het zuiden van Henan bijvoorbeeld driehonderd christenen uit hetzelfde dorp opgepakt, terwijl er in totaal maar duizend mensen woonden. Elk gezin in dat dorp werd door deze arrestaties getroffen. In één dag waren bijna alle kostwinners verdwenen. Er was gewoon niet genoeg hulp voorhanden, dus iedereen had te lijden.

Veel mensen bidden voor de christenen die in de gevangenis lijden moeten doorstaan, maar we moeten beseffen dat hun gezinnen vaak met nog grotere moeilijkheden te maken hebben. Over het algemeen brengen de autoriteiten een bezoekje aan het huis van de gevangene en worden alle spullen van enige waarde geconfisqueerd, tot potten, pannen, kleding en meubilair toe. Soms nemen ze zelfs de boerderijdieren en het zaaigoed mee.

Tijdens een van deze invallen in ons huis namen de autoriteiten al onze persoonlijke bezittingen in beslag, onder andere de zwartwitfoto's van mijn vader die me zo dierbaar waren. Tot op deze dag zijn de herinneringen die ik in mijn geheugen heb opgeslagen, de enige herinneringen die ik aan mijn vader heb.

Er zijn duizenden voorbeelden van Chinese christenen die een hoge prijs voor hun geloof betaald hebben. Ik wil graag een van deze verhalen met u delen.

Zuster Yuen Meng' en kwam uit een van de rijkste families van Shanghai. Ze was weduwe en op het moment dat ze gevangengezet werd, in 1967, waren haar twee kinderen nog erg jong; haar zoon was elf en haar dochter negen. Toen ze een jaar in de gevangenis had gezeten, besloot het BOV

‘clementie’ met haar te hebben. De directeur zei: ‘Je hebt je het afgelopen jaar erg goed gedragen, dus daar willen we je voor belonen. Je hoeft alleen maar een verklaring te schrijven waarin je al je misdaden bekent en dan ben je vrij om naar huis te gaan en voor je kinderen te zorgen. Je God wil toch zeker wel dat je zorgdraagt voor je eigen vlees en bloed?’

De autoriteiten zorgden ervoor dat haar kinderen haar in de gevangenis kwamen opzoeken. Zodra zuster Yuen hen zag, brak haar hart en de tranen van liefde welden op in haar ogen.

De autoriteiten vroegen haar: ‘Wat heb je liever, je Jezus of je kinderen? Als je voor Jezus kiest, moet je in deze gevangenis blijven. Als je voor je kinderen kiest, mag je naar huis.’ Ze gaven haar een potlood en een stuk papier en vroegen haar haar keuze op te schrijven.

Toen ze lazen wat ze had geschreven, waren ze stomverbaasd over de zin die ze in grote letters op het papier gezet had: ‘Jezus’ plaats kan door niemand anders ingenomen worden. Zelfs mijn eigen kinderen kunnen Jezus’ plaats niet innemen.’ Zuster Yuen koos ervoor om in de gevangenis te blijven. De directeur schreeuwde: ‘Luister eens, kinderen! Jullie moeder heeft jullie verstoten! Ze houdt niet van jullie!’

Zuster Yuen werd veroordeeld tot nog eens 23 jaar gevangenisstraf. Toen ze in 1981 vrijkwam, was haar zoon 34 jaar oud en hij werkte in dienst van de regering in Tibet. Zuster Yuen had haar beide kinderen in al die jaren nooit meer gezien. De opvoeding van haar zoon werd overgenomen door de staat en hij werd grootgebracht op atheïstische scholen. Ze hadden hem verteld dat zijn eigen moeder hem verstoten had en uit haar huis gezet. Er waren veel christenen bij hem op bezoek geweest om het evangelie met hem te delen, maar hij reageerde altijd op dezelfde manier: ‘Jullie Jezus heeft mij mijn moeder afgenomen, dus waarom zou ik in Hem geloven?’

Zuster Yuen reisde naar Tibet om haar zoon op te zoeken. Hij wees haar af, schreeuwde dat hij geen moeder had en joeg haar zijn huis uit. Ze heeft haar zoon nooit meer gezien.

De weg die we gaan als we de Heer Jezus Christus volgen, is niet gemakkelijk. Op deze weg komen we lijden en ontbering tegen, maar wat wij ook lijden, niets daarvan weegt op tegen het lijden dat Jezus aan het kruis voor ons droeg.

Ik heb moeite met de ‘welvaartsleer’ die vandaag de dag gangbaar is, waarin ons voorgehouden wordt dat ons leven veilig en makkelijk zal zijn als we de Heer volgen. Dat is tegenovergesteld aan wat de Bijbel leert, en ook aan onze ervaringen in China. Naast de jaren die ik in de gevangenis heb doorgebracht, ben ik ook nog zo’n dertig keer gearresteerd, en dat alles ter wille van het evangelie van Jezus Christus.

Wanneer we God volgen, is dat niet alleen een roeping om voor Hem te leven, maar ook om voor Hem te sterven. ‘Want als wij leven, het is voor de Here, en als wij sterven, het is voor de Here. Hetzij wij dan leven, hetzij wij sterven, wij zijn des Heren’ (Rom.14:8).

DELING: Als je in China een dienstknecht van de Heer bent, brengt dat enorm veel moeilijkheden met zich mee. Eén van deze moeilijkheden was dat mijn man en ik maar weinig tijd samen doorgebracht hebben.

Ik had het vooral moeilijk toen Yun voor de tweede keer naar de gevangenis ging. In zekere zin was ik zelfs een beetje boos op hem, omdat hij altijd zulke fantastische verhalen vertelde over hoe God hem zegende en hem gebruikte om vele mensen voor de Heer te winnen. Hij kreeg zelfs een pasje waarmee hij de gevangenis kon verlaten wanneer hij maar wilde!

Ondertussen zat ik thuis, met twee kinderen en zonder man. We hadden bijna niets te eten. Mijn zoon mocht niet naar school en we hadden helemaal geen geld. Er lag zo’n grote druk op ons dat ik het bijna opgaf.

Er kwamen enkele regeringsfunctionarissen naar mijn huis en zij vertelden me dat we de wet hadden overtreden waarin vastgesteld was dat elk echtpaar maar één kind mocht krijgen. Ik kreeg bevel om me te melden bij het plaatselijke politiestation. Ik liet de kinderen thuis achter, onder de hoede van enkele familieleden.

Ik werd ondervraagd en kreeg een boete opgelegd van 4000 yuan omdat ik een tweede kind had gekregen. Omdat we absoluut niet in staat waren tot het betalen van die boete, kwam het BOV langs en voor straf vernielden ze de voordeur van ons huis. Ze namen bovendien Yuns moeder mee en sloten haar op, zonder eten. Als in China iemand de wet overtreedt, wordt

zijn hele familie daarvoor verantwoordelijk gehouden. Het Bureau voor Gezinsplanning dwong me een operatie te ondergaan om te voorkomen dat ik nog meer kinderen zou krijgen.

Toen ik thuiskwam, had ik het heel moeilijk. Ik voelde me lichamelijk, emotioneel en geestelijk verkracht. Ik was depressief en kon niet meer ophouden met huilen.

Als hij niet in de gevangenis zat, besteedde Yun al zijn tijd aan reizen en preken, vaak samen met broeder Xu. Ze waren net twee lege zakken, ze bezaten helemaal niets. Op een gegeven moment kwam hij thuis en gaf hij me 5 yuan (ongeveer 70 cent). Dat was alles, zijn hele bezit op deze hele wereld.

Begrijpt u me alstublieft niet verkeerd; mijn man is niet gierig. Hij is zelfs de meest vrijgeevige persoon die ik ooit heb ontmoet. Hij was niet in staat om in materieel opzicht voor ons te zorgen omdat hij eenvoudigweg nooit geld had.

Soms had ik zelfs grote moeite met zijn vrijgeevige hart. Ik bezat twee kleine kruisjes, een cadeautje dat iemand me eens uit liefde had gegeven. Die kruisjes waren me erg dierbaar. Maar op een dag kon ik ze nergens vinden en toen ontdekte ik dat Yun ze aan een andere gelovige had gegeven. Hij hecht totaal geen waarde aan enige aardse bezitting. Hij vindt het gewoon fijn om alles weg te geven om andere mensen ermee te zegenen. Hij heeft zo'n groot hart; het was soms echt een worsteling voor mij om hem bij te houden.

De dingen die ik het meest in mijn man bewonder, zijn zijn innige relatie met God en zijn liefde voor andere mensen. Hij ziet het beste in hen wanneer er verder niemand meer in hen gelooft.

Gods Tankstation

Na mijn arrestatie heb ik vijf maanden in het huis van bewaring gezeten en daarna werd ik overgeplaatst naar het gevangenkamp van Da'an, waar ik negentien maanden heb doorgebracht. Ik was veroordeeld tot drie jaar, maar wegens goed gedrag kwam ik na twee jaar vervroegd vrij. Die twee jaar waren voorbijgevlogen.

Deling kreeg bericht van mijn vrijlating. Ze kwam onmiddellijk naar het gevangenkamp om mij op te halen. Nadat alle procedures afgerond waren en we klaarstonden om het administratiekantoor te verlaten, werd er gebeld. Ik kreeg opdracht om naar de voorzitter van het Politieke Comité te gaan voor een ondervraging.

We waren geschokt en vroegen ons af wat deze plotselinge wijziging betekende. Ik dacht dat er iets gebeurd was in de kerk en dat ik nu nog dieper in de problemen zat. Ik zei tegen mijn vrouw dat ze weg moest gaan en al mijn bezittingen mee moest nemen, onder andere de aantekeningen die ik in de afgelopen twee jaar tijdens mijn stille tijd gemaakt had.

Toen ik het kantoor van de voorzitter van het Politieke Comité binnenstapte, zag ik dat er een aantal hooggeplaatste functionarissen van het BOV op mij zat te wachten. Ze vroegen mij te gaan zitten. De voorzitter zei: 'Yun, een paar dagen geleden toen ik een bezoekje bracht aan het provinciale bureau, hebben ze me specifiek naar jouw zaak gevraagd. Ze wilden weten of er in je gedrag ook maar iets veranderd was. Ik heb tegen hen gezegd dat je je de afgelopen twee jaar prima hebt gedragen en dat je een modelgevangene geweest bent. Ze waren blij dat te horen.'

Ik antwoordde: 'Ik wil u en de gehele leiding van de gevangenis bedanken voor uw zorg voor mij in de afgelopen twee jaar.'

De bewaker overhandigde mij mijn bewijs van vrijlating en zei: ‘Oké, Yun, dan ben je nu vrij om te gaan!’

Op de dag dat ik de gevangenis uit liep, was het 25 mei 1993. Deling stond nog op me te wachten, vlak voor het hek van de gevangenis. In de bus onderweg naar huis hebben we God voortdurend gedankt voor zijn genade.

Het eerste wat we deden toen we thuiskwamen, was de Heer danken, samen met mijn moeder. Ik begreep dat het hart van mijn moeder gebroken was om mij en door de duizenden zorgen die ze gehad had in al die jaren van lijden. Ze had elke dag voor me gebeden, zonder ophouden. We zongen samen een lied en daarna baden mijn geliefde vrouw en ik samen.

Onze twee kinderen waren vast in slaap en we wilden ze niet wakker maken. Ik liep hun kamer in en staarde naar hun prachtige gezichtjes. Ik was zo blij dat ik ze nu op schoot kon nemen en ze over hun gezicht kon aaien, in plaats van dat ik ze alleen maar door ijzeren tralies heen kon zien en er een bewaker meeluisterde met elk woord.

Buiten in de velden was het oogsttijd, maar in ons hart verlangden we ernaar zelfs nog een grotere, eeuwige oogst binnen te brengen voor de Heer – een oogst van zielen. Vol van de troost en de vreugde van de Heer gingen we liggen en rustten we uit.

De volgende dag moest ik een nieuwe uitdaging het hoofd bieden. De Heer had Deling en mij opdracht gegeven alles achter te laten en een berg te beklimmen die in de buurt van ons dorp lag, om daar God te zoeken en Hem om leiding voor ons leven te vragen.

Mijn vrouw dacht dat de Chinese kerk de meeste behoefte had aan het opleiden van jonge leiders. Ik was het met haar eens. Maar ik wist dat er al heel veel werk lag te wachten waar ik zo aan zou kunnen beginnen. Enkele dagen na mijn vrijlating had de leider van een huisgemeente al een groot aantal samenkomsten voor me gepland. Een andere broeder had me uitgenodigd om samen met hem naar vele verschillende provincies af te reizen en de kerken daar te trainen en te sterken. Weer een andere broeder was bezig een school voor discipelschapstraining op te starten en hij wilde ook graag dat ik naar hem toe zou komen om hem te helpen.

Maar ik had geleerd van de fout die ik de vorige keer gemaakt had. Ik wees al deze aanbiedingen van de hand en wachtte samen met mijn vrouw tot ik het woord zou horen dat de Heer voor ons had.

Na een week van vasten en bidden hoorde ik plotseling de stem van de Heilige Geest: 'Tankstation'. Als de Heer terugkomt, moeten zijn volgelingen brandende olie in hun lampen hebben. Hij liet ons zien dat het de olie van de Heilige Geest is waar deze generatie de meeste behoefte aan heeft. We moesten arbeiders opleiden die in staat zouden zijn de aanwezigheid van God met zich mee te dragen, waar ze ook heen zouden gaan.

De Here Jezus maakte ons zijn wil duidelijk. Er waren veel lege vaten in China, maar niet voldoende dragers van Gods olie om ze op te vullen. Hij wilde niet dat we het weer te druk zouden krijgen, maar dat we zouden meehelpen om het vuur te ontsteken in vele andere dienstknechten van God om zo het Lichaam van Christus trouw te dienen.

We hadden een ontmoeting met de leiders en de oudsten van onze kerk. Zij hadden gebeden dat de Heer me aanwijzingen zou geven voor de kerk.

Ik had mijn visie, het opstarten van een Tankstation, nog niet met de leiders gedeeld. Toen zei broeder Fu: 'Ik bid elke dag drie tot vier uur voor de kerk, maar ik heb maar zo weinig kennis van bijbelse waarheden. Omdat ik niet kan lezen, ken ik alleen maar de paar Schriftgedeelten die ik uit mijn hoofd geleerd heb. Ik weet dat heel veel voorgangers en hun kinderen hun eerste liefde voor Jezus kwijtgeraakt zijn en weer teruggevallen zijn in wereldse zaken.' Broeder Fu ging huilend verder: 'Broeder Yun, je bent bij ons teruggekomen. Kun je onze jongeren niet bij elkaar roepen en hen leren de Heer te volgen?'

Zuster Sheng voegde eraan toe: 'Toen jij en broeder Chuan deze afgelopen twee jaar in de gevangenis zaten, waren de leden van je kerk als wezen, zonder enige leiding. Onze samenkomsten worden maar door een paar mensen bezocht. De predikers hebben geen idee wat ze moeten onderwijzen. Sommigen van onze medewerkers hadden geen keus dan hun bediening achter zich te laten en een baan te zoeken om de boetes te kunnen betalen die de politie hun had opgelegd.'

We hielden allemaal. Ik realiseerde me dat het echt Gods roeping voor ons was om een ‘Tankstation’ te beginnen. Zonder goede training zou Gods licht in ons midden langzaam worden uitgedoofd.

Ik ging staan en deelde de visie die God mij had gegeven had voor een Tankstation. Het grootste deel van onze medewerkers bestond uit eenvoudige mannen en vrouwen die van boerderijen afkomstig waren. Ze begrepen niet wat ik bedoelde. Na een paar minuten stilte zei broeder Fu: ‘Tankstation! Gaan we een bedrijf beginnen? In onze kerk is nauwelijks geld beschikbaar. Nu is het oogstseizoen. We moeten ons geld besteden aan het helpen van behoeftige gezinnen, weduwen en wezen. Hoe kunnen we in vredesnaam een tankstation beginnen? Kun je het alsjeblieft uitleggen?’

Ik lachte en zei tegen hen: ‘Ik wil een Tankstation beginnen waar de olie van de Heilige Geest gedistribueerd wordt!’ Toen begrepen ze eindelijk wat ik bedoelde.

Na een tijd van gebed werden er dertig jonge gelovigen uitgekozen om gedurende twee maanden getraind te worden in het eerste Tankstation. We hielden deze training in een grot, boven op een berg.

Tot op dat moment had onze kerk Gods grote kracht in haar midden ervaren. We hadden wonderen gezien en waren er getuige van geweest hoe vele mensen tot de Heer kwamen. Dit was echter de eerste keer dat we ons serieus bezighielden met het opzetten van een trainingsprogramma voor nieuwe werkers, opdat we hen in de oogst konden uitzenden. We noemden dit Tankstation het ‘Profeet Samuël Trainingscentrum’.

Tijdens de training moest elke student het hele Nieuwe Testament doorlezen en elke dag een hoofdstuk uit het hoofd leren. Een maand na aanvang konden de meeste studenten het hele Evangelie van Mattheüs uit hun hoofd opzeggen.

We leefden en aten allemaal samen in de grot. Vóór deze tijd waren er veel onderlinge strubbelingen geweest tussen mensen met verschillende karakters en hadden we problemen gehad met verkeerde houdingen en jaloezie. Maar nu we hier allemaal samen in het Tankstation zaten, leerden we samen te bidden en elkaar oprecht lief te hebben.

Tachtig procent van de studenten wist in eerste instantie niet hoe ze

in het openbaar moesten bidden, maar na een paar weken kon iedereen bidden en hadden we allemaal een bewogen hart voor verloren zielen.

We stonden elke ochtend om halfvijf op om ons te wassen. Om vijf uur hadden we een tijd van aanbedding, en in de uren die volgden baden we voor al onze medewerkers op het veld. Rond acht uur begon de eerste les van deze dag. We aten elke dag maar twee maaltijden, om tien uur 's ochtends en om vijf uur 's middags. We kookten om de beurt en ook de andere huishoudelijke karweitjes waren eerlijk verdeeld. 's Avonds hielden we ons allemaal bezig met ons huiswerk.

Dit was een heel bijzondere tijd. Elke dag was onvergetelijk, omdat God zijn zegeningen rijkelijk over ons uitstortte.

Op 5 januari 1994 was het mijn beurt om het dankgebed voor het ontbijt uit te spreken. Ik ontdekte dat de maaltijd maar half zo groot was als normaal. Mijn vrouw vertelde me dat er geen noedels en groenten meer over waren. Zij en zuster Hannah stelden voor dat we de training maar moesten afsluiten en de studenten naar huis laten gaan om hun training in praktijk te brengen.

Daar was ik het niet mee eens! Ik stelde voor dat we door moesten gaan en ons door Gods Geest moesten laten vullen, zelfs als dat betekende dat onze magen leeg zouden zijn. Ik zei: 'Als we deze training stopzetten alleen maar omdat er niets te eten is, dan zullen deze soldaten niet volledig op de strijd voorbereid zijn. We moeten in geloof bidden en wachten op het moment dat de Heer zal voorzien.'

Die avond, nadat de meeste studenten waren gaan slapen, knielde ik samen met een paar andere leiders neer op de smerige vloer van de grot en we baden. De Heer liet ons zien dat het onze eerste prioriteit moest zijn om werkers uit te zenden naar de armste en meest behoeftige gebieden – waar de mensen de naam van de Here Jezus nog nooit gehoord hadden.

Toen we dit met de studenten deelden, wijdden zij zich allemaal toe aan deze taak, bereid om hun lichamen als levende offers ten dienste van de Heer te stellen. Niet lang na die avond begonnen we uit het hele land brieven te ontvangen. Gelovigen in delen van China die nog het minst bereikt waren, zoals Guizhou, Guanxi, Hunan, Tibet, Gansu en Qinghai, smeekten ons om te komen en hen te helpen.

Deze jonge werkers, volgetankt met Gods olie, werden in heel China met open armen ontvangen en zeer gewaardeerd. Ze werden echte strijders voor het evangelie. Op 16 januari legden de oudsten van onze kerk de jonge werkers de handen op en ze zonden hen uit, het veld in. De werkers verspreidden zich vanaf onze thuisbasis over heel China.

De grootste uitdaging lag in het feit dat we geen geld hadden om de nieuwe werkers te ondersteunen.

Toen ik na afloop van de training thuiskwam, lag er een aangetekende brief op me te wachten, afkomstig van een broeder die zei dat hij me dringend moest spreken. In ons dorp hadden we geen telefoon, dus ik reisde af naar het dichtstbijzijnde stadje om uit een winkel vandaan te bellen. Ik was geschokt toen de telefoon opgenomen werd door een Amerikaan! Hij was zo opgewonden toen hij mijn stem hoorde!

Zijn Chinees was niet erg goed, maar ik begreep dat hij naar me toe wilde komen om me te ontmoeten. We spraken af elkaar de volgende avond in Zhengzhou te ontmoeten, maar op de een of andere manier was er iets misgegaan in onze communicatie en kon ik hem nergens vinden. Ik ging in een paar hotels naar binnen, maar daar logeerde hij niet. Teleurgesteld ging ik terug naar huis.

Later kwam ik erachter dat hij in een klein hotelletje gelogeed had en dat hij de hele dag gehuild had omdat hij dacht dat hij zijn kans om mij te ontmoeten was misgelopen. Hij liet het er echter niet bij zitten en hij stuurde me opnieuw een boodschap. Ik reisde nogmaals naar Zhengzhou en deze keer ontmoetten wij elkaar!

Nadat we elkaar begroet hadden, zei hij: 'De Heer heeft duidelijk tegen me gezegd dat ik contact met u op moest nemen en u deze gift geven om uw werkers te ondersteunen.' Hij overhandigde me een envelop vol met geld.

Deze keer keerde ik naar huis terug met een hart dat bijna barstte van vreugde. Nadat ik verteld had wat er gebeurd was, waren we zo blij dat de Heer in de noden van onze werkers had voorzien! We knielden allemaal neer en dankten de Heer voor zijn voorzienigheid. Hoewel dit geld ook weer op zou raken, had deze gebeurtenis ons geloof versterkt en durfden we Hem ook voor de toekomst te vertrouwen.

Veel van de huisgemeenten in zuidelijk Henan en Anhui kwamen in die tijd in beweging voor de Heer. De groep van Zhang Rionglang riep een 'Evangelismaand Beweging' in het leven. Tussen Kerstmis en het Chinese Nieuwjaar moesten alle leden van die gemeente minstens drie mensen tot Christus leiden. Voor de leiders van de gemeente lag de eis wat hoger, zij moesten in diezelfde periode minstens vijf mensen tot de Heer leiden.

Het evangelie verspreidde zich op deze manier razendsnel en de huisgemeenten maakten een overweldigende groei door. Na de eerste Evangelismaand werden er 13.000 nieuwe gelovigen gedoopt!

Vervolgens werden deze nieuwe christenen getraind en uitgedaagd om deel te nemen aan de Evangelismaand van het volgende jaar. Aan het einde daarvan, slechts twee jaar na het ontstaan van deze beweging, werden er 123.000 mensen gedoopt! Ook in het jaar daarna, en in de jaren die daar weer op volgden, was er sprake van spectaculaire groei, maar 'men hield op te tellen, want er was geen tellen aan' (Gen.41:49).

De Evangelismaand Beweging is tot op de dag van vandaag actief en heeft bijgedragen tot de exponentiële groei van de huisgemeenten overal in China. Steeds meer werkers verlangden ernaar naar het Profeet Samuël Trainingscentrum te komen en daar een training te ontvangen, wat resulteerde in nieuwe teams van werkers die uitgezonden werden.

Veel van de werkers die in de eerste jaren opgeleid waren, kwamen terug naar de grot boven op de berg en zij getuigden van de geweldige manier waarop God hen in hun bediening had geholpen. Hierdoor werden we nog eens extra bemoedigd en gesterkt.

In deze periode spanden Deling en ik ons ook in om de Chinese huisgemeenten te verenigen voor de zending. We reisden door heel China en trainden kerken zodat zij hun werkers konden uitzenden als pioniers, als evangelisten en zendelingen. We moedigden alle kerken aan om in hun eigen omgeving trainingscentra op te richten. Deze visie met betrekking tot trainen verspreidde zich razendsnel toen mensen zagen wat een overweldigende groei het teweegbracht in het werken voor Gods koninkrijk. Het duurde niet lang voor er honderden werkers werden uitgezonden.

Op een van onze reizen bezochten we een oudere zuster in Guangzhou, en zij had een speciale boodschap die alleen voor mijn oren bestemd was.

Ze waarschuwde me: ‘Yun, je moet niet alleen de Heer liefhebben, maar vanaf nu moet je ook je vrouw liefhebben en bij haar blijven.’

Deze vermaning hakte erin. Ik gaf toe: ‘Sinds we getrouwd zijn, ben ik niet in staat geweest veel tijd met mijn vrouw door te brengen. De afgelopen tien jaar zat ik telkens in de gevangenis of was ik op de vlucht. Vanaf nu zal ik mijn denken veranderen. Ik zal God op de eerste plaats zetten en mijn gezin op de tweede. We zullen samen door de oogstvelden reizen en terwijl we de Heer dienen zullen we samen groeien.’

Ik geloof dat mijn tweede gevangenisstraf een keerpunt was in mijn huwelijk. De Heer waarschuwde me dat ik mijn gezin zou verliezen als ik me niet zou bekeren en mijn prioriteiten veranderen. Ik ben veranderd en daar heb ik nooit spijt van gehad, hoewel veel van de andere leiders van de huisgemeenten het niet met mijn standpunt eens waren. Sommigen vinden dat het werk van de Heer belangrijker is dan het gezin. Ik begon mijn liefde voor God op de eerste plaats te zetten, mijn liefde voor mijn gezin op de tweede en mijn liefde voor mijn bediening op de derde.

Op een gegeven moment, niet lang na mijn vrijlating, werd ik uitgenodigd om een groep leiders van huisgemeenten toe te spreken. Ik sprak over het belang onze gezinnen boven onze bediening te stellen. Terwijl ik hen vanuit mijn hart toesprak, zag ik dat veel van de leiders tranen in hun ogen kregen. Ze hadden het nodig deze boodschap te horen. Toen ik klaar was, begonnen ze allemaal te klappen en ze huilden. Ik had mijn eigen ervaringen met hen gedeeld en ook getuigenissen verteld van vele Chinese broeders en zusters die hun gezinnen kwijtgeraakt waren omdat ze meer aandacht besteedden aan reizen en prediken dan aan hun eigen vlees en bloed.

Ik leerde hun dat de kerk niet moet toegeven aan listen zoals die van Farao, die Mozes en Aäron ervan probeerde te overtuigen de vrouwen en kinderen achter te laten en de mannen mee te nemen om de Heer te aanbidden (zie Ex.10:10-11). Ik moedigde de leiders aan om hun gezinnen bij hun werk voor de Heer te betrekken en zelfs om hun echtgenoten en kinderen mee te nemen als dat mogelijk was. Ik wees hun erop dat zelfs de apostelen met eenzelfde dilemma te maken hadden en dat Paulus daarom stelde: ‘Hebben wij geen bevoegdheid om een zuster als vrouw mede te nemen gelijk ook de andere apostelen en de broeders des Heren en Céfus?’ (1Cor.9:5)

De leider van dat netwerk van huisgemeenten was het echter niet met me eens. Toen ik klaar was met preken, nam hij me apart om me te vermanen: ‘Yun, ik kan haast niet geloven dat je van deze gelegenheid gebruikgemaakt hebt om deze boodschap te brengen. Probeer je mijn leiders soms kapot te maken?’

Het zal u niet verbazen dat veel van de huwelijken en gezinnen van leiders uit deze groep een puinhoop zijn. Velen van hen lijken ‘succesvol’ te zijn in hun bediening terwijl hun gezinnen uit elkaar vallen. De Chinese huisgemeenten hebben veel sterke kanten, maar dit gebied is een van de zwakste plekken.

Na deze gebeurtenis kregen we een uitnodiging om het pittoreske stadje Guilin te bezoeken. Nadat we onze visie met de leiders van de huisgemeenten daar gedeeld hadden, werd ik voorgesteld aan een broeder uit Scandinavië, die toevallig op hetzelfde moment in Guilin op bezoek was. Toen hij over onze visie hoorde, zei hij: ‘Amen, amen, amen.’ Daarna vroeg hij ons: ‘Wat kunnen wij doen om te helpen?’

Ik zei tegen hem: ‘U zou moeten meewerken om de visie van de huisgemeenten uit te dragen en er samen met ons uw geloof in te investeren. Omdat u blank bent, valt u op in China. Maar als u bereid bent het hart van een dienstknecht te hebben, als u de risico’s van tevoren overweegt en niet bang zult zijn, zal ik u meenemen naar Henan om daar onze medewerkers te trainen. Afgezien daarvan hebben we er ook ontzettend veel behoefte aan dat u ons helpt bij het bemachtigen van bijbels en andere materialen. We hebben nooit genoeg bijbels omdat onze kerken zo snel groeien.’

Mijn nieuwe vriend vroeg me hoeveel bijbels we nodig hadden. Zonder erover te hoeven nadenken antwoordde ik: ‘Dertig- of veertigduizend zou niet te veel zijn.’ Toen zei hij: ‘Wat dacht u van honderdduizend bijbels, en wel nu meteen? We hebben ze klaarliggen.’ Mijn medewerkers en ik discussieerden over de beste manier om deze bijbels veilig te bezorgen bij kerken in verschillende delen van China.

Later vertelde hij mij: ‘De Heer heeft ons gestuurd om u te helpen bij uw visie voor eenheid onder de huisgemeenten. We zijn niet naar China gekomen om uw werk over te nemen of ergens de baas over te spelen. We zijn niet gekomen om u onze eigen plannen op te dringen of om prachtige

kerkgebouwen neer te zetten. We onderwerpen ons aan de visie die God de huisgemeenten gegeven heeft en we willen u dienen waar we maar kunnen om ervoor te zorgen dat die visie werkelijkheid wordt.’

Op dat moment beseftte ik nog niet half hoe God mij met deze Scandinavische broeder zou verbinden en hoe we in de vele jaren die volgden zij aan zij in zijn bediening zouden staan. De Heer heeft deze broeder tot een zegen gesteld, zowel voor de kerk in China als voor mijn eigen gezin.

De Here Jezus begon ons allemaal in een invloedrijke positie te brengen, van waaruit miljoenen gelovigen toegerust werden voor hun bediening. Veel overzeese gelovigen, zowel Chinezen als westerlingen, kwamen over om ons te helpen onze werkers te trainen en hen als strijders voor de Heer uit te zenden. Sommigen werden er door de Heer toe aangezet om te helpen de werkers te voorzien in hun praktische noden. Daar waren we blij mee, maar we herinnerden ons er voortdurend aan dat alle hulp van de Heer afkomstig was. We letten er goed op dat we nooit van mensen verwachtten om in onze noden te voorzien.

Terwijl we door China reisden, hadden we telkens net genoeg geld om onze treinkaartjes te betalen. We hadden geen geld voor eten of voor iets anders, maar de Heer voorzag zodat we altijd precies genoeg hadden om de reis te kunnen maken.

Mijn gezin woonde in een gammel oud huisje dat op instorten stond. We droegen oude kleren en mijn kinderen hadden gaten in hun schoenen. We waren ervan overtuigd dat we het beste deel van onze bezittingen, onze tijd en ons geld moesten besteden aan het opleiden van de werkers, zodat zij naar de armste en meest behoeftige plaatsen konden gaan. We gaven allemaal onze tienden. Als we maar tien eenden hadden, wijdden we de grootste eend en haar eieren toe aan de Heer.

Toen ik in de gevangenis zat, ontving iedereen slechts 2,50 yuan (ongeveer 30 cent) per maand, daarvan konden we kleine dingetjes kopen zoals papier of tandpasta. Maar zelfs toen zetten wij als gelovigen tien procent van ons magere inkomen opzij. We bewaarden het zolang we in de gevangenis zaten en gaven het aan de Heer als we vrijkwamen.

Op een dag legden we in het Tankstation de handen op bij een team dat naar de provincie Sichuan uitgezonden zou worden. Broeder Wei vroeg de

jonge mannen en vrouwen: ‘Jullie hebben geen geld en jullie gaan ver van huis. Waar zijn jullie het meest bang voor van alle dingen die jullie kunnen overkomen?’

De nieuwe werkers antwoordden in koor: ‘We zijn niet bang voor honger of slaag. We zijn bereid om voor het evangelie te sterven! We zijn alleen maar bang om uit te gaan zonder Gods nabijheid. Bid alstublieft dat Hij elke dag met ons zal zijn.’

Deze zendelingen hebben veel geleden voor het evangelie. Ze moesten ontzettend zwaar werk aannemen om te kunnen eten en het evangelie te verkondigen. Sommigen moesten varkens voeren, anderen hakten brandhout en weer andere droegen manden met mest. Veel van de mensen die hun manier van leven en de kracht van hun getuigenis zagen, geloofden in Jezus.

Echter, niet al onze samenkomsten hadden een groots resultaat! Het loopt niet altijd allemaal op rolletjes in de Chinese huisgemeenten en niet iedereen is blij met ons onderwijs. Eén van deze minder geslaagde samenkomsten vond plaats in de provincie Shandong.

De hoofdleider had een samenkomst voorbereid die zeven dagen zou duren. In de namiddag van de zesde dag, toen broeder John aan het preken was, had een aantal gelovigen uit Shandong iets op onze boodschap aan te merken. Ze begonnen John allerlei moeilijke vragen te stellen over controversiële teksten uit het boek Openbaring. John antwoordde: ‘Het spijt me, er zijn veel verborgen schatten in de Bijbel. Zelfs de grote bijbelgeleerden zijn er niet zeker van wat deze verzen betekenen.’

Een oudere man, de oudste van een gemeente, stond op, samen met nog twee anderen en ze riepen: ‘Jullie onderwijzers uit Henan moeten je mond houden! Jullie zijn zo jong en onervaren. Jullie zijn straatarm en weten niets. Hoe kunnen jullie ons onderwijzen als jullie de betekenis van deze Schriftgedeelten niet eens weten?’

De drie oude mannen raapten hun spullen bij elkaar en verlieten de samenkomst. Ze gaven de leden van hun kerk opdracht om met hen mee te gaan. Ik volgde hen onmiddellijk naar de binnenplaats en bad luid: ‘O Heer, dank U voor mijn achtenswaardige broeders. Help hen alstublieft om niet zo boos te zijn omdat we zo weinig van de Bijbel weten.’

Twee van deze knorrige leiders lachten en riepen: ‘Yun, neem je soldaten mee terug naar de plaats waar je vandaan komt. Rol je vlag op en neem hem mee terug naar Henan.’

Ik wist dat de duivel deze gebeurtenis gebruikte om onze samenkomst te verstoren. Met tranen in mijn ogen smeekte ik hen om naar de samenkomst terug te gaan zodat we allemaal zouden kunnen bidden en de wil van de Heer zoeken. Hun harten werden geraakt, dus ze gingen stilletjes terug naar hun zitplaatsen. Ik vroeg alle aanwezigen neer te knielen en de Heer te zoeken. Ik gaf iedereen opdracht om zich van zijn of haar zonden te bekeren. De liefde van God werd over ons allemaal uitgestort. Er werd veel gehuild en veel harten braken. Ik stond op en beled mijn eigen zonden en werd daarin gevolgd door veel van de andere aanwezigen, mannen en vrouwen.

De drie oudsten kwamen naar voren en knielden daar neer. Ze bogen het hoofd en zeiden: ‘Broeder Yun, vergeef ons alstublieft dat we zulke grove, beledigende dingen gezegd hebben.’ Toen ze zagen dat de harten van deze drie oudsten met berouw vervuld waren, knielden alle andere aanwezigen neer en ze begonnen onder tranen te bidden. De oudsten vroegen ons een paar dagen langer te blijven om in verschillende plaatsen rond Shandong te onderwijzen.

Hoewel we veel reisden en het erg druk hadden, was er in ons gezinsleven ook sprake van veel uitdagingen. Tijdens mijn reizen door China ontmoette ik veel christelijke gezinnen die grote problemen ondervonden als gevolg van de éénkindpolitiek.

De regering probeerde veel christelijke moeders te dwingen hun tweede zwangerschap te laten afbreken. Sommige zusters werden gedwongen een sterilisatie te ondergaan om er zeker van te zijn dat ze niet nog eens zwanger zouden raken. Echtparen die betrapt werden op het hebben van meer dan één kind, kregen hoge boetes opgelegd en bepaalde regeringsprivileges werden ingetrokken, zoals bijvoorbeeld de dekking van ziektekosten of subsidies voor onderwijs.

Toen ik de verhalen hoorde van vele christen-vrouwen die zwanger waren, brak mijn hart. Ze wisten niet wat ze moesten doen. Ik bad en kreeg vervolgens een idee! Ik zei tegen hen: ‘Abortus is een ernstige zonde, dus dat is geen optie. Maar als jullie ermee instemmen je baby’s in het geheim ter wereld te brengen, beloof ik dat het kindje mee zal nemen en ervoor zal zorgen dat het in een christelijk gezin opgroeit.’

Daar waren die gezinnen erg blij mee en het duurde niet lang voor ik me voelde als Abraham, een vader van velen!

Achter de adoptie van sommige baby’s ging een hartverscheurend verhaal schuil. Twee alleenstaande christen-vrouwen die uit de provincie Sichuan afkomstig waren, hadden besloten zich bij onze bediening aan te sluiten. Terwijl ze op weg waren naar Henan, werden ze door een kwaadaardige bende gekidnapt en meegenomen naar een bergachtig gebied op tweehonderd kilometer afstand van de stad Chongqing.

Deze twee mooie jonge vrouwen werden letterlijk vastgeketend en meer dan een jaar misbruikt als seksslavinnen. Niemand had enig idee wat er met hen gebeurd was. Uiteindelijk kregen ze het voor elkaar om te ontsnappen en hun huis te bereiken, innerlijk verscheurd door hun beproeving.

Ik reisde naar Sichuan en bezocht de meisjes en hun families. Een van de meisjes was vlak voor haar ontsnapping zwanger geraakt. De ouders van het meisje wilden de baby laten aborteren, maar ik smeekte hun het kindje niet te vermoorden. Ze aarzelden, totdat ik zei: ‘Als jullie dochter het ter wereld brengt, beloof ik de volledige verantwoordelijkheid voor de baby op me te nemen.’

Er werd een klein meisje geboren en ik noemde haar Yang Mu Ai (‘De Liefde van de Herder). We zorgden voor haar tot we een christelijk gezin vonden dat bereid was haar op te voeden.

DELING: We werden door de plaatselijke regering lastiggevallen en beboet omdat we twee kinderen hadden. En toen, zonder waarschuwing vooraf, kwam Yun op een dag thuis met een klein meisje in zijn armen! Hij was naar een samenkomst geweest waar een kerkleider zijn zorgen met hem

gedeeld had. Hij had al twee kinderen en nu was zijn vrouw zwanger van de derde. De autoriteiten kwamen naar hun huis en zeiden tegen hen dat ze vanwege de éénkindpolitiek moesten instemmen met een abortus. Als ze dat weigerden, zou de moeder gevangengezet worden tot ze bevallen was en zou de baby na de geboorte meegenomen en vermoord worden.

Toen Yun dit hoorde, bloedde zijn liefdevolle hart. Hij zei tegen deze broeder: 'Wat je ook doet, laat je baby niet aborteren. In de Bijbel, in Psalm 127 vers 3, staat dat zonen een erfdeel des Heren zijn en de vrucht van de schoot een beloning. Verstop je vrouw en nadat de baby geboren is zal ik de volledige verantwoordelijkheid nemen voor zijn welzijn.'

Vanaf dat moment nam Yun telkens de zorg voor pasgeboren baby's op zich. In totaal waren het wel tien of elf kinderen! Ik weet niet zeker hoeveel het er waren, omdat hij ze niet allemaal mee naar huis nam om ze aan mij te laten zien.

Sommige kinderen kwamen uit gezinnen van voorgangers die gevangengezet en gemarteld waren. Die gezinnen konden geen extra belasting meer aan; ze waren niet in staat nog een kind groot te brengen. Een andere baby werd aan ons gegeven nadat een jong christelijk meisje naar de stad gelokt werd om daar een baan aan te nemen. Ze werd verkracht en raakte zwanger.

Yun vond een christelijk thuis voor al deze kinderen, hoewel sommige van de gezinnen zo arm waren dat we ze financieel moesten blijven ondersteunen. Wij waren ook erg arm, maar Yun geloofde dat God zou voorzien en dat deed Hij ook altijd, op de een of andere manier.

In het begin toen mijn man deze baby's mee naar huis nam, was ik boos! Ik vroeg hem: 'Is er soms iets mis met mij? Als je zo wanhopig graag meer kinderen wilt, waarom praat je daar dan niet met mij over?' Maar na verloop van tijd en nadat ik de verhalen gehoord had die achter elke baby schuilgingen, leerde ik langzaam maar zeker genade en geduld met mijn man te hebben.

Ik begon steeds meer te begrijpen van het liefdevolle hart van God. Het voorbeeld dat mijn man met zijn barmhartige daden gaf, werd nagevolgd door vele gemeenten; ook zij begonnen voor wezen en vondelingetjes te zorgen.

De weg naar eenheid

In 1992 en 1993, gedurende de speciale periode van trainingen overal in China, mochten we genieten van vele wonderbaarlijke en vruchtbare tijden met de Heer. Als God ons zegent, is de duivel ook altijd actief en doet hij zijn uiterste best om de voortgang van Gods koninkrijk te stoppen. Satan probeerde het vuur van de Heer uit te doven door middel van vervolging en ontberingen, maar God bleef zijn olie in onze lampen gieten, waardoor de vlammen alleen maar hoger en helderder werden!

In het begin van 1994 liet God me zien dat de verschillende netwerken van huisgemeenten zich moesten verenigen voordat Hij zijn kracht werkelijk over China uit zou storten.

In de jaren zeventig was er maar één huisgemeentebeweging in China. Er waren geen netwerken of organisaties, alleen maar groepen gepassioneerde gelovigen die samenkwamen voor lofprijzing en het bestuderen van Gods Woord. Alle leiders kenden elkaar. Terwijl ze aan elkaar vastgeketend in de gevangenis zaten, leerden ze gemeenschap te hebben en elkaar te vertrouwen. Nadat ze vrijgelaten werden, werkten ze samen om het evangelie te verspreiden. In die eerste dagen waren we echt een. Het lijden had alle muren tussen de verschillende denominaties in de Chinese kerk neergehaald.

Toen de grenzen van China in het begin van de jaren tachtig open begonnen te gaan, wilden veel buitenlandse christenen weten hoe ze de kerk in China konden helpen. Als eerste smokkelden ze vanuit Hongkong bijbels naar ons toe. We waren ontzettend blij met deze geschenken; we hadden ze zo hard nodig!

Op een gegeven moment nam ik, samen met verschillende kerkleiders, de trein naar het zuidelijke gedeelte van de stad Guangzhou, om daar

bijbels in ontvangst te nemen van onze westerse vrienden. Na een dag of twee van elkaars gezelschap genoten te hebben gingen we per trein terug naar huis, in bezit van deze kostbare geschenken. We waren zo blij en vol van liefde voor elkaar.

Na een paar jaar begonnen deze zelfde zendingsorganisaties echter naast bijbels ook nog andere boeken in de zakken te stoppen. Dat waren boeken over de theologie van één bepaalde denominatie of studieboeken die speciaal gericht waren op bepaalde delen van de Bijbel.

Ik denk dat dit het begin was van de verdeeldheid tussen veel van de huisgemeenten in China.

Deze boekjes vertelden ons dat we God op een bepaalde manier moesten aanbidden, of dat we als we echte gelovigen waren in tongen moesten spreken, of dat we alleen gered konden worden als we in Jezus' naam gedoopt waren (in plaats van in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest). Andere boekjes draaiden om het hebben van een groot geloof en in weer andere boekjes werden argumenten voor of tegen de rol van vrouwen in de kerk beschreven.

We lazen al deze boekjes en het duurde niet lang voor we erdoor in de war raakten! De kerken begonnen zich op te splitsen in kleine groepjes die het een geloofden en in andere groepjes die weer iets anders geloofden. In tegenstelling tot louter en alleen spreken voor Jezus begonnen we ook andere gelovigen tegen te spreken die zich niet aan onze opvatting aanpasten.

Na een poosje begonnen onze buitenlandse vrienden ons zelfs nog meer dingen te geven. Ze gaven ons geld, fotocamera's en andere dingen waarvan zij dachten dat we die nodig hadden om de Heer nog effectiever te dienen. Ik herinner me nog goed hoe dit verdeeldheid onder de leiders veroorzaakte. In onze slechte harten vroegen we ons af: 'Wie heeft de meeste boeken gekregen?' of: 'Waarom hebben ze meer geld gegeven aan die broeder dan aan mij?'

Het was echt een puinhoop. Binnen twee jaar hadden de huisgemeenten in China zich van elkaar afgescheiden en waren er tien tot twaalf splintergroepen ontstaan. Dit is de reden dat er zoveel verschillende netwerken van huisgemeenten tot stand kwamen.

Er kon zich heel gemakkelijk een splitsing voordoen in een huisgemeente. Soms kwam er een buitenstaander op bezoek die dan tijd doorbracht met een groepje mensen dat een leidinggevende positie had, maar niet aan het hoofd stond. Deze buitenstaander overhandigde dan wat financiële ‘ondersteuning’ en zijn visitekaartje, en binnen de kortste keren werd er een nieuwe beweging opgericht. In hun ijver om ons te helpen veroorzaakten onze buitenlandse broeders juist scheuringen, waardoor de gemeenten verzwakt werden. ‘Want ik getuig van hen, dat zij ijver voor God bezitten, maar zonder verstand’ (Rom.10:2).

Ik zeg niet dat de schuld volledig bij onze buitenlandse broeders lag! Onze eigen harten waren misleid en we zwichtten gemakkelijk voor verleiding. Ik zeg ook niet dat we de hulp van christenen uit andere delen van de wereld niet willen of die niet nodig hebben. Dat hebben we wel! Er is een grote nood en we bidden dat God zal voorzien op de manier die Hij goed acht, ook door middel van buitenlandse christenen. Maar onze motieven in het geven en ontvangen moeten zuiver zijn, en deze giften moeten alleen maar aan de bestaande kerkleiding overhandigd worden zodat jongere leiders niet in de verleiding komen deze gaven te gebruiken om zich de autoriteit toe te eigenen van de leiders die boven hen staan.

De leiders konden niet langer samen, als een eenheid, voor de Heer wandelen. We hadden het gevoel dat wanneer we dat zouden doen, we onze nieuwe overtuigingen geweld aan zouden doen!

Deze situatie werd gedurende vijftien jaar steeds slechter, tot het zover kwam dat sommige netwerken geloofden dat zij de enige waren die de waarheid in pacht hadden, en ze de andere groepen als sekten begonnen te beschouwen die koste wat het kost vermeden moesten worden. De leiders praatten niet meer met elkaar en hielden niet meer van elkaar.

Op onze reis door China ontmoetten we gelovigen uit veel verschillende groepen en netwerken en we ontdekten dat de geest van afscheiding hoogtij vierde. De Heer legde het op mijn hart om binnen de huisgemeenten eenheid te gaan bewerkstelligen, dus ik ging op zoek naar gelijkgestemde leiders die dezelfde visie hadden.

Ik ontmoette Zhang Rongliang, de leider van een van de grootste netwerken. Zhang was de broeder met wie ik vele jaren eerder een nacht bij

een bevroren visvijver had doorgebracht, toen een golf van vervolging ons dreigde te overspoelen. Hij was ook de broeder die me in 1983 zijn sjaal gaf, in de nacht dat ik gearresteerd en in de gevangenis gegooid werd.

Toen ik hem vertelde over mijn visie voor eenheid, begon Zhang te lachen: ‘Dat is onmogelijk! De verschillende groepen die jij bij elkaar wilt brengen, zijn overduidelijk sekten. We willen niets met hen te maken hebben!’

Ik was zo van streek dat ik hem wel kon slaan, maar ik wist dat Zhang diep gekwetst was door de andere leiders. In vroeger tijden had Zhang groot respect gehad voor broeder Xu, de leider van het Born Again-netwerk van huisgemeenten. Op een dag had Zhang gehoord dat Xu samenkomsten leidde in een dorp dat ongeveer twintig kilometer verderop lag. Hij had Xu al een paar jaar niet gezien en daarom besloot Zhang op de fiets naar hem toe te gaan om met hem te praten. Toen Zhang bij de rand van het dorpje aangekomen was, werd hij tegengehouden door enkele medewerkers van broeder Xu – die daar op de uitkijk stonden om problemen te kunnen signaleren – en zij weigerden Zhang in het dorp binnen te laten. Ze wisten niet wie Zhang was. In hun ijver weigerden ze naar Xu toe te gaan om het aan hem te vragen en ze gaven Zhang opdracht om te vertrekken. Ik ben er echter zeker van dat als iemand broeder Xu verteld had dat Zhang buitenstond, hij onmiddellijk gekomen was en hem warm omhelsd had.

Vanwege veel droevige gebeurtenissen en misverstanden als deze, ontsproten er in de harten van veel leiders van huisgemeenten bitterheid en wantrouwen ten opzichte van elkaar.

Ik reisde ook naar de steden in het oosten van Shanghai en Whenzou, waar ik een aantal oudere mannen ontmoette die leiders waren van de kerk daar. Zij waren er niet toe in staat mijn visie voor eenheid te accepteren. Ze zeiden dat het absoluut uitgesloten was dat zij ooit met de andere groepen zouden samenwerken.

Ik vertrok, zeer ontmoedigd en diepbedroefd. Het liefst wilde ik het opgeven. De visie voor eenheid leek onmogelijk, maar de Heilige Geest zei tegen mij: ‘Huil maar niet. Je was niet mijn eerste keus om mijn volk te verenigen. Ik heb al eerder anderen geroepen, maar zij hebben niet aan deze visie vastgehouden.’

Ik wijdde mijzelf opnieuw toe aan de Heer en aan de visie die Hij me had gegeven. God bemoeidigde me met de woorden uit Mattheüs 19:26: 'Bij de mensen is dit onmogelijk, maar bij God zijn alle dingen mogelijk'.

De eerste doorbraak vond plaats toen ik in 1994 broeder Xu en zijn zus Deborah ontmoette. Ik deelde mijn visie voor de kerk in China, dat haar leden het evangelie als zendelingen buiten China bekend zouden maken, maar ik zei ook tegen hen dat dat nooit zou gebeuren zolang de Chinese huisgemeenten onderling verdeeld bleven en elkaar haatten. Deze dienstknecht van God, broeder Xu, zei tegen mij: 'Vanaf vandaag zullen wij leven voor dezelfde visie. We zullen elkaar liefhebben zoals David en Jonathan.'

Broeder Xu en zijn groep waren de eersten die zich aansloten bij de eenwordingsbeweging.

We regelden een ontmoeting met Zhang Rongliang en de leiders van zijn gemeente, de Fangcheng-kerk. Dit was een grote stap omdat er gedurende vele jaren spanning was geweest tussen zijn groep en de groep van broeder Xu. De dag voordat Zhang arriveerde, hielden we een bidstond. Broeder Fan zei: 'Broeder Xu, ik geloof dat de Heer me een woord voor jou heeft gegeven, maar ik weet niet zeker of je het wel kunt aannemen.'

Hij ging verder: 'Ik heb het gevoel dat wanneer Zhang en zijn leiders aankomen, je niet eerst moet gaan zitten om met hen te praten. Je moet in het begin zelfs niet eens met hen bidden. Als ze aankomen, moet je onmiddellijk op je knieën gaan en hun een voor een de voeten wassen.'

Broeder Xu, die leiding geeft aan miljoenen gelovigen in heel China, antwoordde onmiddellijk: 'Ik neem dit aan als een woord van de Heer. Ik zal zeker hun voeten wassen.'

De volgende dag arriveerden Zhang Rongliang en zijn medewerkers. Iedereen groette elkaar en ging zitten om te eten. Toen begonnen we allemaal te praten. Gedurende dertien jaar was er geen contact geweest tussen deze twee groepen. Beide partijen waren er zeker van dat zij het bij het rechte eind hadden en dat de andere groep op zijn best bestond uit gelovigen die van het smalle pad waren afgedwaald en gevaarlijke overtuigingen omarmd hadden.

De sfeer ging steeds verder achteruit totdat onze samenkomst leek op een zakelijke vergadering waarbij iedereen over andere onderwerpen praatte. Veel oude wonden werden opengereten en het werd steeds duidelijker dat deze twee groepen verder uit elkaar lagen dan ooit tevoren. Het leek erop dat broeder Xu zijn kans om hun voeten te wassen gemist had.

Plotseling sloeg Zhang met vlakke hand op zijn knie en hij riep uit: ‘Al dit gepraat is een verspilling van tijd. Laten we bidden en dan vertrekken.’

Broeder Fan gaf broeder Xu een duwtje in zijn rug en gelastte hem: ‘Vlug! Haal wat water en doe wat de Heer je gezegd heeft!’

Zhang was met gesloten ogen aan het bidden op het moment dat Xu voor hem neerknielde en hem voorzichtig zijn schoenen en sokken uittrok. Zhang opende zijn ogen en was stomverbaasd. Hij had nooit verwacht dat de grote Xu Yongze, de leider van de grootste huisgemeentebeweging in China, neer zou knielen om hem de voeten te wassen! Zhang begon te huilen en sloeg zijn armen in een warme omhelzing om broeder Xu heen.

Deborah Xu bracht een emmer warm water en begon de voeten van een van Zhangs medewerksters te wassen, zuster Ding. De twee vrouwen knielden neer op de vloer, ze omhelsden elkaar en huilden.

Er werd dertien jaar van roddels, bitterheid en jaloezie weggewassen. Iedereen in de kamer zocht de Heer en vroeg Hem om genade en vergeving. De leiders beleden elkaar vele zonden. Het was een bijzonder krachtige tijd. Op de vloer van die gezegende ruimte vormden zich vijvertjes van tranen.

We zongen samen:

*Als de zon begint te zakken,
verlangen onze harten ernaar naar huis te gaan,
want wij zijn voor eeuwig één gezin.*

*We hebben het gezin verlaten toen we jong waren
en zijn ons te buiten gegaan aan onze eigen wegen.
We hebben allemaal alleen geleden,
zodat we elkaars pijn nu kunnen begrijpen.*

*We moeten elkaar als broeders accepteren,
wandeland over het evangeliepad.
Alle stromen en rivieren komen uiteindelijk samen in de oceaan,
want wij zijn voor eeuwig één gezin.*

Deze twee netwerken van huisgemeenten legden zich er vanaf die dag op toe om samen te werken waar dat maar mogelijk was. Onze harten waren volledig overwonnen door de liefde van God.

De Heer legde een zware last op het hart van broeder Xu om zich ook met de andere huisgemeenteleiders te verenigen. We bezochten samen nog veel meer leiders van andere groepen. Alle leiders die zich niet bij de Drie-Zelf Patriottische Beweging wilden aansluiten, vroegen we of ze zich wilden aansluiten bij de eenwordingsbeweging. We noemden deze beweging de ‘Sinieten Broederschap’. We geloven dat het ‘land der Sinieten’ waar in Jesaja 49:12 over gesproken wordt, naar China verwijst: ‘Zie, dezen komen uit de verte, genen uit het noorden en het westen, weer anderen uit het land der Sinieten.’ We baden met hen en deelden de visie voor eenheid.

De Heer schonk ons langzaam maar zeker zijn gunst en deze leiders begonnen in te zien hoe belangrijk het was om ter wille van de Heer een eenheid te vormen.

Veel van de leiders hadden broeder Xu nog nooit eerder ontmoet, maar zich toch tegen hem afgezet wegens de verhalen van anderen. Toen ze uit zijn eigen mond hoorden wat hij precies geloofde en ze zagen dat de vrede en de vrucht van de Heilige Geest zichtbaar waren in zijn leven en zijn karakter, realiseerden ze zich dat er tegen hen gelogen was. Ze omarmden broeder Xu als een ware man van God en als een waarachtige gelovige in de Heer Jezus Christus. Veel van de barrières werden neergehaald en de eenheid werd dieper en sterker. De leiders begonnen bij elkaar in de kerk te preken, elkaars liederen te zingen en samen strategieën uit te werken voor het werk van de Heer.

Aan het begin van 1996 hadden veel van de hoogste leiders ingestemd met een vereniging, maar de leiders onder hen en de leiders die daar weer onder stonden, in het bijzonder de jongere broeders, hadden er nog steeds

moeite mee elkaar volledig te accepteren. Ze wilden hun eigen maniertjes niet opgeven.

Ik sloot een verbond met God ter wille van de eenheid binnen de Chinese kerk. Ik zei tegen Hem: ‘Heer, vanaf deze dag zal ik geen eieren of vlees meer eten totdat de leiders elkaar oprecht accepteren.’ Op een dag tijdens een leidersvergadering viel het een van de broeders op dat ik geen vlees en eieren at. Hij vroeg me waarom. Ik vertelde het hem en onmiddellijk stond hij op om een mededeling te doen: ‘Vanaf dit moment weiger ook ik eieren en vlees te eten, totdat de huisgemeenten zich verenigd hebben.’

In oktober 1996 werden er vijf mannen uitgekozen als eerste oudsten van de Sinieten Broederschap. Dat waren broeder Xu Yongze, die tot voorzitter verkozen werd, Zhang Rongliang, Wang Xincui, Shen Yiping en ikzelf. Elke oudste vertegenwoordigde een ander netwerk van huisgemeenten.

In november 1996 kwamen wij als leiders van de vijf netwerken in Shanghai samen voor de allereerste officiële Sinieten-vergadering. God deed opnieuw een krachtig en verfrissend werk in ons en veel barrières werden neergehaald. Sommige leiders beleden dat ze vele jaren bittere gevoelens jegens de andere groepen gekoesterd hadden. Ze beleden hun zonden aan God en vroegen vergeving aan de mensen die tijdens deze samenkomst aanwezig waren.

Broeder Xu stond op en zei: ‘We willen ons niet langer laten leiden door doctrines waar wij onszelf nou toevallig prettig bij voelen. We willen leren van elkaars sterke punten en volgens de wil van de Heer veranderen, zodat we sterker zullen worden en dichter bij Jezus zullen wandelen.’

Hoewel niet alle verschillen weggenomen werden, leerden de leiders elkaar nu voor het eerst kennen en ze zagen dat ze veel meer gemeenschappelijk hadden dan dat ze redenen hadden om van elkaar gescheiden te blijven. Ze ontdekten ook dat hun theologische verschillen draaiden om zaken die niet van essentieel belang waren voor hun geloof.

Elke groep kon duidelijk zien dat God ook in de andere groepen die in deze samenkomst vertegenwoordigd werden grote en geweldige dingen deed, en ze prezen God daarvoor. We besloten bij elkaar in de kerk te gaan

preken en bijbels en andere materialen onderling uit te wisselen opdat het niet zo zou zijn dat een of twee groepen heel veel hulp van overzeese christenen kregen en andere groepen helemaal niets.

Op de tweede dag vierden alle leiders samen het Heilig Avondmaal. Het was misschien wel voor het eerst in meer dan vijftig jaar dat de belangrijkste leiders van de Chinese kerk in eenheid het Avondmaal met elkaar vierden.

De eenwordingsbeweging is tot op de dag van vandaag actief, hoewel de leiders de naam 'Sinieten' in 2002 hebben laten vallen en nu gewoon als broeders in Christus samenkomen, zonder een officiële titel. Ondertussen hebben zich nog verscheidene netwerken van huisgemeenten aangesloten. Tijdens een speciale samenkomst in januari 2000 hebben de leiders voor het eerst een schatting gemaakt van het totale aantal gelovigen in hun netwerken. Alles bij elkaar kwamen ze op een totaal van 58 miljoen.

Voor de derde keer in de gevangenis – mijn dieptepunt

In maart 1997 kwamen elf huisgemeenteleiders samen in Zhangzhou, de hoofdstad van de provincie Henan. We waren van plan om onze vergadering op de tweede verdieping van een appartementencomplex te houden. We hadden een oudere Chinees-Amerikaanse zuster uitgenodigd om ook aanwezig te zijn, maar blijkbaar was zij op weg naar de vergadering gevolgd door regeringsagenten.

We wisten dat toen nog niet, maar broeder Xu en een aantal andere leiders waren al gearresteerd en weggevoerd nog voor wij bij het appartementencomplex waren aangekomen. Daarna hadden verscheidene gewapende BOV-agenten zich in het appartement verstopt en daar wachtten ze tot de rest van onze groep zou arriveren.

Het was een regenachtige, mistige avond. Ik belde naar het appartement om te vragen of broeder Xu al aangekomen was. Aan de andere kant klonk een stem die ik niet kende: ‘O, kom alsjeblieft naar boven, kom alsjeblieft naar boven!’

Toen we daar aankwamen, ontdekten we dat de deur van het appartement openstond. We liepen naar binnen en stonden toen oog in oog met een hele serie geweren die allemaal op ons gericht waren! De agenten deden ons onze riem af en bonden onze handen achter onze rug. De enige gedachte die bij mij opkwam, was dat ik moest ontsnappen. Voordat mijn handen vastgebonden zouden worden, rende ik achteruit naar het raam. In een fractie van een seconde opende ik het raam, schreeuwde: ‘Wegwezen!’ en sprong met mijn voeten naar voren naar buiten.

Ik had nooit verwacht dat het BOV ook nog eens een tiental agenten onder het raam geposteed zou hebben. Ik kwam op een rare manier terecht en vanwege de hoogte waarvan ik was gevallen raakten mijn voeten ernstig verwond. De agenten beneden hadden nooit verwacht dat iemand het in zijn hoofd zou halen om uit het raam te springen, dus gedurende enkele seconden staarde ik naar hen en staarden zij naar mij en allemaal schreeuwden we van schrik en verbazing!

De agenten haastten zich naar mij toe, duwden me tegen de grond en begonnen genadeloos op me in te schoppen en te slaan. Ze traptten met hun zware laarzen tegen mijn benen en bovenop mijn borst, ze trokken mijn haar achterover en sloegen me met hun geweren. Mijn botten kraakten en braken onder hun brute aframmeling. Toen haalden ze een stroomstok tevoorschijn en begonnen me met elektrische schokken te martelen.

Ik was er zo slecht aan toe dat ik me alleen nog maar kon oprollen en me op Jezus richten, ik probeerde geen aandacht te besteden aan de klappen die ik kreeg. Uiteindelijk verloor ik het bewustzijn.

Dit voorval was zo barbaars en gewelddadig dat het een wonder is dat ik niet dood was. Later moest ik denken aan de woorden van de psalmdichter: 'Ware het niet de Here, die met ons was, – zegge nu Israël – ware het niet de Here, die met ons was, toen mensen tegen ons opstonden, dan hadden zij ons levend verslonden, toen hun toorn tegen ons ontbrandde; dan hadden de wateren ons overstroomd, een wilde beek ware over ons heen gegaan; dan waren de overstelpende wateren over ons heen gegaan. Geprezen zij de Here, die ons niet overgaf ten buit aan hun tanden! Onze ziel is ontkomen als een vogel uit de strik van de vogelvangsters; de strik is gebroken, en wij zijn ontkomen! Onze hulp is in de naam des Heren, die hemel en aarde gemaakt heeft' (Ps.124:2-8).

Toen ik bijkwam, bevond ik me in een cel in het hoofdkwartier van het stedelijk Bureau voor Openbare Veiligheid in Zhengzhou. Broeder Xu en de andere leiders waren daar ook. Ik was bedekt met modder die van de laarzen van de agenten afkomstig was, mijn oren waren opgezwollen van het pak slaag dat ik gehad had en ik kon niet goed horen.

We ontdekten dat het bevel voor onze arrestatie uitgevaardigd was door de nationale regering in Peking. Op de een of andere manier wa-ren

zij erachter gekomen dat we van plan waren ons te verenigen. De huisgemeenten waren onze atheïstische, communistische staat al een doorn in het oog, en de gedachte aan wat er bereikt zou kunnen worden als we ons verenigden, joeg de regering tot in de hoogste regionen de stuipen op het lijf. Het bevel uit Peking dwong de provinciale autoriteiten van Henan om onze zaak bijzonder serieus aan te pakken. Omdat ze niet begrepen dat het koninkrijk van God niet van deze wereld is, waren ze bang dat onze gesprekken over eenwording zouden leiden tot de formatie van een politieke oppositiepartij die een bedreiging zou vormen voor de stabiliteit van ons land. De autoriteiten maakten foto's van onze arrestatie en namen het op op video. Het nieuws van deze gebeurtenis lekte uit en werd buiten China bekend, over de hele wereld.

We werden allemaal vreselijk gemarteld. We kregen handboeien om en werden met touwen aan elkaar vastgebonden en daarna werd er met knuppels en wapenstokken op ons in geslagen. We verwachtten ieder moment naar buiten gebracht te worden voor onze executie.

De autoriteiten probeerden bewijsmateriaal tegen mij te verzamelen, dus slechts drie dagen na mijn arrestatie reisden ze af naar mijn woonplaats Nanyang. Toen ze daar aankwamen troffen ze een grote groep mensen aan die bezig waren een kerkdienst te houden. Er waren ongeveer 120 gelovigen aanwezig, onder andere mijn vrouw Deling. Iedereen werd gearresteerd. De belangrijkste leiders van die samenkomst werden geïdentificeerd en naar de gevangenis gestuurd, ook Deling. De meeste andere gelovigen kregen boetes opgelegd en werden na ondervraging en een pak slaag vrijgelaten.

Tijdens mijn rechtszitting zei de rechter: 'Yun, ik heb het helemaal gehad met jou. Je hebt nu al jaren oppositie gevoerd tegen onze regering en onze samenleving op zijn kop gezet. Je bent talloze keren ontsnapt terwijl wij je in hechtenis genomen hadden. Deze keer ben je uit het raam gesprongen en heb je je beide benen gebroken. Zeg eens, Yun, als je opnieuw een kans zou zien om te ontsnappen, zou je daar dan weer gebruik van maken?'

Ik dacht er even over na en antwoordde eerlijk: 'Edelachtbare, dat is een goede vraag. Ik wil niet tegen u liegen. Als ik de kans krijg, zal ik

weer proberen te ontsnappen. Ik ben geroepen om de boodschap van God in heel China te verkondigen en ik moet doen wat ik kan om Gods roeping voor mijn leven te gehoorzamen.'

De rechter, het personeel van de rechtbank en de bewakers waren allemaal woest over mijn antwoord. De rechter grauwde: 'Hoe durf je, jij misdadiger! Ik zal je benen voor altijd breken zodat je nooit meer zult ontsnappen!'

Ik werd meegenomen naar een verhoorkamer waar ik door een aantal bewakers gedwongen werd met mijn benen wijd op de grond te gaan zitten. Ik smeekte hen om me niet tegen mijn gebroken benen te slaan, maar een man die er bijzonder kwaadaardig uitzag, verhardde zijn hart en haalde zijn wapenstok tevoorschijn. Om zich ervan te verzekeren dat ik nooit zou ontsnappen, sloeg hij me meerdere keren op mijn onderbenen. Hij sloeg mijn benen kapot tot ik de pijn niet meer kon verdragen. Ik lag op de grond en schreeuwde als een gewond dier. Een folterende pijn gierde door mijn lichaam en mijn hoofd. Ik kon alleen maar proberen me op de Here Jezus te concentreren en op zijn lijden aan het kruis.

Ik dacht dat ik nu zeker zou sterven, maar de Heer hield me in leven omdat Hij nog niet klaar met mij was. Mijn onderbenen waren helemaal zwart geworden en ik had er helemaal geen gevoel meer in. Mijn hele lichaam deed pijn en was van onder tot boven gekneusd.

Toen mijn beulen me terug droegen naar mijn cel, wilde ik hun echter duidelijk laten zien dat ze mijn geest nooit zouden kunnen breken, dus ik lachte en zei: 'Ik wil jullie bedanken voor de geweldige massage die jullie me vandaag gegeven hebben. Ik voel me stukken beter. Hartelijk bedankt!'

Na mijn rechtszitting werd ik samen met de andere broeders overgeplaatst naar de strengst beveiligde gevangenis van Zhengzhou. Ik werd opgesloten in een isoleercel. Mijn cel bevond zich vlakbij het kantoortje van de officier van dienst en grensde aan één kant aan de cel van broeder Xu. De bewakers dachten dat ik mijn verstand verloren had en gaven me twee bijnamen: 'Gek' en 'Kreupele'.

In het begin werd ik zonder ophouden geslagen en ondervraagd, van acht uur 's morgens tot de avond van de volgende dag. De ondervragers

wisselden elkaar af zodat ze me de hele nacht onder druk konden houden en me in elkaar slaan. Ik kreeg in deze periode helemaal geen voedsel of water.

Telkens als de bewakers me sloegen, schreeuwde ik achter elkaar door: 'Jezus, red me! Help me, Here Jezus!' Dat was de enige manier waarop ik mijn gedachten kon afleiden van de mishandeling en de pijn die me aangedaan werden.

Na deze eerste ervaring werden we in onze cellen opgesloten en we mochten er niet uit, behalve voor de ondervragingen die ons om de dag ten deel vielen. Ondanks mijn conditie bleven ze me geregeld martelen, in de hoop dat ze mijn geest konden breken. Soms werden we naar het politiebureau in Dingshui gebracht, of naar hoofdkwartier nummer negen van het BOV in Zhengzhou, zodat we marteling 'in twee verschillende smaken' konden proeven. Ze sloegen ons vooral tegen ons hoofd, onze handen en onze benen.

Ik had geen bijbel bij me, dus ik mediteerde vanuit mijn geheugen over het Woord van God en bad onder tranen voor de kerken. Ik schreeuwde bijbelteksten uit, zo hard ik kon, en klampte me vast aan Gods beloften zoals die in de Psalmen beschreven staan: 'De Here is mijn licht en mijn heil, voor wie zou ik vrezen? De Here is mijns levens veste, voor wie zou ik vervaard zijn? Toen boosdoeners op mij afkwamen om mijn vlees te eten – mijn tegenstanders en mijn vijanden – zijn zij zelf gestruikeld en gevallen. Al legert zich een leger tegen mij, mijn hart vreest niet; al verheft zich een krijg tegen mij, nochtans blijf ik vertrouwen' (Ps.27:1-3).

Ik zong hardop, dag en nacht. Op een gegeven moment werd de dienstdoende bewaker boos op mij. Hij vroeg: 'Ben je van plan de rest van je leven hier door te brengen, jij beroepsmisdadiger?'

Ik antwoordde: 'Nee! Als Gods tijd gekomen is, zal ik onmiddellijk vrijgelaten worden.'

Aan de buitenkant deed ik wel alsof ik dapper en moedig was, maar vanbinnen was ik diepbedroefd en leed ik afschuwelijke pijn. Tijdens een van de ondervragingen zeiden de agenten tegen mij dat ik tot een levenslange gevangenisstraf veroordeeld zou worden, of, als ik mijn gedrag verbeterde, misschien tot tien of vijftien jaar.

Toen ik met dit sombere toekomstperspectief geconfronteerd werd, mopperde ik en ik klaagde tegen de Heer. Ik beschuldigde Hem zelfs: ‘O God, ik wil U alleen maar dienen en uw evangelie verspreiden, en nu zit ik hier in deze cel en ik kan niet eens lopen. U bent zwak en U hebt me niet beschermd!’

Omdat ik niet kon lopen, hadden drie verschillende christelijke gevangenen, onder wie broeder Xu, de taak gekregen om mij van en naar mijn cel, de martelkamer en het toilet te dragen. Ik zat in een andere cel dan de andere leiders, dus we verlangden hevig naar deze korte momenten van gemeenschap.

De martelkamer lag op drie verdiepingen afstand van mijn cel, dus als ik daarheen moest hadden we de meeste tijd om met elkaar te praten. Broeder Xu wilde me niet naar die kamer dragen, maar ik zei tegen hem dat hij zich daar geen zorgen over moest maken omdat ze gewoon iemand anders opdracht zouden geven mij te dragen als hij het niet deed. De weinige kostbare minuten die we samen hadden, gaven me vaak de kracht om de slaag en de vernederingen die me in die donkere ruimte toegediend werden te kunnen verduren.

Broeder Xu is een man van weinig woorden. Hij vertelde me niet wat hij allemaal doormaakte, maar op een dag zag ik hem naar zijn cel teruglopen. Hij is stevig gebouwd en kan ontzettend hard rennen, maar op die dag toen hij door de gang liep, kon hij alleen nog maar strompelen. Ik realiseerde me dat hij ook gemarteld werd.

Soms werd ik ook wel door een jonge bewaker gedragen. Hij zag dat ik veel pijn leed en wist dat ik geen medische behandeling had gekregen. Deze jonge man zei op meelevende toon: ‘Ik zie hier een man die echt lijdt voor de naam van Jezus.’

Ik keek hem verrast aan. Hij ging verder: ‘Nadat ik aan de politieschool afstudeerde, ben ik hier komen werken. Ik kom uit een christelijk gezin, maar onze overtuigingen zijn niet zo sterk als die van u. Waarom zou iemand in Jezus geloven en voor Hem prediken als dit je beloning is?’

Ik zei tegen hem: ‘Misschien kun je op dit moment niet aan mij zien dat het in mijn voordeel is, maar in de toekomst zal ik vanwege dit lijden een grote zegen van Jezus ontvangen.’

Deze jonge man bleef me slaan, zoals dat van hem verwacht werd, maar met tegenzin en hij mikte altijd op die delen van mijn lichaam waar ik het minste last van zou hebben.

Er werd een ‘nepcrimineel’ bij Xu in de cel geplaatst. Hij deed alsof hij een christen was, maar het was duidelijk dat hij alleen maar in die cel zat om te spioneren en zoveel mogelijk informatie te verzamelen. Hij deed in bijzijn van de andere gevangenen vaak alsof hij medelijden met mij had en vroeg dan aan broeder Xu: ‘Denkt u dat Yun zal proberen te ontsnappen?’ Ondanks mijn kreupele benen waren de autoriteiten nog steeds bang dat ik zou ontsnappen als ik daar de kans voor zou krijgen!

Op een dag was het tijd voor de gevangenen om naar het toilet te gaan. De spion was ernstig ziek geworden. Zijn gezicht was lijkleek en het leek erop dat hij elk moment kon sterven. Ik zei tegen de bewaker: ‘Ik heb wat ervaring als masseur. Geef me alstublieft vijf minuutjes met deze zieke man en hij zal zich veel beter voelen.’

De bewaker zorgde ervoor dat ik de cel werd binnengedragen. Toen ik binnenkwam, keek broeder Xu me met vlamme ogen aan. Hij knikte en begon te bidden. Ik bad voor deze zieke man in de naam van Jezus en legde mijn handen op zijn hoofd. Na enkele ogenblikken riep hij uit: ‘Ik voel een soort warme bries in mijn binnenste!’

Een paar minuten later kwam de bewaker terug. Hij vroeg: ‘Hoe staat het met de massage?’ De zieke man antwoordde: ‘Het gaat heel goed. Ik ben bijna beter.’

De Heer genas deze man helemaal. Om zijn dankbaarheid te tonen gebruikte hij iets van zijn geld en zijn invloed om mij goed voedsel te geven. Na dit voorval vroegen zelfs sommige gevangenisbewakers me hun lichaam te masseren als ze pijn hadden en ze begonnen me beter te behandelen.

Hoewel deze man gestuurd was om ons te bespioneren, gebruikte God hem om mij geweldig te zegenen. Hij beweerde dat hij een gelovige was en zei dat zijn vrouw het voor elkaar had gekregen om voor hem een bijbel de gevangenis in te smokkelen. Naar alle waarschijnlijkheid hadden de autoriteiten hem deze bijbel gegeven om hem te helpen zijn rol als christen goed te spelen zodat hij ons vertrouwen zou winnen. Omdat hij er

absoluut niet in geïnteresseerd was zijn bijbel te lezen, leende ik hem en ik studeerde er elke ochtend en elke avond in. Ik schreef veel bijbelteksten op kleine stukjes papier en gaf die door aan de broeders om hen met Gods Woord te versterken.

Enkele dagen later kraste broeder Xu een tekening in de muur van het toilet om de gelovigen erop te wijzen dat we trouw moeten zijn en de Heer niet verloochenen. Onder de tekening voegde ik de woorden 'Bloed, Dood, Getuigenis' toe.

Enige tijd later schreef broeder Xu enkele Schriftgedeelten en een paar bemoedigende woorden op een velletje toiletpapier. Hij rolde het op en verstopte het in een mantou en gooide het broodje vervolgens door de gevangenisgang naar mij toe. Hij had geschreven: 'Vanaf het ontstaan van de kerk tot deze dag toe heeft iedereen die Jezus volgt zijn kruis op zich moeten nemen en een hoge prijs moeten betalen.' Broeder Xu zinspeelde er ook op dat ik moest proberen te ontsnappen zodra ik daar de kans voor kreeg.

De weken gingen langzaam voorbij en ik zag mijn situatie steeds somberder in. Het leek wel of de Heer me verworpen had en me in de gevangenis achtergelaten om daar tot in eeuwigheid weg te teren. Mijn benen waren kreupel en mijn geest was verbrijzeld. Ik legde mijn benen elke nacht omhoog, gesteund tegen de muur, in een poging de pijn te verminderen.

Mijn geliefde vrouw Deling zat in de vrouwengevangenis en ik had geen flauw idee wat er van mijn twee kinderen geworden was.

Dit was het dieptepunt van mijn leven.

DELING: Wegens ons abnormale leven hebben onze kinderen het bij tijd en wijle ontzettend moeilijk gehad; gelukkig hebben zij ook heel veel liefde ervaren van medechristenen die hielpen de pijn te verzachten. Geen enkele jongen van Isaacs leeftijd zou ooit te maken mogen hebben met de spanningen die hij onder ogen moest zien. Voor hem was het het moeilijkst in de maanden maart en april van 1997, toen zijn beide ouders in de gevangenis zaten voor het evangelie. Isaac was toen nog maar dertien jaar oud.

Als in China beide ouders van een kind in de gevangenis zitten, probeert de staat de voogdij over de kinderen over te nemen en hen in een 'beschermd omgeving' te plaatsen. Dat betekent dat ze de kinderen hersenspoelen met atheïstische leer, dat ze hen proberen los te maken van hun verleden en ervoor te zorgen dat ze hun ouders gaan haten.

Toen Yun en ik allebei in de gevangenis zaten, werden Yilin en Isaac door christen-vrienden meegenomen, ons dorp uit, naar Nanyang, waar ze probeerden onder een valse naam naar school te gaan. De veiligheids-politie was echter naar hen op zoek, dus ze verhuisden naar Zhengzhou, de hoofdstad van Henan. Maar zelfs daar was het niet veilig, dus onze kinderen werden naar de afgelegen provincie Shandong gestuurd, waar een christelijk gezin zich over hen ontfermde.

Dit was een bijzonder zware tijd voor Isaac en Yilin. In enkele maanden tijd moesten ze wel drie of vier keer verhuizen en van school veranderen. Er rustte een zware verantwoordelijkheid op Isaacs jonge schouders. Hij moest op zijn kleine zusje passen en probeerde ondertussen ook nog eens te begrijpen wat er met zijn vader en moeder gebeurd was.

Later vertelde iemand ons dat Isaac, toen hij in Shandong verbleef, telkens als hij buiten was naar de grond keek, op zoek naar geld dat iemand misschien had verloren. Het gezin waar ze te gast waren, was bijzonder arm, ze konden het zich nauwelijks veroorloven om voedsel te kopen.

Nadat ik uit de gevangenis was vrijgelaten, werd ik in het geheim meegesmokkeld over de grens van Henan en naar mijn kinderen gebracht. Toen ik Isaac voor het eerst zag, zei hij tegen mij: 'Mama, ik heb nu grote zorgen in mijn leven.'

Ik vroeg: 'Isaac, je bent nog maar een kind. Hoe kan jij, op jouw leeftijd, grote zorgen hebben?'

Mijn zoon van dertien jaar antwoordde: 'Papa zit weer in de gevangenis. Hoe moeten we nu in leven blijven? Ik maak me zorgen over de toekomst.'

Een wonderbaarlijke ontsnapping

‘Maar richt u op en sta op uw voeten.’

Handelingen 26:16

Het was tijdens dit dieptepunt van mijn leven dat ik me bitter beklaagde bij de Heer.

Ik was 39 jaar oud, maar ik zag voor mezelf geen hoop of toekomst meer. Ik zei tegen de Heer: ‘Toen ik jong was, hebt U mij geroepen om uw evangelie in het westen en in het zuiden te verkondigen. Hoe kan ik dat nu nog doen? Ik zit hier in deze gevangenis met verbrijzelde benen en nu moet ik me erbij neerleggen dat ik op deze plaats weg zal rotten tot aan de dag dat ik doodga. Ik zal mijn familie nooit meer zien. U hebt me bedrogen!’

Er gingen allerlei geruchten over wat er met ons zou gebeuren. Zelfs buiten de gevangenis wisten de gelovigen dat onze arrestatie bijzonder serieus opgevat moest worden, omdat het bevel tot arrestatie afkomstig was van de nationale regering.

En nu adviseerde broeder Xu me dat ik maar moest proberen te ontsnappen! Ik weet dat Xu een man van God is die altijd goed naar Gods stem luistert, dus ik zei op beleefde toon: ‘Mijn benen zijn verbrijzeld en ik zit in mijn eentje opgesloten in een cel met een ijzeren deur. Ik kan niet eens lopen! Hoe kan ik nou ontsnappen? Met jouw benen is alles in orde. Waarom ontsnap jij niet?’

Op de avond van 4 mei 1997 reikte ik, zoals elke avond in de voorgaande zes weken, naar beneden en pakte ik mijn slappe benen vast. De pijn schoot door mijn hele lichaam toen ik mijn benen tegen de

muur omhoog tilde. Ik had ontdekt dat dit de beste manier was om de afschuwelijke pijn te verlichten. Door ervoor te zorgen dat er geen bloed door mijn benen stroomde, werden ze gevoelloos en kon ik 's nachts, zij het onrustig, tenminste een beetje slapen.

In de ochtend die daar direct op volgde, bemoedigde de Heer mij in mijn depressieve, hopeloze toestand met een belofte uit Hebreëen 10:35: 'Geef dan de vrijmoedigheid niet prijs, die een ruime vergelding heeft te wachten.' Ik werd wakker met deze woorden in mijn gedachten.

Terwijl de gevangenis langzaam tot leven kwam, begon ik in het boek Jeremia te lezen. De Heer betrok deze woorden op een bijzonder krachtige en persoonlijke manier op mijn verwondingen en mijn situatie. Het was alsof zijn Geest via zijn Woord rechtstreeks tot mij sprak: 'Mijn ogen moeten van tranen vloeien nacht en dag zonder tot rust te komen, want met een grote breuk is de jonkvrouw, de dochter mijns volks, gebroken, met een zeer zware slag (...) Hebt Gij Juda dan geheel en al verworpen? Heeft uw ziel een afkeer van Sion? Waarom hebt Gij ons geslagen, zodat er voor ons geen genezing is? Hoop op vrede, maar er is niets goeds; op een tijd van genezing, maar zie, verschrikking. (...) Verwerp niet om uws naams wil, onteer niet uw heerlijke troon! Gedenk; verbreek niet uw verbond met ons!' (Jer.14:17,19,21).

Ik voelde me net als Jeremia. Ik was overweldigd en het leek of de Heer me verlaten had om tot in lengte van dagen in de gevangenis weg te teren. Ik riep het uit naar de Heer, met dezelfde woorden als Jeremia: 'O God, waarom hebt U me zo gekweld dat ik niet kan genezen? Ik hoopte op vrede, maar er is niets goeds gekomen. Alstublieft, Heer, veracht mij niet.'

Ik las verder: 'Wee mij, mijn moeder, dat gij mij gebaard hebt, een man van twist en gekrakeel voor het hele land! Ik heb niet te leen gegeven en men heeft mij niet te leen gegeven, toch vervloeken mij allen' (Jer.15:10).

De woorden leken opnieuw van het papier af te spatten en rechtstreeks in mijn geest binnen te dringen. Het was een bijzonder heilig moment, alsof de almachtige God Zelf naar mijn cel was afgedaald en onder vier ogen met mij over mijn zaak sprak.

Ik had vanbinnen enorm veel verdriet opgekropt en dat begon nu, voor het aangezicht van God, los te komen. Ik snikte het uit: 'Here Jezus, het is

precies zoals Jeremia zei, iedereen zoekt ruzie met mij en vervloekt mij. Ik kan er niet meer tegen. Ik ben aan het eind van mijn krachten.'

Ik moest zo hard huilen dat mijn ogen opgezwollen van al mijn tranen. Mijn Heer troostte me zoals een liefdevolle vader die zijn zoontje tegen zich aan drukt. Hij stelde me gerust met het volgende vers: 'De Here zeide: Indien Ik u niet bevrijd ten goede! Indien Ik ten tijde van rampspoed en benauwdheid de vijand niet tot u doe smeken!' (Jer.15:11).

Ik riep het vanuit de grond van mijn hart uit tot God met de woorden van Jeremia 15:16-18: 'Zo vaak uw woorden gevonden werden, at ik ze op, uw woord was mij tot vreugde en blijdschap mijns harten; want uw naam is over mij uitgeroepen, Here, God der heerscharen. Ik heb niet gezeten in een kring van lachers, om uitgelaten te zijn; door uw hand was ik eenzaam neergezeten, want Gij hadt mij met gramschap vervuld. Waarom is mijn pijn altoosdurend en mijn wond ongeneeslijk, en wil zij zich niet laten helen? Gij zijt mij waarlijk als een uitdrogende beek, water waarop geen staat valt te maken.'

Ik vroeg Hem talloze keren waarom ik zoveel pijn moest lijden. Ik kon het niet meer verdragen. Mijn hart was somber, ik was er na aan toe het op te geven.

Gods Woord kwam opnieuw tot mij met een ernstige waarschuwing, maar ook een belofte: 'Daarom, zo zegt de Here: Indien gij terugkeert, zal Ik u doen terugkeren; dan zult gij vóór Mij staan; en indien gij uitspreekt wat waarde heeft, zonder vermetele taal, zult gij als mijn mond zijn. Laten zij zich tot u keren, maar gij zult u tot hen niet keren. Dan zal Ik u voor dit volk maken tot een koperen, onneembare muur, en zij zullen tegen u strijden, maar u niet overmogen; want Ik ben met u om u te helpen en te bevrijden, luidt het woord des Heren. Ja, Ik zal u bevrijden uit de hand der bozen, u verlossen uit de vuist der geweldenaars' (Jer.15:19-21).

Op het moment dat ik deze verzen las, kreeg ik plotseling een krachtig visioen, hoewel ik klaarwakker was.

Ik zag mijn vrouw Deling naast mij zitten. Ze was net vrijgelaten uit de gevangenis en ze maakte wat medicijnen klaar. Liefdevol behandelde ze mijn wonden. Ik voelde me enorm bemoedigd en vroeg haar: 'Ben je vrijgelaten?' Ze antwoordde: 'Waarom doe je die ijzeren deur niet open?'

Voordat ik antwoord kon geven, liep ze de kamer uit en was het visioen voorbij.

De Heer sprak tot mij: 'Dit is het uur van je redding.' Ik wist onmiddellijk dat dit een visioen van de Heer was en dat het de bedoeling was dat ik nu een ontsnappingspoging zou wagen.

Mijn eenpersoonscel grensde aan één kant aan de cel waar broeder Xu en een aantal andere gelovigen zaten. We hadden afgesproken dat als een van ons in de problemen zat en gebed nodig had, we de ander een seintje zouden geven door twee keer op die muur te kloppen.

Broeder Xu hoorde mijn geklop.

Ik riep de bewaker. Hij kwam naar mijn deur en vroeg me wat ik wilde. Ik zei: 'Ik moet dringend naar het toilet.'

Omdat broeder Xu aan de beurt was om me te dragen, opende de bewaker zijn deur en hij gaf hem opdracht mij naar de badkamer te dragen.

Altijd als gevangenen toestemming kregen om uit hun cel te komen, werd er in de gang een ijzeren deur op slot gedraaid zodat er geen enkele ontsnappingsmogelijkheid was. Aan de andere kant van het hek bevond zich een trap die naar de lager gelegen verdiepingen leidde. We zaten nog steeds aan alle kanten achter slot en grendel. Het hek kon alleen geopend worden door mensen die van buiten naar binnen wilden, het kon niet van binnenuit geopend worden.

Elke verdieping van de gevangenis werd afgeschermd door zo'n ijzeren deur. Gewoonlijk stond er aan beide zijden van elk hek een bewaker, dus om de binnenplaats van de gevangenis te bereiken moest ik door drie ijzeren hekken op drie verschillende verdiepingen, en langs zes gewapende bewakers.

Broeder Xu liep naar mijn deur. Zodra hij me zag, zei hij: 'Je moet ontsnappen!' Daarna ging hij terug naar zijn eigen cel om zijn tandenborstel en zijn handdoek te pakken, zodat de bewakers zouden denken dat hij ook gebruik wilde maken van de badkamer. Toen hij terugkwam, gaf hij me opnieuw hetzelfde dringende bevel: 'Yun, je moet ontsnappen!'

Ik was slechts gekleed in mijn ondergoed, dus ik hees mijn broek zo snel ik kon omhoog. Op een lang stuk toiletpapier had ik bijbelteksten uit het Evangelie van Johannes en uit de eerste Brief van Petrus opgeschreven.

Ik maakte het papier met gedeelten uit Gods Woord om mijn middel vast, om me zo met de waarheid te omgorden. Ik bad: ‘Heer, U hebt me laten zien dat ik moet proberen deze gevangenis te verlaten. Ik zal U nu gehoorzamen en proberen te ontsnappen. Als de bewakers me echter neerschieten, neem mijn ziel dan alstublieft op in uw hemelse woning.’

Het was nu meer dan zes weken geleden sinds mijn benen kapotgeslagen waren. Als ik er maar een klein beetje op steunde, veroorzaakte dat al een folterende pijn. Maar ik geloofde dat God me op drie verschillende manieren verteld had dat ik moest proberen te ontsnappen: door middel van zijn Woord, door middel van het visioen dat ik die ochtend had ontvangen, en door de woorden van broeder Xu.

Ik heb geleerd dat wanneer God tegen ons zegt dat we iets moeten doen, er geen tijd is voor discussie of overdenking, in welke situatie we ons ook bevinden. Als we zeker weten dat God ons een opdracht heeft gegeven, en in dit geval was ik daar zeker van, is blinde gehoorzaamheid vereist. Als we God niet gehoorzamen, zeggen we daarmee eigenlijk dat we wijzer zijn dan Hij, en dat wij beter weten hoe we ons leven moeten leiden dan Hij.

Het was 5 mei 1997, even voor achten. Naar de mens gesproken was deze tijd van de dag zo ongeveer de slechtst mogelijke tijd voor een ontsnappingspoging! Gewoonlijk werden er overal in de gevangenis allerlei activiteiten uitgevoerd en stonden alle bewakers op hun post.

Ik schuifelde mijn cel uit, in de richting van het gesloten ijzeren hek in de gang. Mijn verstand was er alleen op gericht God te gehoorzamen. Ik keek recht naar voren en bij elke stap die ik zette bad ik in stilte.

Boven aan de trap die uitkwam op de derde verdieping zat een bewaker. Hij was verantwoordelijk voor de knop waarop gedrukt moest worden als je wilde dat het hek open of dicht ging. Het was onmogelijk om te zien wat er aan de andere kant gebeurde, omdat het hek van ijzer gemaakt was en de kleine openingen in het hek bedekt waren met zwarte lappen stof. Op precies hetzelfde moment dat ik het hek bereikte, keerde een andere dienstknecht van de Heer, broeder Musheng, net terug naar zijn cel en het hek werd voor hem geopend. Hij had die ochtend opdracht gekregen om de binnenplaats van de gevangenis aan te vegen. Terwijl Musheng door het

hek liep, zei ik tegen hem: ‘Wacht! Doe het hek niet dicht!’ Ik liep door het hek zonder dat ik mijn pas zelfs maar hoefde in te houden. De timing van de Heer was perfect!

Terwijl we elkaar passeerden, fluisterde broeder Musheng: ‘Gaat u weg, broeder Yun? Bent u niet bang dat u zult sterven?’ En toen, met een verbijsterde blik op zijn gezicht, keerde hij terug naar zijn cel.

Musheng werd door een bewaker naar zijn cel teruggebracht, maar op exact hetzelfde moment dat hij het hek voor Musheng opende, ging er in een kantoortje even verderop een telefoon over; de bewaker had zich omgedraaid en was erheen gerend om de telefoon op te nemen.

In het trappenhuis zag ik een bezem tegen de muur staan. Ik pakte de bezem op en liep er de trap mee af, naar de tweede verdieping. Er zat een gewapende bewaker achter zijn bureau, met zijn gezicht in de richting van het tweede ijzeren hek. Dit hek werd soms opengelaten. Omdat er altijd, dag en nacht, een dienstdoende bewaker bij dit hek moest zitten om het in de gaten te houden, werd het niet als risicovol beschouwd om het open te laten. Op dat moment sprak de Heilige Geest tot mij: ‘Ga, nu! De God van Petrus is ook jouw God!’

Het leek wel of de Heer deze bewaker op de een of andere manier verblind had. Hij keek me recht aan, maar zijn ogen registreerden mijn aanwezigheid niet. Ik verwachtte dat hij wel iets zou zeggen, maar hij keek dwars door me heen, alsof ik onzichtbaar was! Hij zei helemaal niets.

Ik liep hem voorbij en keek niet om. Ik wist dat ik op ieder moment in mijn rug geschoten kon worden. Ik bleef de Heer in stilte vragen klaar te staan om mijn ziel te ontvangen, omdat ik dacht dat dit een van mijn laatste ogenblikken op deze wereld was.

Ik bleef de trappen aflopen, maar ik werd door niemand tegengehouden en geen van de bewakers zei ook maar een woord tegen mij!

Toen ik bij de hoofdingang aankwam, een ijzeren hek dat naar de binnenplaats van de gevangenis leidde, ontdekte ik dat het al openstond! Dat was vreemd, want meestal was dit hek het best beveiligd van allemaal. Gewoonlijk stonden er twee bewakers bij dit hek op de begane grond, een aan de binnenkant en een aan de buitenkant, maar om de een of andere reden was er geen enkele bewaker aanwezig en stond het hek open!

Ik zette de bezem die ik vanaf de derde verdieping mee naar beneden genomen had weg en liep de binnenplaats op. Ik kneep mijn ogen samen tegen het felle ochtendlicht. Ik kwam op de binnenplaats verscheidene bewakers tegen, maar niemand zei ook maar een woord. Toen liep ik door de toegangspoort van de gevangenis die om de een of andere reden ook wijdopen stond!

Mijn hart ging vreselijk tekeer! Ik stond nu op straat, vlak buiten de strengst beveiligde gevangenis van Zhengzhou! Later hoorde ik dat er nog nooit eerder iemand uit die gevangenis ontsnapt was.

Naast mij stopte onmiddellijk een geel taxibusje en de chauffeur, een man van achter in de twintig, opende de deur. Hij vroeg: 'Waar wilt u naartoe?'

Ik stapte in en antwoordde: 'Ik moet zo snel mogelijk naar mijn kantoor, dus rijdt u alstublieft een beetje door.' Ik gaf de chauffeur het adres van een christelijke familie in Zhengzhou die ik kende, en we reden bij de gevangenis vandaan. Ik zei tegen hem dat hij de files moest zien te ontwijken en in geen geval moest stoppen.

Al deze gebeurtenissen leken in enkele seconden plaats te vinden. Het was alsof ik droomde terwijl ik wakker was. Ik wist niet zeker of het allemaal echt gebeurd was of dat ik het gedroomd had. Ik weet niet hoe de Heer het precies gedaan heeft of waarom al die ijzeren hekken die gewoonlijk hermetisch afgesloten waren, voor mij opeens allemaal openstonden. Alles wat ik wist, was dat ik in een taxi zat en dat we op weg waren naar het huis van mijn vrienden.

Toen we daar aankwamen, vroeg ik de taxichauffeur even te wachten terwijl ik wat geld ging lenen om het ritje te betalen.

Ik beklom de trappen naar het appartement op de derde verdieping en drukte twee keer op de deurbel. Een van de dochters van mijn vrienden keek door het spionnetje in de deur en herkende me onmiddellijk. Ze riep opgewonden: 'O, broeder Yun, u bent ontslagen uit het ziekenhuis (ze bedoelde de gevangenis)!'

Ik zei tegen haar: 'Ja, ik kom uit het ziekenhuis, maar niet volgens de normale procedure. Kun je me alsjeblieft wat geld lenen om de taxi te betalen?'

Ze was zo opgewonden dat ze vergat de deur open te doen! Uiteindelijk kwam ze terug en gaf me het geld. Ik rende snel de trappen af, naar de wachtende taxichauffeur, en betaalde hem.

Dit lieve christelijke gezin heette me hartelijk welkom in hun huis. Een van de dochters zei tegen me: 'De hele kerk heeft al meer dan een week voor u en uw medewerkers gevast en gebeden. Gisteren zei de Heilige Geest tegen mijn moeder: "Ik zal Yun vrijlaten en daarna zal hij als eerste naar jullie huis komen. Hij zal een korte tijd blijven en met jullie bidden."'

Mijn ouders hebben tegen ons gezegd dat we op uw komst moesten rekenen en we hebben voor een geheime schuilplaats gezorgd waar u zich kunt verstoppen. Niemand weet iets van die schuilplaats, behalve wij. Mijn moeder heeft al wat eten en wat kleding voor u klaargezet. Kom, kleed u even om, dan zullen wij u erheen brengen.'

Nadat we samen gebeden hadden, kreeg ik een fiets en een van de gezinsleden reed achterop met me mee om me de weg te wijzen naar mijn schuilplaats. Hij was zo slim om me via allerlei smalle steegjes te laten rijden om zo de wegversperringen te vermijden die vanwege mijn ontsnapping op de hoofdwegen waren neergezet.

Op het moment dat ik begon te trappen, realiseerde ik me voor het eerst dat de Heer mijn voeten en mijn benen genezen had! Mijn gedachten waren er zo op gericht geweest de Heer te gehoorzamen en me voor te bereiden op het feit dat ik elk moment neergeschoten kon worden, dat ik niet eens in de gaten had dat God me had genezen. Ik had ook helemaal geen genezingskracht gevoeld. Vanaf het moment dat mijn benen met een wapenstok waren stukgeslagen tot op het moment dat ik ontsnapte, waren mijn benen helemaal zwart en onbruikbaar geweest. Ik kon niet eens rechtop staan en dus al helemaal niet lopen. Ik kon met pijn en moeite een klein stukje kruipen, maar dan alleen als ik me aan de muur vasthield. Broeder Musheng vertelde me later dat ik normaal liep toen hij me op de derde verdieping tegenkwam, dus waarschijnlijk heeft de Heer mijn benen al genezen toen ik nog in de cel zat.

Terwijl ik op de fiets reed, schoot me een gedeelte uit Gods Woord te binnen: 'En maakt een recht spoor met uw voeten, opdat hetgeen kreupel is niet uit het lid gerake, doch veeleer geneze' (Hebr.12:13).

Zodra we bij de schuilplaats waren aangekomen, gingen de hemel-sluizen open. Heel Zhengzhou stond blank vanwege de hevige stortregens en er stak een hevige, huilende wind op die de ramen deed klapperen en fietsen omverblies. Het was een gigantische storm. Hoewel het nog ochtend was, werd de lucht inktzwart.

Ik ging de schuilplaats binnen en werd alleen gelaten. Deze lieve familie behandelde me alsof ik een engel uit de hemel was. Er stond dag en nacht iemand van de familie voor mijn deur om me te bewaken.

Later vertelden christen-vrienden mij dat ze op de avond na mijn ontsnapping een reportage op het nieuws hadden gezien. De veiligheidspolitie, de medewerkers van het Bureau voor Openbare Veiligheid en de soldaten van het Bevrijdingsleger van het Volk waren allemaal gemobiliseerd om mij te zoeken. Ze doorzochten alle huizen in Zhengzhou, van deur tot deur. Op elk belangrijk kruispunt werden wegversperringen neergezet en alle auto's werden doorzocht. Naar alle busstations, treinstations en vliegvelden waren agenten gestuurd.

Ik hoorde dat er gebruikgemaakt werd van speciale politiespeurhonden om mijn geur op te pikken, maar hun inspanningen leverden niets op. Ik zat veilig in de schuilplaats van de Heer. De storm had al mijn sporen uitgewist en de autoriteiten gehinderd in het doen van hun werk.

God herinnerde me aan het krachtige visioen dat Hij me dertien jaar eerder, tijdens mijn vierenzeventig dagen van vasten, had gegeven, waarin ik een hele serie ijzeren hekken zag opengaan, het een na het ander.

Nu, al deze jaren later, was zijn belofte uitgekomen. Ik verwonderde me over Gods goedheid en zijn trouw aan mij. Tot op de dag vandaag zie ik mijn ontsnapping uit de gevangenis als de meest verbijsterende ervaring van mijn leven.

Die nacht sliep ik zo vredig als een pasgeboren baby, in de armen van mijn Heer.

BROEDER XU: Toen broeder Yun in een poging om te ontsnappen uit het raam sprong, brak hij zijn beide benen. Daarna werd hij in de modder vreselijk geslagen, waarbij zijn benen nog verder verbrijzeld werden zodat hij niet meer zou kunnen lopen.

Toen Yuns bewusteloze lichaam naar zijn cel werd teruggedragen, zag ik dat zijn hele gezicht bedekt was met modder. Ze hadden hem zo hard tegen zijn hoofd geslagen dat hij een tijdlang niets meer kon horen.

Nadat we overgeplaatst waren naar de gevangenis in Zhengzhou, kreeg ik de opdracht Yun naar de badkamer en de verhoorkamer van de gevangenis te dragen, omdat hij kreupel was en vreselijk veel pijn leed. Op deze manier hadden we af en toe even contact met elkaar en konden we elkaar bemoedigen in de Here en elkaars geloof versterken. Zelfs als we niet in de gelegenheid waren met elkaar te praten, gaf het ons al kracht en een gevoel van gemeenschap als we elkaar alleen maar in de ogen konden kijken. Yun en ik kennen elkaar al heel lang en we hebben samen veel genade van God mogen ervaren.

Ik zei tegen Yun dat de Heer wilde dat hij zou ontsnappen. Ik weet zeker dat het de Heer was die me leidde om dit tegen Yun te zeggen. Ik had het gevoel dat God wilde dat Yun zou ontsnappen, maar dat Hij wilde dat ik bleef.

Op zekere ochtend had de Heer Yun heel duidelijk laten zien dat het tijd was om te ontsnappen. Terwijl hij de trappen in de gevangenis afdaalde, op weg naar de binnenplaats van de gevangenis, kwam er een andere christenbroeder binnen. De beveiligingsdeur werd voor hem geopend op exact hetzelfde moment dat Yun naar buiten liep!

Die broeder rende vervolgens naar onze cel en vertelde aan iedereen dat hij gezien had dat Yun de gevangenis uit liep! De gevangenen klommen omhoog en keken uit de ramen van de cel naar beneden, naar de binnenplaats. We keken toe terwijl Yun door het hek bij de hoofdingang naar buiten liep, zijn vrijheid tegemoet!

Deze daad van Gods macht en genade was een grote bemoediging voor ons. We zagen opnieuw dat er voor God niets onmogelijk is. Hij houdt al onze levens in zijn handen en er zal Gods kinderen niets overkomen zonder dat het deel uitmaakt van zijn plan en zijn wil voor onze levens.

Ik geloof dat een van de redenen waarom God ervoor koos Yun op deze manier te bevrijden, was dat de autoriteiten van de gevangenis de Heer en Yun bespot hadden toen ze zijn benen verbrijzelden. Ze zeiden: 'En probeer nu nog maar eens te ontsnappen!' Voor dergelijke uitdagingen draait de Heer zijn hand niet om!

Enkele minuten na Yuns ontsnapping ontdekten de bewakers dat hij was verdwenen en werd er een grootscheepse mensenjacht op touw gezet. De autoriteiten verrichtten diepgaand onderzoek om erachter te komen hoe een kreupele gevangene, in eenzame opsluiting in een zwaarbewaakte gevangenis, het voor elkaar had gekregen de gevangenis uit te wandelen en te verdwijnen!

Het is bijzonder interessant dat er naar aanleiding van dit onderzoek geconcludeerd werd dat Yun voor zijn ontsnapping geen menselijke hulp van een van de gevangenen of bewakers had gehad.

Ik wil hierbij bevestigen dat dat absoluut waar is.

Het was voor de volle honderd procent het soevereine werk van onze almachtige God.

BROEDER MUSHENG: Ik had het voorrecht om te mogen zien hoe broeder Yun in 1997 door de hand van de Heer uit de gevangenis ontsnapte.

Ik had die ochtend om zeven uur opdracht gekregen om op de binnenplaats van de gevangenis te werken. Terwijl ik, vergezeld door een bewaker, terugliep naar mijn cel, hielden we halt om door het ijzeren veiligheidshek gelaten te worden. Ik kon mijn ogen niet geloven toen ik Yun naar buiten zag lopen! We wisten allemaal dat hij kreupel was, dus zeggen dat ik verbaasd was toen ik hem zag lopen, is een gigantisch understatement! Hij liep vlak langs me, maar de bewaker die bij me was zag hem helemaal niet.

Pas toen ik terug was in mijn cel, realiseerde ik me dat ik Yun niet meer had zien lopen sinds zijn benen gebroken waren. Ik was een van de drie mannen die hem door het gevangeniscomplex moesten dragen. De bewakers noemden hem zelfs 'de kreupele'. Zijn benen waren helemaal ver-

brijzeld door alle slaag die hij had gekregen. Vanwege zijn erbarmelijke toestand kon hij niets meer zelf. We moesten zelfs zijn kleren voor hem wassen.

Het drong tot me door dat Yun probeerde te ontsnappen. Ik viel onmiddellijk op mijn knieën en smeekte God zijn leven te redden, omdat ik dacht dat de bewakers hem doelbewust naar de binnenplaats hadden laten lopen zodat ze hem konden neerschieten. Ik klom naar het raam van de cel en keek toe hoe hij de binnenplaats overstak en door het hek verdween.

Er waren op dat moment ongeveer dertig bewakers aanwezig op die binnenplaats, maar niemand zag dat Yun ontsnapte! Hij liep zelfs vlak langs een paar van hen.

Kort daarna brak er een enorme regenstorm los.

Enkele minuten na zijn ontsnapping ontdekte de bewaker van de derde verdieping dat Yun verdwenen was. Hij zocht overal en riep: 'Kreupele, waar zit je?' In het begin was de bewaker nog redelijk ontspannen, maar toen het aantal plaatsen waar Yun zich verstopt kon hebben afnam, raakte hij steeds gespannener. Na ongeveer vijf minuten sloeg hij alarm en de hele gevangenis was in rep en roer vanwege Yuns ontsnapping.

De gevangenisautoriteiten verhoorden ons, maar we vertelden hun naar alle waarheid dat we Yun op geen enkele manier geholpen hadden. Twee bewakers raakten hun baan kwijt.

Weg achter het bamboegordijn

De ochtend na mijn ontsnapping uit de gevangenis vroeg ik mijn vrienden contact op te nemen met een huisgemeenteleider in Zhengzhou, om hem te laten weten dat ik ontsnapt was en dat ik van plan was die avond na het invallen van de duisternis naar zijn huis te komen om hem te bezoeken.

Diezelfde ochtend om ongeveer elf uur kreeg mijn vrouw een visioen van de Heer. Deling was een week of twee voor mijn ontsnapping uit de gevangenis vrijgelaten en verborg zich in het huis van een gelovige.

In haar visioen zag ze dat ik was vrijgelaten. Ik zat vlak voor haar en op mijn gezicht lag een uitdrukking van vreugde en tevredenheid. Ik vroeg mijn vrouw om alle oudsten van de kerk en alle medewerkers bij elkaar te roepen zodat we een samenkomst konden hebben. Ze stak haar vinger naar me uit en zei: ‘Waag het niet! Ben je dan helemaal nergens bang voor? Ben je niet bang om te sterven?’ Ik glimlachte naar haar en zei niets.

In antwoord op haar visioen nam Deling de bus naar Zhengzhou. De allereerste plaats waar ze stopte, was het huis van de huisgemeenteleider die ik die avond wilde bezoeken!

Toen mijn vrouw het huis van dit oudere echtpaar binnenging, vroegen ze haar: ‘Weet je al dat Gods dienstknecht, broeder Yun, uit de gevangenis ontsnapt is?’

Deling stotterde: ‘Kunt u dat even herhalen? Is dat echt waar? Is hij echt ontsnapt?’

Mijn vrouw liet zich in een stoel vallen en vertelde over het visioen dat ze eerder die ochtend van de Heer had ontvangen. De broeder lachte en riep: ‘Ha! Dat bewijst maar weer eens dat de communicatie van de Heer veel sneller is dan welke telefoon of computer ook!’

Toen ik die avond bij het huis aankwam, was ik stomverbaasd het gezicht van mijn lieve vrouw te zien, en bovendien verscheidene medewerkers die waren samengekomen om mij te ontmoeten.

De ochtend voordat God me uit de gevangenis haalde, had Hij me in een visioen laten zien dat mijn vrouw vrij was. Even later had zij een visioen gekregen over mijn bevrijding. En nu, dankzij de machtige hand van God, waren we samen! We omhelsden elkaar en zongen samen een lied dat gebaseerd is op de eerste drie verzen van Psalm 126:

*Toen de Here de gevangenen van Sion deed wederkeren,
waren wij als degenen die dromen. Toen werd onze mond
vervuld met lachen, onze tong met gejuich.*

Toen zeide men onder de heidenen:

De Here heeft grote dingen bij hen gedaan!

*De Here heeft grote dingen bij ons gedaan,
en wij zijn verheugd.*

Hoewel ik nu vrij was, verlangde ik ernaar terug te gaan naar de gevangenis om mijn medewerkers te bezoeken en met hen te delen wat God gedaan had. Het is moeilijk uit te leggen hoe diep de verbondenheid is tussen christen-broeders die in de gevangenis zitten. Ik miste hen en maakte me zorgen over hun welzijn.

DELING: In de twee weken na mijn vrijlating uit de gevangenis verbleef ik in het geheim bij twee zusters in huis. Op een dag gingen zij weg en gaf de Heer mij een helder visioen. Ik zag dat Yun vrij was en dat hij zich voorbereidde om naar een plaats te gaan waar een samenkomst gehouden werd! Ik vroeg hem: 'Hoe ben je ontsnapt? Waarom ben je zo druk bezig?' Hij antwoordde: 'De Heer heeft me geholpen uit de gevangenis te komen. Nu moet ik gaan en het evangelie verkondigen.'

Toen de twee zusters thuiskwamen, vertelde ik hun dat de Heer me had laten zien dat Yun niet langer in de gevangenis zat. Op dat moment waren

alle christenen er nog van overtuigd dat Yun geëxecuteerd zou worden of anders de rest van zijn leven in de gevangenis moest doorbrengen, dus deze twee zusters geloofden me niet. Ze zeiden: ‘Ach, het moet vreselijk voor je zijn om hem te moeten missen!’ en: ‘We vinden het zo erg dat je zo moet lijden omdat je man in de gevangenis zit.’

Ze dachten dat ik gek was! De een lachte me uit en de ander maakte zich zorgen. Ze keek me onderzoekend aan om te zien of ik misschien mijn verstand verloren had. Ik negeerde hen en nam de bus naar Zhengzhou.

Een paar uur later hoorde ik dat Yun vrij was!

Het hele incident van de ontsnapping van mijn man uit de gevangenis en de manier waarop God me hierover in een visioen verteld had, vergrootte mijn begrip van Gods grootheid enorm. Voor het eerst wist ik echt helemaal zeker dat er voor Hem absoluut niets onmogelijk is!

De leiders van de gemeenten in Zhengzhou wilden dat we dat gebied zouden verlaten en zo ver weg zouden trekken als we maar konden, omdat ze dachten dat het te gevaarlijk voor ons was om in de stad te blijven.

De politie was nog steeds overal naar mij op zoek. Mijn ontsnapping was een gigantische blamage voor de overheid en in het bijzonder voor de gevangenisautoriteiten.

Later hoorde ik dat het BOV zelfs vrouwelijke undercoveragenten naar samenkomsten van huisgemeenten in de stad had gestuurd, die net deden alsof ze christen waren. Ze zeiden: ‘Wij zijn vrienden van broeder Yun en we hebben gehoord hoe de Heer hem heeft geholpen te ontsnappen. Weet u misschien hoe het met hem gaat?’ Ze hoopten dat ze zo wat informatie over mijn verblijfplaats konden loskrijgen.

Omdat Deling en ik allebei gearresteerd waren, moesten onze kinderen wel naar een andere provincie gestuurd worden waar ze door een christelijk echtpaar verzorgd werden. Er werden nu maatregelen getroffen om ons met onze lieve kinderen te herenigen.

Op een smoorhete zomerdag hadden mijn gezin en ik een ontmoeting met enkele huisgemeenteleiders. Mijn kleine dochter Yilin rende schreeu-

wend en huilend de kamer in: ‘Mama, de politie komt eraan! Papa moet meteen ontsnappen!’ We renden naar het dak van het huis en bereidden ons voor om eraf te springen, toen iemand tegen ons zei dat de politieagenten een andere kant op waren gegaan en niet naar ons op zoek waren. We waren opgelucht, maar tegelijkertijd maakte deze gebeurtenis ons duidelijk onder welke enorme druk we leefden.

Rond deze tijd vertelde Deling me dat ze bad of God een deur voor ons wilde openen naar een geregelder, meer gesetteld gezinsleven. Ze maakte zich ernstige zorgen over de invloed die onze stressvolle levensstijl op onze kinderen had.

Het ging in die periode niet erg goed met mijn gezondheid. Ik had ontzettende pijn in mijn borst en moeite met ademen, dus ik ging naar het ziekenhuis om een röntgenfoto te laten maken. De dokter vertelde me op ernstige toon dat ik ofwel tuberculose had, of een tumor. Hij wilde me onmiddellijk in het ziekenhuis opnemen. Mijn vrouw gaf me dezelfde raad: ‘Het is Gods wil dat je nu uitrust.’

In het begin weigerde ik koppig me te laten opnemen. Ik wilde andere christenen blijven ontmoeten, maar de leiders van de huisgemeenten in mijn woonplaats kwamen naar me toe en zeiden tegen me: ‘U moet stoppen met het werk dat u doet en de tijd nemen om op de Heer te wachten. De autoriteiten zijn overal naar u op zoek. U mag onder geen beding naar huis terugkeren, zowel voor uw eigen bestwil als voor dat van de andere gelovigen.’

Voor het eerst sinds ik als jongen van zestien jaar in Henan het evangelie begon te verkondigen, werden alle deuren voor mij gesloten. Mijn ontsnapping uit de gevangenis was inmiddels algemeen bekend en de autoriteiten deden alles wat in hun macht lag om me op te sporen. De leiders van de gemeenten wisten dat wanneer ze mij zouden uitnodigen om te komen preken, en het BOV tijdens die samenkomst een inval zou doen, ze allemaal streng gestraft zouden worden. Het risico was gewoon te groot en dus adviseerden ze mij me schuil te houden en me niet in het openbaar met mijn bediening bezig te houden.

Tijdens mijn ziekte worstelde ik daar echt mee. Ik wilde niet echt alleen in God rusten. In plaats daarvan wilde ik in het *werk* van God rusten.

Ik realiseerde me opnieuw dat ik een arbeider was die werkte zonder werkelijke vrede van de Heer te hebben ontvangen. Ik vond het zo heerlijk om dingen voor de Heer te *doen*, dat dat mijn zekerheid en de bron van mijn vreugde was geworden. God wilde deze afgod uit mijn leven weg doen.

Mijn ziekte stelde me ook in staat meer tijd met mijn vrouw en kinderen door te brengen. We baden samen en wachtten tot de Heer ons vertelde welke stappen we moesten ondernemen.

Op een ochtend, tijdens mijn gebedstijd, werd ik overweldigd door de aanwezigheid van de Heer. Hij sprak met mij als met een vriend: 'Ik zal je naar een nieuwe plaats sturen. Je zult niets van de taal kunnen verstaan. Je zult veel vreemde gezichten zien, maar je moet mijn opdracht gehoorzamen: "Ga en schud deze mensen wakker!"'

Ik deelde deze woorden met mijn vrouw en kinderen. Ze wisten niet hoe ze hierop moesten reageren. Ik verborg de belofte in mijn hart.

Op een ander moment was ik bezig het leven en de bediening van de apostel Paulus te overdenken. De Heer sprak tot mij: 'Haast u en vertrek spoedig (...) want zij zullen van u geen getuigenis over Mij aannemen' (Hand. 22:18). Hij ging verder: 'Yun, je moet opschieten. Vertrek uit China. Treuzel niet! Je hebt je getuigenis voor Mij hier in China voltooid. De mensen zullen je bediening hier niet meer accepteren, ze zijn te bang.'

De volgende dag werd ik opgebeld door een goede vriend van mij. Zijn woorden – die hij sprak zonder dat hij ook maar iets wist van wat de Heer tegen mij gezegd had – bevestigden Gods leiding. Hij zei: 'Broeder Yun, de Heer heeft me laten zien dat Hij een nieuwe bediening voor jou aan het voorbereiden is; het is de vervulling van waar Hij je als kind al toe heeft geroepen: "Ga naar het westen en het zuiden en verkondig het evangelie."'

Na dat telefoontje realiseerde ik me ten volle dat de Heer bezig was mijn leven in een geheel nieuwe richting te leiden. Ik deelde alles met mijn vrouw. Deling was het vanuit de grond van haar hart met me eens, zij dacht ook dat de Heer wilde dat ik uit China zou vertrekken en naar het westen en het zuiden gaan.

Er was echter één groot probleem. Ik had geen paspoort en ik was in mijn hele leven nog nooit buiten China geweest. Ik kon geen paspoort

aanvragen omdat ik een strafblad had. Als ik wel zou proberen er een aan te vragen, zou ik onmiddellijk gearresteerd worden.

We baden en legden deze nood in handen van de Heer.

Korte tijd later ontmoette ik een aantal Chinese broeders. Toen ik hun vertelde waar de Heer me voor geroepen had, voelde een zakenman, die wel een paspoort had, zich door de Heer gedrongen dat paspoort aan mij te geven. Hij zei: 'Broeder Yun, hier is mijn paspoort. Gebruik het zoals de Heer aangeeft. Maakt u zich maar geen zorgen over mij. Als het me later problemen oplevert, ben ik bereid die te accepteren.'

Toen we naar het paspoort keken, ontdekten we een ander probleem. Deze broeder en ik leken in de verste verte niet op elkaar! Hij was kalend en hij had een bril. Ik had een flinke bos haar en bovendien heel andere gelaatstrekken. Deze broeder was ook nog eens een stuk ouder dan ik!

In geloof dat de Heer tegen me gezegd had dat ik zijn evangelie onder de natiën van de wereld moest verkondigen, werd er een datum vastgesteld waarop ik China zou verlaten en werd er een vliegticket gekocht bij Air China, waarmee ik op 28 september 1997 van Peking naar Frankfurt zou reizen.

De dag voor mijn vertrek gaf ik nog een hele dag les aan de Bijbelschool van huisgemeenten in het gebied rond Peking, die ik had helpen opstarten. Ik vertelde de studenten dat God mij opdracht had gegeven om zijn evangelie onder alle natiën van de wereld te verkondigen en zij werden daar diep door geraakt. Ze baden vol vuur voor mij, er vloeiden vele tranen. Ik vroeg hun die avond voor me te blijven bidden en niet op te houden tot de volgende middag, wanneer mijn vliegtuig zou zijn vertrokken. Deze jonge mannen en vrouwen bleven de hele nacht op en wendden zich in gebed tot de Heer; ze vroegen Hem mij te beschermen en ervoor te zorgen dat mijn plannen zouden slagen. Sinds die dag heb ik nog vaak teruggedacht aan de diepe liefde die deze fantastische studenten voor de Heer en voor mij hadden. Vandaag de dag dienen zij God in allerlei afgelegen delen van China, zoals Tibet en de binnenlanden van Mongolië.

De nacht voor mijn vlucht was ik ontzettend zenuwachtig. Ik had nog nooit eerder met zo'n groot vliegtuig gereisd. Ik wist wat me te wachten stond als ik gepakt zou worden. Ik zou op grond van bijzonder ernstige

beschuldigingen in hechtenis genomen worden en – tenzij de Heer tussenbeide zou komen – zeker ter dood veroordeeld worden als de autoriteiten zich eenmaal realiseerden dat ik uit de gevangenis ontsnapt was. Ik wilde zeker weten dat ik naar Gods wil handelde en dat onze plannen zijn instemming en zegen hadden. Als er die avond iemand bezwaar gemaakt had, had ik mijn plannen waarschijnlijk veranderd. Maar van mijn medewerkers, en ook van de studenten, hoorde ik niets dan bemoedigende woorden en bevestigingen.

Ikzelf bleef die nacht ook op, samen met drie medewerkers, en we baden vurig om Gods bescherming. Tegen de ochtend voelde ik me uitgeput van deze strijd die de hele nacht geduurd had, zoals Jakob toen hij met God worstelde. Ik bleef maar denken aan wat me zou kunnen overkomen en wat ik moest zeggen als het personeel van de luchthaven me vragen zou stellen. Ik maakte me ook bezorgd omdat het over een paar dagen, op 1 oktober, een nationale feestdag zou zijn en de veiligheidsmaatregelen in Peking daarom strenger waren dan anders.

Rond zonsopgang, tijdens een periode van bijzonder intensief gebed, zei een van mijn medewerkers: ‘Dienstknecht van God, raak maar niet in paniek. Ik heb een woord van de Heer voor u.’ Dit woord was afkomstig uit Genesis 27, het twintigste vers: ‘Daarop zeide Isaäk tot zijn zoon: Wat hebt gij het spoedig gevonden, mijn zoon! En hij zeide: Omdat de Here, uw God, mij deed slagen.’

Deze tekst was een geweldige bemoediging voor mij en vatte samen wat er met mij gebeurd was. Als antwoord op het gebed van velen had de Heer alle puzzelstukjes snel op hun plaats laten vallen. Nog maar kortgeleden zat ik nog in de gevangenis met gebroken benen en geen enkele hoop of toekomst. En nu, slechts een paar maanden later, bereidde ik me erop voor China voor het eerst in mijn leven te verlaten, ondanks het feit dat ik een gezochte ‘crimineel’ was en geen paspoort of identiteitsbewijs had.

Ik antwoordde met het citeren van de apostel Paulus: Daarom, mannen, houdt moed, want dit vertrouwen heb ik op God, dat het zo zal gaan, als mij gezegd is’ (Hand.27:25).

Voor zonsopgang gaf de Heer me nog een ernstige waarschuwing: ‘Als je op het vliegveld langs de douane gaat, spreek dan alleen die woorden die

Ik je ingeef.’ De Heer bracht me tegelijkertijd een bijbeltekst in gedachten: ‘In veelheid van woorden ontbreekt de overtreding niet, maar wie zijn lippen bedwingt, is verstandig’ (Spr.10:19).

Vlak voor ik de luchthaven van Peking binnenging, belde ik Deling en de kinderen en vroeg hun voor me te bidden. Deling klonk bijzonder kalm; ze was er met haar hele hart van overtuigd dat God mij ertoe leidde China te verlaten.

Omdat ik nooit eerder met de procedures op een vliegveld te maken had gehad, liet een broeder me zien hoe ik de formulieren moest invullen, waar ik moest inchecken en waar ik mijn luchthavenbelasting moest betalen. Daarna liep ik in de richting van de douane en dacht ik aan wat de Heer tegen me gezegd had: ‘Als je op het vliegveld langs de douane gaat, spreek dan alleen die woorden die Ik je ingeef.’

Ik sloot aan in de rij en wachtte tot mijn papieren gecontroleerd zouden worden. Enige tijd later was ik aan de beurt. Ik overhandigde mijn paspoort en mijn instapkaart. De douanier keek eerst naar de foto en toen naar mij. Hij begon te lachen: ‘Ha! Dit bent u niet, op deze foto! U lijkt er niet eens op!’ Daarna hield hij het paspoort omhoog zodat de douaniers in de andere hokjes het ook konden zien. Ook zij begonnen neerbuigend te lachen.

Het klinkt misschien nogal ongelofelijk, maar ik was vanbinnen volkomen kalm. De vorige nacht was ik zenuwachtig geweest, maar de Heer had me duidelijk gemaakt dat ik China moest verlaten en nu was ik er voor de volle honderd procent van overtuigd dat wat ik deed naar zijn wil was. Een bovennatuurlijke vrede stroomde mijn hart binnen.

De douanier ging een kantoortje aan de zijkant binnen, kwam weer terug en zei nogmaals: ‘Dit bent u niet.’ Hij was vastbesloten uit te vinden wie ik dan wel was. Ik staarde hem recht aan, met een blik vol vuur.

Er gingen enkele minuten voorbij en de passagiers die achter mij in de rij stonden, begonnen hun geduld te verliezen en tegen de douanier te mopperen omdat hij zo lang werk had. Hij bemerkte hun groeiende boosheid en gaf me opdracht om aan de zijkant te gaan staan terwijl hij de andere passagiers afwerkte.

Toen hij klaar was, zei hij tegen mij: ‘Dit is duidelijk niet uw paspoort. Maar zelfs als ik u laat gaan, bestaat het niet dat u toestemming krijgt om

Duitsland binnen te gaan. Ze zullen u op het eerstvolgende vliegtuig terug naar China zetten.’ Het is ongelofelijk, maar hij zette een stempel in mijn paspoort en zei: ‘Ga dan maar!’

Naar de mens gesproken had deze douanier geen enkele reden om dit te doen. Ik kan alleen maar zeggen dat de Heer meester was over deze situatie en dat Hij de douanier ertoe bewoog zijn wil te doen.

Vervolgens liep ik naar het röntgenapparaat om mijn bagage te laten controleren. Ik legde mijn handbagage in de scanner en zag een andere douanier die in zijn walkietalkie stond te praten en mij ondertussen recht aanstaarde. Ik liep naar voren en pakte mijn tas. De douanier zei helemaal niets. Opnieuw had God ervoor gezorgd dat ik door kon lopen!

In de wachtruimte gebruikte ik een openbare telefoon om een broeder te bellen en hem te vertellen dat ik erdoorheen gekomen was. Binnen enkele minuten stapte ik het vliegtuig in, de deur werd gesloten en het vliegtuig van Air China reed bij de gate vandaan. Niet veel later zat ik in de lucht! In mijn binnenste brak een stortvloed van vreugde en dankbaarheid los. Toen de wielen loskwamen van de landingsbaan, kon ik me niet langer beheersen en ik begon hardop te zingen:

*Heer, U hebt mij onder de mensen uitverkoren.
U hebt uw vleugels van liefde over mij uitgespreid.
Uw genade heeft zoveel verloren zielen gered
en ons geleerd hoe we in uw licht kunnen leven.
Daarom zal ik U tot in eeuwigheid prijzen!*

Alle passagiers die voor mij zaten, draaiden zich om en gaapten me aan. Ze vroegen zich vast af wie deze krankzinnige was, die ze in dit vliegtuig hadden toegelaten!

Ik kwam voor het eerst in mijn leven buiten China, opdat ik de Koning der koningen ten overstaan van vele volken en natiën mocht verheerlijken.

Tijdens de lange vlucht overdacht ik mijn leven en ik dankte God voor zijn grenzeloze genade. Ik weet dat ik het minste lid ben van het lichaam van Christus in China. Ik ben niets. Dat God mij heeft uitgekozen om

zijn ambassadeur te zijn onder de natiën, komt zeker niet doordat ik nou zulke speciale gaven of talenten heb. De enige reden daarvoor was zijn onverklaarbare, onverdiende genade.

Ongeveer tien uur later landde mijn vliegtuig in Duitsland, in Frankfurt, en ik liep naar de immigratiebalie.

Toen ik aan de beurt was, wierp de Duitse douanier een blik in mijn paspoort. Hij trok onmiddellijk zijn wenkbrauwen op en er verscheen een strenge uitdrukking op zijn gezicht. Hij zei iets tegen me, maar ik kon hem niet verstaan dus ik bleef gewoon staan en glimlachte. Hij gebaarde naar me dat ik aan de zijkant moest gaan staan.

Mijn paspoort werd door nog drie andere douaniers geïnspecteerd. Ze wisten dat het niet mijn paspoort was. Ze schudden hun hoofden en zeiden met dreigende stemmen: 'Nee! Nee!'

Op dat moment schoot er een bijbeltekst in mijn gedachten: 'Iedere rechtvaardige heeft de moed van een jonge leeuw' (Spr.28:1, Het Boek). Het vuur van God brandde in mijn hart en ik staarde het hoofd van de douaniers aan met een blik vol veroordeling. De douanier keek naar me, zette een stempel in mijn paspoort, gaf het document aan mij terug en gebaarde me door te lopen!

Dit was slechts mogelijk door de genade van God.

Ik was in Duitsland! Terwijl ik in een auto zat die me naar het huis van een voorganger bracht, sprak de Heilige Geest op krachtige wijze tot mijn hart: 'Op dezelfde manier als Ik je uit de gevangenis gebracht heb, en uit China, zal Ik honderdduizend van mijn kinderen uit China halen om in heel Azië mijn getuigen te zijn.'

Twee dagen later belde ik Deling en mijn kinderen in China om hun te vertellen dat de Heer me veilig in Duitsland gebracht had. Delings eerste vraag was: 'Wanneer kom je weer terug?' Ik zei tegen haar dat ik me net als Jezus voelde toen Jozef en Maria Hem als baby meenamen naar Egypte. Alleen de Heer wist wanneer ik terug zou zijn. Deling en ik maakten voor het aangezicht van de Heer een plechtige afspraak. Als het erop leek dat ik niet binnen twee jaar naar China terug zou keren, zouden we de Heer vragen mijn gezin ook op wonderbaarlijke wijze uit China te halen en naar mij toe te brengen.

Twee weken na mijn aankomst nam een christen-vriend me mee naar een asielzoekerscentrum in Hamburg. Het personeel daar was bijzonder verbaasd toen ze mijn verhaal hoorden en ze stuurden me door naar een ander opvangcentrum in het oosten van Duitsland.

Omdat ik helemaal geen identiteitspapieren bij me had, kon ik niet bewijzen wie ik was. Regeringsambtenaren, vergezeld van een Chinese tolk, kwamen met me praten en stelden vele vragen over mijn verleden, mijn arrestaties en over mijn ontsnapping uit de gevangenis. Ik gaf op al hun vragen eerlijk antwoord, maar ze geloofden me niet en behandelden me zeer onbeleefd. Op een gegeven moment zei de tolk zelfs tegen me dat ik moest ophouden met het vertellen van zulke grove leugens omdat ze mijn asielaanvraag negatief beïnvloedden! Hij zei dat het al meer dan twee jaar geleden was dat de Duitse regering iemand uit China asiel had verleend.

Tegen deze tijd had het nieuws van mijn vertrek uit China en mijn aankomst in Duitsland enkele Duitse christenen bereikt. Sommigen van deze dierbare broeders hadden in China met ons samengewerkt. Ze kwamen naar het asielzoekerscentrum en namen kopieën mee van krantenartikelen waarin mijn naam stond, die gepubliceerd waren na mijn arrestatie in maart. Deze Duitse broeders lieten ook foto's uit China zien, waar ze samen met mij op stonden, om zo te bewijzen dat ze me al kenden voor ik naar Duitsland was gekomen. Ze ondertekenden verklaringen en steunden me zoveel ze konden. Blijkbaar werd ook de Duitse ambassade in Peking ingeschakeld om te onderzoeken of mijn verhalen klopten. Het duurde niet lang voor ze ontdekten wie ik was.

In het asielzoekerscentrum kreeg ik een uitgebreid medisch onderzoek. De littekens van de martelingen die ik in China had ondergaan, waren nog zichtbaar op mijn lichaam. Er werd mij verteld dat ik tuberculose of longkanker had en dat ik naar het ziekenhuis moest om daarvan te genezen. Ik had al tien jaar last van longproblemen, sinds het moment dat de bewakers in de gevangenis op mijn borst gestampt hadden.

Het asielzoekerscentrum was een zeer eenvoudige faciliteit, maar vele malen beter dan de gevangenis in China! Overdag mochten we het centrum uit, hoewel we geen toestemming hadden om verder dan vijftig kilometer bij het centrum vandaan te reizen.

Ik lag negenenzestig dagen in het ziekenhuis en verbleef daarna nog eens drie maanden in het asielzoekerscentrum waar ik wachtte op de uitslag van mijn asielaanvraag.

DELING: Na Yuns wonderbaarlijke ontsnapping uit de gevangenis leek het wel of iedereen in het hele land naar hem op zoek was. De situatie was bijzonder gespannen. De leiders van de huisgemeenten zeiden tegen hem dat hij geen werkers mocht trainen of samenkomsten mocht leiden omdat het risico voor de gelovigen gewoon te groot was. Het BOV zat hem op de hielen en alle mensen met wie hij contact had, liepen groot gevaar.

In de eerste maand na Yuns ontsnapping zaten we ondergedoken in de stad Wuhan, in de provincie Hubei, maar de mensen die ons hadden opgenomen waren zo bang dat ze 's nachts niet konden slapen.

We verhuisden naar de provincie Shandong, maar toen we daar een tijdje hadden gezeten, ontdekten we dat dit gastgezin ook niet kon slapen. Zij waren ook te bezorgd om hun veiligheid en de consequenties die zouden volgen als Yun in hun huis aangetroffen zou worden. We riepen het uit naar God: 'Heer, hoe kunnen we U nu dienen? Overal waar we heen gaan, zijn de mensen gespannen en kunnen ze niet slapen.'

Het leek erop dat God zei dat Yun China misschien zou verlaten en naar het Westen gaan. We baden hier meer dan een maand voor, om te ontdekken of dat werkelijk Gods wil was. Uiteindelijk bevestigde de Heer aan ons dat dat inderdaad zijn plan was. We spreidden een vlies uit voor de Heer: 'Heer, als het echt uw wil is dat Yun China verlaat, bidden wij dat U hem zult helpen zonder enig probleem het land uit te komen.'

In Peking kon Yun op wonderbaarlijke wijze aan boord van een vliegtuig gaan en verliet hij China. We wisten allemaal dat dit echt Gods wil geweest was.

Meer dan twee jaar later, tijdens een samenkomst in Finland, gaf ik mijn getuigenis van mijn ontsnapping uit de gevangenis en de manier waarop de Heer me in staat gesteld had China te verlaten.

Na afloop van de samenkomst kwam er een christelijke zakenman op me af en hij vertelde mijn vertaler en mij een bijzonder opmerkelijk verhaal, waardoor ik me nog eens extra realiseerde hoe genadig God geweest was op de dag dat ik uit China vertrok.

De Finse broeder zei: 'Ik werk voor een bedrijf dat zich bezighoudt met beveiliging door middel van telecommunicatie. Enkele jaren geleden kregen we een contract om op verschillende plaatsen in de grensstreek van China ultramoderne software voor stemherkenning te installeren, onder andere op het vliegveld van Peking. Er wordt gebruikgemaakt van verborgen microfoontjes en op die manier stelt dit programma douaniers in staat om de stem van verdachte passagiers razendsnel te vergelijken met een computergestuurde database waarin de stempatronen van gezochte misdadigers zijn opgenomen. U kunt er zeker van zijn dat uw stem in deze database zat omdat er zoveel opnames van uw preken zijn gemaakt. Als u uw mond die dag op het vliegveld van Peking opengedaan had en iets gezegd had, twijfel ik er niet aan dat ze u onmiddellijk gearresteerd zouden hebben.'

Ik dankte de Heer voor zijn wijsheid en genade op het moment dat Hij tegen me zei: 'Als je op het vliegveld langs de douane gaat, spreek dan alleen die woorden die Ik je ingeef.' Hij had me geen aanwijzingen gegeven om ook maar iets tegen de douaniers te zeggen en dus had ik ook geen woord gezegd.

De Heer gehoorzamen loont altijd!

In 1997, toen we nog in de gevangenis zaten, had mijn dierbare broeder Xu tegen me gezegd dat ik moest ontsnappen. En nu, terwijl ik in het Westen verbleef, zat hij nog steeds achter de tralies.

God bewerkte een groot wonder in het leven van broeder Xu. Veel mensen dachten dat hij ter dood gebracht zou worden en een paar maanden

na onze arrestatie werd er in kranten overal ter wereld abusievelijk vermeld dat hij geëxecuteerd was.

Tijdens zijn rechtszitting weigerde broeder Xu zichzelf te verdedigen of antwoord te geven op een van de aanklachten, omdat hij er zeker van was dat deze ‘rechtszaak’ niet veel meer was dan een toneelstukje om een vooraf vastgestelde veroordeling te rechtvaardigen. Hij kreeg een gevangenisstraf van tien jaar. Om onbekende redenen werd die straf later verminderd tot drie jaar en in mei 2000 kwam hij vrij. We wisten dat dit niets minder was dan een groot wonder en een zegen van de Heer.

Tijdens zijn drie jaar durende gevangenisstraf had broeder Xu veel marteling en ellende doorstaan. Het gevangenispersoneel had hem zelfs met beide polsen aan een hek vastgemaakt, op zo’n manier dat zijn lichaam telkens wanneer het hek openging uitgerekte en van de grond getild werd, net als wanneer hij aan een kruis gehangen zou hebben. Zijn inwendige organen werden tot het uiterste opgerekt, wat een afschuwelijke pijn veroorzaakte.

Zijn folteraars deden het hek dan weer dicht en gaven Xu enkele ogenblikken verlichting. Daarna duwden ze het hek weer open. Ze herhaalden deze handelingen telkens opnieuw, zodat mijn dierbare broeder later zei: ‘Ik weet nu hoe Jezus Zich gevoeld moet hebben toen Hij aan het kruis hing.’

In mei 2000 was ik in de Verenigde Staten om daar te preken. Ik wist op welke dag broeder Xu vrijgelaten zou worden en ik wilde hem verrassen. De beveiliging in de gevangenis was zo waterdicht dat broeder Xu absoluut geen idee had wat er na mijn ontsnapping in 1997 met mij gebeurd was. Drie jaar lang had hij niet geweten of ik gedood was, opnieuw opgepakt, of vrij gebleven.

Enkele minuten nadat hij vrijgelaten was, belde ik broeder Xu op de mobiele telefoon van een van zijn medewerkers. Xu, met zijn diepe, warme stem, nam de telefoon op. ‘Lieve broeder Xu,’ riep ik enthousiast, ‘hier spreekt je oude celmaatje, broeder Yun! Ik bel vanuit Amerika! God heeft me met machtige hand uit China geleid!’

Er klonk een overweldigende vreugde in de stem van broeder Xu. Hij schreeuwde: Halleluja! God heeft je uit China vandaan gehaald zodat de

Chinese en de westerse kerken kunnen samenwerken voor het evangelie. Je zult een getuige zijn van het machtige werk dat de Heer in China doet!’

We schreeuwden en praatten opgewonden en probeerden de drie jaren die voorbijgegaan waren sinds we elkaar voor het laatst gezien hadden, in een paar minuten samen te vatten.

In eerdere jaren beschouwde ik broeder Xu als mijn vader in het geloof. Ik keek naar hem op als een groot leider van de kerk in China. Uiteraard kijk ik nog steeds naar hem op, maar in de afgelopen paar jaar ben ik broeder Xu meer gaan zien als een dierbare broeder in het geloof. Buiten mijn eigen familie is broeder Xu mijn beste vriend en medewerker voor het evangelie.

Terug naar Jeruzalem

Hoewel China een heel eind verwijderd is van Jeruzalem, is het een opmerkelijk geschiedkundig feit dat het Heilige Land al meer dan tweeduizend jaar via een weg met China verbonden is.

Sommige oude bronnen suggereren zelfs dat het evangelie voor het eerst in China is binnengekomen via deze weg, slechts enkele decennia na Jezus' dood en opstanding. Zeven eeuwen geleden kwam de beroemde ontdekkingsreiziger Marco Polo via diezelfde weg China binnen. Deze belangrijke handelsroute maakte het mogelijk dat er kruiden en specerijen, schatten, nieuwe religies en aanvallende legers China binnenkwamen en uit gingen. Aan het andere einde van de weg functioneerde Jeruzalem als het centrum van waaruit allerlei producten verspreid werden over Europa, Noord-Afrika en het Midden-Oosten.

De Europese adel was zeer verbaasd toen ze voor het eerst een bijzonder opmerkelijk wezentje uit China importeerde – de zijderups. Hij gaf deze woeste, rotsachtige handelsroute zijn naam – de weg staat bekend als de Zijderoute.

Vandaag de dag heeft het evangelie van alle plaatsen ter wereld de minste voet aan de grond gekregen onder de mensen die langs deze oude Zijderoute wonen. Hier vinden we het hart van de drie grootste religieuze bolwerken die weigeren plaats te maken voor het evangelie – de islam, het boeddhisme en het hindoeïsme. Meer dan negentig procent van de mensen die nog niet met het evangelie bereikt zijn, woont aan de Zijderoute of in de landen rondom China. In dit gebied leven en sterven twee miljard mensen, zich totaal niet bewust van het goede nieuws dat Jezus voor hun zonden gestorven is en dat Hij de enige weg naar de hemel is!

In de jaren twintig leidde God een groep mensen, die zich de ‘Jezusfamilie’ noemde, ertoe het evangelie te voet vanuit China naar Jeruzalem te brengen. Dit initiatief noemden ze ‘Terug naar Jeruzalem’. Andere Chinese gemeenten ontvingen eenzelfde soort visie om zendingsbewegingen te stichten die invloed zouden hebben op vele bevolkingsgroepen in Azië en het Midden-Oosten.

De Jezusfamilie werd in 1921 opgericht in de provincie Shandong, door een christen met de naam Jing Dianying. Mensen die zich bij deze groep aansloten, geloofden dat ze al hun bezittingen moesten verkopen en hun rijkdom delen met de andere leden van de Jezusfamilie. De slogan van de Jezusfamilie bestond uit vijf woorden, waarin hun toewijding aan Christus en hun sobere manier van leven op krachtige wijze werd samengevat: ‘Opoffering, zelfverloochening, armoede, lijden, dood’.

Hun werkgebied bestond uit allerlei steden en dorpen; ze verkondigden het evangelie terwijl ze van de ene plaats naar de andere liepen. Het voorbeeld van gemeenschappelijk leven en de diepe christelijke liefde van de Jezusfamilie verbaasde velen van de toeschouwers. Ze trokken allerlei soorten mensen aan, mensen die op zoek waren naar antwoorden op levensvragen, maar ook mensen die dakloos waren, berooid en veracht. Vele blinden en bedelaars sloten zich aan bij de Jezusfamilie en vonden het eeuwige leven in Christus.

De groep bleef groeien, maar de Jezusfamilie had te lijden onder afschuwelijke ontberingen. Als deze mobiele gemeenschap bij een nieuwe stad aankwam, kwam het vaak voor dat de hele bevolking te hoop liep om hen te slaan, te bespotten en te vernederen. De tegenstand bracht hen echter niet van hun voornemen af, en als ze het evangelie verkondigden waren er altijd wel een paar mensen die bereid waren al hun bezittingen achter te laten en Jezus te volgen.

Tegen het eind van de jaren veertig waren er ongeveer twintigduizend Chinese gelovigen actief binnen een van de ruim honderd verschillende groepen van de Jezusfamilie die China op dat moment rijk was.

Verscheidene groepen geloofden dat God hen had geroepen om het evangelie te voet terug te brengen naar Jeruzalem en om onderweg op alle plaatsen waar ze langskwamen het evangelie te verkondigen en Gods

koninkrijk te vestigen. Duizenden kilometers en vele jaren reizen verder, bereikte een groep trouwe predikers de grensstad Kashgar, gelegen in de regio Xinjiang, in Noordwest-China.

In de herfst van 1995 sprak ik tijdens een samenkomst van een huisgemeente in Centraal-China. De Heer had me een diep verlangen gegeven om deel uit te maken van zijn plan om vele Chinese christenen als zendingen uit te zenden naar landen waar de islam, het hindoeïsme en het boeddhisme hoogtij vierten. Ik moedigde de gelovigen aan God ernstig te zoeken en Hem om visie voor de hele wereld te vragen. Ik daagde hen uit om niet alleen hun bestaande bedieningen voort te zetten, maar hun horizon te verruimen en ook de onbereikte volken rondom China in hun bediening op te nemen.

Met tranen in mijn ogen zong ik een lied dat afkomstig was uit een oud boek over de Terug naar Jeruzalem-beweging:

*Hef uw ogen op naar het westen.
Er zijn arbeiders in deze grote oogst.
Het hart van mijn Heer is dag na dag bedroefd.
Hij vraagt: 'Wie zal er voor Mij gaan?'*

*Met ogen vol van tranen
en een met bloed bespatte borst
heffen wij de banier van Christus
en zullen we de verloren schapen redden!*

*In deze laatste dagen komt de strijd steeds dichterbij
en de bazuinen klinken luid.
Laat ons de wapenrusting Gods snel aandoen
en door Satans valstrikken heen breken!*

*De dood klopt aan de deur van velen
en de wereld is door zonde overmand.
We moeten trouw arbeiden terwijl we voort marcheren,
vechten, zelfs tot aan de dood!*

*In hoop en vertrouwen marcheren wij voort.
Onze gezinnen en al wat we hebben wijden wij toe aan God
en we nemen ons zware kruis op ons.
We marcheren voort naar Jeruzalem!*

Terwijl ik aan het zingen was, zag ik een oude man in de samenkomst zitten, die duidelijk aangerakt was. Hij huilde en kon zich nauwelijks beheersen. Ik had geen idee wie hij was en dacht dat mijn prediking wel bijzonder krachtig moest zijn geweest om zo'n reactie te veroorzaken! De oude broeder, gekroond met witte haren en een witte baard, liep langzaam naar voren en vroeg of hij iets mocht zeggen. Een eerbiedige stilte volgde.

Hij zei: 'Ik ben Simon Zao, een dienstknecht van de Heer. Achtenveertig jaar geleden hebben mijn medewerkers en ik de woorden opgeschreven die u zojuist gezongen hebt. Al mijn medewerkers zijn gestorven als martelaars voor Jezus.'

Hij ging verder: 'Ik was een van de leiders van de Terug naar Jeruzalem-beweging. We marcheerden te voet door China en verkondigden het evangelie in elke stad en in elk dorp waar we onderweg langskwamen.

Uiteindelijk bereikten we in 1948 de grensstad Kashgar in de provincie Xinjiang, na vele jaren van ontbering en lijden. Daar hielden we halt en we vroegen visa aan om de Sovjet-Unie in te mogen reizen. We waren zenuwachtig en tegelijkertijd opgewonden over alles wat voor ons lag!

Voordat we echter de kans kregen om China te verlaten, namen de communistische troepen onder leiding van voorzitter Mao Xinjiang in. Ze sloten de grenzen hermetisch af en pasten onmiddellijk hun gewelddadige manier van regeren toe.

Alle leiders van onze beweging werden gearresteerd. Vijf van ons werden veroordeeld tot vijfenvertig jaar gevangenisstraf en dwangarbeid. Alle andere leiders zijn al lang geleden in de gevangenis gestorven. Ik ben de

enige die het overleefd heeft. In 1988 werd ik vrijgelaten, vijf jaar eerder dan verwacht. Ter wille van mijn visie om het evangelie terug te brengen naar Jeruzalem, heb ik veertig jaar voor de Heer in de gevangenis gezeten.'

We waren allemaal verbijsterd. We zaten daar met wijdopen monden, terwijl de tranen over onze wangen stroomden en op de vloer spatten.

Ik vroeg Simon Zao, deze man van God: 'Oom, wilt u ons alstublieft nog meer vertellen?'

Hij ging verder: 'Toen de Heer ons riep en ons deze visie gaf, was ik net vier maanden getrouwd. Mijn prachtige vrouw had net ontdekt dat ze in verwachting was! We werden allebei gearresteerd en in de gevangenis gegooid. Het leven in de gevangenis was erg zwaar en mijn vrouw kreeg een miskraam.'

Hij veegde zijn tranen weg voor hij verderging: 'In die tijd werden veel zendelingen en hun Chinese bekeerlingen door de communisten vermoord. In de eerste maanden van mijn gevangenschap, in 1948, heb ik mijn geliefde vrouw nog twee keer van een afstand gezien, tussen de ijzeren tralies van mijn raam door. Daarna heb ik haar nooit meer gezien. Tegen de tijd dat ik werd vrijgelaten, veertig jaar later, was mijn lieve bruid allang overleden.'

We huilden allemaal. Ons gevoel zei ons dat we op heilige grond stonden, in de aanwezigheid van de Heer.

Ik vroeg oom Simon: 'Toen u in 1988 uit de gevangenis werd vrijgelaten, had u toen nog steeds deze Terug naar Jeruzalem-visie in uw hart?'

Hij beantwoordde mijn vraag door een lied voor ons te zingen:

*Hoeveel jaren hebben er bittere winden gewaaid?
Hoeveel malen hebben de stormwolken zich samengepakt?
Door de ijzige regen konden we Gods altaar niet zien,
het altaar van God waar Hij onze offergaven aanneemt.*

*Gods leiders huilen met gebroken harten.
Jehova's schapen zijn wijd en zijd verstrooid geraakt.
In de kille wind wellen tranen van droefheid op.
Waar bent U heen gegaan, Goede Herder?*

*Waar zijn jullie gebleven, soldaten van God?
Waar zijn jullie heen gegaan?
O, waar zijn jullie heen gegaan?*

Nadat oom Zao enige tijd gerust had, vroeg ik het hem opnieuw: ‘Oom, hebt u deze visie nog steeds in uw hart?’

Hij zong verder:

*Jeruzalem is in mijn dromen,
Jeruzalem is in mijn tranen.
Ik heb u gezocht en u in het vuur van het altaar gevonden.
Ik heb u gezocht en u in Jezus' doorboorde handen gevonden.*

*We wandelden door een dal van tranen,
we wandelden naar ons hemelse thuis.
Nadat ik veertig jaar in de doodsvallei wandelde,
zijn mijn tranen opgedroogd.*

*Jezus kwam om de ketenen van de dood te vernietigen.
Hij kwam om de weg naar glorie te openen!
De vroege zendelingen hebben hun bloed en tranen
voor ons vergoten.
Laten we ons haasten om Gods belofte te vervullen!*

Hij sprak met onvaste stem: ‘Gedurende mijn veertig jaar in het werkkamp heb ik mijn gezicht elke avond naar het westen gekeerd, in de richting van Jeruzalem, en het naar de Heer uitgeroepen: ‘O, God, ik zal nooit in staat zijn Jeruzalem te voet te bereiken. Onze visie is ten onder gegaan. Hemelse Vader, ik bid dat U een nieuwe generatie christenen in China zult doen opstaan, mensen die bereid zijn hun leven af te leggen om het evangelie helemaal terug te brengen naar Jeruzalem, naar de plaats waar het begon.’

Ik greep zijn hand en verzekerde hem: ‘De visie die God u gegeven heeft, is niet verloren gegaan! We zullen deze visie voortzetten!’

We troostten het hart van oom Zao. Hij stond op, zegende ons met zijn heilige handen en bemoedigde ons vanuit de Bijbel: ‘Aldus staat er geschreven, dat de Christus moest lijden en ten derden dage opstaan uit de doden, en dat in zijn naam moest gepredikt worden bekering tot vergeving der zonden aan alle volken, te beginnen bij Jeruzalem. Gij zijt getuigen van deze dingen’ (Luc.24:46-48).

Hij vermaande ons: ‘Jullie moeten inzien dat de weg van het kruis een oproep is om jezelf op te offeren. Jullie moeten het evangelie van Jezus Christus naar de islamitische landen brengen en daarna helemaal terug naar Jeruzalem. Richt je ogen op het westen!’

Deze samenkomst was een keerpunt in mijn leven. Ik had het gevoel dat God de vlammeende toorts van deze kostbare, oude man Gods doorgaf aan de huisgemeenten, waarmee Hij ons de verantwoordelijkheid gaf deze visie tot een goed einde te brengen.

De Heer had de Terug naar Jeruzalem-visie al eerder in mijn hart gelegd, maar nadat ik Simon Zao ontmoet had, werd het het belangrijkste doel van mijn leven. Ik begon duidelijk te begrijpen dat het doel van de Chinese huisgemeenten bestaat uit het neerhalen van de laatste spirituele reuzen in de wereld: het huis van Boeddha, het huis van Mohammed en het huis van het hindoeïsme, en het verkondigen van het heerlijke evangelie aan alle natiën, vóór de wederkomst van onze Heer Jezus Christus!

U moet begrijpen dat wanneer we het hebben over ‘Terug naar Jeruzalem’, we daarmee niet zeggen dat Jeruzalem ons belangrijkste doel is. We zijn niet van plan ons daar naartoe te haasten om er een grootschalige conferentie te houden! Jeruzalem was tweeduizend jaar geleden de plaats waar het evangelie begon en wij geloven dat het de hele wereld over zal gaan om uiteindelijk terug te keren naar de plaats waar het allemaal begon. Ons doel is niet zozeer het evangelie aan de stad Jeruzalem te brengen, maar juist aan de duizenden onbereikte bevolkingsgroepen, steden en dorpen die zich tussen China en Jeruzalem bevinden.

De Terug naar Jeruzalem-visie is op dit moment het belangrijkste doel van alle huisgemeenteleiders van de Sinieten Broederschap. Het is niet slechts een van de vele projecten. Het is onze belangrijkste drijfveer en het hoofddoel van al onze activiteiten. We praten erover tijdens het ontbijt,

tijdens de lunch en tijdens het avondeten. We bidden zonder ophouden en vragen God alle hindernissen weg te nemen en ervoor te zorgen dat er arbeiders zullen opstaan. Zelfs als we slapen, dromen we er nog over.

Een paar jaar geleden baden de Sinieten-leiders over hun eigen betrokkenheid bij de Terug naar Jeruzalem-missie. Daarna kwamen we bij elkaar en elk netwerk van huisgemeenten onthulde hoeveel zendelingen het wilde gaan opleiden en naar de andere kant van de oceaan sturen. Toen we het aantal arbeiders bij elkaar optelden, kwamen we op een totaal van honderdduizend. Dat betekent dus dat we van plan zijn in de komende jaren honderdduizend zendelingen uit te zenden over de grenzen van China!

Een nauwkeuriger onderzoek van de geschiedenis wees uit dat er eigenlijk drie belangrijke 'Zijderoutes' vanuit China zijn. De route die vanuit Xian liep, door Centraal-Azië en door het hart van de islamitische wereld, is de bekendste. De op een na belangrijkste handelsroute liep door Tibet, over het Himalayagebergte door Buthan en Nepal en vervolgens door Pakistan, Afghanistan en Iran, waar hij uitkwam op de belangrijkste verkeersweg naar Jeruzalem. De derde Zijderoute liep door het zuidwesten van China, waar vandaag de dag het grootste deel van de onbereikte minderheden woont. Deze route liep in zuidelijke richting Vietnam in en daarna in westelijke richting, door landen als Laos, Cambodja, Thailand, Birma en India. Deze route liep tot diep in het hart van gebieden die vandaag de dag het hart van de boeddhistische en hindoeïstische wereld vormen.

Nadat we deze feiten overdacht hadden, besloten de gemeenteleiders dat God ons riep om langs deze drie hoofdwegen te reizen en daar het evangelie te brengen. De Heilige Geest had al enkele netwerken geroepen om zich op specifieke gebieden te richten. Een van de netwerken had bijvoorbeeld al een groot aantal gezinnen als zending uitgezonden naar gebieden in Tibet. Het was voor de hand liggend dat zij de reis naar de boeddhistische wereld van Tibet zouden leiden. Een ander netwerk voelde zich al jaren gedrongen om de minderheden in het zuidwesten van China te bereiken. De meeste van deze stammen zijn verspreid geraakt tot over de grenzen van Vietnam, Laos, Thailand en Birma. Dit netwerk besloot de verantwoordelijkheid op zich te nemen het evangelie via de zuidelijke route 'terug naar Jeruzalem' te brengen.

We zijn niet onbekend met het feit dat deze naties het evangelie niet met open armen zullen ontvangen! We zijn ons er zeer van bewust dat landen als Afghanistan, Iran en Saudi-Arabië de verkondigers van het evangelie geen warm welkom zullen bereiden!

We zijn ons er ook van bewust dat zendelingen, voor ze uitgezonden kunnen worden, eerst een taalstudie en een culturele training moeten ontvangen, dat we ze moeten voorzien van alles wat ze nodig hebben en hen moeten ondersteunen zodat ze op de meest effectieve manier voor de Heer kunnen strijden. Vandaag de dag zijn er in China honderden christenen bezig met het leren van buitenlandse talen als Engels en Arabisch, om zich zo voor te bereiden op hun bediening als zendeling buiten China.

We zijn ook gaan begrijpen dat het lijden, de vervolging en de marteling die de huisgemeenten in China in de afgelopen dertig jaar moesten doorstaan, deel uitmaakten van Gods training voor ons. De Heer heeft ons ervoor klaargemaakt om als zendelingen uit te gaan naar islamitische, boeddhistische en hindoeïstische werelden.

Op een gegeven moment, toen ik in het Westen preekte, vertelde een christen mij: 'Ik bid al jaren dat de communistische regering van China ten val zal komen zodat de christenen daar in vrijheid kunnen leven.' Daar bidden wij nooit voor! We bidden nooit tegen onze regering en spreken geen vloeken over haar uit. In plaats daarvan hebben we geleerd dat God de touwtjes in handen heeft en Meester is over zowel onze levens als over de regering die boven ons staat. Jesaja profeteerde over Jezus: 'De heerschappij rust op zijn schouders' (Jes.9:5).

God heeft de regering van China gebruikt voor het uitvoeren van zijn plannen, om zijn kinderen te kneden en te vormen zoals Hij dat wil. In plaats van ons gebed tegen het een of andere politieke systeem te richten, bidden we dat wij, wat er verder ook met ons gebeurt, tot eer van God mogen leven.

Bid niet voor het ophouden van de verdrukking! We moeten niet bidden om een lichtere last, maar om een sterkere rug zodat we kunnen volhouden! Dan zal de wereld zien dat God met ons is en dat Hij ons de kracht geeft een leven te leiden dat zijn liefde en zijn kracht reflecteert.

Dat is ware vrijheid!

Er is maar weinig dat deze islamitische, boeddhistische of hindoeïstische landen ons kunnen aandoen wat we in China nog niet hebben meegemaakt. Het ergste wat ze kunnen doen is ons vermoorden, maar dat betekent alleen maar dat we gepromoveerd zullen worden, opgenomen in de heerlijke aanwezigheid van onze Heer, tot in eeuwigheid!

De Terug naar Jeruzalem-zendingsbeweging is geen leger dat beschikt over geweren of andere menselijke wapens. Het is geen groep van goedgeklede, listige professionals. Het is een leger van Chinese mannen en vrouwen met gebroken harten die door God met een geweldig vuur gereinigd zijn en die al jaren van moeilijkheden en ontbering ter wille van het evangelie achter de rug hebben. In wereldse zin hebben ze niets en lijken ze nauwelijks indrukwekkend, maar in de geestelijke wereld zijn zij machtige strijders voor Jezus Christus! We danken God, want: 'Wat voor de wereld dwaas is, heeft God uitverkoren om de wijzen te beschamen, en wat voor de wereld zwak is, heeft God uitverkoren om wat sterk is te beschamen; en wat voor de wereld onaanzienlijk en veracht is, heeft God uitverkoren, dat, wat niets is, om aan hetgeen wél iets is, zijn kracht te ontnemen, opdat geen vlees zou roemen voor God' (1Cor.1:27-29).

God roept duizenden strijders uit de huisgemeenten op om hun getuigenis met hun eigen bloed te ondertekenen. We zullen doorgaan, de grenzen van China over en de islamitische, boeddhistische en hindoeïstische wereld in. Duizenden zullen bereid zijn te sterven voor de Heer. Ze zullen de redding van een menigte zielen aanschouwen en daarnaast vele slapende kerken in het Westen wakker schudden.

In het verleden is er op Chinese bodem bloed vergoten van honderden westerse zendelingen. Hun voorbeeld heeft ons geïnspireerd om ook bereid te zijn voor de Heer te sterven op de plaats waar Hij ons, met zijn boodschap, heen gezonden heeft. Veel van onze zendelingen zullen gevangengenomen worden, en gefolterd, en uiteindelijk ter wille van het evangelie de marteldood sterven, maar we laten ons niet tegenhouden.

In de afgelopen dertig jaar heeft God niet alleen *ons* geloutherd met het vuur van vervolging, maar ook onze methoden. Zo hebben we ons er bijvoorbeeld volledig aan toegewijd om kleine groepjes gelovigen samen te stellen die bij elkaar thuis samenkomen. We hebben geen enkel

verlangen om waar dan ook een kerk te bouwen! Op deze manier kan het evangelie zich razendsnel verspreiden, is het voor de autoriteiten moeilijker te ontdekken, en kunnen wij al onze middelen rechtstreeks in evangelisatiewerk steken.

Sommige mensen hebben er vraagtekens bij dat we zendelingen buiten China uitzenden. Zij zeggen dat we in China zouden moeten blijven om ons eigen land voor God te winnen vóór we uitgaan. Op dit onlogische argument reageer ik altijd met een eenvoudige vraag: 'Waarom worden er door uw land dan zendelingen uitgezonden? Is in uw land iedereen gered?'

Als we op één plaats blijven en weigeren verder te trekken voordat het werk daar volledig voltooid is, zullen we nooit in staat zijn de wereld met het evangelie in contact te brengen. Ik ben er zeker van dat het Gods plan is dat we ons thuisland voor Hem winnen en tegelijkertijd nieuwe werkers uitzenden naar de einden der aarde! Neem maar van mij aan dat onze visie om de wereld te bereiken niet betekent dat we onze inspanningen om het evangelie in heel China te verkondigen zullen stopzetten of verminderen! Deze twee visies gaan hand in hand.

Eerlijk gezegd geloof ik zelfs dat wanneer ze zich uitstrekt naar de andere naties van de wereld, dit voor de Chinese kerk de beste manier is om sterk te blijven

Als gelovigen zich richten op het dienen van de Heer en het bereiken van verlorenen, zegt God hen en blijft de kerk scherp. Als we op onszelf gericht zijn en elkaar bekritisieren, heeft Satan al gewonnen en zal de kerk een bot, nutteloos gereedschap worden.

We wisten vanaf het begin dat we een hoge prijs zullen moeten betalen voor deze Terug naar Jeruzalem-beweging. En ik heb het niet alleen over geld! Ik heb het over de vele Chinezen die zullen lijden en de marteldood sterven naarmate de visie zich ontvouwt. Voor velen zal het een enkele reis zijn, zij zijn zich ervan bewust dat ze waarschijnlijk nooit naar China zullen terugkeren voor een weerzien met hun dierbaren.

We realiseren ons ook dat Terug naar Jeruzalem heel veel geld zal kosten, maar ondanks het feit dat onze kerken bijzonder arm zijn, hebben we toch al tienduizenden dollars ingezameld om onze zendelingen te ondersteunen. Net als de kerk van Macedonië hebben veel Chinese gelovigen letterlijk

alles gegeven wat ze hadden: ‘Want, doordat zij beproefd zijn gebleken in veel verdrukking, hebben hun overvloedige blijdschap en diepe armoede nog overvloedig de rijkdom van hun mildheid bevorderd. Want (zij deden), dat getuig ik, wat zij konden, ja meer dan dat’ (2Cor.8:2-3).

De Chinese kerk is bereid de prijs te betalen.

Sinds ik in 1997 uit China ontsnapt ben, ben ik verantwoordelijk voor het trainen en toerusten van de zendelingen van de Terug naar Jeruzalem-beweging.

Toen in maart 2000 de eerste groep zendelingen China verliet, werden zesendertig van de negenendertig zendelingen gearresteerd. Ze raakten hun visie echter niet kwijt. Ze gingen terug naar huis, baden en vonden een andere manier om de grens over te steken.

Ruim een jaar later was het aantal zendelingen dat uit Chinese huisgemeenten afkomstig was, al toegenomen tot meer dan vierhonderd, verspreid over meer dan tien landen. De sluizen gaan langzaam maar zeker open.

Elke Terug naar Jeruzalem-zending krijgt een training die ingaat op een aantal hoofdzaken, onder andere:

- (1) Hoe te lijden en te sterven voor de Heer. We bestuderen wat er in de Bijbel staat over lijden, en kijken naar de manier waarop door de geschiedenis heen dienstknechten van God hun leven hebben afgelegd voor de voortgang van het evangelie.
- (2) Hoe te getuigen van de Heer. We leren de zendelingen in spe hoe ze onder alle omstandigheden van de Heer kunnen getuigen, in treinen en bussen of zelfs achter in een politiebusje op weg naar de plaats van executie.
- (3) Hoe te ontsnappen voor de Heer. We weten dat het soms de Heer is die ons naar de gevangenis stuurt, om daar van Hem te getuigen, maar we geloven echter ook dat het soms de duivel is die wil dat we in de gevangenis belanden om een eind te maken aan de bediening die God ons gegeven heeft. We onderwijzen de zendelingen in allerlei speciale vaardigheden, zoals het loskomen uit handboeien en het springen uit een raam op de tweede verdieping zonder gewond te raken.

Dit is geen ‘gewone’ Bijbelschool!

Als u ooit een van de plaatsen bezoekt waar wij onze Terug naar Jeruzalem-zendingen opleiden, zult u zien hoe toegewijd we zijn aan de vervulling van het doel dat God met ons heeft. U zult misschien mensen zien die vanaf de tweede verdieping uit het raam springen, terwijl hun handen achter hun rug geboeid zijn!

Al deze dingen zijn absoluut noodzakelijk als we de muren willen neerhalen die het moslims, boeddhisten en hindoes beletten de liefdevolle aanwezigheid van Jezus te leren kennen.

Toen de oudsten van de Sinieten Broederschap hoorden hoe God ervoor gezorgd had dat ik op wonderbaarlijke wijze uit China ontsnapt was, benoemden ze mij tot hun ‘gevolmachtigd afgevaardigde’ om over de hele wereld namens de huisgemeenten te spreken.

De oudsten van het Sinieten Broederschap schreven me de volgende brief:

Aan broeder Yun, onze heilige broeder, een goede vriend van Christus onze Heer en gevuld met de Geest van de kracht van God:

U bent de ‘wagens en ruiters van Israël’ van God! U draagt de zegevierende boodschap van de uitbreiding van Christus’ koninkrijk in u!

Dierbare broeder, God heeft u als gevolmachtigd afgevaardigde van het oudstencomité der huisgemeenten van de Sinieten Broederschap naar het buitenland gestuurd!

God heeft u, in overstemming met zijn leiding en zijn heerschappij, laten zien dat het leven het fundament is, het opbouwen van de kerk het middelpunt is en het trainen van werkers de doorbraak is – de strategische plaats van waaruit uitbreiding in alle richtingen gerealiseerd kan worden, uitstralend naar elke natie en elk volk ter wereld, zodat de grond waar u uw voeten op zet, uw erfenis zal worden!

Marcheer voort, naar de moslims, de hindoes en de boeddhisten in Europa, Amerika, Afrika, Australië en Azië!

We bidden dat de Heer u de wijsheid en kracht van Boven zal geven, zodat uw boodschap vervuld zal zijn van hemelse autoriteit. Zoals de fakkels die Simson aan de staarten van de vossen vastbond, zal het vuur branden waar u ook gaat.

We bidden dat u de heilige missie die God u gegeven heeft, om het evangelie terug te brengen naar Jeruzalem, mag volbrengen, totdat de laatste heilige discipel aan de kerk is toegevoegd en de bruid klaar is voor de wederkomst van onze Redder Jezus Christus, en de koninkrijken van deze wereld bezit worden van onze Koning! Het is ons heilige doel dat Hij tot in alle eeuwigheden Koning zal zijn.

We zijn er klaar voor om, samen met Gods dienstknechten over de hele wereld, zij die leden van zijn lichaam zijn, hard te werken en elkaar te dienen met de geestelijke gaven die we hebben ontvangen, opdat de heilige opdracht van God vervuld kan worden!

Dierbare broeder Yun, dit is de overtuiging van alle dienstknechten van God in het oudstencomité van de Sinieten Broederschap. Moge de Heer u sterken om de taak te volbrengen die aan u toevertrouwd is, u leiden en de weg voor u effenen. Wij en al onze medewerkers zijn u tot een stevig schild. Moge de wil van de Heer spoedig geschieden, zowel in de hemel als op de aarde. Amen!

Uw medewerkers in Christus en oudsten van de Sinieten Broederschap.

Terugkijkend op vier jaar in het Westen

Mijn eerste ervaring met een westerse kerk was bijzonder interessant! In de buurt van het asielzoekerscentrum in Duitsland stond een Lutherse kerk. Op zondagochtend ging ik naar de samenkomsten, om op de dag des Heren samen te zijn met andere gelovigen, en om iets van het Duits op te pikken door de woorden van de dominee na te zeggen.

Vergeleken met wat ik in China gewend was, vond ik deze samenkomsten nogal vreemd! Ik zat op de voorste bank in een gigantisch, oud gebouw, vlak voor een hoog podium waar de dominee, in vol ornaat, bovenop klom wanneer hij ging preken. Als hij sprak, keek hij me altijd recht aan. Ondanks de grootte van het heiligdom bestond de gemeente slechts uit een handjevol oude dametjes met grijs haar.

De dominee en de oude dametjes leken me wel aardig te vinden. Hoewel we niet met elkaar konden praten, glimlachten we naar elkaar. Ik had het idee dat de dominee het wel schattig vond dat er elke zondagochtend een arm, glimlachend Chinees mannetje naar zijn kerk kwam en op de voorste rij ging zitten.

Enige tijd later zat ik opnieuw op de voorste rij van een westerse kerk, maar de situatie hier was heel anders dan die in de Lutherse kerk in Duitsland. Ik stond op het punt te spreken in Times Square Church, in New York.

Ik had ogen als schoteltes toen ik het wonderlijke schouwspel vlak voor me op me in liet werken. Een groot, multi-etnisch koor waarvan de leden in prachtige gewaden gehuld waren, stond al heen en weer wiegend

uit de grond van hun hart voor Jezus te zingen. Achter me bevonden zich nog enkele duizenden New Yorkers en ook zij prezen God vanuit het diepst van hun ziel.

Ik heb het voorrecht gehad in honderden kerken in het Westen te preken, maar ik moet zeggen dat Times Square Church een van mijn favorieten is.

Er hangt daar een sfeer van genade en vuur die de bezoekers meesleept, en een geest van waarheid en ontvankelijkheid die de harten van mensen zacht maakt en hongerig naar het Woord van God.

Als ik daar in die grote kerk ben, in het hartje van New York, en mijn ogen sluit, is het net of ik weer terug ben in China.

Ongeveer zes maanden na mijn aankomst in Frankfurt gaf de Duitse regering me een verblijfsvergunning en reisdocumenten. Enkele westerse vrienden kwamen bij me op bezoek. We baden samen om te ontdekken met welk doel God me uit China geleid had en hoe we tot zijn eer konden samenwerken.

We vroegen de Heer ook om wijsheid bij het bedenken van een manier om mijn vrouw en kinderen naar Duitsland te laten komen, zodat we aan ons nieuwe leven samen konden beginnen. In mei 1999 waren Deling, Isaac en Yilin via het zuidwesten van China naar Myanmar (voormalig Birma) gereisd, waar ze korte tijd zouden verblijven, althans, dat dachten we. Het was de bedoeling dat ze, na het afhandelen van het noodzakelijke papierwerk, ook naar Duitsland zouden komen.

De Heer opende deuren voor mij om mijn verhaal in vele kerken in het Westen te vertellen. Ik reisde samen met mijn trouwe Scandinavische vriend, die alles voor mij vertaalde, overal waar ik kwam. Dit is dezelfde broeder die ik jaren eerder in de stad Guilin ontmoet had, toen God onze harten samenbond om Hem te dienen.

In de jaren die volgden, ondernamen we vele reizen naar allerlei delen van Europa, Azië en Noord-Amerika, waar we Gods volk opriepen om voor de Chinese huisgemeenten te bidden en met hen samen te werken,

zodat we samen heel China zullen kunnen bereiken en we zullen zien hoe Gods koninkrijk helemaal tot aan Jeruzalem gevestigd wordt.

Ik ging vaak op bezoek bij mijn gezin in Myanmar, maar het was veel moeilijker en ingewikkelder dan we gedacht hadden om ze daar vandaan te krijgen. Vanwege alle vertragingen gingen ze in een kamer op een Bijbelschool wonen en begonnen de kinderen een plaatselijke openbare school te bezoeken.

Voordat ik naar het Westen reisde, had ik er absoluut geen idee van dat zoveel kerken geestelijk gezien diep in slaap waren. Ik nam aan dat de westerse kerk sterk en levendig was omdat zij het evangelie met zoveel geloof en zo'n enorme vasthoudendheid naar mijn land gebracht had. Vele zendingen hadden ons een krachtig voorbeeld gegeven door hun leven af te leggen ter wille van Jezus.

Soms is het echt een worsteling om in westerse kerken te spreken. Ik heb het idee dat er iets mist en daardoor voel ik me vreselijk vanbinnen. Veel samenkomsten zijn koud en ontberen het vuur en de aanwezigheid van God die we in China wel kennen.

In het Westen hebben veel christenen een overvloed aan materiële bezittingen, maar leiden ze een afvallig leven. Ze hebben zilver en goud, maar ze komen niet overeen om in Jezus' naam te wandelen. In China hebben we geen bezittingen om ons aan de grond te houden en dus is er niets wat ons tegenhoudt om voor onze Heer in beweging te komen. De Chinese kerk is te vergelijken met Petrus bij de Schone Poort. Toen hij een verlamde bedelaar zag zitten, zei hij: 'Zilver en goud bezit ik niet, maar wat ik heb, geef ik u; in de naam van Jezus Christus, de Nazoreeër: Wandel!' (Hand.3:6).

Ik bid dat God de Chinese kerk op dezelfde manier zal gebruiken om de westerse kerk te helpen op te staan en in de kracht van de Heilige Geest te wandelen. Het is voor de Chinese kerk bijna onmogelijk om in slaap te vallen, niet in de omstandigheden waarin zij verkeert. Er is altijd wel iets waarvoor we moeten vluchten, en het is bepaald niet eenvoudig om in slaap te vallen terwijl je aan het rennen bent. Als de vervolging ophoudt, ben ik bang dat we met onszelf ingenomen zullen raken en in slaap vallen.

Veel voorgangers in Europa en Amerika hebben tegen me gezegd dat ze graag een grote opwekking zouden meemaken. Er wordt vaak aan mij gevraagd waarom er in China een opwekking gaande is en in het grootste deel van het Westen niet. Die vraag is niet eenvoudig te beantwoorden, maar ik zie wel een paar duidelijke redenen.

Als ik in het Westen ben, zie ik al die gigantische kerkgebouwen, gevuld met allerlei dure spullen, luxueuze tapijten en geavanceerde geluidsinstallaties. Ik kan de westerse kerk er met de hand op mijn hart van verzekeren dat ze absoluut geen nieuwe kerkgebouwen meer nodig heeft. Kerkgebouwen zullen de opwekking waar u naar verlangt nooit in gang zetten. Het najagen van meer bezit zal nooit een opwekking veroorzaken. Jezus had het niet treffender kunnen zeggen: ‘Ook als iemand overvloed bezit, behoort zijn leven niet tot zijn bezit’ (Luc.12:15).

Het allereerste wat u nodig hebt om opnieuw tot bloei te komen, is dat uw kerken terugkeren naar het Woord van God. Het Woord van God ontbreekt. Zeker, er zijn een heleboel predikers en duizenden bandjes en video’s vol bijbelstudie, maar slechts zo weinig daarvan bevatten de scherpe waarheid van Gods Woord. Het is de waarheid die u vrij zal maken.

Niet alleen de kennis van het Woord van God ontbreekt, maar ook de gehoorzaamheid aan dat Woord. Er gebeurt niet zoveel.

Toen de opwekking onder de gelovigen van China aanving, resulteerde dat in het uitzenden van duizenden evangelisten, naar alle uithoeken van het land, mensen die het vuur van het altaar van God met zich meedroegen. Als God in het Westen aan het werk gaat, lijkt het wel of u halt wilt houden en te lang van zijn aanwezigheid en zijn zegeningen wilt genieten en dat u uiteindelijk deze ervaringen gaat verafgoden.

U kunt de Schriften nooit echt begrijpen tot u bereid bent u erdoor te laten veranderen.

Alle waarachtige opwekkingen van de Heer hebben tot gevolg dat gelovigen er actief op reageren en zielen voor Hem gaan winnen. Als God echt in uw hart aan het werk is, kunt u niet stil blijven zitten. Er zal een brandend vuur in uw binnenste worden ontstoken. Om het met de woorden van Jeremia te zeggen: ‘Maar zeide ik: Ik wil aan Hem niet denken en in zijn naam niet meer spreken, dan werd het in mijn hart als brandend vuur,

opgesloten in mijn gebeente; wel matte ik mij af om het in te houden, maar ik kon het niet' (Jer.20:9).

Bovendien zullen we Gods zegen op elk gebied van ons leven pas leren kennen wanneer we in gehoorzaamheid uitgaan en het evangelie met andere mensen gaan delen. Daarom schreef de apostel Paulus aan zijn medewerker Filémon: '(Biddende) dat uw gemeenschap in het geloof zich werkzaam tone in een grondig kennen van al het goede, dat in ons naar Christus uitgaat' (Fil.:6).

Ik heb in westerse kerken mensen gezien die God aanbidden alsof ze al in de hemel zijn. En steevast heeft er iemand een bemoedigende boodschap op zijn hart als: 'Mijn kinderen, Ik hou van jullie. Wees niet bang, want Ik ben met jullie.' Ik ben niet tégen dergelijke woorden, maar waarom hoort er nooit eens iemand een woord van de Heer als: 'Mijn kind, Ik wil je naar de sloppen van Azië of naar de duisternis van Afrika sturen om daar mijn boodschap te brengen aan mensen die in zonde sterven'?

Hele hordes kerkleden in het Westen zijn er tevreden mee minimaal aan God te geven, in plaats van maximaal. Ik heb het gedrag van mannen en vrouwen tijdens de collecte eens geobserveerd. Ze openen hun dikke portemonnee en gaan dan op zoek naar het kleinste bedrag dat ze maar kunnen geven. Zo'n soort houding is niet goed te praten! Jezus gaf zijn hele leven voor ons, en van heel ons leven, al onze tijd en al ons geld geven we zo weinig mogelijk terug aan God. Wat een schande! Bekeer u daarvan!

Het klinkt misschien vreemd, maar soms mis ik zelfs de collectes die we in China hielden. Het kwam zeer geregeld voor dat de leider van een samenkomst een mededeling deed als: 'We hebben hier een nieuwe werker die morgen vertrekt om de Heer te dienen.' Onmiddellijk keerde iedereen zijn zakken binnenstebuiten om alles te geven wat hij had. Met dat geld kocht de nieuwe werker vervolgens een bus- of treinkaartje en de volgende dag vertrok hij.

Vaak was dit geld niet slechts alles wat we op dat moment in onze zakken hadden, maar alles wat we op de hele wereld bezaten.

Dat u nou toevallig een kerkgebouw hebt, betekent niet automatisch dat Jezus bij u is. In veel kerken van vandaag is Hij niet eens welkom.

In Openbaring 3:20 zei Jezus: ‘Zie, Ik sta aan de deur en Ik klop. Indien iemand naar mijn stem hoort en de deur opent, Ik zal bij hem binnenkomen en maaltijd met hem houden en hij met Mij.’

Dit vers wordt vaak gebruikt als een uitnodiging tot redding, maar de context waarin Jezus deze woorden sprak was heel anders. Hij stond aan de deur van de kerk te Laodicéa, kloppend om binnengelaten te worden!

Natuurlijk zijn niet alle westerse kerken in slaap gevallen! In alle sterke kerken die ik in het Westen bezocht heb, heb ik een belangrijke overeenkomst gezien: een sterke en opofferingsgezinde toewijding aan zending onder onbereikte volken. Daarmee bedoel ik niet alleen dat ze zich uitstrekken naar de plaatselijke ongelovigen, of dat ze proberen kerken te stichten in andere steden van het land. Ik bedoel daarmee dat ze er hart voor hebben om Gods koninkrijk te vestigen op plaatsen in de wereld waar de honger naar het evangelie het grootst is, plaatsen die geestelijk gezien het meest duister zijn, waar niemand de naam van Jezus zelfs nog maar gehoord heeft. Als u uw tijd, gebed en geld daarin gaat investeren, zult u al gauw gaan ervaren dat God het werk van uw handen zegent.

De Grote Opdracht is niet veranderd. Er zijn enorm veel kerken die proberen een hemel op aarde te creëren, maar totdat de westerse kerk de Grote Opdracht gaat gehoorzamen en het evangelie tot aan het uiterste der aarde gaat verkondigen, speelt men een spelletje met God en wordt de waarheid niet echt serieus genomen. Veel kerken zien er prachtig uit aan de buitenkant, maar daar waar het echt telt, aan de binnenkant, zijn ze zo dood als wat. Als u God echt aan het werk wilt zien, zijn dit de twee belangrijkste dingen die u moet doen: doorkneed raken in het Woord van God en de gehoorzaamheid opbrengen om te doen wat God van u vraagt.

In 1999 werd ik gevraagd om in Finland te spreken op een conferentie waar ongeveer duizend kerkleiders aanwezig waren. De hoofdspreker was een bekende Amerikaanse prediker. Elke keer als hij sprak, ging het over de liefde en de goedheid van God. Tijdens de gebedstijd viel iedereen op de vloer en werd er gelachen.

Nadat ik gesproken had, gaf ik de mensen de opdracht aan de voet van het kruis van Jezus te knielen en toen huilden ze! Voordat de Heer echt aan het werk gaat, zijn er eerst tranen. Hij zal zijn Geest nooit uitstorten over

onheilig en zelfzuchtig vlees. Het kruis van Jezus zou bij alles wat we doen het middelpunt moeten zijn.

Als u deze dingen doet, zult u een opwekking meemaken. Bent u bereid uzelf helemaal ter beschikking te stellen aan God en aan zijn dienst? ‘En de verstandigen zullen stralen als de glans van het uitspansel, en die velen tot gerechtigheid hebben gebracht als de sterren, voor eeuwig en altoos’ (Dan.12:3).

Veel christenen hebben me ook gevraagd waarom wonderen en tekenen in China zo vaak voorkomen, maar in het Westen maar nauwelijks zichtbaar zijn.

U in het Westen hebt zoveel. U hebt een verzekering voor alles. Op die manier lijkt het net of U God niet nodig hebt. Toen mijn vader bijna aan maagkanker stierf, verkochten we alles wat we hadden om te proberen hem beter te maken. Toen we niets meer overhadden, konden we onze hoop alleen nog maar op God stellen. We richtten ons in onze wanhoop tot Hem en zagen hoe Hij onze gebeden genadig beantwoordde en mijn vader genas. We kwamen tot de conclusie dat als God dit kon doen, Hij dan alles kon doen, dus ons geloof groeide en we hebben veel wonderen gezien.

In China zijn het overigens niet de genezingen en dergelijke die we als de grootste wonderen zien, maar de levens die door het evangelie veranderen. We geloven dat we niet geroepen zijn om wonderen en tekenen te volgen, integendeel, de wonderen en tekenen volgens óns, wanneer het evangelie verkondigd wordt. We richten onze blik niet op tekenen en wonderen; we richten onze blik op Jezus.

Alle voorgangers van de Chinese huisgemeenten zijn bereid hun leven af te leggen voor het evangelie. Als we op deze manier leven, zullen we zien hoe God in zijn genade grote dingen gaat doen.

Een van de moeilijkste dingen waar ik in de afgelopen jaren mee worsteld heb, is de grote afstand tussen mij en mijn lieve moeder.

Toen ze begin zeventig was, werd ze getroffen door een verlamdende beroerte waardoor ze het bewustzijn verloor. Nadat ze een aantal testen

hadden uitgevoerd, zeiden de dokters dat haar toestand hopeloos was en dat ze nooit meer beter zou worden. Ik kreeg te horen dat ze spoedig zou sterven, maar op dat moment zat ik in de gevangenis en was ik niet in de gelegenheid haar te bezoeken.

Ze werd naar huis teruggebracht om daar te sterven. De gelovigen gingen om haar heen staan en baden voor haar. En onmiddellijk, voor het oog van alle mensen in haar kamer, kwam ze bij bewustzijn en begon ze God te prijzen! Ze werd weer helemaal gezond en bezocht mij in de gevangenis. Ze vertelde me dat wanneer God in zijn genade niet had ingegrepen, ik haar gezicht nooit meer gezien zou hebben.

Enkele jaren later, in september 1996, ongeveer een jaar voor ik uit China vertrok, kreeg ik een telefoontje terwijl ik in een andere provincie aan het preken was. Ik kreeg te horen dat mijn moeder opnieuw een beroerte gehad had en dat ze gedeeltelijk verlamd was.

Ik liep onmiddellijk de samenkomst uit en nam de trein terug naar Henan. Toen ik in het ziekenhuis aankwam, zag ik dat ze bleek was en dat haar gezicht helemaal vertrokken was door de verlamming van haar spieren. Mijn moeder opende haar ogen en ze fluisterde tegen ons dat ze in witte kleding begraven wilde worden, omdat ze Jezus zou ontmoeten. Tijdens dat bezoek maakte de Heer me echter duidelijk dat haar ziekte niet tot haar dood zou leiden. Ik bad vurig voor mijn moeder, met grote autoriteit, en berispte de ziekte in Jezus' naam. Ze voelde hoe de kracht terugstroomde in haar lichaam. Ze stapte uit bed en wandelde rond door de kamer! Haar gezicht werd weer normaal. Toen de dokters haar kamer binnenkwamen, waren ze sprakeloos.

In de zomer van 1998, nadat ik in Europa was aangekomen, werd mijn moeder voor de derde keer ernstig ziek. Nu was iedereen er zeker van dat ze zou gaan sterven. Zelfs mijn eigen familie had alle hoop opgegeven en haar haar begrafeniskleding aangetrokken. Ze hadden zelfs een doodskist gekocht en die bij ons thuis laten afleveren.

Ik had al mijn hele leven een bijzonder diepe band met mijn moeder. We hadden samen zoveel meegemaakt, goede tijden, maar ook lijden. Toen ik dit nieuws hoorde, bevond ik me aan de andere kant van de wereld, ik was op dat moment in Zwitserland om daar te preken. Ik belde naar mijn

huis in China en vroeg of ze de telefoon tegen het oor van mijn moeder wilden houden. Ik vroeg haar: 'Mama, luistert u naar me? Jezus houdt van u en Hij zal u genezen!' Zodra ze de woorden 'Jezus houdt van u' hoorde, sprong ze uit haar bed en begon ze triomfantelijk te dansen! De Heer had haar opnieuw gespaard en haar uit de klauwen van de dood gerukt.

Maar op 5 december 2000, toen ik in Duitsland was, kreeg ik opnieuw een telefoontje uit China. Mijn moeder was de heerlijkheid van God binnengegaan. Ik wilde ontzettend graag naar haar begrafenis, maar ik kon China niet in zonder gearresteerd te worden voor al mijn 'misdaden' uit het verleden. Ik huilde en dankte God voor de moeder die Hij me had gegeven en voor de vele worstelingen die ze ter wille van het evangelie had doorstaan. Als een zeilboot in de storm was heen en weer geschud door jaren van beproeving en vervolging, maar nu was ze veilig aangekomen in de vredige haven.

Het was een grote troost voor mij toen ik een videoband van de begrafenis ontving. Er waren honderden gelovigen uit de huisgemeenten aanwezig, onder wie alle belangrijkste leiders. Sommige broeders en zusters – onder wie veel van de leiders die in dit boek genoemd worden – had ik al in geen jaren meer gezien, maar ze kwamen toch om mijn moeder de laatste eer te bewijzen.

Het bijwonen van de begrafenis was bijzonder risicovol voor de leiders; velen van hen werden door de autoriteiten gezocht. Sommigen waren al jaren op de vlucht en hun namen kwamen voor op de lijst van meest gezochte criminelen in heel China. Ze konden echter niet wegblijven. Ze kwamen allemaal terug naar Nanyang in het zuiden van de provincie Henan om mijn moeder te eren op de plaats waar we zoveel jaren geleden voor het eerst door God aangeraakt waren.

Tijdens de begrafenis stond broeder Xu op en hij zei: 'Hoewel broeder Yun, samen met zijn vrouw en zijn twee kinderen, niet in staat is vandaag de begrafenis van zijn moeder bij te wonen, zijn wij, iedereen die hier vandaag gekomen is, haar kinderen in de Heer.'

Ik dankte God voor mijn moeder. Ik herinnerde me hoe Hij, zesentwintig jaar geleden, vanuit de hemel naar beneden gereikt had en ervoor gekozen had mijn moeder te zegenen en daarna ons hele gezin, hoewel we arm wa-

ren en veracht werden en in een kleine, onbetekenende uithoek van China woonden.

Ik dacht na over het krachtige werk dat de Heer sinds die dag onder ons gedaan had, door onze familie maar ook door duizenden anderen heen, zodat er vandaag de dag alleen al in Henan miljoenen gelovigen zijn, en vele tientallen miljoenen in heel China.

Ik herinnerde me hoe mijn moeder me – toen ik nog maar een tiener was – in gebed had toegewijd aan zending over de hele wereld. Dat was in die dagen onmogelijk, de grenzen van China zaten nog potdicht. Toch vertrouwde ze op God; ze geloofde dat Hij onmogelijke dingen mogelijk kon maken en haar gebed werd beantwoord.

Ik vind het het allerergst dat ik nooit echt afscheid van mijn moeder heb kunnen nemen. De laatste keer dat ik haar zag, was na mijn ontsnapping uit de gevangenis. Ik wist dat mijn gezin en ik lange tijd van huis zouden zijn en dat we niet terug konden gaan. De laatste woorden die mijn moeder tegen me zei, die laatste keer dat we elkaar zagen, waren: ‘Zoon, wanneer kom je weer terug?’ Ik wilde haar troosten en zei: ‘Al heel gauw, mama, al heel gauw.’

DELING: Toen we in Myanmar aankwamen, hadden we geen flauw idee wat er zou gaan gebeuren. Ik wist dat als God wilde dat we verder zouden gaan, we dan verder zouden gaan, maar als Hij wilde dat we daar zouden blijven, dan zouden we blijven. Ik had eigenlijk best een goede tijd in Myanmar. Ik had dagelijks gemeenschap met broeders en zusters, en de kinderen en ik konden eindelijk, na die veelbewogen jaren dat we in China op de vlucht waren, een normaal, geregeld leven gaan leiden. Sinds 1996 hadden we de Heer gevraagd om te voorzien in een vrediger omgeving, zodat we een min of meer normaal gezinsleven konden opbouwen.

Toen het er naar uitzag dat we wel een tijdje in Myanmar zouden blijven, heb ik Isaac en Yilin opgegeven voor de plaatselijke school. Ik heb het idee dat onze kinderen zich in Myanmar echt ontwikkeld hebben en ik ben bijzonder trots op ze. Isaac is een heel slimme jongen. We kunnen niets anders zeggen

dan dat God iets heel bijzonders heeft gedaan in zijn leven. Toen Isaac nog in mijn buik zat, heeft Yun vierenzeventig dagen gevestigd zonder ook maar een beetje voedsel of water tot zich te nemen. Tijdens de eerste vier jaar van Isaacs leven zat zijn vader in de gevangenis. Eigenlijk geloof ik dat de hemelse Vader Zich als een vader over Isaac ontfermd heeft omdat zijn aardse vader leed voor Jezus, en dat God Zelf Isaac onderwezen heeft omdat hij lange tijd niet naar school mocht toen Yun in de gevangenis zat.

Leerkrachten en medeleerlingen hebben Isaac vernederd en hij heeft dingen meegemaakt die maar weinig jongens van zijn leeftijd te verduren krijgen. Hij was samen met ons op de vlucht voor de politie en daarna is hij in een ander land terechtgekomen waar een taal gesproken werd die hij niet kende.

Toen we in Myanmar aankwamen, spraken Isaac en Yilin geen van beiden een woord Birmaans, een taal die helemaal niets gemeen heeft met Chinees. God hielp hen de taal opmerkelijk snel te leren en binnen achttien maanden na onze aankomst in dat land was Isaac een van de beste leerlingen op school! Er viel hem zelfs een bijzondere eer te beurt. Zijn naam werd gepubliceerd in de krant, en daar maakten we ons wel een beetje bezorgd over, want eigenlijk mochten we helemaal niet in dat land zijn en probeerden we ons zo onopvallend mogelijk te gedragen!

Na alles wat Isaac meegemaakt heeft, is het al een wonder dat hij überhaupt normaal is, maar op dit moment spreekt hij ook nog eens Mandarijns, Yunnanees, Birmaans, Lisu, Jingpo en Duits! Hij is zo slim omdat God hem persoonlijk onderwezen heeft, in antwoord op onze wanhopige roep om hulp. Isaac houdt met zijn hele hart van de Heer. Toen hij afstudeerde aan de Bibelschool, stond hij op en zei hij: 'Ik wil mezelf volledig toewijden aan God en Hem de rest van mijn leven dienen.'

Yilin is een bijzonder geschenk van God. Ze heeft een hart dat gevoelig is voor de Heer, maar tegelijkertijd heeft ze een sterke, vurige persoonlijkheid. Alles wat ze wil is Jezus dienen. Ze is bewogen met mensen en komt op voor de waarheid; ze zal nooit een compromis sluiten.

Yun en ik zijn enorm gezegend met de kinderen die God ons gegeven heeft.

Een nieuw soort vervolging

In september 2000 reisde ik naar Canada om daar een intensief preekrooster van drie weken af te werken. Ik had elke avond een afspraak in een andere stad. Ik was opgewonden dat ik de kans kreeg om met gelovigen in heel Canada te delen wat God in China gedaan had en ik zag ernaar uit de Canadese kerk aan te moedigen met ons samen te werken om het evangelie terug te brengen naar Jeruzalem.

De nacht voordat ik naar Toronto zou vliegen, kreeg ik een bijzonder levensechte droom van de Heer. Ik zag mezelf zitten in een kamertje in een kerk, ik was bezig de boodschap die ik zou gaan brengen voor te bereiden. Ik opende mijn bijbel en ontdekte dat al mijn aantekeningen verdwenen waren. Terwijl ik probeerde te bedenken waar ze gebleven waren, haalde ik mijn portemonnee uit mijn zak en legde die op mijn geopende bijbel. Plotseling schoot er een rat tevoorschijn uit een gat in de muur achter mij. In een fractie van een seconde vrat hij mijn portemonnee op en schoot hij terug zijn hol in!

Ik voelde dat deze aanval afkomstig was van een boze geest in de vorm van een rat, niet van een echte rat.

In mijn droom was ik boos en ik vond een lange ijzeren staaf. Ik porde ermee in het hol en probeerde de rat te doden. Ik voelde hoe de staaf de achterkant van het hol raakte en dacht dat ik de rat wel gedood zou hebben. Ik trok de staaf uit het hol en de rat kwam ook naar buiten. Op het moment dat de rat uit de muur tevoorschijn kwam, veranderde hij in een haan.

De haan kraaide en sprong in het rond, hij maakte een hoop herrie en sloeg met zijn vleugels. Ik zwaaide met mijn ijzeren staaf naar de haan. Op het moment dat ik hem op zijn kop raakte, veranderde de haan in een geest

van verleiding, in de vorm van een vrouw met lang haar. Ze kromp ineen en protesteerde: ‘Waarom sla je mij? Ik ben ook maar een mens, net als jij. Ik begrijp niet waarom je me lastigvalt. Laat me alsjeblieft gaan!’

Ik antwoordde: ‘Het kan me niet schelen wie je bent, je hebt mijn aantekeningen gestolen en mijn portemonnee van mijn bijbel gegrist.’ Ik probeerde de doorgang te blokkeren zodat de vrouw niet bij de deur kon komen en wegrennen. Ik wist dat ik met een demon te maken had en niet met een echte vrouw en dus, in mijn droom, sloeg ik de vrouw neer. Ze viel bewusteloos op de grond.

Toen werd ik wakker.

Ik was verbijsterd over deze droom en vroeg de Heer aan mij te openbaren wat de droom betekende.

Nadat ik in Canada aangekomen was, deelde ik deze droom met mijn medewerkers en dacht diep na over de betekenis. Tijdens het ontbijt zei ik tegen mijn vertaler: ‘De Heer heeft me laten zien dat iemand probeert mij het Woord van God te ontstelen en dat die persoon ook probeert de financiële ondersteuning voor het werk van de huisgemeenten te stelen. Er staat mij binnen zeer korte tijd een geestelijke aanval te wachten. Als we daartegen in opstand komen, zullen er twee verschillende demonische reacties volgen.

Allereerst krijgen we te maken met een luide, agressieve reactie als de haan in mijn droom. Later zal een geest van verleiding ons proberen te overtuigen met allerlei argumenten, hij zal beweren dat hij onschuldig is en hij zal proberen onze bediening voor de Heer stop te zetten door leugens en bedrog.’

Op mijn tweede dag in Toronto sprak ik in een christelijk tv-programma. Na dit interview kwam er een broeder naar ons toe, met een uitgeprint artikelje hij via e-mail had ontvangen. Zijn gezicht was bleek en uit zijn houding bleek dat het om iets ernstigs ging. ‘Broeder Yun,’ zei hij, ‘we moeten even gaan zitten. Ik heb slecht nieuws voor u.’

Mijn vertaler las de inhoud van het artikel – geschreven door een christelijke journalist uit Californië – aan me voor. Het artikel was diezelfde ochtend verspreid onder duizenden lezers over de hele wereld. Ik had de schrijver nog nooit ontmoet, ik had zelfs nog nooit van hem gehoord,

maar evengoed ging hij heftig tegen me tekeer in dit boosaardige artikel, waarin hij gebruikgemaakt had van citaten van een 'anonieme Chinese informant'.

Hij zei dat mijn wonderbaarlijke ontsnapping uit de gevangenis in 1997 een leugen was, dat mijn beweringen dat ik vierenzeventig dagen zonder voedsel of water gevestigd zou hebben vals waren, dat mijn benen nooit verbrijzeld geweest waren en dat ik helemaal geen afgevaardigde of oudste van de Sinieten Broederschap was.

Twee gedeelten van het artikel kwetsten me het meest. In het artikel werd onthuld dat mijn vrouw en kinderen in Myanmar ondergedoken zaten, wat hen in groot gevaar bracht. Ik maakte me zorgen over hun veiligheid. Ik was niet alleen bang dat de autoriteiten in Myanmar het artikel onder ogen zouden krijgen en naar mijn familie op zoek zouden gaan, maar ook de Chinese regering zou dolgraag willen dat ze naar China teruggestuurd werden, zodat ze hen zouden kunnen straffen.

Ik had ernaar uitgekeken de kerstdagen door te brengen in Myanmar, bij mijn familie. Het jaar daarvoor (1999) was ik voor het eerst in dertien jaar in de gelegenheid geweest samen met mijn vrouw en kinderen Kerst te vieren. Ik had zeven van deze kerstperioden in de gevangenis doorgebracht en in de andere vijf jaren was ik tijdens de kerstdagen op de vlucht geweest voor de autoriteiten of om een andere reden niet in staat ze met mijn gezin door te brengen.

En nu, omdat in dit artikel openbaar bekendgemaakt werd waar mijn gezin zich bevond, leek het erop dat ik voor dit kerstfeest niet naar Myanmar kon afreizen. Ik was diepbedroefd.

Het tweede deel van het artikel dat me zeer kwetste, was de beschuldiging: 'Waarschijnlijk is hij de Judas die in 1999, tijdens een strafd campagne van de politie, de belangrijkste kerkleiders verraden heeft (...) hij heeft verdeeldheid gezaaid en de activiteiten van de huisgemeenten in China ernstige schade toegebracht.'

Toen ik deze woorden hoorde, voelde het alsof mijn hart brak van verdriet. Sinds het moment dat de Heer Zichzelf in 1974 aan mij openbaarde, heb ik, dankzij Gods genade, nooit een andere gelovige verraden, in heel China. Ik had jaren in de gevangenis gezeten en vele martelingen

doorstaan, juist omdat ik weigerde een Judas te zijn en het Lichaam van Christus te verraden.

Ik dankte de Heer dat Hij me hier van tevoren op had voorbereid door de droom over de rat, de haan en de vrouw die ik de vorige nacht gehad had.

In de dagen die volgden, kwam onze hele reis door Canada op de tocht te staan, omdat christelijke leiders het artikel lazen en overwogen onze samenkomsten af te zeggen.

Binnen vierentwintig uur werden verscheidene Chinese huisgemeenteleiders, onder anderen alle oudsten van de Sinieten Broederschap, op de hoogte gesteld van onze situatie. Bekende leiders zoals Xu Yongze en Zhang Rongliang faxten ondertekende brieven vanuit China, waarin ze verklaarden dat deze beschuldigingen geen enkele grond hadden en dat ik wel degelijk een oudste en een gevolmachtigd afgevaardigde van de Sinieten Broederschap was.

In de dagen na deze aanval, die wel heel nauwkeurig tegelijk met het begin van onze reis door Canada gepland was, worstelde ik met deze nieuwe vorm van vervolging.

In China was ik gewend geraakt aan slaag, marteling met stroomstokken en alle mogelijke soorten van vernedering. Ik denk dat ik diep in mijn hart verwacht had dat mijn dagen van vervolging voorbij waren nu ik in het Westen was aangekomen.

Ik kon niet begrijpen hoe iemand die mij nooit ontmoet had, zo'n gemeen artikel kon schrijven. Ik beklagde me bij mijn christen-vrienden: 'Waarom bellen die mensen ons niet op en lezen ze de bewijsstukken niet? Ik begrijp er niets van! Waarom gaan ze niet zelf op zoek naar de waarheid? Die ligt vlak voor hun neus!'

Mijn vertaler zei tegen me: 'Broeder Yun, deze mensen willen de waarheid niet weten. Daarom bellen ze u niet en willen ze u niet ontmoeten. In China bestaat de vervolging van christenen uit slaag en gevangenschap. Hier in het Westen worden christenen vervolgd door de woorden van andere christenen.'

Deze nieuwe vorm van geestelijke vervolging was niet makkelijker dan de lichamelijke vervolging in China, het was alleen anders.

Ik riep het uit tot de Heer en vroeg Hem om zijn kracht. Ik vergaf de mensen die achter deze aanval zaten vanuit het diepste van mijn hart en we gingen verder met onze reis.

We reisden naar Winnipeg, Edmonton en andere Canadese steden. De Heer deed een machtig werk en vele kerken en gelovigen sloten zich door middel van gebed en medewerking aan bij de Chinese huisgemeenten.

BROEDER XU: We maakten ons ernstig bezorgd toen we hoorden hoe broeder Yun bij het uitvoeren van zijn bediening in het Westen werd gelasterd en aangevallen, dus de oudsten van de Sinieten Broederschap voor leiders van huisgemeenten in China schreven deze brief ter ondersteuning:

Broeder Yun is een dienstknecht van God en een van de vijf oudsten van de Sinieten Broederschap van huisgemeenten in China. Er staat duidelijk in de Bijbel: 'Gij moet geen klacht tegen een oudste aannemen, tenzij er twee of drie getuigen zijn' (1Tim.5:19).

Hierbij verklaren wij, als geheel, dat broeder Yun ons gediend heeft als getuige van het lijden van Christus en dat hij een trouwe dienstknecht van de Heer is. Hij is een soldaat van Christus, gezalfd door de Heilige Geest, een strijder voor de waarheid en een baanbreker op het gebied van evangelieverkondiging in deze generatie. Uit zijn bediening is heel duidelijk de krachtige aanwezigheid van de Heilige Geest gebleken.

In 1996 gebruikte de Heer hem om de Sinieten Broederschap van huisgemeenten in China op te richten. Hij is niet alleen een van de vijf oudsten, hij is ook een liefhebber van de waarheid en een trouwe, eerlijke, betrouwbare, zuivere, Godvrezende dienstknecht van de Heer. Hij heeft ook buiten de kerk een goede reputatie en is een goede zoon, een goede echtgenoot en een goede vader.

Wij kunnen getuigen dat hij ernaar jaagt dezelfde hartsgesteldheid te hebben als Jezus Christus. Daarom verklaren wij dat hij onberispelijk voor God staat. Als huisgemeenten zijn we eensgezind in ons gebed en in onze steun aan deze dienstknecht van God bij zijn bediening over de hele

wereld. Moge hij een zegen zijn voor het huis van de Heer, van het oosten tot het westen. We kunnen zijn getuigenis in één woord samenvatten: 'oprecht'.

De oudsten van de Sinieten Broederschap en vele medewerkers bidden ernstig voor hem en zijn bereid in de Heer voor hem te getuigen; we ondersteunen al zijn werkzaamheden volledig en wij staan achter hem. Zoals we al eerder verklaard hebben, heeft hij volledige toestemming om de Sinieten Broederschap in alle vijf continenten te vertegenwoordigen (te weten Europa, Amerika, Afrika, Australië en Azië).

Wij bidden dat de Chinese kerken en de overzeese kerken die bij het Lichaam van Christus horen, eensgezind mogen samenwerken en elkaar opbouwen zodat het evangelie van Jezus Christus zich snel over de hele wereld zal verspreiden, zelfs tot in Jeruzalem.

Amen!

Er zijn vele manieren waarop de Heer een christen gedurende zijn of haar leven leidt, maar ik ben ervan overtuigd dat elke gelovige vroeg of laat met lijden te maken krijgt. De Heer geeft ons deze beproevingen om ons nederig te houden en in alles afhankelijk van Hem.

De Bijbel zegt: 'Daar Christus dan naar het vlees geleden heeft, moet ook gij u wapenen met dezelfde gedachte, dat, wie naar het vlees geleden heeft, onttrokken is aan de zonde' (1Petr.4:1). Ik geloof dat wanneer lijden en pijn toenemen, het zondigen afneemt. Ik heb het punt van 'onttrokken zijn aan zonde' absoluut nog niet bereikt. Ik beklaag me nog steeds bij de Heer wanneer ik lijd.

Hoe we als christenen volwassen worden, hangt voor een groot deel af van de houding die we hebben wanneer we te maken krijgen met lijden. Sommigen proberen het te ontwijken of doen net alsof het niet bestaat; de situatie zal dan echter alleen maar verslechteren. Anderen doen hardnekkig hun best het te verdragen en hopen op verlichting. Dat is al beter, maar op deze manier leven we nog steeds niet in de volledige overwinning die God elk van zijn kinderen wil geven.

De Heer wil dat we het lijden omarmen als was het een vriend. We hebben een diepgaande bewustwording nodig dat wanneer we ter wille van Jezus vervolgd worden, dat een zegen van God is. Dat lijkt misschien onmogelijk, maar met Gods hulp kunnen we ons daarvan bewust worden. Daarom zei Jezus: ‘Zalig zijt gij, wanneer men u smaadt en vervolgt en liegende allerlei kwaad van u spreekt om mijnentwil. Verblijdt u en verheugt u, want uw loon is groot in de hemelen’ (Matth.5:11-12).

We kunnen in Christus groeien en zo in een positie komen waarin we kunnen lachen en ons verheugen als mensen ons zwartmaken, omdat we weten dat we niet van deze wereld zijn, maar dat de hemel onze veilige haven is. Hoe meer we om zijnentwil vervolgd worden, hoe groter ons loon in de hemel zal zijn.

Als mensen kwaad van u spreken, wees dan blij en verheug u. Als ze u vervloeken, zegen hen dan. Als u door een pijnlijke ervaring gaat, omarm die dan en u zult vrij zijn!

Als u deze lessen kunt leren, kan de wereld u niets meer aandoen.

God is mijn getuige dat ik door alle martelingen en slaag heen mijn vervolgers nooit gehaat heb. Nooit. Ik zag hen als instrumenten van Gods zegen en als zijn uitverkoren werktuigen om mij te heiligen en meer op Jezus te laten lijken.

Soms als er westerse bezoekers naar China komen, vragen zij de leiders van de huisgemeenten welke Bijbelschool ze gevolgd hebben. Wij antwoorden dan, als grapje, maar met onderliggende ernst, dat we gedurende vele jaren opgeleid zijn aan de Bijbelschool van de Heilige Geest voor Persoonlijke Toewijding (de gevangenis).

Soms begrijpen onze westerse vrienden niet wat we bedoelen en vragen ze: ‘Welke materialen worden er op deze Bijbelschool gebruikt?’ Wij antwoorden: ‘Onze enige materialen bestaan uit de voetketenen waarmee we gebonden worden en de leren zwepen waarmee we geslagen worden.’

Op deze gevangenis-Bijbelschool hebben we veel waardevolle lessen over de Heer geleerd die we nooit uit een boekje hadden kunnen leren. We hebben God op een diepere manier leren kennen. We hebben zijn goedheid en zijn liefdevolle trouw voor ons leren kennen.

Het zijn niet de christenen die ter wille van de Heer in de gevangenis zitten die lijden. Als mensen mijn getuigenis horen, zeggen ze vaak: 'Het moet een vreselijke tijd voor u geweest zijn toen u in de gevangenis zat.' Ik antwoord dan: 'Hoe bedoelt u? Ik was daar samen met Jezus en vond overweldigende vreugde en vrede in de intieme omgang die ik met Hem had.'

De mensen die echt lijden, zijn degenen die Gods aanwezigheid nooit ervaren. Om Gods aanwezigheid te ervaren moeten we de weg van moeilijkheden en lijden gaan – de weg van het kruis. Misschien wordt u niet geslagen of gevangengenomen vanwege uw geloof, maar ik ben ervan overtuigd dat elke christen in zijn of haar leven een kruis te dragen heeft. In het Westen bestaat dat misschien uit bespottung, laster of afwijzing. Als u met zulke beproevingen te maken krijgt, moet u daar niet van weggrennen of ertegen vechten. De sleutel is dat u ze omhelst, als waren het vrienden. Als u dit doet, zult u Gods aanwezigheid en zijn hulp voortdurend ervaren.

Als u, als kind van God, lijdt, moet u begrijpen dat de Heer dat toegestaan heeft. Hij is u niet vergeten! De duivel kan u niet uit zijn hand roven! Jezus gaf zijn kinderen deze schitterende belofte: 'Mijn schapen horen naar mijn stem en Ik ken ze en zij volgen Mij, en Ik geef hun eeuwig leven en zij zullen voorzeker niet verloren gaan in eeuwigheid en niemand zal ze uit mijn hand roven. Wat mijn Vader Mij gegeven heeft, gaat alles te boven en niemand kan iets roven uit de hand mijns Vaders' (Joh.10: 27-29).

De eerste keer dat ik gevangengezet werd, worstelde ik daarmee en vroeg ik me af waarom God dat had toegestaan. Langzaam maar zeker begon ik te begrijpen dat Hij een diepere bedoeling met mij had, meer dan alleen maar voor Hem werken. Hij wilde mij leren kennen en Hij wilde dat ik Hem zou leren kennen, op een diepe en intieme manier. Hij wist dat wanneer Hij mijn aandacht voor langere tijd wilde vasthouden, Hij me het beste achter de tralies kon zetten voor een periode van rust.

Telkens als ik hoor dat een christen uit de huisgemeente van China voor Christus gevangengezet is, adviseer ik mensen om niet voor zijn of haar vrijlating te bidden, tenzij de Heer duidelijk geopenbaard heeft dat Hij wil dat we daarvoor bidden.

Het is van levensbelang dat een kuikentje, voor het uit het ei kruipt, 21 dagen lang in de beslotenheid van het ei warm gehouden wordt. Als je het kuikentje ook maar een dag te vroeg uit het ei haalt, zal het sterven. Hetzelfde geldt voor eendenkuikentjes, die zitten voordat ze uitkomen 28 dagen opgesloten in hun ei. Als je het eendje er op de 27^e dag uithaalt, zal het sterven.

Als God toestaat dat zijn kinderen gevangengezet worden, heeft dat altijd een doel. Misschien dat ze tegenover de andere gevangenen van God kunnen getuigen of misschien wil God hun karakter versterken. Als wij echter in eigen kracht proberen hen eerder uit de gevangenis te halen dan Gods bedoeling was, kan het zijn dat we zijn plannen dwarsbomen en zijn de gelovigen misschien nog niet geheel gevormd zoals God dat wilde.

Er wordt vaak gevraagd naar de rechten van voorgangers in China. Een voorganger heeft geen rechten, behalve de rechten van een slaaf! Iedereen in deze wereld is een slaaf. Ofwel een slaaf van de zonde, ofwel een slaaf van Christus. Onze 'rechten' zijn in handen van Jezus. We moeten in volkomen afhankelijkheid van Hem op onze knieën vallen.

Christenen in China waarden het wanneer gelovigen over de hele wereld hen proberen te helpen in tijden van gevangenschap of vervolging, maar alle inspanningen moeten doordrenkt zijn van gebed en geworteld in Gods wil, anders zal de situatie alleen maar verslechteren.

Als een christen niet bang is voor mensen, kan de wereld hem niets maken.

Een plotselinge wijziging van de plannen

Mijn vrouw en kinderen woonden al bijna twee jaar in Myanmar toen er uiteindelijk, begin 2001, plannen gemaakt werden om hen via Thailand over te brengen naar Duitsland. We hoopten dat we daar een nieuw begin zouden kunnen maken en voortaan weer samen konden zijn. De Duitse regering had toestemming gegeven voor onze hereniging en had ons ervan verzekerd dat mijn gezin dezelfde status zou krijgen als ik.

Omdat ze al zo lang in Myanmar verbleven, had een vriend ons geholpen Birmese identiteitspapieren te krijgen. In het noorden van Myanmar werden voortdurend grote aantallen Chinezen opgepakt en naar China teruggestuurd omdat ze niet de juiste papieren hadden. Dat was wel het laatste wat wij wilden, omdat we nog steeds gezocht werden door de autoriteiten in ons vaderland. We dachten er op dat moment niet al te veel over na, maar later realiseerden we ons dat onze identiteitsbewijzen niet op legale wijze aan ons verstrekt waren.

In februari 2001 vloog ik voor de laatste keer naar Myanmar. Mijn gezin was opgewonden en alle voorbereidingen voor ons vertrek waren getroffen. Deling, Isaac en Yilin zouden naar een stad vliegen die dichtbij de grens met Thailand lag, om vervolgens de Thaise grens over land te passeren. Ik zou vooruit reizen en hen daar ontmoeten.

Zoals meestal in ons leven, liepen onze plannen echter helemaal in het honderd!

Twee nachten voor ik Myanmar zou verlaten, ontving ik een levens-echte droom van de Heer. Ik zag mijn gezin en mezelf uit Myanmar ver-

trekken. Isaac ging voorop. Hij was ontzettend zenuwachtig terwijl hij de grens passeerde, maar hij kwam door de douane en kon Myanmar veilig verlaten. Daarna was het mijn beurt om door de douane te gaan. De douanier vroeg om mijn paspoort en gaf me opdracht mijn tassen te openen. Hij vond mijn Birmese identiteitspapieren en beval me mee te gaan naar een verhoorkamer. Ik zag het gezicht van de douanier en viel het me ook op dat de verhoorkamer er bijzonder verwaarloosd en armoedig uitzag.

Ik ontwaakte uit mijn droom en zag dat het bijna vijf uur 's ochtends was. Ik zei tegen Deling: 'De Heer heeft me laten zien dat we, als we niet voorzichtig zijn, grote problemen zullen tegenkomen wanneer we dit land verlaten. We moeten meer bidden en de Heer vragen ons te beschermen.'

Ik vertelde mijn droom ook aan Isaac en zei tegen hem dat hij vurig moest bidden. Hij vertrok later die dag en vloog naar Tachilek, een grensstad in het noordoosten van Myanmar. Deling en Yilin zouden zich de volgende dag bij hem voegen en vervolgens zouden ze samen de Thaise grens overgaan.

Het is niet te geloven, maar slechts een paar minuten nadat het vliegtuig waar Isaac in zat geland was, brak er in Tachilek oorlog uit tussen het Birmese leger en het staatsleger van Shan! Er werd hevig gevochten, overal ontploften granaten en waren gewerschoten te horen. Alle vluchten naar Tachilek die voor de komende weken op het programma stonden, werden afgelast. Isaac was van ons afgesneden en er was geen enkele mogelijkheid om hem te bereiken.

Op dezelfde dag dat ik de droom van de Heer had ontvangen, deelde ik hem met de studenten van de Bijbelschool waar we verbleven, en ik vroeg hen voor ons te bidden. Als één man verzekerden de studenten me: 'Lieve broeder Yun, u zult geen problemen tegenkomen! Het is heel gemakkelijk om de grens over te steken. U hoeft nergens bang voor te zijn!' Ik begon ervan overtuigd te raken dat er niets naars zou gebeuren.

Mijn vrouw, voor wie ik God dankbaar ben vanwege haar wijze en oprechte hart, waarschuwde me: 'Je moet er niet zo gerust op zijn. God heeft je gewaarschuwd en daar moet je acht op slaan. Denk erom dat je je identiteitskaart bij mij achterlaat. Als je hem meeneemt, zul je zeker in de problemen raken.'

Ik wees het advies van mijn vrouw echter van de hand en negeerde de droom die de Heer me gegeven had. Het uitvoeren van mijn bediening was in de voorgaande maanden bijzonder hectisch geweest. Ik was naar allerlei landen gereisd en had in honderden samenkomsten gesproken. Mijn moeder was nog niet zo lang daarvoor overleden en ik was nog steeds bezig het verdriet en de pijn vanwege haar heengaan te verwerken. Ik was opgebrand en had tijd nodig om te rusten en verfrist te worden.

In mijn droevige toestand had ik alle vertrouwen in mijn eigen 'kracht' en mijn eigen 'vaardigheden'. De Heer moest mij een les leren en mij nederig maken. Hij leerde me dat wanneer we ons vertrouwen stellen op iets of iemand anders in plaats van op Hem, we tekort zullen schieten. Ik had te veel vertrouwen in mijn Duitse paspoort. Diep in mijn hart geloofde ik op de een of andere manier dat mijn paspoort me tegen het kwaad zou beschermen en me zou helpen problemen te overwinnen.

Nu ik terugkijk op wat er in Myanmar gebeurd is, ben ik me ten volle bewust van één ding: God zal zijn principes nooit veranderen, voor niemand. Als u niet aan zijn principes gehoorzaamt, zult u zeker in de problemen raken.

Omdat ik de Heer niet gehoorzaam was, raakte ik in de problemen.

De volgende ochtend stapte ik de douanepost op het internationale vliegveld van Yangon (Rangoon) binnen, op weg naar het vliegtuig dat me naar Thailand zou brengen. Ik voelde me meteen ongemakkelijk. De scène die zich voor mijn ogen afspeelde, was precies dezelfde als in mijn droom. Mijn paspoort werd bekeken door iemand die exact leek op de douanier die ik in mijn droom gezien had en hij gaf me opdracht mijn tassen te openen. Hij zag mijn Birmese identiteitsbewijs en de uitdrukking op zijn gezicht werd onmiddellijk bijzonder ernstig. Hij nam me mee naar een zijkamertje en beval me te wachten. Ik realiseerde me meteen dat ik terechtgekomen was in de verwaarloosde verhoorkamer die de Heer me in mijn droom had laten zien.

Vanwege de oorlog die in de staat Shan was uitgebroken, waren de autoriteiten van de luchthaven bijzonder alert op alles wat maar verdacht overkwam. Toen ze mijn valse identiteitsbewijs vonden en zich realiseerden dat ik geen Birmaans sprak, en zelfs niet eens Engels, kwamen ze al gauw

tot de conclusie dat ik op de een of andere manier in verband stond met de strijders uit Shan. Ze keken niet eens naar mijn Duitse paspoort omdat ze er zeker van waren dat dat ook een vervalsing was.

Terwijl ik daar in mijn eentje in die kamer zat te wachten, vulde mijn hart zich met verdriet en wroeging en bekeerde ik me voor het aangezicht van de Heer van mijn trots en mijn ongehoorzaamheid. Ik riep het uit en onder tranen bad ik: ‘Heer, het spijt me dat ik geen acht geslagen heb op uw waarschuwing. Welke straf U ook voor mij in petto hebt, ik zal hem accepteren.’

Dit was de tweede keer dat ik gearresteerd werd omdat ik opgebrand was en mijn oren gesloten had voor de waarschuwing van de Heer. Mijn tweede gevangenschap in China, in 1991, was ook een gevolg van het feit dat ik opgebrand was en op mijn eigen kracht vertrouwd. Ik had deze les niet goed genoeg geleerd.

Als u een arbeider in Gods koninkrijk bent, of hoopt dat u de Heer ooit zult kunnen dienen, wil ik u waarschuwen met de woorden die ik die dag in mijn notitieboekje heb geschreven terwijl ik in de verhoorkamer van het vliegveld zat te wachten. Ik schreef met grote letters: ‘Pas op! Pas op! Pas op! Gods arbeiders moeten nooit, maar dan ook nooit, ongehoorzaam zijn aan Gods principes!’

De christenen die een openbare bediening vervullen, lopen het meeste gevaar ten val te komen, omdat ze gemakkelijk verleid kunnen worden om naar het applaus en de complimentjes van mensen te luisteren. Als u een prediker bent, pas dan op! U moet het uitroepen naar God en Hem vragen u te helpen alleen naar zijn stem te luisteren en niet naar de menigte mensen die u schouderklopjes geeft en u op een voetstuk plaatst. Gods principes zijn vaak tegengesteld aan uw eigen principes. Terwijl wij hopen dat mensen ons aardig zullen vinden en ons zullen accepteren, zegt Jezus: ‘Wee u, wanneer alle mensen wél van u spreken’ (Luc.6:26).

Wees nooit tevreden met Gods roeping of met de gaven die Hij u geeft. Wees alleen tevreden met Jezus Christus Zelf!

Veel mensen horen de stem van God die hen roept om vissers voor Gods koninkrijk te worden. De discipelen hoorden Jezus zeggen: ‘Laten wij oversteken naar de andere kant’ (Marc.4:35). Vervolgens roeiden ze

het meer op en ‘namen Hem, zoals Hij was, in het schip mede’ (vs.36). Het duurde niet lang voor Jezus in slaap viel en er een zware storm opstak. De discipelen zagen dat de ‘golven in het schip sloegen, zodat het schip reeds vol liep’ (vs.37). Maak Jezus wakker en maak Hem Heer en Meester over alles wat u doet! Er zijn te veel kerken die Jezus in het verleden in hun midden hebben verwelkomd, maar tegenwoordig in eigen kracht aan hun eigen plannen werken, terwijl Jezus in hun midden ligt te slapen.

Het duurde niet lang voor er drie beveiligingsmedewerkers van de luchthavenpolitie in de verhoorkamer binnenkwamen. Ze begonnen me op strenge toon te ondervragen, zowel in het Birmaans als in het Engels. Ik verstond geen woord van wat ze zeiden, waardoor ze nog bozer leken te worden.

Ze doorzochten mijn tassen en vonden een aantal persoonlijke albums met foto’s die mijn gezin tijdens hun verblijf in Myanmar gemaakt had, onder andere van een weeshuis, van enkele vrienden en van het platteland. Deze foto’s overtuigden de politie ervan dat ik een overzeese spion of verslaggever was en ze pakten me een stuk harder aan. In mijn paspoort was te zien dat ik in de afgelopen twee jaar acht keer in Myanmar geweest was. Dat waren allemaal bezoeken aan mijn gezin geweest, maar voor de politie was dit keihard bewijs dat ik me met illegale activiteiten bezighield.

Ze vonden ook een aantal visitekaartjes van christelijke leiders die ik kende. De volgende dag werden verscheidene voorgangers uit het hele land door de autoriteiten ondervraagd, in een poging te ontdekken wie ik nu werkelijk was.

Zodra de autoriteiten zich realiseerden dat mijn gezin in noordelijk Myanmar gewoond had, begonnen ze naar hen te zoeken. De politie zei tegen mij: ‘Het zal ons nauwelijks moeite kosten om uit te zoeken waar je familie zich verbergt en we zullen hen op precies dezelfde wijze straffen als jou.’

Op dat moment had ik er geen idee van dat de vlucht van mijn vrouw en mijn dochter geannuleerd was en dat mijn hele gezin zich nog steeds in Myanmar bevond. Ik zei tegen de politie: ‘Ik kan u ervan verzekeren dat mijn gezin niet langer in dit land is. Ze zijn al naar Duitsland vertrokken,

waar de regering hen officieel verwelkomt heeft.’ Toen de ondervragers zagen hoe overtuigd ik was, geloofden ze dat mijn gezin al vertrokken was.

Mijn handen werden op mijn rug geboeid en ik werd gedwongen op één been te staan. Vanaf ’s ochtends elf uur, op de dag van mijn arrestatie, tot vijf uur ’s middags de volgende dag – in totaal dertig uur – sloegen ze me met lange stokken en schopten me herhaaldelijk. Mijn armen en benen, mijn edele delen, mijn nek en mijn hoofd waren gekneusd en zaten onder het bloed door deze genadeloze afranseling. Zelfs als ik op mijn andere been ging staan sloegen ze me en schreeuwden ze: ‘Wie heeft je toestemming gegeven om op je andere been te gaan staan?’

Het was bijzonder heet en vochtig in die kamer. Gedurende dertig uur kreeg ik geen druppel water en geen kruimeltje voedsel. Mijn lippen waren gebarsten en mijn droge keel schreeuwde om water. De paar keer dat ik naar het toilet moest, wikkelde de politie een shirt om mijn hoofd om mijn identiteit te verbergen voor de mensen buiten de verhoorkamer.

Terwijl de lange uren zich voortsleepten, deed ik mijn uiterste best om op één been te blijven staan terwijl de politie maar doorging haar woede op mijn lichaam te koelen. Ik probeerde me af te sluiten voor de pijn en me op de Here Jezus te richten. Ik bedacht dat mijn lijden in schril contrast stond met het lijden van Jezus. De Heer werd geslagen omdat Hij gehoorzaam was aan Gods wil, terwijl ik geslagen werd omdat ik ongehoorzaam geweest was aan Gods wil.

In één opzicht was dit pak slaag minder erg dan wat ik in China meegemaakt had, omdat de Birmanen geen stroomstokken gebruikten. Maar omdat ik ervan verdacht werd een spion te zijn, in oorlogstijd, hielden ze zich niet in. Ik wist dat ik zeker doodgeslagen zou worden als ze door zouden gaan, maar in mijn hart voelde ik dat het nog niet mijn tijd was om naar de hemel te gaan.

Ik huilde vele tranen en mijn hart was loodzwaar. Ik riep het uit vanuit het diepst van mijn ziel: ‘Mijn Heer, waarom hebt U mij verlaten? Wilt U mij niet meer gebruiken? Het spijt me zo. Laat mij alstublieft uw hart zien, Vader.’

Zelfs terwijl ik geslagen werd, had ik berouw over mijn zonde en voelde ik hoe golven van Gods vergeving mij overspoelden.

De Heer gaf me een beeld. Ik zag Mozes schapen hoeden in de wildernis, helemaal alleen, met niemand om mee te praten. Ik begreep onmiddellijk dat Mozes trouw moest zijn en zijn schapen in eenzaamheid moest hoeden, voordat God het hem kon toevertrouwen tot het hof van Farao te spreken. Op dezelfde manier wilde God zien of ik trouw zou zijn in dit vreemde land waar ik met niemand kon communiceren, voordat Hij me zou vrijlaten om opnieuw in zijn naam tot grote menigten mensen te spreken.

Ik voelde me zeer getroost. De Heer had me niet verlaten.

Nadat het slaan was opgehouden, werd ik opgesloten in een gevangenis-cel. Het allereerste wat ik in mijn dagboek schreef, was:

God, ik dank U voor uw rechtvaardigheid.

God, ik dank U voor uw trouw.

God, ik dank U voor uw genade.

Ik prijs en dank U uit het diepst van mijn hart.

DELING: Toen ik hoorde dat Yun opnieuw gearresteerd was, voelde ik me schuldiger dan toen hij in China gearresteerd was. Hoewel God mijn man gewaarschuwd had voor dreigende problemen, had ik toegelaten dat hij zijn identiteitsbewijs had meegenomen. Toen hij in China gearresteerd werd, konden we daar niet zoveel aan doen. Deze arrestatie leek echter meer het gevolg van dwaasheid dan dat het ter wille van het evangelie was.

Ik was zo blij dat we allemaal naar Duitsland zouden vertrekken. Ik had er al jaren van gedroomd dat we weer als gezin zouden samenleven en dat er bepaalde zekerheden in ons leven zouden zijn.

Maar nu, ongelofelijk maar waar, waren onze plannen op het allerlaatste moment in duigen gevallen.

Ik geloof dat deze gebeurtenis Gods manier was om ons wakker te schudden. We dachten namelijk dat ons leven een stuk makkelijker zou zijn als we maar eenmaal in het Westen waren aangekomen. Hij liet ons zien dat het niet uitmaakt waar we zijn, ons leven zal altijd moeilijk zijn en we zullen altijd te maken krijgen met tegenstand.

We konden niet reizen omdat er langs de grens een oorlog was uitgebroken. Doordat Yun gearresteerd was, kenden de autoriteiten onze namen en waren ze naar ons op zoek. Er werd ons gezegd dat we niet moesten proberen met een vervoermiddel te reizen waarbij naar onze identiteitspapieren gevraagd zou worden, omdat we dan zeker gearresteerd zouden worden. Waarschijnlijk zouden we dan teruggestuurd worden naar China, waar ons een zware straf te wachten zou staan omdat we het land op oneigenlijke wijze verlaten hadden, een straf die nog eens boven op de problemen zou komen die het gevolg waren van Yuns ontsnapping uit de gevangenis en zijn vertrek uit China in 1997.

Ik kon het bijna niet geloven. Nadat we er jaren op gewacht hadden in Duitsland met Yun herenigd te worden, leek de vervulling van deze droom nu verder weg dan ooit. Mijn man zat in de gevangenis. Niemand wist wat er met hem zou gebeuren. Isaac was van ons afgesneden en bevond zich midden in een oorlog. We wisten dat hij vlakbij de grens was, maar we konden hem daar op geen enkele manier bereiken.

We waren twee weken lang op de vlucht en baden dat niemand ons naar ons identiteitsbewijs zou vragen. Yilin en ik werden achter in een auto gepropt en er volgde een lange rit door het hele land, naar een gebied vlakbij de Thaise grens. Christen-vrienden hielpen ons en regelden een gids die ons te voet over woeste, rotsachtige bergen naar Thailand bracht. We werden naar een strohut gebracht die midden in de bergen stond. De smokkelaars gaven ons opdracht binnen te blijven, uit te rusten, te drinken, te eten en op hun terugkeer te wachten.

Elke dag in die kleine hut leek wel een eeuwigheid te duren. We baden veel, maar de toestand was zo gespannen dat onze zenuwen op knappen stonden. We waren ons er terdege van bewust dat we ons midden in een felle geestelijke strijd bevonden. Satan schoot alle pijlen die hij tot zijn beschikking had op ons af, en allemaal tegelijk.

Op een avond na middernacht, we waren nog wakker, kwamen er plotseling drie Birmese mannen binnen die ons vertelden dat het tijd was om te vertrekken. Ze zeiden dat we geen woord mochten zeggen en dwongen ons onze schoenen uit te trekken en op blote voeten te lopen. We hoorden pas later dat deze mannen op een maanloze nacht gewacht hadden, om de

kans dat we door grenswachters gezien zouden worden zoveel mogelijk te beperken. Omdat onze schoenzolen piepten, moesten we onze schoenen achterlaten.

De drie mannen gebruikten lange machetes om zich een weg te hakken door de jungle, op een plaats waar nog nooit eerder iemand geweest was. We slopen urenlang door de inktzwarte nacht. Onze hele ontsnapping vond plaats in totale duisternis. De hele nacht zagen we niemand.

Op een gegeven moment moesten we naast een waterval tegen een steile oever opklauteren. We gleden een paar keer naar beneden en moesten ons vasthouden aan takken en rotsen om ons evenwicht terug te vinden. Vanbinnen schreeuwde ik de hele nacht, maar ik maakte geen enkel geluid. Ik deelde al mijn gevoelens in stilte met de Heer. Het was ook nog eens mijn verjaardag.

Lichamelijk gezien was deze hele gebeurtenis bijzonder zwaar. Door de kokende hitte en de verstikkende luchtvochtigheid droop het zweet van onze lichamen tot we zo uitgedroogd waren dat we niet meer konden zweeten. Yilin haalde haar voeten lelijk open aan de rotsen, maar ik was zo trots op haar. Niet veel tienjarige meisjes hadden de lichamelijke, emotionele en geestelijke stress die onze situatie met zich meebracht kunnen dragen. De Heer hield ons in leven.

Midden in de nacht hield de Heilige Geest me een Schriftgedeelte voor waar ik al in geen jaren meer aan gedacht had: 'De Here heeft u wel brood der benauwdheid en water der verdrukking gegeven, maar uw leraars zullen zich niet meer verbergen, doch uw ogen zullen uw leraars zien; en wanneer gij rechts of wanneer gij links zoudt willen gaan, zullen uw oren achter u het woord horen: Dit is de weg, wandelt daarop' (Jes.30:20,21).

Misschien herinnert u zich dat ik twintig jaar eerder, toen ik pas tot geloof was gekomen en nog in Henan woonde, verscheidene malen een bovennatuurlijk licht zag dat me de juiste weg wees als ik midden in de nacht van een gebedssamenkomst naar huis liep. Ik had dit licht van de Heer bijna twintig jaar lang niet gezien.

Maar nu, in de vroege uren van deze februariochtend in 2001, vlak nadat de Heer mij deze belofte uit het boek Jesaja had gegeven, zag ik datzelfde licht. Het leidde me door de bergen langs de grens van Thailand en

Myanmar. Het licht was er niet de hele tijd, maar verscheen telkens wanneer ik niet kon zien waar ik heen moest.

Vlak voor zonsopgang, nadat we meer dan zes uur gelopen hadden, vertelden onze gidsen ons dat we in Thailand gearriveerd waren. Ze lieten ons achter en gingen zelf terug naar huis.

We waren in Thailand! We hadden nauwelijks bezittingen, geen schoenen en geen papieren. Onze kleren waren aan flarden gescheurd en onze armen en benen zaten onder de schrammen en waren bedekt met modder en opgedroogd bloed. Yilin had diepe sneeën in haar voeten waar het bloed uit stroomde. Ik wist niet waar mijn man en mijn zoon waren.

Christen-vrienden in Thailand kwamen naar de plaats waar wij ons bevonden en namen ons mee. Isaac ging over de grens in een plaats die veel noordelijker lag dan waar wij het land waren binnengekomen en we ontmoetten elkaar in een stad in het noorden van Thailand, Chiang Mai. Enkele dagen later voorzag de Duitse ambassade in Bangkok ons van reis-papieren en we gingen aan boord van een Lufthansa-vliegtuig dat ons naar Duitsland bracht, naar Frankfurt.

Na vele beproevingen waren we dan eindelijk in het Westen!

We werden opgevangen door vriendelijke Duitse christenen die hun uiterste best deden ons het gevoel te geven dat we welkom waren. We trokken in Yuns appartement, maar zonder hem was dat niet hetzelfde. Het verlangen om als gezin bij elkaar te zijn was zo groot dat het pijn deed.

Nadat we de Heer al deze jaren gediend hadden, had ik nu het gevoel dat Hij ons alles had afgenomen zodat Hij aan de volgende fase van ons leven kon beginnen.

Een graankorrel in de aarde

Op de tweede dag na mijn arrestatie hielden de agenten op me te slaan en werd ik meegenomen naar een cel op het politiebureau dat zich naast het vliegveld bevond. Tot hun grote verrassing bleek uit hun onderzoek dat mijn Duitse paspoort echt was, en geen vervalsing. Ze ontdekten tussen mijn bezittingen ook enkele documenten van de Sinieten Broederschap voor leiders van huisgemeenten in China, waarin verklaard werd dat ik een gevolmachtigd afgevaardigde van hen was. Ze begonnen voor het eerst te geloven dat ik echt een christelijke voorganger was in plaats van een spion!

Hoewel de brieven van de Sinieten Broederschap bijdroegen aan het ophelderen van mijn identiteit, vormden ze ook een aanleiding voor de autoriteiten in Myanmar om aan de Chinese ambassade te laten weten dat ze een christelijke leider uit hun land in hechtenis hadden genomen. Inmiddels waren vele christenen over de hele wereld op de hoogte gesteld van mijn arrestatie en er werden duizenden gebeden naar God opgezonden, waarin Hem gesmeekt werd ervoor te zorgen dat ik niet in de handen van de Chinese regering zou vallen. Velen waren bang dat ik, wanneer men zich in China zou realiseren dat ik in 1997 uit de gevangenis ontsnapt was, aan China uitgeleverd zou worden en daar de doodstraf zou krijgen.

Enkele dagen later vertelde de bewaker op het politiebureau me dat ik bezoek had, iemand van de Duitse ambassade. Deze medewerker van de ambassade vroeg hoe het met me ging en bracht me wat voedsel en kleding.

De dag daarna kreeg ik te horen dat ik de volgende ochtend om tien uur bezocht zou worden door afgevaardigden van de Chinese ambassade. Ik

begon me zorgen te maken en riep het in gebed uit naar de Heer; ik vroeg Hem zijn wil te laten geschieden.

Later die dag kreeg ik bezoek van een aantal christen-vrienden uit Myanmar en ik vertelde hun dat er de volgende ochtend afgevaardigden van de Chinese ambassade zouden komen. Mijn vrienden zagen wel in hoe ernstig deze situatie was en ze gingen onmiddellijk naar de Duitse ambassade om hen te waarschuwen. De Duitsers wisten van mijn achtergrond in China en ze realiseerden zich ten volle welk gevaar ik liep als ik opnieuw in Chinese handen zou vallen. De Duitse ambassade besloot ervoor te zorgen dat zij de volgende ochtend eerder bij mijn cel waren dan de Chinese afgevaardigden en dat ze de Chinezen ervan op de hoogte zouden stellen dat ik de Duitse nationaliteit had en dat zij zich daarom met mijn zaak zouden bezighouden.

Toen de bewaker zag dat er strijd was tussen twee ambassades over wie toegang tot mijn cel zou mogen hebben, riep hij de Chinezen en zei hij tegen hen dat dit geen goed moment was voor een bezoek. Ze vroegen toen om een nieuwe afspraak.

Ik sprak met de bewaker en vertelde hem dat ik niemand van de Chinese ambassade wilde zien. De bewaker nam contact op met de ambassade en zei tegen hen: 'Yun bedankt u hartelijk voor uw oprechte zorg om zijn welzijn, maar omdat hij nu een Duits burger is wil hij zijn zaken liever met de Duitse ambassade afhandelen.'

De Chinezen gaven het echter niet op. Ze hadden gehoord wie ik was en stonden erop zich ook met mijn zaak te bemoeien. Ze probeerden bewijs tegen mij te verzamelen om de Birmese autoriteiten ervan te overtuigen dat ik aan hen uitgeleverd moest worden. Dit was een bijzonder ingewikkelde situatie voor de Birmese regering. Aan de ene kant wilden ze de Duitsers graag tevredenstellen, aan de andere kant voelden ze ook de druk van hun reusachtige noordelijke buurman.

Dankzij Gods genade kregen de Chinese autoriteiten echter geen toestemming om mij te bezoeken en heb ik niemand van hen gezien.

Normaal gesproken verblijven gevangenen niet langer dan een paar dagen op het bureau van de luchthavenpolitie, maar de autoriteiten wisten niet goed wat ze met mij aanmoesten. Ik bleef er een hele maand. In deze

periode mocht ik mijn bijbel bij me houden. Ik gebruikte mijn tijd om de bijbelboeken 1 Samuël, Esther, het Evangelie van Johannes en de Galatenbrief uit mijn hoofd te leren.

In Myanmar krijgen gevangenen geen voedsel van de staat. We moesten dat zelf kopen bij de venters die elke dag buiten de gevangenis rondliepen. We mochten slechts eens in de vier dagen douchen, en niet langer dan twee minuten per keer. Deze twee minuten waren altijd bijzonder welkom vanwege de extreme hitte en de hoge luchtvochtigheid.

Mijn Birmese vrienden hadden tegen me gezegd dat ik na een maand vrijgelaten zou worden. Hun voorspelling bleek echter niet te kloppen. In plaats van te worden vrijgelaten, werd ik overgeplaatst naar de grootste gevangenis van Myanmar, midden in de stad Yangon. Hier zitten tienduizend mannen. De omstandigheden in deze gevangenis zijn met geen pen te beschrijven. Veel van de gevangenen leden aan aids en een groot deel van hen had lepra. De stank van rottend vlees was doorgedrongen tot in de kleinste hoekjes van deze donkere, doodse plaats, waar kostbare zielen aan hun lot overgelaten zijn en in stilte sterven.

In elke cel waren honderd gevangenen gepropt. Het was er zo krap dat niemand op zijn rug kon slapen. We moesten in rijen op onze zij liggen, met het hoofd tegen de voeten van de mensen in de rij erboven. We zaten opgepropt als sardientjes in een blikje. Als een van de gevangenen zich 's nachts te veel bewoog of onbeheerst begon te hoesten, werd hij door de mannen om hem heen geslagen.

In China heb ik veel gevangenschappen vanbinnen gezien, maar de toestand in geen van deze faciliteiten kwam ook maar in de buurt van de afschuwelijke levensomstandigheden op deze plaats. Yangon (voormalig Rangoon) is een van de heetste en vochtigste steden ter wereld. De temperatuur liep elke dag op tot 30 of 40 graden Celsius en de luchtvochtigheid was 85 tot 90%. We zweetten voortdurend in de kokendhete, naar verrotting stinkende lucht. En tot overmaat van ramp mocht ik in deze gevangenis mijn bijbel niet bij me houden.

Dit klinkt misschien nogal tegenstrijdig, maar hoewel ik gearresteerd was omdat ik niet gehoorzaam was geweest aan de opdracht van de Heer, voelde ik ook dat het zijn plan was dat ik hier, te midden van deze

wanhopige misdadigers, een getuige van Jezus Christus zou zijn. Dat was de reden dat God me naar deze hopeloze plaats stuurde.

In 1997, voor ik uit China vertrok, had de Heer tegen me gezegd: 'Ik zal je naar een nieuwe plaats sturen. Je zult niets van hun taal kunnen verstaan.' En dat was precies de plaats waar ik nu was. Mijn onvermogen om met de andere gevangenen te communiceren was mijn grootste zorg tijdens mijn verblijf in de gevangenis in Myanmar.

In mijn cel zaten vele wanhopige mannen. Eén misdadiger, een drugs-smokkelaar, was veroordeeld tot 387 jaar gevangenisstraf! Anderen hadden straffen gekregen van meer dan 160 jaar. In Myanmar, een boeddhistisch land, gelooft men in reïncarnatie. Deze extreme straffen waren dus bedoeld om de misdadigers niet alleen voor de rest van dit leven te straffen, maar ook voor de levens die daarop zouden volgen!

In een hoekje van onze cel stond een boeddhistische relikwieënkist, met een altaar en enkele afgoden erbovenop. De andere gevangenen hoorden dat ik een christelijke voorganger was en omdat ze niets wisten van het verschil tussen afgoden en de Levende God, lieten ze mij naast die kist slapen omdat ze dachten dat ik wel zou weten hoe ik religieuze taken moest uitvoeren, in ieder geval beter dan de meeste anderen.

Drie keer per dag, tussen vijf en zes uur 's morgens, vanaf twaalf tot een uur 's middags en tussen zeven en acht uur 's avonds, werden alle gevangenen gedwongen in een boeddhistische houding te gaan zitten en te bidden en te mediteren met onze ogen gericht op de afgoden in onze cel. De regering van Myanmar gelooft dat hen dwingen tot Boeddha te bidden, de beste manier is om misdadigers tot inkeer te laten komen. Als een gevangene tijdens deze periode van gebed in slaap viel, werd hij door de bewaker op beestachtige wijze geslagen.

Met hulp van een andere gevangene die een klein beetje Chinees sprak, protesteerde ik hevig bij de bewakers. 'Ik kan niet bidden op de manier waarop u dat doet! Ik ben een christelijke voorganger. Zelfs als u me in de boeien slaat en me naar deze beelden toe sleept, zal ik ze niet vereren en niet tot ze bidden!'

Op een dag, toen de andere gevangenen mediteerden en tot Boeddha baden, gaf de Heilige Geest mij een eenvoudig lied in mijn hart:

Halleluja, halleluja, hallelu-ja.

Halleluja, halleluja, hallelu-ja.

Terwijl ik zong, voelde ik hoe de Heer mijn hart vrijmaakte, zo vrij als een vogeltje! Enorme vreugde overspoelde mijn ziel. Ik voelde dat God de harten van de andere gevangenen aanraakte. Hoewel ze geen flauw idee hadden wat de woorden van mijn liedje betekenden, namen een paar gevangenen ze over. Het duurde niet lang voor er een stralende glimlach op hun gezicht verscheen. Dit eenvoudige liedje begon vreugde en vrede te brengen in deze ruimte vol keiharde zondaars.

Er kwam een bewaker naar me toe en hij zei: 'Zingen is niet toegestaan in deze gevangenis. Je moet onmiddellijk ophouden!'

Ik antwoordde: 'Ik ben een christelijke voorganger. Jezus vindt het heerlijk als mensen over Hem zingen. Heb alstublieft begrip voor mijn situatie. Geef mij alstublieft toestemming mijn religie te beoefenen op de manier die God voorschrijft.'

Dankzij Gods genade klonk mijn verzoek de bewaker redelijk in de oren en hij gaf me toestemming om door te gaan met zingen.

In de dagen die daarop volgden, begonnen alle gevangenen 'Halleluja' te zingen. Op hun anders zo barse gezichten was nu vreugde te lezen en hun lijden werd gedurende enkele uren per dag verlicht. De sfeer in de cel veranderde drastisch. Omdat de andere gevangenen de aanwezigheid van Jezus in mij zagen, begonnen ze mij te respecteren als iemand die God kende.

Op het terrein van onze gevangenis stond een klein kapelletje. Ik kreeg toestemming om daarheen te gaan wanneer de andere gevangenen tot Boeddha baden. Daar ontmoette ik enkele Birmese christenen die om verschillende redenen naar de gevangenis gestuurd waren. Ik was stomverbaasd toen ik ontdekte dat een aantal van mijn celgenoten, onder wie een boeddhistische monnik, me dagelijks naar het kapelletje volgden zodat ze me konden horen zingen. Ze wisten dat er iets in mijn hart was dat anders was en ze waren nieuwsgierig wat dat precies was. Toen ik neerknielde om tot Jezus te bidden, knielden deze mannen zelfs naast mij neer, in de hoop dat ze een zegen van mijn God zouden ontvangen! Vanwege de taal-

barrière was het voor mij niet mogelijk om ze vloeiend het evangelie te brengen, maar ik weet zeker dat de Heer wel een manier zal vinden om hun geestelijke honger te stillen.

Eens in de paar weken werden de buitenlandse gevangenen meegenomen naar een politiebureau in de stad om daar ondervraagd te worden. Op de terugweg mochten we bij een winkel stoppen om voorraden in te slaan voor de Birmese gevangenen. Tijdens een van die gelegenheden kocht ik van mijn eigen geld meer dan veertig tandenborstels, tientallen stukken zeep en grote tassen vol voedsel voor mijn celgenoten. Voor sommige gevangenen, die bijna stierven van de honger, was dit het enige voedsel dat ze konden krijgen.

Ondertussen was de informatie met betrekking tot mijn zaak bijzonder verwarrend. Er was mij geen enkele misdaad ten laste gelegd. Mijn Birmese vrienden hadden me er al een paar keer van verzekerd dat ik zeer binnenkort zou vrijkomen, maar de dagen gingen voorbij zonder dat er iets veranderde. Ik realiseerde me al snel dat de uitkomst van mijn situatie volledig in Gods handen lag. Ik wist dat ik uit de gevangenis zou worden vrijgelaten zodra ik mijn taak daar uitgevoerd had, geen minuut eerder en geen minuut later.

Op 9 april 2001 kon ik een brief schrijven die verspreid werd onder christen-vrienden over de hele wereld. Ik was me ervan bewust dat er elke dag duizenden gelovigen voor mij baden. Ik schreef:

Lieve broeders en zusters in Christus,

Dank u voor uw zorg en voor uw gebeden. Mijn toestand hier in Myanmar is volledig afhankelijk van de Heer en ik heb mezelf helemaal onderworpen aan zijn wil. Ik heb een diep vertrouwen dat de Heer op zijn eigen tijd werkt en dat Hij mijn toekomst in zijn hand houdt omdat Hij mijn Heer en Redder is.

We kunnen ons vertrouwen niet op de advocaten en de rechters in dit land stellen, omdat zij net zo gemakkelijk van gedachten kunnen veranderen als de wind van richting. Ik geef mezelf liever volledig over aan de zorg van mijn Heer. Alleen de Heer weet wat er morgen met mij zal gebeuren.

*De levensomstandigheden hier zijn zelfs nog erger dan die in Chinese gevangenis, maar ik kan elke dag vrijelijk zingen en tot mijn Heer bidden. Ik weet dat mijn Here Jezus mij de weg zal wijzen, zelfs als het erop lijkt dat er geen enkele uitweg is.
Dank God dat ik twee gevangenen tot Christus heb mogen leiden. We hebben samen het zondaarsgebed gebeden. Er zitten ongeveer honderd gevangenen in mijn cel en ik ben de enige buitenlander. Iedereen weet dat ik een christelijke voorganger ben.
Doe mijn gezin alstublieft mijn allerhartelijkste groeten, en ook al mijn broeders en zusters die zich om mij bekommeren. Bid zonder ophouden; gebed maakt immers alles mogelijk!
Goed dan, mijn vrienden, moge de Heer u vreugde en vrede geven.
Ik hoop u snel te zien!
De Heer zij met ons!
Broeder Yun*

In deze vochtige, smerige omgeving groeiden de bacteriën en ziekten als kool en verspreidden ze zich razendsnel. In onze cel moesten honderd mannen gebruikmaken van hetzelfde toilet. Als gevolg daarvan stak een afschuwelijke ziekte de kop op, waar veel gevangenen aan stierven. De infectie kwam het lichaam van de mannen binnen via hun achterste en hun edele delen. In de weken dat deze ziekte op haar hevigst was, stierven er elke nacht meerdere gevangenen. De ziekte gaf hun het gevoel dat hun maag in brand stond. Voordat ze er uiteindelijk aan bezweken, rolden de mannen over de grond vanwege de afgrijselijke pijn.

In deze periode raakte ik ook besmet met deze vreselijke ziekte en gedurende meer dan een maand kon ik geen vast voedsel verdragen. Net als de andere gevangenen kon ik niets doen dan blijven liggen en mezelf de hele dag krabben. De parasieten tierden welig in mijn lichaam. Soms keek ik naar beneden, naar mijn buik, en dan zag ik onder mijn huid een worm bewegen, letterlijk. Soms stak zijn kleine staartje omhoog door de poriën van mijn huid.

Het was een vreselijke tijd, maar ik probeerde verheugd te blijven in de Heer. Meer dan tachtig procent van de gevangenen raakte besmet. Uitein-

delijk werd ik zo ziek dat ik vijf dagen lang buiten bewustzijn was. Toen ik wakker werd, bevond ik me in het gevangenenhospitaal.

Nadat ik een paar maanden in de gevangenis had gezeten, kwam eindelijk de dag dat mijn vonnis uitgesproken zou worden. Mijn Birmese vrienden waren er zeker van dat ik vrijgelaten zou worden, misschien met een boete, en vervolgens het land uitgezet. Ik wist niet wat ik kon verwachten, maar ik legde mijn leven in Gods handen.

Ik werd geboeid en uit het hospitaal meegenomen naar de rechtbank. De rechter bekeek mijn zaak en toen, zonder enige emotie, zei hij: 'Zeven jaar.'

Mijn Birmese vrienden en mijn advocaat waren helemaal verbijsterd. Ze hadden nooit gedacht dat ik zo'n hoge straf zou krijgen. Ze waren totaal sprakeloos en keken me met tranen in hun ogen aan. Ik was die dag vol vertrouwen en ik wist zeker dat de almachtige God met mij was, hoe mijn vonnis ook luidde. Ik boog voor de rechterstoel en via de tolk zei ik: 'Ik wil u bedanken, edelachtbare, dat u mij een visum hebt gegeven om nog zeven jaar in uw land te kunnen verblijven.'

Met een handbeweging werd ik weggestuurd en de bewakers namen me, nog steeds geboeid, mee terug naar het gevangenenhospitaal. Toen ik aan een van mijn celgenoten vertelde welke straf ik had gekregen, was hij blij voor me en dat hielp me om de zaken in het juiste perspectief te zien. Hij zat een straf uit van 150 jaar.

In mijn hart hoopte ik dat God zou toestaan dat ik al snel vrij zou komen, zodra ik de les geleerd had die het gevolg was van mijn ongehoorzaamheid. Ik had nooit verwacht dat ik zo'n lange straf zou krijgen. Ik beklagde me bij de Heer: 'Hemelse Vader, mijn vrouw en mijn twee kinderen zitten op me te wachten. Het spijt me dat ik U ongehoorzaam geweest ben, maar wilt U nu misschien uw genade over mij uitstorten en me naar huis laten gaan?'

Nu ik erop terugkijk, zie ik duidelijk dat de tijd die ik in de gevangenis van Myanmar heb doorgebracht, eigenlijk een zendingsreis was die de Heer voor mij verzorgd had. Het was geen ongelukje dat God mij naar deze duistere plaats gestuurd had. Er waren zoveel wanhopige zielen die Jezus moesten leren kennen.

Ik had gehoord dat er vijf Chinese mannen uit Singapore in deze gevangenis zaten die allemaal tot een levenslange gevangenisstraf plus vijftig jaar veroordeeld waren wegens drugsmokkel. Ze waren allemaal nog vrij jong, ongeveer dertig jaar oud, maar verbleven toch al enkele jaren in de gevangenis. Een andere Chinese man uit Taiwain, hij was in de veertig, had een levenslange gevangenisstraf plus honderd jaar opgelegd gekregen. Omdat deze mannen Chinees spraken, wilde ik hen dolgraag ontmoeten en in hun hopeloze situatie het evangelie met hen delen.

Gevangenen met een levenslange gevangenisstraf werden in isoleercellen opgesloten, kleine donkere kamertjes met nauwelijks verlichting of ventilatie. Het feit dat ze van de rest van de gevangenen afgescheiden waren, maakte het ontzettend moeilijk voor mij om met hen in contact te komen.

Dankzij Gods voorzienigheid had ik niet alleen over deze Chinese gevangenen gehoord, maar hadden zij ook gehoord dat er een 'Chinese voorganger die van Jezus houdt' in de gevangenis zat. Zij wilden mij net zo graag ontmoeten als ik hen.

Ze kwamen erachter dat ik in het gevangenenhospitaal was opgenomen. Deze mannen wilden me zo wanhopig graag ontmoeten en nieuws uit de buitenwereld horen dat ze een plan bedachten. Ze deden allemaal alsof ze een ziekte opgelopen hadden, zodat ze door de bewakers naar het hospitaal gestuurd werden om onderzocht te worden.

Op het moment dat ik deze mannen zag, werd mijn hart vervuld met de bewogenheid van de Heer. Ze waren als gewonde dieren, hun geest volledig gebroken en met niets om voor te leven. Ik kon me niet beheersen en gaf hun een stevige omhelzing. Ik zei tegen hen: 'Dierbare broeders, jullie zijn gezegend! De grootst mogelijke gratie is reeds vanuit de hemel voor jullie neergedaald!'

Ze waren opgewonden, ze dachten dat ik hun probeerde te vertellen dat de Birmese regering hun straffen zou kwijtschelden. Ze hoopten dat de een of andere internationale rechtbank het voor elkaar had gekregen dat ze vrijgelaten zouden worden.

Met tranen in mijn ogen ging ik verder: 'Broeders, ik weet niets van jullie situatie hier op aarde, waar aardse autoriteiten over beslissen, maar

ik ben hier gekomen om jullie te vertellen dat Jezus Christus de ware en eeuwige Rechter is. Hij biedt jullie zijn leven aan. Hij is de Heer van vergeving.'

Ze antwoordden: 'In de gezinnen waar wij zijn opgegroeid werd Boedha aanbeden, maar hij heeft ons nooit geholpen. Hoe kunnen we Jezus ontvangen?'

Ik vertelde hun het evangelie en zei: 'Als jullie sterven, zullen jullie niet langer lijden, maar zullen jullie in Jezus eeuwig leven ontvangen. Alleen Jezus kan jullie redden!'

Een van de mannen viel op zijn knieën en greep me bij de enkels. In zijn wanhoop huilde hij: 'O dominee, vertel me alstublieft hoe ik gered kan worden!'

Op dat moment werden we door de bewakers van het hospitaal onderbroken. Ze schreeuwden: 'Jullie mogen hier helemaal niet over religie spreken!' en gaven de andere mannen bevel mijn kamer te verlaten.

Ik was zo gefrustreerd omdat er nog zoveel meer was dat zij hadden willen zeggen en nog zoveel meer dat ik hun over Jezus had willen vertellen. Ik bad dat God ons nogmaals de gelegenheid zou geven om elkaar te ontmoeten.

Alle gevangenen met levenslange straffen droegen een rood uniform. Ik vroeg mijn advocaat of hij bij zijn volgende bezoek een rood shirt voor me mee wou nemen. Ik hoopte dat als ik kleding droeg in dezelfde kleur als deze mannen, de bewakers ons de volgende keer dat we elkaar ontmoetten niet zo nauwlettend in de gaten zouden houden.

De eerstvolgende keer dat ik vier van deze gevangenen zag, vroeg ik: 'Geloven jullie echt dat Jezus voor jullie aan het kruis is gestorven?'

Ze antwoordden vastbesloten: 'Ja!'

Ik vroeg hun: 'Zijn jullie bereid je eens en voor altijd af te keren van afgoden en Jezus aan te nemen als jullie Heer en Redder? Geloven jullie dat zijn bloed jullie kan reinigen van alle zonden?'

Ze antwoordden opnieuw eenstemmig: 'Ja! Dat geloven we.'

We baden samen en ze ontvingen Jezus in hun hart. Ze gingen over van de dood naar het leven. Ik wist dat we geen tijd te verliezen hadden, dus ik nam ze allemaal mee naar de toiletruimte, waar zich een gootsteen

en een kraan bevonden. Ik vroeg hun een voor een voorover te buigen en hun hoofd onder de kraan te steken en ik doopte hen in de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Ik zei tegen hen: ‘Sommige mensen zijn in dit leven vrij, maar zullen straks een eeuwige gevangenisstraf in de hel onder ogen moeten zien. Jullie zitten tijdens dit leven in de gevangenis, maar vanaf vandaag zijn jullie namen opgetekend in de hemel en zijn jullie vrij!’

Voordat ik klaar was met dopen, kwam er een bewaker de toiletruimte in rennen. Hij schreeuwde: ‘Wat zijn jullie aan het doen?’

Ik schreeuwde terug: ‘Maakt u zich maar geen zorgen! Ik weet wat ik doe! Ik ben een dienstknecht van de allerhoogste God!’

De bewaker bleef stomverbaasd staan, zonder iets te zeggen.

Ik zei tegen de vier nieuwe gelovigen: ‘Vanaf nu hebben jullie de autoriteit om voor de andere gevangenen te bidden en hun te vertellen over de geweldige redding die jullie hebben ontvangen.’

Dankzij Gods genade mocht ik twaalf gevangenen tot Jezus leiden, onder wie een man uit Taiwan, Yue Minyu, die een levenslange gevangenisstraf plus honderd jaar uitzat wegens drugssmokkel. Hij vertelde me dat hij al eerder in een Taiwanese gevangenis had gezeten, waar het zaad van het evangelie voor het eerst in zijn hart geplant was door een evangelisatieteam dat in de gevangenis op bezoek kwam.

Ik maakte gebruik van elke mogelijkheid om de nieuwe gelovigen basisverhalen uit de Bijbel te vertellen en hun te leren hoe ze moesten bidden. Vanwege mijn ziekte verbleef ik bijna twee maanden in het gevangenenhospitaal.

Nadat ik de gevreesde ziekte die in de gevangenis rondwaarde had opgelopen, lag ik vijf dagen lang bewusteloos in het hospitaal. Zelfs nadat ik hersteld was, had ik nog vaak last van koorts, hoofdpijn, een hoge bloeddruk en afschuwelijke maagpijn. Pas later ontdekte ik dat het in Gods plan paste dat ik ziek zou worden. Hierdoor had ik niet alleen de mogelijkheid om het evangelie met de Chinese gevangenen te delen, maar bovendien zou ik, als ik niet naar het hospitaal was overgebracht, onmiddellijk doorgestuurd zijn naar een werkkamp op het platteland om daar mijn straf van zeven jaar uit te dienen.

De dokters kwamen me verscheidene keren onderzoeken om te kijken of mijn gezondheid goed genoeg was om uit het hospitaal te worden ontslagen. De dagen voordat ze op bezoek kwamen voelde ik me prima, maar wanneer ze me kwamen onderzoeken had ik opeens een hoge bloeddruk, maagproblemen of hoge koorts!

Gods genade rustte op de nieuwe christenen in de gevangenis en ze groeiden in begrip en kennis van Hem. Door middel van liederen leerde ik mijn nieuwe broeders in Christus vele bijbelgedeelten. Omdat we in het Chinees praatten en zongen, hadden de bewakers niet in de gaten dat we het over de Bijbel hadden. Het leek er zelfs op dat de dokters en de bewakers van ons gezang genoten. De levens van deze gevangenen veranderden drastisch, zoals alleen Jezus dat kan doen. Het waren mannen vol haat en woede, maar nu raakten ze vervuld van liefde en genade. Ze ontfermden zich over de gevangenen in het hospitaal die op sterven lagen; ze gebruikten hun eigen geld om eten voor hen te kopen en hen te troosten. Ze baden voor de zieken en deden alles wat ze konden om het evangelie met hen te delen. De mannen baden ook allemaal vurig voor hun families in Singapore en Taiwan en vroegen God Zich over hen te ontfermen.

Ze zeiden ook tegen me dat ze elke dag baden dat ik vrijgelaten zou worden, zodat ik verder kon gaan met mijn bediening.

Telkens als aan deze mannen denk en aan de manier waarop Gods genade hen in hun hopeloze situatie bereikte, moet ik huilen. We groeiden in korte tijd dicht naar elkaar toe en ervoeren oprechte broederschap. Ik heb op alle mogelijke manieren geprobeerd bijbels voor hen de gevangenis in te krijgen, maar tot nu toe zijn al mijn pogingen tevergeefs geweest. Ik blijf het uitroepen naar God in de hoop dat Hij deze mannen van zijn Woord zal voorzien.

Sommige mensen zijn gedurende hun hele leven vrij aan de buitenkant, maar zitten vanbinnen gevangen, onderworpen aan zonde en gebondenheid. Deze mannen leiden binnen de gevangensmuren het meest ellendige leven dat u zich maar kunt voorstellen, maar vanbinnen zijn ze zo vrij als vogels die over bergtoppen vliegen! Ze houden met hun hele hart van Jezus. 'Daarom zeg Ik u: Haar zonden zijn haar vergeven, al

waren zij vele, want zij betoonde veel liefde; maar wie weinig vergeven wordt, die betoont weinig liefde' (Luc.7:47).

Dit waren fantastische dagen, vol van Gods aanwezigheid, en eerlijk gezegd had ik niet eens het gevoel dat ik in de gevangenis zat. Ik dacht nauwelijks aan de straf van zeven jaar die me was opgelegd, omdat elke dag zo vol van vreugde en leven was. Deze zeven jaren schenen mij toe als de zeven jaren die Jakob op Rachel moest wachten: 'Derhalve diende Jakob zeven jaren om Rachel, en die waren in zijn ogen als enkele dagen, omdat hij haar liefhad' (Gen.29:20).

Mijn gezin woonde nu veilig in Duitsland. Ik schreef aan mijn dochter Yilin: 'Het spijt me dat ik nu niet bij je kan zijn, maar je vader heeft een speciale opdracht van de Heer gekregen in Myanmar. Zodra ik de taak die de Heer mij heeft gegeven heb uitgevoerd, kom ik naar je toe.'

Direct nadat ik gehoord had dat ik tot zeven jaar gevangenisstraf veroordeeld was, besloot ik dit niet aan mijn gezin te vertellen, in elk geval niet meteen. Ik wist dat ze het zonder mij moeilijk hadden in het Westen en ik wilde hun harten niet breken met het nieuws dat ze het nog eens zes en een half jaar zonder mij moesten zien te stellen.

Al eerder, ongeveer een maand voor mijn arrestatie, had de Heer mij dit Schriftgedeelte op het hart gedrukt: 'Voorwaar, voorwaar, Ik zeg u, indien de graankorrel niet in de aarde valt en sterft, blijft zij op zichzelf; maar indien zij sterft, brengt zij veel vrucht voort. Wie zijn leven liefheeft, maakt dat het verloren gaat, maar wie zijn leven haat in deze wereld, zal het bewaren ten eeuwigen leven' (Joh.12:24-25).

Terwijl ik over deze verzen mediteerde, begon ik na te denken over mijn leven op de boerderij in Henan en over het feit dat het ongeveer zeven maanden duurt voor het plantje uit de graankorrel tevoorschijn komt nadat ze in de grond gezaaid is. Ik voelde dat de Heer me liet zien dat ik zeven maanden 'in de grond' (de gevangenis) moest verblijven voordat Hij me zou bevrijden.

Jezus leerde me buitengewoon veel lessen terwijl ik daar als een graankorrel in de gevangenis begraven was. Ik heb ontdekt dat een leven als christen naar het vlees niet erg aantrekkelijk is. Als een zaadje in de grond gestopt wordt, voelt het zich daar niet echt prettig. Het ligt daar in de

duisternis, maandenlang helemaal alleen, bedekt door ruwe grond. Het lijdt onder de vrieskou van de winter en onder de hitte van de zomer en wordt zelfs bedolven onder stinkende poep en kunstmest. Pas nadat het al deze beproevingen in stilte heeft ondergaan, is het zaadje klaar om tot leven te komen en een oogst voort te brengen die veel mensen zal voeden.

Als een zaadje in de grond begraven wordt, heeft het geen keus, het moet rustig wachten op Gods tijd en kan dan pas tot leven komen. Op dezelfde manier besepte ik hoe onzinnig het was om te vertrouwen op menselijke inspanningen om me uit de gevangenis te krijgen. In plaats van te vertrouwen op mensenrechtenorganisaties en de politieke druk die zij zouden uitoefenen, wist ik dat mijn toekomst geheel in handen van God was en dat ik pas op zijn tijd vrij zou komen.

Op een dag kwam er een bewaker naar mij toe en hij zei: 'Er is hier een afgevaardigde van de Duitse ambassade voor jou. Kleed je aan en loop naar het hek.'

Terwijl ik naar het hek liep waar de bezoekers wachtten op de gevangenen die ze kwamen opzoeken, zag de mevrouw van de ambassade mij en ze riep: 'Vandaag heb ik goed nieuws voor je! Je wordt vrijgelaten! Op het moment dat je deze papieren ondertekend hebt, ben je vrij man. Je moet nog een klein beetje geduld hebben en een paar dagen in het hospitaal wachten terwijl er voorbereidingen getroffen worden om je naar het vliegveld te brengen, maar vanaf nu ben je vrij!'

Ik ondertekende het formulier en ging terug naar het hospitaal, stralend van vreugde. Zodra ik mijn kamer binnenstapte, trok ik mijn gevangenskleding uit en gooide die op de vloer. De bewaker wist nog niet dat ik was vrijgelaten en dreigde boos dat hij me zou straffen. Ik lachte en zei tegen hem: 'Ik ben niet langer een van uw misdadigers! Ik ben vrij om te gaan!'

Ik vind het vreselijk dat zoveel christenen nog steeds in gebondenheid leven, ondanks het feit dat Jezus hun vrijlatingspapieren met zijn eigen bloed ondertekend heeft. Als je vrijgelaten bent, moet je je daar ook naar gedragen!

Nadat ik tot een straf van zeven jaar veroordeeld was, had de Duitse ambassade aan de regering van Myanmar gevraagd me genadig te zijn en

me het land uit te sturen. De Duitse autoriteiten zeiden dat zij ervoor zouden zorgen dat ik naar Duitsland teruggebracht werd, waar mijn gezin op mij wachtte.

Dankzij Gods genade werd hun verzoek ingewilligd.

Drie dagen later, op 18 september om elf uur 's ochtends, kreeg ik handboeien om en werd ik door medewerkers van de immigratiedienst naar het internationale vliegveld van Yangon gebracht. Ze waren bijzonder vriendelijk en beleefd tegen me, een scherp contrast met de manier waarop ze me behandeld hadden toen ik enkele maanden daarvoor door hen gearresteerd werd!

Op het vliegveld werd ik opgewacht door verscheidene stafleden van de Duitse ambassade en door enkele Birmese vrienden. Onder hen was een man die Ding Kai heette. Hij was een van mijn Birmese celgenoten in de gevangenis. Ik had het evangelie met hem gedeeld, maar op dat moment had hij zich niet aan Jezus toegewijd. Kort na onze ontmoeting was hij vrijgelaten. Hij had tegen mij gezegd: 'Als jouw God je helpt uit deze gevangenis te komen, zal ik Hem vanaf de dag dat je wordt vrijgelaten volgen.'

Toen ze hoorden dat ik vrijgelaten was, belden mijn Birmese vrienden Ding Kai en vertelden hem het nieuws. Toen ik op het vliegveld aankwam, rende hij naar me toe en omhelsde me. We knielden op de vloer en baden samen, een gebed waarin hij Jezus aannam als zijn Meester. Dankzij Gods genade mocht ik tijdens mijn laatste dagen in Myanmar drie mannen tot Christus leiden.

Ik ging aan boord van een vliegtuig dat me naar Bangkok bracht, in Thailand. Het nieuws van mijn vrijlating had een aantal van mijn christen-vrienden reeds bereikt en ze waren in Bangkok samengekomen om mij daar te ontmoeten. Toen ik hen zag, zei ik: 'Mijn taak in de gevangenis zit erop, dus Jezus heeft me vrijgelaten. Ik was daar door Jezus heen gestuurd om het evangelie te delen met mensen die nog nooit van Hem gehoord hadden en velen zijn gered.'

We grepen elkaars handen vast en vormden een cirkel, we bogen onze hoofden en dankten God voor zijn goedheid en genade.

Hij is waarlijk de levende God!

Veel bijbelwetenschappers zeggen dat het getal zeven symbool staat voor Gods volmaaktheid. Ik was veroordeeld tot zeven jaar gevangenisstraf, maar de Heer was het niet eens met dit menselijke vonnis. Ik werd in overeenstemming met zijn perfecte plan na precies zeven maanden en zeven dagen vrijgelaten.

Tijdens mijn vlucht van Bangkok naar Frankfurt had ik gezelschap van een vriend die naar Thailand gereisd was om me te kunnen verwelkomen nu ik uit de gevangenis was vrijgelaten. Na een paar uur vroeg hij mij: 'Broeder Yun, hebt u toen u in de gevangenis zat ooit wel eens nieuws uit de buitenwereld gekregen?' Ik antwoordde: 'Geen woord.'

'Ik wil u iets laten zien. Hier,' zei hij.

Hij gaf me een aantal Chinese kranten van de afgelopen week. In eerste instantie begreep ik niet wat ik zag. Ik zag plaatjes van een vliegtuig dat zich in een hoog gebouw boorde.

Ik las de artikelen en kwam erachter dat de wereld op 11 september 2001 dramatisch veranderd was door terrorisme, precies een week voor mijn vrijlating.

DELING: Terwijl de weken maanden werden en er nog steeds geen aanwijzingen waren dat mijn man zou worden vrijgelaten, begon mijn geloof te verslappen en ik raakte steeds meer gefrustreerd.

Ik had gedroomd van de dag waarop Yun ons in Duitsland zou verwelkomen en ons het land zou laten zien dat hem vier jaar eerder zo'n warm welkom had bereid. Hij had op ons gewacht terwijl wij bijna twee jaar in Myanmar verbleven. Ik had nooit verwacht dat wij nu in Duitsland op hem zouden wachten, terwijl hij in Myanmar in de gevangenis zat.

We hadden het allemaal best moeilijk in Duitsland, hoewel de plaatselijke christenen hun uiterste best deden om ons te helpen ons aan te passen. In het begin spraken we geen van allen Duits. Het voedsel en de cultuur waren vreemd voor ons. Ik had nog nooit eerder geld uit een machine gehaald door er een plastic kaartje in te steken en een nummer in te toetsen! Ik vond alles zo vreemd.

Terwijl de maanden voorbijgingen, raakte ik in een diepe depressie. Ik riep het uit naar de Heer en smeekte Hem om een antwoord.

Op een nacht kreeg ik een droom. Ik zag verschillende cijfers en ik zag dat Yun uit de gevangenis werd vrijgelaten. Als ik de cijfers bij elkaar optelde, kwam ik op een totaal van achttien. Ik schreef het getal '18' in mijn dagboek en vertelde mijn kinderen dat ik verwachtte dat hun vader op de 18^e zou worden vrijgelaten.

Op een ochtend ging de telefoon en ik hoorde dat Yun op 18 september zou worden vrijgelaten! Tijdens deze periode van gevangenschap hadden we echter zo vaak met vals alarm en teleurstellingen te maken gehad dat ik het niet wilde geloven tot ik zeker wist dat hij in veiligheid was, ondanks de droom die ik had gehad.

Toen, op de 18^e, kreeg ik een telefoontje van mijn man. Hij stond op het vliegveld van Bangkok, klaar om aan boord te gaan van een vliegtuig dat hem naar Duitsland zou brengen. God is goed!

Een toekomst zo mooi als Gods beloften

Op 19 september 2001, om zes uur 's ochtends, landde mijn vliegtuig op de landingsbaan van het vliegveld in Frankfurt. Het was bijna vier jaar geleden sinds ik in 1997 voor het eerst in Duitsland was aangekomen.

Toen ik China nog maar net verlaten had, dacht ik dat mijn gezin wel snel zou volgen, maar de Heer had daar andere ideeën over. Hij wilde ons nog veel meer leren en door nog veel meer dingen heen leiden voordat Hij ons als gezin naar dezelfde plaats zou brengen.

Nadat ik langs de douane was gelopen ging ik naar buiten, waar ik ontdekte dat niet alleen mijn gezin op me stond te wachten, maar ook nog eens een tiental Duitse gelovigen! We omhelsden elkaar en lachten. Zelfs de Duitse evangelist Reinhard Bonnke – die door God gebruikt is om miljoenen zielen in Afrika en andere werelddelen tot Jezus te leiden – was naar het vliegveld gekomen om mij te verwelkomen! Ik voelde me zeer vereerd.

Mijn vrouw Deling straalde van geluk en mijn kinderen konden hun opwinding niet onderdrukken. De Heer gaf ons een fantastische hereniging.

We gingen naar huis, naar de stad waar ik van een christelijke zendingsorganisatie een klein appartementje had gekregen om in te wonen. Ik had nauwelijks meubels en niet eens een bed, maar Deling en de kinderen waren er liefdevol blijven wonen; ze wilden niet in een ander huis gaan wonen voordat we weer allemaal bij elkaar zouden zijn. Zodra we ons huis binnengegaan waren, sloten we de deur. We knielden neer en samen aanbaden we de Heer. We dankten Hem onder tranen voor zijn goedheid en zijn trouw. Ik hief mijn handen op naar de Heer en zong:

*Ik kan niet voorkomen dat vreugdetranen mijn ogen vullen,
want de hand van de Heer heeft me uit de gevangenis geleid.
Ik kan niets doen dan Hem volgen, waarheen Hij ook leidt,
want zijn doorboorde handen geven me kracht alles te overwinnen.*

In de weken nadat ik uit de gevangenis in Myanmar was vrijgelaten, bleek dat mijn gezondheid ernstig te lijden had gehad. Als gevolg van het verontreinigde voedsel en het smerige water dat we moesten eten en drinken, was mijn hele lichaam met parasieten en wormen geïnfecteerd geraakt. Over mijn hele lichaam begonnen er wormen uit mijn huid te kruipen en ik had overal jeuk. Het eerste wat mijn vrouw deed, was mijn kleren uitkoken om zo alle parasieten die zich in mijn kleding verstopt hadden te doden. De Heer hielp me bij mijn herstel en langzaam maar zeker werd ik beter.

Dit was een goede tijd voor me; ik werd gedwongen het rustiger aan te doen en tijd door te brengen met mijn vrouw en mijn kinderen. Zo werd er eindelijk voldaan aan Delings verlangen naar een stabiel gezins leven.

Deling en ik zijn nu twintig jaar getrouwd. Ons huwelijk is verre van perfect, maar ik kan naar waarheid zeggen dat het elk jaar beter en rijker wordt. Deling is de beste vriend die ik heb op deze wereld. Twintig jaar geleden, ze was toen nog maar een jong meisje, heb ik tegen haar gezegd: ‘God heeft mij uitgekozen om zijn getuige te zijn en Hem door grote moeilijkheden heen te volgen, om de weg van het kruis te gaan. Ik heb helemaal geen geld en word altijd vervolgd door de autoriteiten. Weet je zeker dat je met me wilt trouwen?’

Zij antwoordde: ‘Maak je maar geen zorgen, ik zal je nooit in de steek laten. Ik wil met jou verdergaan en samen zullen we de Here dienen.’

Delings belofte is vele malen op de proef gesteld, maar ze is volledig trouw gebleven aan de Heer en aan mij. Van de twintig jaar die we getrouwd zijn, heb ik er ongeveer zeven in de gevangenis doorgebracht en daarnaast ben ik vele jaren op de vlucht geweest.

Deling is een fantastische vrouw en een geweldige moeder. Ze is veel slimmer dan ik en ze herinnert me altijd aan mijn zwakheden als ze ziet dat ik het te druk krijg of dat ik te veel vertrouwen op mijn eigen bekwaam-

heden. Ze heeft een zachtmoedige geest; je zult haar nooit betrappen op roddelen of op het veroorzaken van problemen in de kerk. Ze heeft ook een bijzondere gave op het gebied van aanbidding door middel van zang. Tijdens een samenkomst in China wilde ik dolgraag preken, maar de mensen zeiden tegen me: 'We hebben u al heel vaak horen preken. We willen liever dat Deling voor ons zingt!'

Op het moment zijn we als gezin samen, buiten China. Dit betekent echter niet dat we nooit meer terug zullen gaan naar ons thuisland. We zijn niet op eigen initiatief uit ons land gevlucht omdat wij verlangden naar een gemakkelijker leven. We zijn uit China weggegaan omdat God ons dat duidelijk had opgedragen. Vervolgens heeft Hij dat ook bevestigd door een deur voor ons te openen waardoor we konden vertrekken.

Nu we China eenmaal uit zijn, hebben we het net zo druk met het prediken van het evangelie en het bijdragen aan de Terug naar Jeruzalem-beweging als eerst. Tegelijkertijd weten we dat, wanneer je je laat leiden door de Heilige Geest, dit veel onverwachte wendingen met zich meebrengt. Jezus zei tegen Nicodemus: 'De wind blaast, waarheen hij wil, en gij hoort zijn geluid, maar gij weet niet, vanwaar hij komt of waar hij heengaat; zó is een ieder die uit de Geest geboren is' (Joh.3:8).

Wanneer we beweren Jezus werkelijk te volgen, moeten we dat doen zonder voorwaarden te stellen of er zelfbedachte plannen op na te houden. Als God ons op een dag opdracht geeft om terug te gaan naar China, zullen we dat doen. Zo simpel is dat. Sommige mensen zullen misschien zeggen: 'Dat is ontzettend dom! Weet je niet dat je een gezochte misdadiger bent en dat je gearresteerd zult worden zodra je één voet over de grens zet?'

Wij zijn niet geroepen om volgens menselijke logica te leven. Het gaat er slechts om dat we Gods Woord en zijn leiding in ons leven gehoorzamen. Als God zegt dat we moeten gaan, zullen we gaan. Als Hij zegt dat we moeten blijven, zullen we blijven. Zolang we zijn wil volgen, is er geen plaats op de wereld waar we veiliger zijn.

DELING: Na twintig jaar huwelijk ken ik het hart van mijn echtgenoot. Zijn hart en zijn geloof zijn absoluut betrouwbaar. Hij is bijzonder open en eerlijk. Hij is niet bang voor mensen. Alles wat hij in zijn hart heeft, spreekt hij gewoon uit. Het is dan ook nooit zo dat ik achteraf pas begrijp wat hij bedoelt. Wat je ziet, is precies wat je krijgt. Niet meer en niet minder.

Ik respecteer hem vanwege zijn liefde voor en zijn toewijding aan God. Deze kant van hem heb ik bijzonder goed leren kennen, maar er zijn inderdaad ook kanten van hem die ik niet zo goed heb leren kennen omdat we door omstandigheden het grootste deel van ons huwelijk apart geleefd hebben. Ik vind het het ergste dat hij zo weinig bij ons was, waardoor ik de kinderen min of meer alleen heb opgevoed.

Er zijn echter niet alleen maar slechte berichten! Onze levens zijn vol geweest van ontberingen, afschuwelijk lijden en lange perioden waarin we van elkaar gescheiden waren, maar ook van geweldige overwinningen en van het ervaren van Gods diepe liefde en genade voor ons.

Dankzij de kinderen ben ik niet eenzaam geweest. Zij waren altijd bij me en waren een grote troost. Het zwaarste kruis en de meeste pijn die ik heb moeten dragen, kwamen niet voort uit armoede, vervolging door ongelovigen of door eenzaamheid. Het was het moeilijkst toen de kerk valse geruchten over mijn man verspreidde. Tot op de dag van vandaag begrijp ik niet hoe sommige broeders zo afgedwaald konden zijn dat ze leugens verspreidden over een broeder die zo oprecht probeert God te dienen en mensen lief te hebben.

Yun zegt vaak tegen me: 'We zijn helemaal niets. We hebben niets om trots op te zijn. We hebben geen enkele bekwaamheid en niets om God aan te bieden. Het feit dat Hij ervoor kiest om ons te gebruiken, is slechts te danken aan zijn genade. Het heeft helemaal niets met ons te maken. Als God ervoor zou kiezen anderen geschikt te maken om zijn doel te bereiken en ons nooit meer te gebruiken, dan zouden we nog geen reden tot klagen hebben.'

Toen ik nog jonger was, zag ik God als een machtige Geneesheer die iets voor mij gedaan had, maar na al deze jaren van diepe dalen en pijnlijke beproevingen is Jezus een altijd aanwezige Vriend geworden die voortdurend bij me is. Van een historische God is Hij voor mij een levende God

geworden. Tijdens deze strijd en deze beproevingen ben ik vaak tekortgeschoten, maar Hij is altijd trouw gebleven. Telkens als ik Hem vroeg mij te helpen, deed Hij dat.

Jezus is alles en wij zijn niets.

Als ik denk aan de plannen die God in de toekomst met mij heeft, raak ik helemaal opgewonden! Het is nu een geweldige tijd om voor Jezus te leven! De Heilige Geest is over de hele aarde krachtig aan het werk en het is een groot voorrecht dat wij in deze laatste dagen mogen meehelpen met het binnenhalen van de oogst.

Ik geloof dat de Terug naar Jeruzalem-beweging het belangrijkste aandachtspunt van mijn bediening zal blijven. Wat begon als een piepklein stroompje van zendelingen die uit China uitgingen, is uitgegroeid tot een constante stroom en ik geloof dat het niet lang meer zal duren voor er een geweldige stortvloed van arbeiders voor het evangelie de grenzen van China zal oversteken.

Ik heb nog steeds de mogelijkheid om in vele kerken en samenkomsten overal ter wereld te spreken. Mijn boodschap aan de westerse kerk is terug te keren naar de basis, opdat u de stem van Jezus weer zult horen wanneer Hij tot u spreekt.

Daarnaast wil ik niet alleen de westerse kerk, maar gelovigen overal ter wereld, oproepen om met ons samen te werken in het trainen en toerusten van arbeiders voor deze gigantische oogst; om Gods koninkrijk te bouwen, niet alleen in China, maar langs de hele weg terug naar Jeruzalem.

Er is een nieuwe tijd aangebroken voor de kerk.

Ik geloof dat het de rol van het Westen is om met ons samen te werken zodat we de klus samen kunnen klaren.

We zijn niet op zoek naar giften, maar naar partners.

Ik weet niet precies wat de toekomst zal brengen, maar ik weet wel Wie mijn toekomst in handen heeft! Sinds de Heer mij gered heeft toen ik een tiener was, is mijn leven een bijzonder opwindende reis geweest! Ik wist nooit wat me het volgende moment te wachten stond.

Op een dag zal ik misschien in een islamitisch of boeddhistisch land serven ter wille van het evangelie. Als u daarvan hoort, rouw dan alstublieft niet om mij, maar rouw om de miljoenen kostbare zielen die nog aan Satan onderworpen zijn, zonder dat ze ooit het evangelie gehoord hebben. Voor een dienstknecht van God is de dood niet het einde, maar slechts het begin van een onbeschrijfelijk, eeuwigdurend leven in de aanwezigheid van Jezus.

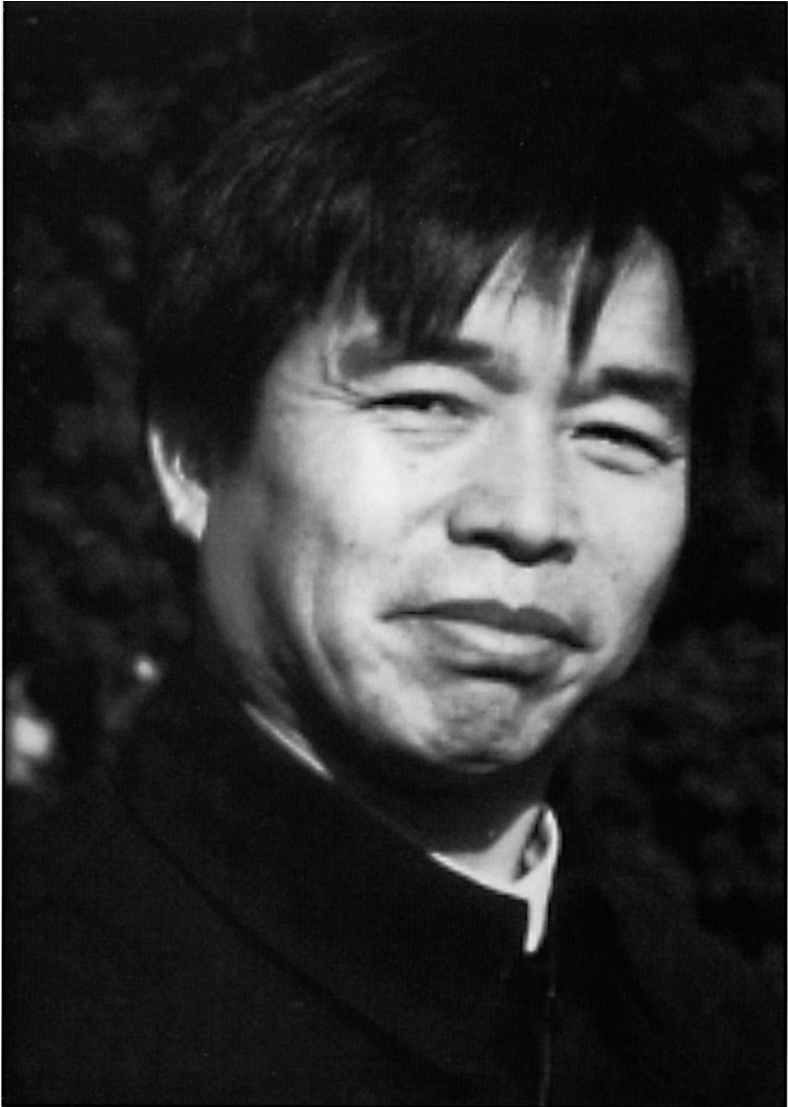
Als u hoort dat ik thuisgehaald ben, ga dan alstublieft in mijn plaats door, verkondig het evangelie en maak volken over de hele wereld tot discipelen, totdat Jezus wederkomt.

Mijn Here Jezus is de meest fantastische Vriend die je maar kunt hebben. Hij is in al deze jaren en door vele dalen heen zo liefdevol, geduldig en vriendelijk voor mij geweest.

Veel mensen hebben tegen mij gezegd: 'Yun, jij moet echt ontzettend veel van Jezus houden.' U moet u realiseren dat alle liefde voor Jezus die ik in mijn hart heb slechts het gevolg is van zijn liefde voor mij. 'Wij hebben lief, omdat Hij ons eerst heeft liefgehad' (1Joh.4:19).

Jezus is het echt waard dat u Hem leert kennen. Hij is waardig om ons hele leven te ontvangen. Als u Hem uw leven geeft, zult u daar zeker nooit spijt van krijgen.

Gaat u Hem volgen?

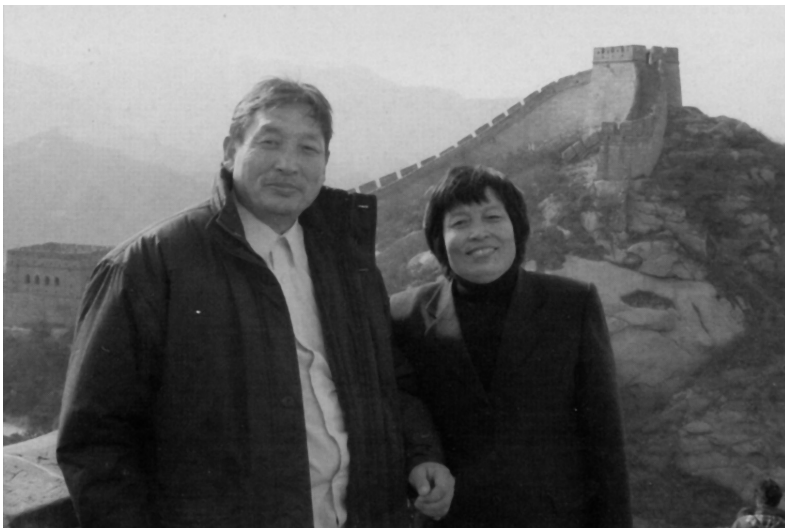

Broeder Yun in China

Mijn dierbare familie, voor ons huis in Nanyang in 1993. Ik heb Isaac vast, naast mij zit mijn moeder, dan de kleine Yilin en daarnaast Deling.

Twee grote strijders voor het evangelie in China: Xu Yongze, al meer dan twintig jaar mijn dierbare broeder en medearbeider, en zijn zus Deborah, op de Chinese Muur.

Zhengzhou, de meest beveiligde gevangenis van Henan. Dit is het gebouw waaruit de Heer me in 1997 op wonderbaarlijke wijze liet ontsnappen. Op de achtergrond kunt u twee hoge gebouwen zien met ijzeren tralies voor de ramen. Mijn cel was gesitueerd in het gebouw aan de rechterkant, op de tweede verdieping van boven. Tijdens mijn ontsnapping renden de christen-broeders naar deze ramen toe om te zien hoe ik over de binnenplaats liep en door de hoofdingang naar buiten ging, door de poort met de vlaggen erbovenop. Ik werd opgepikt door een geel taxibusje en naar een veilige plaats gereden.

De hoofdingang van de Zhengzhou-gevangenis. Toen ik ontsnapte, stonden deze poorten open en ik liep zo naar buiten!

Deze foto van mijn vrouw en mijn moeder is genomen vlak nadat ik in 1997 uit de gevangenis ontsnapte. Ik heb het gezicht van mijn moeder daarna nooit meer gezien.

Nadat mijn gezin in 1999 uit China was gevlucht, ging ik bij hen op bezoek. Deze foto is genomen tijdens mijn eerste bezoek aan Myanmar (Birma); het was toen twee jaar geleden dat ik Deling voor het laatst gezien had.

Met mijn gezin in Myanmar, 2000.

Hier schrijf ik in mijn dagboek, bij de rechtbank in Yangon, Myanmar, terwijl ik wacht op de uitspraak.

*Eindelijk weer samen! Na mijn gevangenisstraf word ik door mijn gezin
verwelkomd in Frankfurt, september 2001*

Gods roeping voor de Chinese Kerk: *The Back to Jerusalem Movement*

Op het moment van zijn hemelvaart zei Jezus tot zijn discipelen: 'Maar u zult kracht ontvangen als de Heilige Geest over u komen zal, en u zult mijn getuigen zijn in Jeruzalem, en in heel Judea en Samaria, en tot aan de einden der aarde' (Hand.1:8).

Op dat moment stond de Heer op de Olijfberg, even ten oosten van Jeruzalem, ongeveer 60 meter boven de stad. Zijn woorden beschreven de voortgang van het evangelie: Jeruzalem, Judea, Samaria, en dan ten slotte de einden van de aarde.

Het startpunt was ideaal gelegen, op het kruispunt van Europa, Azië en Afrika, 'in het midden van de naties, met landen eromheen' (Ez.5:5). Vanaf de Pinksterdag begon het evangelie zijn lange en gezegende reis door de wereld. Toen Jeruzalem vol was van de boodschap van Christus, leken de discipelen zich behaaglijk in de stad te gaan nestelen. Maar er brak een vervolging uit, die hen verspreidde over heel Judea en Samaria (Hand.8:1). De man die de meest fanatieke vervolger van de Gemeente was, Saulus van Tarsus, werd vervolgens door de Heer gekozen als 'een uitverkoren instrument om zijn Naam te betuigen voor volken en koningen' (Hand.9:15). In het vervolg zien wij hoe Paulus en anderen 'de hele wereld in beroering brachten' (Hand.17:6) en ten slotte zelfs Rome bereikten.

Toen sommige christenen in China gingen nadenken over deze uitdrukking 'de einden van de aarde', viel het hun op dat in het algemeen (uitzonderingen als Thomas' prediking in India daargelaten) het vuur van het evangelie in westelijke richting ging. Toen Paulus naar het oosten en noorden verder wilde trekken, werd hij door de Geest tegengehouden. In de daaropvolgende eeuwen bereikte het evangelie dus met name de landen rond de Middellandse Zee, waar kerkvaders als Augustinus en Tertullianus

het evangelie predikten. Het bloed van de martelaren was het zaad der Kerk, zei Tertullianus. In China weet men wat dat betekent.

In de eeuwen daarna verspreidde het evangelie zich naar West-Europa, naar Afrika en Noord- en Zuid-Amerika, en vandaar weer naar Australië en Nieuw-Zeeland. In het begin van de 20e eeuw braken opwekkingen uit in plaatsen als Korea, de Filipijnen, delen van Oost-China en Zuidoost-Azië. In de frontlinie van Gods zegen zijn in de laatste decennia tientallen miljoenen tot geloof in Christus gekomen.

Wie nu een wereldkaart raadpleegt, ziet met één oogopslag dat praktisch alle nog niet met het evangelie bereikte gebieden ten westen en ten zuiden van China gelegen zijn. In zendingskringen spreken we wel over het 10/40 raam, waarop veel gebed is gericht. Bovendien liggen precies in die gebieden de centra van drie wereldgodsdiensten: islam, hindoeïsme en boeddhisme.

In het bewustzijn van die uitdaging is de beweging *Back to Jerusalem* ontstaan, om de Grote Opdracht van onze Heer Jezus Christus te vervullen vóórdat Hij terugkomt. De cirkel om de aardbol moet zich sluiten, en het evangelie moet terugkomen waar het begonnen is.

Visie voor zending leeft heel breed in de Chinese Kerk. De *Back to Jerusalem*-beweging is al tientallen jaren oud. De laatste jaren wint deze beweging aan kracht. Intussen zijn al de eerste Chinese zendelingen op pad gegaan. In deze fase is er een diep besef van het belang van de steun van de Kerk in het westen. In ons land heeft dat geleid tot de oprichting van *Back to Jerusalem* Nederland.

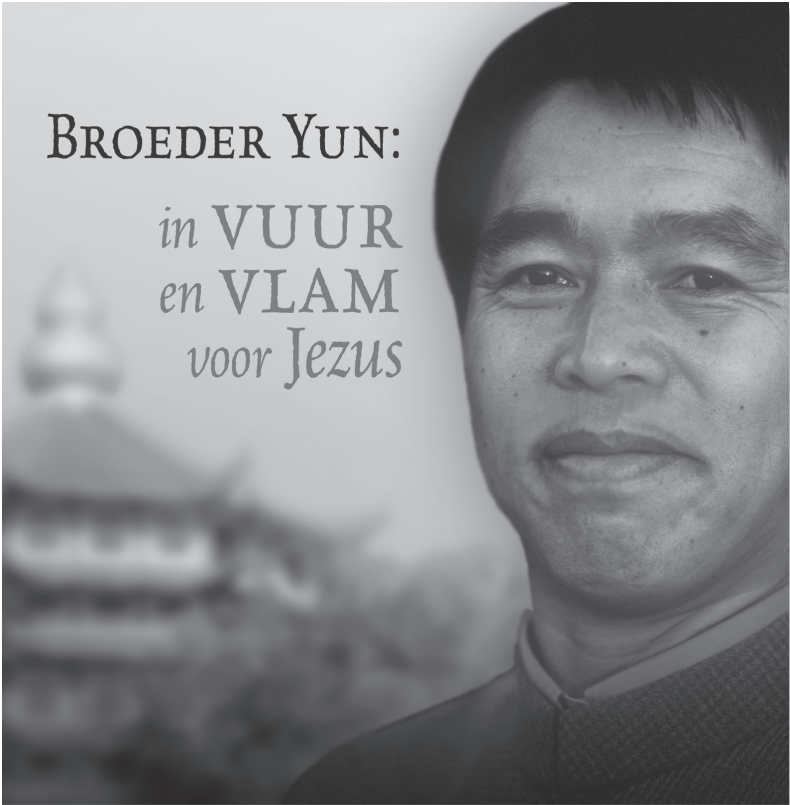
www.backtojerusalem.nl

U kunt op de hoogte gehouden worden van het laatste nieuws over broeder Yun, over de Chinese huisgemeenten en over de *Terug naar Jeruzalem-Beweging (Back to Jerusalem-Movement)*. Ook kunt u gebedsonderwerpen ontvangen en meer lezen over het ondersteunen van de voortgang van de evangelieverkondiging door Chinese huisgemeenten. Kijk hiervoor op internet op deze website:
www.backtojerusalem.nl.

Paul Hattaway is directeur van Asia Harvest, een stichting die zich heeft toegelegd op het dienen van de kerk in China door middel van:

- training
- het drukken van bijbels
- het ondersteunen van gemeentestichting

Kijk voor meer informatie op www.asiaharvest.org.

BROEDER YUN:
in VUUR
en VLAM
voor Jezus

Lessen van *De hemelse man*

REDACTIE DOOR:
PAUL HATTAWAY

In **Broeder Yun: in vuur en vlam voor Jezus** deelt broeder Yun zijn lessen over radicaal vertrouwen en discipelschap, zoals dat eens door God bedoeld was. In levensveranderende lessen brengt hij ons de bijbelse boodschap met voorbeelden uit zijn eigen leven. Hij daagt ons uit om dieper te groeien in geloof en standvastige getuigen te zijn voor Christus. Broeder Yun laat in dit boek zien hoe God je zo dapper kan maken als een leeuw en je bergen kan laten verzetten.

In onze westerse samenleving hoeven we nauwelijks offers te brengen voor ons geloof, en dat maakt ons vaak tot lauwe christenen. Laat je door broeder Yuns levensverhaal en lessen inspireren om weer in vuur en vlam voor Jezus te staan en Christus met hernieuwde passie te volgen!

ISBN 978-90-6353-586-5

